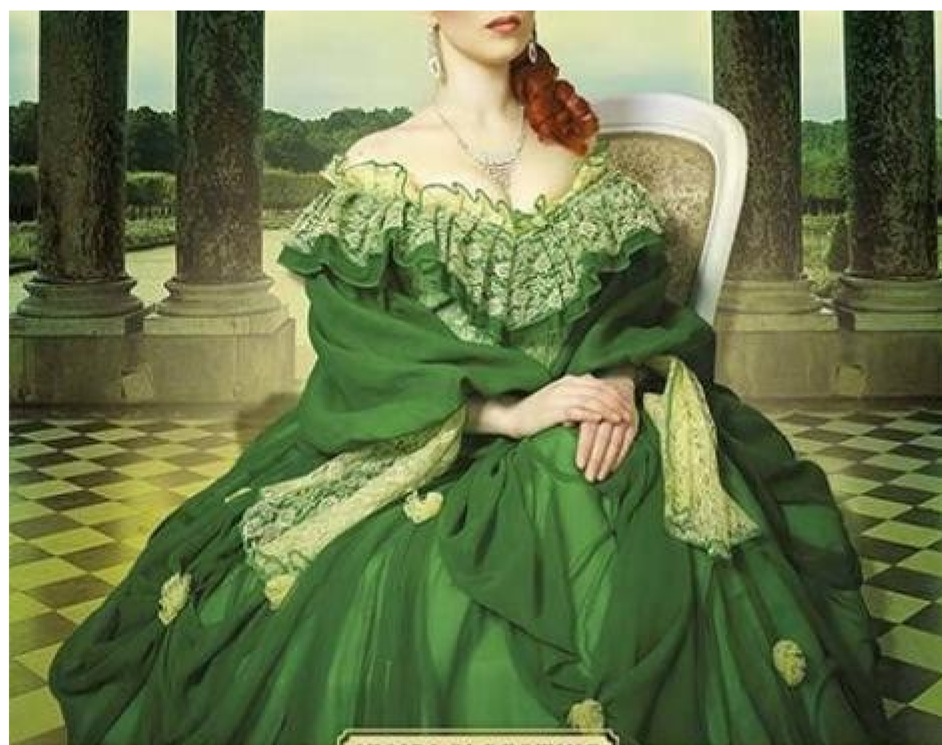

IUBIRI ȘI DESTINE

IUBIREA SECRETĂ A REGELUI SOARE

Sandra Gulland

Iubirea secretă a Regelui Soare

Traducere din limba engleză

Florenţa Simion

EDITURA ALMA

2014

Ediţie publicată prin înţelegere cu Westwood Creative Artists

Alma, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Iubirea secretă a Regelui Soare

Sandra Gulland

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mariana Mitroi

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

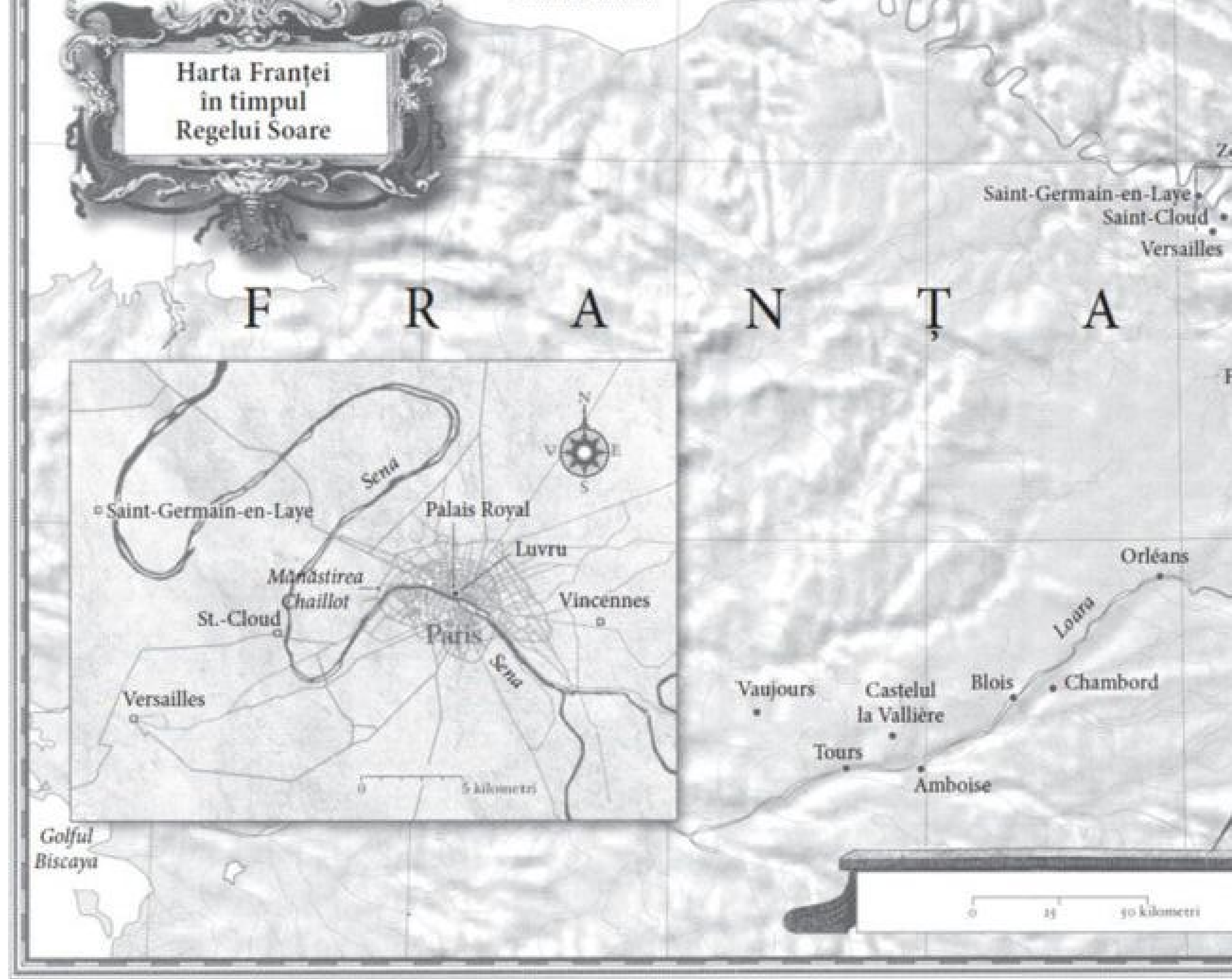
ISBN ePUB: 978-606-741-517-9

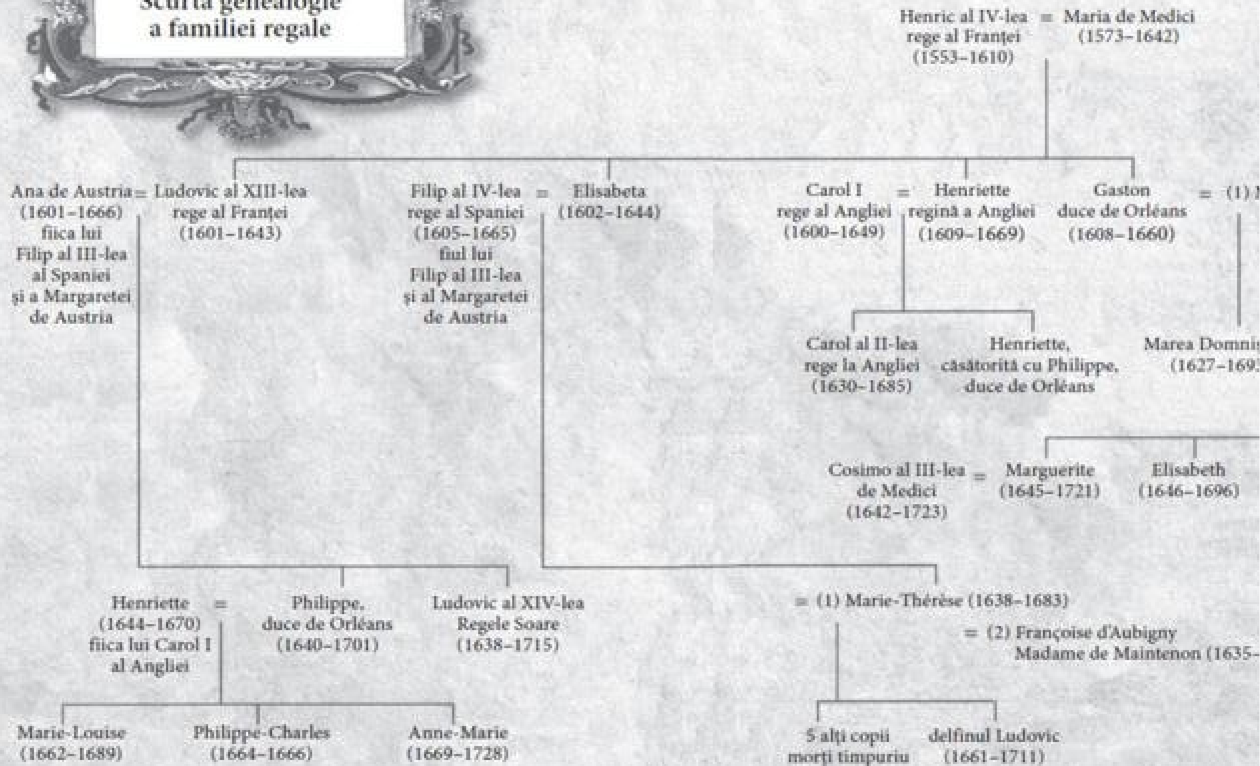
ISBN PDF: 978-606-741-518-6

ISBN Print: 978-606-686-971-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GULLAND, SANDRA
Iubirea secretă a Regelui Soare/Sandra Gulland.
Trad.: Graal Soft.
– Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-971-3
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Cu tristeţe, pentru familia mea din ceruri – bunica May, verişoara Linda şi acum, din nefericire, mama mea, Sharon. Mi-aş fi dorit ca voi trei, mai mult decât oricine, să citiţi această carte.

Harta Franței
în timpul
Regelui Soare
FRANȚA
Saint-Germain-en-Laye
Saint-Cloud
Versailles
Sena
Saint-Germain-en-Laye
Palais Royal
Luvru
Mănăstirea
Chaillot
Vincennes
St.-Cloud
Paris
Sena
Versailles
0
5 kilometri
Golful
Biscaya
Orléans
Loara
Vaujours
Castelul
la Vallière
Blois
Chambord
Tours
Amboise
0
25
50 kilometri

Scurtă genealogie
a familiei regale
Henric al IV-lea rege al Franței (1553–1610) = Maria de Medici (1573–1642)
Ana de Austria (1601–1666) fiica lui Filip al III-lea al Spaniei și a Margaretei de Austria = Ludovic al XIII-lea rege al Franței (1601–1643)
Filip al IV-lea rege al Spaniei (1605–1665) fiul lui Filip al III-lea și al Margaretei de Austria = Elisabeta (1602–1644)
Carol I rege al Angliei (1600–1649) = Henriette regină a Angliei (1609–1669)
Gaston duce de Orléans (1608–1660) = (1)
Carol al II-lea rege la Angliei (1630–1685)
Henriette, căsătorită cu Philippe, duce de Orléans
Marea Domni
(1627–169
Cosimo al III-lea de Medici (1642–1723) = Marguerite (1645–1721)
Elisabeth (1646–1696)
Henriette (1644–1670) fiica lui Carol I al Angliei = Philippe, duce de Orléans (1640–1701)
Ludovic al XIV-lea Regele Soare (1638–1715)
= (1) Marie-Thérèse (1638–1683)
= (2) Françoise d'Aubigny Madame de Maintenon (1635–
Marie-Louise (1662–1689)
Philippe-Charles (1664–1666)
Anne-Marie (1669–1728)
5 alți copii morți timpuriu
delfinul Ludovic (1661–1711)

„Am orbit, căci mult am adăstat cu privirea în soare.”

Din Sala oglinzilor de Jane Urquhart

PARTEA I

Oase fermecate

CAPITOLUL 1

O ţigancă într-o rochie stacojie se năpusteşte, stând în picioare pe spinarea unui cal în galop. Coroana ei de pene de curcan freamătă în soarele arzător al verii.

— Femeia Sălbatică! strigă prezentatorul, fluturându-şi pălăria neagră.

Mulţimea izbucneşte în urale, în vreme ce calul şfichiuit cu biciul aleargă tot mai repede. Îşi scutură capul mare într-o parte şi în alta, împroşcând în jur spumele de salivă şi de transpiraţie. Coada îi flutură în vânt, iar copitele înalţă colbul până sus.

Femeia Sălbatică întinde braţele, iar fustele diafane se unduiesc în urma sa. Îşi ridică încet mâinile spre cerul senin ca sticla şi scoate un strigăt de luptă pătrunzător.

O fetiţă palidă – atât de mică, încât cu greu poate să vadă peste balustradă, o priveşte fascinată; cu ochii minţii, îşi vede braţele subţirele întinse şi picioruşele înfipte în spinarea lată a calului.

Îşi duce mâinile la obrăjori, în culmea surprinderii. O, vântul!

Era în 1650, al optulea an al domniei tânărului Ludovic al XIV-lea – o vreme de foamete, de molime şi de războaie. În cătunuri, în peşteri şi în păduri, oamenii flămânzeau şi nelegiuirile se ţineau lanţ. Fetiţa abia împlinise şase ani.

Era mărunţică pentru vârsta ei; mulţi nu i-ar fi dat mai mult de patru ani – până când începea să vorbească, iar vorbele sale erau mult mai chibzuite decât te-ai fi aşteptat de la un copil de vârsta ei. Purta pe cap o scufie strânsă, înnodată sub bărbie cu panglici, de sub care buclele blonde i se revărsau pe spate până la brâu. Rochiţa din pânză cenuşie era împodobită cu un colier pe care-l făcuse singură din dinţi de arici. Oamenii ziceau uneori despre ea că e un copil al zânelor, căci era prea mică de statură, prea blondă şi avea o privire prea iscoditoare.

Fetiţa n-o scăpă din ochi pe Femeia Sălbatică în vreme ce aceasta sări de pe cal şi se dădu înapoi, cu o reverenţă. Apoi, cu o ultimă fluturare a coroanei de pene, se făcu nevăzută. Fetiţa începu să se strecoare prin mulţime. Nici nu luă în seamă doi jongleuri, un clovn pe catalige şi un pitic care făcea tumbe, ci îi ocoli pe toţi, până ajunse la căruţele cu coviltir de pe latura îndepărtată a dealului. Acolo o găsi în sfârşit pe Femeia Sălbatică; tocmai îşi turna o găleată de apă pe părul încâlcit. Fluturaşii strălucitori cusuţi pe rochie reflectau lumina soarelui.

— Mii de tunete, cald mai e, bodogăni ea.

Calul ei – un bălţat cu pleoape rozalii – era legat în apropiere, de oiştea unei căruţe.

— Ce vrei tu, îngeraş? o întrebă ea, privind-o printre picăturile ce i se scurgeau din păr.

— Vreau să călăresc şi eu la fel ca tine, zise fetiţa. În picioare.

— Chiar aşa? întrebă femeia, în timp ce se ştergea cu mâinile pe faţă.

— Sunt obsedată de cai, zise fetiţa, foarte serioasă. Aşa zice tata.

Femeia începu să râdă:

— Şi unde e tatăl tău?

Calul dădu din copite, stârnind un nor de praf. Ţiganca îl trase de frâul răpănos şi-i spuse ceva într-o limbă necunoscută. Calul îşi înălţă capul urât şi necheză; din depărtare îi răspunseră alţii.

Cai.

— Sunt pe câmp, în spate, îi explică femeia, făcându-i semn cu mâna să se ducă într-acolo.

Copila se strecură printre căruţe şi corturi, până într-un luminiş unde păşteau patru cai de căruţă, un măgăruş şi un ponei pătat. Iapa priponită, cu o talangă la gât, îşi ridică ochii la apropierea ei, după care se întoarse şi continuă să ronţăie cojile de pâine mucegăită cu tărâţe azvârlite din

belşug peste ele. Vara era secetoasă, iar iarbă nu prea se găsea.

În clipa aceea, fetiţa zări calul ce stătea mai la o parte, în umbra pădurii – un armăsar tânăr, ştia prea bine, după felul mândru în care se mişca. Era priponit departe de ceilalţi, cu unul dintre picioarele din faţă legat cu o curea de piele.

Era un cal bălan, foarte înalt. Avea gâtul lung, capul subţire şi urechile ciulite mici şi ascuţite. Îi veniră în minte vorbele din Biblie: Şi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb. Ochii animalului priveau ţintă în ai ei. Cântaţi!

Se gândea la poveştile pe care i le spunea tatăl ei – poveşti despre Neptun, care îşi jertfea caii albi soarelui, poveşti despre Pegas cel înaripat.

Aduceţi-i osanale celui ce călăreşte prin nori! Se gândea la rege, un băiat nu cu mult mai mare decât ea, care pusese capăt răzmeriţei din Paris năvălind în mijlocul mulţimii călare pe un cal alb. Cel călare pe el e credincios şi drept.

Cunoştea bine calul acesta: era calul din visele ei.

Începu să străbată luminişul.

— Uşor, băiete, zise, cu mâna întinsă.

Armăsarul îşi trase urechile pe spate, gata să lovească.

Laurent de la Vallière îşi întoarse căruţa ce scârţâia pe câmpul plin de pietre. Se dădu jos de pe capră şi se întinse, cu o mână la spate. Avea pene la pălăria de soldat, care însă era plină de pete, şi era înveşmântat într-o vestă

de piele cam jerpelită, cu mâneci de lână peticite, legate la umeri. Nădragii matlasaţi, care-i veneau până la genunchi, şi pantalonii bufanţi, lăbărţaţi, care nu mai erau de o jumătate de secol la modă, erau numai petice. Purta cizme şi pinteni, iar la cingătoare avea o spadă; părea un ofiţer de cavalerie care trăise şi zile mai bune.

Legă iapa de la căruţă de un stejar pipernicit şi se îndreptă spre mulţimea adunată pe câmp. În mijlocul cărării, o ţigancă stătea pe un buştean; păzea calea, după cât îşi putea da el seama. Nu toate ţigăncile erau vrăjitoare, dar multe dintre ele erau tare ciudate. Îşi duse mâna la vesta de piele, pipăindu-şi mătăniile pe care le purta la piept, un colier de mărgele de lemn pe care le atinsese Sfânta Teresa din Avila. Doamne, alungă din sufletul meu toate gândurile rele şi binecuvântează-mă cu strălucirea nădejdii. Amin.

— Domnul de la Vallière, spuse el, ducându-şi o mână la pălărie. Pe aici, oamenii îl respectau, îl preţuiau pentru leacurile şi mila lui, dar ţiganii erau rătăcitori; n-aveau cum să-l ştie. Caut o fată, adăugă.

Vântul aduse deodată un iz de ud de om.

— O fată, zici? rânji femeia cu gura lipsită de dinţi.

— Fetiţa mea.

Laurent ridică mâna, cu palma în jos, ca să arate cât era de înaltă.

— Frumoasă, fără doi dinţi din faţă?

— Înseamnă că e aici. Lăudat fie Domnul! Încercase s-o găsească toată după-amiaza. După ce o căutase prin casă, scotocise prin bar, prin porumbar, prin pătul, prin lăptărie şi chiar prin coteţele găinilor. Umblase de colo-colo prin pădure şi pe câmpurile din jur, străbătuse înspăimântat malurile râului, după care înşeuase iapa de la căruţă şi o luase spre târg. Abia când ajunsese la fierăria din Reugny auzise de ţigani şi de poneii lor. Fetiţa era înnebunită după cai.

— E pe câmpul ăla, cu Diablo, zise femeia, cu un râs hârâit.

„Diavolul”? Laurent îşi făcu cruce şi o luă cu paşi repezi peste colină, printre corturile pestriţe, spre câmpul ce se întindea dincolo de ele. Acolo îşi zări în sfârşit fetiţa, care stătea pe vine în praf.

— Petite, o strigă el.

Fata era înconjurată de cai mari.

— Tati? strigă ea ridicându-se picioare. Uite, îi zise, în vreme ce el se apropia, arătându-i cu degetul un cal alb, aflat la marginea pădurii.

— Unde ai fost? întrebă el sugrumat de spaimă, acum că o vedea teafără şi nevătămată. Puteai să fii...

Vagabonzii mişunau peste tot. Cu doar o săptămână în urmă, pe drumul spre Tours fuseseră ucişi doi pelerini. Laurent se opri lângă fetiţa lui şi o luă de mână. Doamne, îţi mulţumesc fierbinte pentru îndurarea pe care mi-ai arătat-o. Amin. Obrăjorii ei palizi erau acum îmbujoraţi.

— Micuţo, să nu mai fugi în felul ăsta!

Era o copilă nestăpânită, sensibilă, curajoasă, independentă, aproape un băieţoi. Soţia lui nu era mulţumită de aceste calităţi. Era aspră cu fetiţa, pe care o obliga să stea jos cu orele, cu o broderie în mână – dar ce putea el să zică? Era treaba femeilor să-şi crească fetele.

— O să stau în picioare pe un cal în galop, spuse sâsâit Petite printre dinţii lipsă şi-şi ridică braţele în aer, cu ochii albaştri strălucind.

Oare lumina Sfântului Duh izvora din ea, se întrebă Laurent, sau a Diavolului? Puteau fi cu uşurinţă luate una drept alta.

— Ca Femeia Sălbatică, adăugă ea.

Imaginaţia plină de fantezie a fetiţei chiar era un motiv de îngrijorare. În acea primăvară, ridicase din pietre un bordei prăpădit în spatele hambarului, pe care îl numise „mănăstirea” ei. Acolo îngrijea animalele betege şi le însănătoşea; ultimele fuseseră o salamandră cu pete şi un uliu porumbar.

— Mi-au zis că o să mă înveţe şi pe mine.

— Hai să mergem, spuse el, luându-şi copila de mână. Am pâini în căruţă.

Dacă nu cumva le şterpeliseră ţiganii.

— Dar Diablo, zise Petite, cu privirea aţintită spre armăsar.

— E al oamenilor de aici.

— Mi-au zis că-l vând ieftin.

— Săptămâna viitoare o să mergem la Tours, la târgul de cai. O să-ţi luăm un ponei, cum ai vrut mereu.

De fapt, fetiţa ar fi călărit orice era înzestrat cu patru picioare. Cu un an înainte, învăţase un viţel să facă sărituri.

— Ai zis că, la târg, caii ăia abia pot să meargă. Ai zis că sunt numai piele şi os.

— Aşa-i, nu-i un an bun pentru cai.

Cu războiul cu Spania, care nu se mai sfârşea, şi răzmeriţele care izbucneau neîncetat, era tare greu să găseşti un cal mai acătări. Orice animal care mai putea să se ţină pe picioare era luat de o armată sau de alta. În plus, la vreme de foamete era îngăduit să mănânci şi carne de cal.

— Dar nu trebuie să ne pierdem nădejdea. O să ne rugăm, şi Domnul o să ne ajute.

— Tati, eu m-am rugat pentru calul ăsta, zise Petite. Armăsarul stătea nemişcat ca o statuie, privindu-i. M-am rugat pentru calul ăsta alb.

Laurent se opri, gânditor. Armăsarul avea picioare drepte şi lungi. Capul său îngust, ca al unui berbec, era perfect. Deşi slab, animalul avea pieptul larg. Se spunea că aceşti cai albi ca laptele, puţini la număr, erau ca apa: focoşi, dar blânzi. Avea să fie o frumuseţe, nu încăpea îndoială, după ce era ţesălat ca lumea. Într-adevăr, fata lui avea o pricepere ciudată la cai.

— Cât au zis că vor pe el?

Patru bărbaţi puternici – bărbaţii cu muşchi din trupa de comedianţi – abia reuşiră să lege armăsarul la spatele căruţei. În vânzoleală, cureaua de la piciorul calului se slăbise.

— Daţi-vă în lături! strigă unul dintre ei când calul se eliberă, izbind furios cu copitele.

Ce e cu armăsarul ăsta? se întrebă Laurent. Nici măcar un cal născut într-o zi nefastă nu putea să fie aşa de sălbatic. Oare fusese bătut? Asemenea lucruri ieşeau la iveală, dar bălanul nu avea cicatrice, din ce-şi dădea seama Laurent, nici răni vizibile de sabie.

— Cu tot respectul, domnule...

Laurent se întoarse, tresărind. Tânărul din faţa lui era negru la faţă ca pana corbului. Tunica îi era peticită în coate şi în jurul capului avea înfăşurată o pânză. Un maur? La brâu, legată cu o sfoară, purta o tolbă cu franjuri, dar Laurent nu-l vedea să aibă vreo sabie sau un cuţit. Îi adresă o rugăciune scurtă Sfântului Iacob, omorâtorul de mauri, şi-şi duse mâna la arme: sabia ruginită şi cuţitul bont pe care-l purta în cizma dreaptă. La vederea cruciuliţei de la gâtul maurului, răsuflă însă uşurat.

— Vă sfătuiesc să aveţi mare grijă, zise tânărul. Armăsarul ăsta e foarte nărăvaş. Unii zic că e malefic, deşi eu n-aş folosi cuvântul ăsta, cel puţin nu despre animale.

Calul scoase un nechezat puternic.

— Tati? zise Petite cam speriată, ascunsă după piciorul tatălui ei.

Animalul se repezi, cu dinţii dezgoliţi, la unul dintre bărbaţii cei zdraveni, iar omul căzu, cu vesta de piele sfâşiată.

— La dracu'! sudui el, în vreme ce se ridica.

Cine ştie de unde, apăruseră şi vreo trei puştani care priveau şi-i luau pe oameni în râs, ca şi cum ar fi asistat la o parte din spectacol.

— N-a fost numit degeaba Diablo, spuse maurul, care le făcea semn flăcăiandrilor să se ţină cât mai departe.

Laurent îşi freca barba scurtă, pe care încă nu şi-o răsese săptămâna asta. Îl surprindea felul în care maurul vorbea în limba oamenilor. Până atunci crezuse că păgânii erau mai aproape de animale decât de oameni.

— După cum văd, cunoşti calul ăsta, zise el.

Poate că maurul era rândaşul – unul cam leneş, dacă aşa era. Animalul nu mai fusese îngrijit de multă vreme, dacă se lua după copitele care-i crescuseră prea lungi şi după mărăcinii din coamă.

— Sunt Azeem, îmblânzitorul. Eu lucrez cu caii.

Petite prinse glas:

— Tu l-ai învăţat pe măgar să stea ca un câine?

— Ţi-a plăcut? o întrebă îmblânzitorul cu un zâmbet, dând la iveală un şir de dinţi albi şi drepţi.

— Eu am învăţat o capră să urce pe scară, zise ea.

Laurent îşi luă fiica de mână. Îmblânzitorii erau născuţi la miezul nopţii. Nu se zicea că sunt clarvăzători?

— Calul ăsta nu pare să fi fost deloc îmblânzit.

— Gitanii i-au cusut urechile când era mânz, dar asta l-a înrăit şi mai tare.

Laurent ţâţâi nemulţumit. Se credea că, dacă-i coşi urechile unui cal, îl linişteşti – ca să nu mai dea din picioare, de pildă, când e potcovit – însă nu era nici urmă de vrăjitorie în asta, din ce ştia el. Făcea doar ca animalul să fie atent la altceva decât la ce i se întâmpla. La fel ca atunci când i se lega un picior.

— Înrăit, zici?

Funia de la gâtul bălanului îi intra în carne. Armăsarul trăgea aşa de tare, că Laurent se temea că animalul o să-şi rupă gâtul.

— Da. Numai farmecele cu oase o să-l poată îmblânzi de-acuma, zise maurul, făcându-şi cruce.

Laurent se încruntă. Auzise şi el de farmece cu oase. Un om pe care-l ştia le folosise pentru a-şi îmblânzi calul, dar pe urmă îşi pierduse minţile. Într-o ureche, l-a luat valul, aşa ziceau vecinii, în şoaptă. Omul doar atingea uşor uşa hambarului, că se şi dădea de perete, ca şi cum Necuratul ar fi fost în spatele ei. Şi mai şi spunea că, în timpul nopţii, îşi vedea calul lângă pat.

— Tatăl lui Charlotte i-a făcut farmece Barbei, iapa lui oloagă, îi spuse Petite tatălui ei.

— Domnul Bosse?

Calul ăla câştigase trei pungi de bani. Laurent însă nu era deloc încântat de jocurile de noroc.

— A făcut farmece cu apă, dar poate că nu-i acelaşi lucru cu farmecele cu oase, continuă fetiţa.

— Iertare, domnule, îi zise maurul lui Laurent. N-ar fi trebuit să vorbesc în faţa copilului, spuse şi se lăsă pe vine în faţa fetei. Domnişoară, oricum s-ar numi asta – farmece cu oase, cu apă, cu broaşte – n-are nimic de-a face cu ce-i aici. Ai priceput?

— Noi nu ne băgăm cu vrăjitorii.

Laurent o trase pe Petite lângă el, cât mai departe de maur. Calul fusese legat bine. Era timpul să plece.

— Înţelept lucru, domnule.

Maurul se ridică şi se înclină plin de graţie, cu mâna pe crucea care îi atârna pe piept.

— Astea sunt treburi diavoleşti, iar necuratul nu dă nimic pe degeaba.

Iapa îndesată a lui Laurent trăgea căruţa pe drumul de ţară brăzdat de făgaşe. Fiica lui stătea lângă el, privind neliniştită în spate, la armăsarul agitat. La început, calul se opintise, împotrivindu-se înaintării căruţei, însă iapa era puternică şi frânghiile rezistaseră. După ce fusese mai mult târât o vreme, armăsarul se mai potolise şi acum venea în urma căruţei.

Petite întrebase dacă poate să se ducă în spatele căruţei.

— Ca să nu creadă că l-a părăsit Dumnezeu, zise ea.

— Dă-i pace calului, răspunse Laurent ostenit. Aşa o să-l sperii şi mai rău.

Animalul era tare frumos, dar era într-un hal fără de hal. Soţia lui avea să-i zică vreo două, era sigur de asta.

Petite se aşeză la loc lângă tatăl ei şi-şi înfipse dinţişorii într-un colac, legănându-şi picioarele.

— Îmblânzitorul ăla era un maur?

— Aşa cred, răspunse Laurent pe când se apropiau de Reugny.

Turla bisericuţei se înălţa peste vârfurile copacilor. Se întreba dacă sosiseră ceva veşti. Soarele se apropia de asfinţit – era cam a cincea oră a după-amiezii – şi probabil că poştaşul venise deja de la Tours. Ultimele ştiri spuneau că, în sud, Bordeaux se răsculase împotriva curţii, iar soldaţii regelui asediau oraşul. Poate că regele se pusese la adăpost în Paris şi lăsase ţinutul la cheremul prinţilor care se războiau. Oare pentru ce se mai luptau? Franţa era ca un vas sfărâmat. Singurul lucru pe care-l aveau oamenii era sărăcia. Ţăranii erau norocoşi dacă primeau cincisprezece bani pentru o zi de lucru, cu care-şi puteau cumpăra doar un coş cu ouă.

Cum puteai să-ţi duci viaţa în zavera asta? Laurent pipăi moneda de cupru cusut în căptuşeala vestei, banul pe care se afla chipul lui Henric cel Mare. Moartea acelui rege bun dezlănţuise un veac de prăpăd. În fiecare noapte, Laurent

se ruga ca tânărul şi preacreştinul lor rege să pună capăt vărsării nesfârşite de sânge. Regele era mâna Domnului; aşa fusese uns. Fără îndoială că va învinge.

— Pornisem spre ţara maurilor, spuse Petite, curmând firul gândurilor lui Laurent.

— Da? răspunse el cu mintea în altă parte, în vreme ce-şi mâna calul spre un loc gol de pe islazul satului. Părea că se petrecea ceva, căci mulţimea se îngrămădise lângă copacul spânzuraţilor. Dinspre oameni se revărsau hohote de râs, urmate de un şâşâit care cerea tăcere. O fi vreo luptă de cocoşi?

— Azi-dimineaţă.

— Porniseşi spre ţara maurilor azi-dimineaţă?

— Ca să mi se taie capul, zise Petite. Ca Sfânta Teresa din carte. Dar maurul ăla era un îmblânzitor de cai şi n-avea sabie. Nici topor.

— Cartea Sfintei Teresa? întrebă Laurent, fără să priceapă. De-a lungul timpului, strânsese o mică bibliotecă; avea câteva volume de agronomie şi de istorie, dar mai ales tratate religioase şi filosofice. Printre ele se găsea şi povestea vieţii Sfintei Teresa, un volum subţirel, legat în piele. De unde ştia fiica lui?

— Ţi-a citit domnul Péniceau?

Tutorele fiului său fusese cândva copist la curte; scria şi citea destul de bine, dar, fără îndoială, teologia nu era domeniul lui.

— Am citit singură, dar am ajuns abia la pagina şaisprezece.

Laurent se întoarse spre ea, cu ochi mari:

— Poţi să citeşti?

— Unele cuvinte sunt grele.

— Cine te-a învăţat?

Fiica lui era precoce, ştia prea bine, dar băiatul, Jean, care era cu doi ani mai mare decât ea, încă nu învăţase nici măcar literele.

— Am învăţat singură, zise Petite, care se ridicase în picioare şi se uita spre pajişte. E cineva la stâlpul ruşinii.

— Rămâi lângă căruţă, o sfătui Laurent, gândindu-se că va trebui să revină mai târziu la discuţie. Am de luat câte ceva de la spiţer.

— Diablo o să fie bine? întrebă Petite, care se uita în spate, la calul cel alb.

— N-are cum să plece. Frânghia era rezistentă. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de el!

Laurent abia făcuse câţiva paşi, când se auzi strigat:

— Tati!

Un băiat solid se desprinsese din mulţimea adunată şi alerga spre el, cu un băţ de undiţă într-o mână şi o pungă cu momeli în cealaltă.

— Jean! îşi strigă Petite fratele.

— Au pus-o pe Agathe Balin la stâlpul ruşinii, îi spuse băiatul pe nerăsuflate tatălui său, arătând cu degetul spre mulţime.

— De ce? întrebă Petite.

— Nu-i treaba ta, zise Laurent pe un ton ameninţător.

— Pentru adulter, tată. Cu domnul Bosse, aşa zice toată lumea. Hai să vezi, tată! E toată numai scuipat!

Obrajii pistruiaţi ai lui Jean se înroşiseră.

— Domnul Bosse – tatăl lui Charlotte? întrebă Petite.

Laurent se încruntă la fiul lui:

— Trebuia să fii la lecţii.

Jean îşi aruncă tolba şi se duse în spatele căruţei.

— De unde a apărut calul ăsta?

Îi dădu ocol, să-l vadă mai bine, iar calul fornăi, arătându-şi albul ochilor.

— E sălbatic?

— Dă-te înapoi, fiule, îl avertiză Laurent.

— Mamă! exclamă băiatul, care tocmai făcuse o săritură în lături ca să se ferească de o lovitură bine ţintită cu copita. E tare rău.

— E al meu, zise Petite. M-am rugat pentru el.

— Micuţo, ăsta nu e un cal pentru o fată, zise Laurent, în timp ce se îndrepta spre prăvălia spiţerului.

— Ce înseamnă adulter? se interesă Petite, în timp ce se dădea mai încolo, ca să încapă şi fratele ei lângă ea, pe capră.

— Ce să faci cu un cal pe care nu-l poţi călări şi nici să-l foloseşti la muncă? întrebă doamna Françoise de la Vallière cu mâinile pline de sânge, căci doar ce omorâse un iepure pentru cina de duminică.

Era o femeie frumoasă, cu obraji rotunzi şi gropiţă în bărbie. Între sprâncenele pensate foarte subţire avea câteva cute uşoare, urmele încruntărilor.

— Încă nu s-a născut armăsarul pe care să nu-l pot călări, zise Laurent, plin de un optimism închipuit.

Avusese nevoie de ajutorul unuia dintre plugari şi a încă trei argaţi ca să ducă fiara în hambar – cu furcile şi cu biciul cu coadă din os de balenă.

— A încercat să mă lovească, zise Jean.

— Încă nu sunt veşti de la Bordeaux, spuse Laurent, în timp ce-i deschidea uşa căţelei lui de vânătoare, care se duse în grabă spre puii ei aşezaţi într-un coşuleţ, lângă foc.

— Au pus-o la stâlpul ruşinii pe domnişoara Balin, îi informă Jean.

Blanche, servitoarea de la bucătărie, cu faţa ciupită de vărsat, se holbă la ei cu singurul ochi bun:

— Agathe Balin?

Françoise ridică din sprâncene:

— Nu mai spune!

— Pentru adulter cu domnul Bosse, aşa zice toată lumea.

— Cu un bărbat însurat, spuse Françoise, care spinteca burta iepurelui. Fata asta îl are pe dracu’ în ea încă din ziua când s-a născut.

Luă cuţitul cel mare şi tăie coada, după care jupui iepurele dintr-o singură mişcare.

— Toată lumea o scuipa, şi un câine o lingea pe faţă, zise Jean, care arunca doi ţipari din sacul lui într-un lighean de aramă. Să vezi ce mai ţipa când am gâdilat-o la picioare!

— Buni peşti, zise Françoise, făcându-i semn lui Blanche să ia ţiparii şi să-i spele.

— Tu ar fi trebuit să te rogi pentru izbăvirea sufletului ei, fiule, nu s-o chinui pe fată, oftă Laurent.

— Toţi făceau la fel, protestă Jean în timp ce ieşea după servitoare.

— E doar un copil, Laurent, zise Françoise, spintecând burta iepurelui ca să scoată măruntaiele.

— Trebuia să înveţe.

— Iar ea trebuia să fie la lucrul cu acul, răspunse Françoise, aruncându-i o privire lui Petite, care trăgea căţeaua spre foc. Pleacă de capul ei acasă şi vă întoarceţi împreună cu un cal. Asta ce disciplină mai e?

— Un cal alb adevărat e rar, zise Laurent.

Armăsarul avea până şi ochi albaştri, lucru de care auzise, dar nu văzuse niciodată aşa ceva.

— E o rasă nobilă, adăugă el, cu gândul la vechea inscripţie gravată pe poliţa de deasupra căminului, în dormitor: Ad principem ut ad ignem amor indissolubilis. „Pentru rege, iubire veşnică, precum focul ce arde pe altar.” Erau primele cuvinte pe care le vedea la trezire şi ultimele zărite înainte de culcare. De generaţii întregi, era deviza familiei sale. Stră-stră-străbunicul tatălui său fusese la război cu Ioana d’Arc. Regele putea să-şi pună nădejdea într-un la Vallière în vremuri de restrişte, dar Françoise nu era o la Vallière. Era o Provost, o familie care mai degrabă se străduia să se căpătuiască în vremuri tulburi. N-avea să priceapă niciodată valoarea unui asemenea cal: un adevărat Blanchard, un minunat cal alb, armăsarul regilor. Nu tot ce e pe lume putea fi măsurat şi cântărit, nu tot ce-i pe lume avea un preţ.

— Şi are şi conformaţie, zise Petite, nas în nas cu unul dintre căţei.

— Are o conformaţie bună, o corectă Laurent. Hongre, bătrânul lui cal din armată, abia dacă mai putea să meargă la trap. Îşi închipui deja cum avea să arate pe calul alb.

— Tata o să-l dea la împerecheat.

— Nu se cuvine să vorbeşti despre asemenea lucruri cu o fetiţă, îi şuieră Françoise lui Laurent. Stă prea mult timp cu caii. E vremea să înceapă să se poarte ca o doamnă.

Apoi înfipse cuţitul în pieptul iepurelui, tăindu-l în două dintr-o lovitură.

În dimineaţa următoare, la al treilea cântec al cocoşului, Petite ieşi discret pe uşa din spate, cu o coajă de pâine uscată în mână. Plouase toată noaptea. Luna încă nu apusese şi lumina clădirile, grădinile de la bucătărie, cufundate în ceaţă, şi copacii înalţi din spatele lor; lumea se scălda într-un semiîntuneric tăcut. Cocoşul cântă iar, însoţit de ciripitul unui graur. Petite îşi puse saboţii de lemn în picioare şi-şi croi drum prin băltoacele din curtea păsărilor.

Crăpă uşor uşa hambarului, cu mare grijă, ca nu cumva balamalele ruginite să înceapă să scârţâie. Nu voia să-l trezească pe argatul care dormea în pod. De sus, trei lăstuni îi dădură ocol. Stătea în întuneric, umplându-se de izul călduţ al cailor, simţindu-le prezenţa şi agitaţia. Bătrânul Hongre necheză încetişor. Argatul se foi un pic, după care începu din nou să sforăie. Pe fereastra din celălalt capăt al hambarului se strecura o lumină murdară.

După câteva clipe, Petite reuşi să întrezărească siluetele cailor şi cele două vaci de lapte. Pe perete, deasupra harnaşamentelor, se afla o nuia argintie de mesteacăn, care îi împiedica pe diavoli să călărească noaptea caii.

Capul bălanului se iţi într-un colţ al grajdului, după care se făcu nevăzut. Petite se duse pe bâjbâite, pe lângă coşurile

cu nutreţ şi stivele de lemne, până în locul de unde o privea Diablo, ca o apariţie fantomatică.

— Şşş, băiete, şopti ea.

Calul îşi dădu capul pe spate. Fără îndoială că era frumos, cea mai minunată creatură pe care-i fusese dat s-o vadă vreodată. Cât de frumos eşti! îi veni în minte un verset din Cântarea Cântărilor. Îşi dorea să-i pieptene coama lipsită de luciu, să-i spele şi să-i ungă cu ulei coada lungă şi albă, atât de încâlcită cu scaieţi. Crustele de pe crupă aveau să se vindece, dacă el îi îngăduia să se apropie şi să-l îngrijească.

— Iubitule, şopti, iar cuvântul răsună primejdios şi ademenitor.

Calul îşi trase urechile pe spate.

Ea îşi vârî coltucul de pâine la subţioară, ca să-l umple de mirosul ei, după care îl puse în palma întinsă, oferindu-i-l şi încercând să-l ademenească. El se întoarse cu spatele la ea, şfichiuind aerul cu coada.

Petite muşcă din coaja de pâine şi începu să mestece cu zgomot, uitându-se încântată la urechea dreaptă a lui Diablo, care se lăsase pe spate. Răbdarea este tovarăşa înţelepciunii, îi spunea adeseori tatăl ei, citându-l pe Sfântul Augustin. Ea îşi ridică iar mâna.

Calul se întoarse şi se repezi, cu dinţii dezgoliţi.

CAPITOLUL 2

În acel an, toamna venise cu furtuni. În zilele ploioase, dacă era nevoită să rămână în casă, Petite prefera să şteargă de praf cărţile din micuţul cabinet de lucru al tatălui ei; cel mai mult îi plăcea să se ocupe de asta în vreme ce Jean, fratele ei, era la lecţii în salon. Aşa putea să asculte în timp ce muncea, învăţând latină şi chiar şi un pic de istorie. În dimineaţa aceea de noiembrie, focul trosnea în vatră, iar domnul Péniceau citea cu glas tare din Consolarea filosofiei, o tălmăcire a volumului Consolatio Philosophiae al lui Boetius.

„Fericită e acea moarte care nu-i coseşte pe oameni în floarea vârstei”, recita tutorele cu glas puternic şi cam gâtuit.

Prin uşa deschisă, Petite îl zărea pe Jean care stătea cu capul pe masă, sprijinindu-şi obrazul pe mână, cu ochii închişi. Nasul în vânt, gropiţa din bărbie şi buclele întunecate îl făceau să arate ca un îngeraş, copia fidelă a frumoasei lor mame.

Petite deschise obloanele, ca să pătrundă lumina, şi trase un scăunel cu picioare, ca să poată vedea cotoarele cărţilor mai aproape de fereastră. Una părea să aibă versuri în latină dedicate vânătorii. Alta – Istoria naturală a patrupedelor – era un text cu copertă din piele de porc şi cu literele de pe cotor poleite cu aur. Din ce-şi dădea ea seama, cărţile de pe raftul ăsta erau mai degrabă practice: despre creşterea animalelor, despre ierburi şi copaci.

Luă de pe raft volumul de reţete medicale, cu colţurile îndoite, în care se uita tatăl ei când îi îngrijea pe bolnavi şi pe săraci. Petite cunoştea foarte bine cartea asta, căci îl

însoţea adesea în vizitele sale. Cu o zi în urmă, fusese să vadă o femeie cu trei copii care trăiau într-o peşteră în stâncă. Cel mai mic dintre ei se tăiase la picior când punea o capcană, iar tatăl lui Petite îl bandajase cu o faşă curată de in. La capul patului băiatului, făcut din frunze uscate, se afla o cruce din crengi. Femeia făcuse o plecăciune adâncă în faţa tatălui ei când plecaseră şi-i dusese mâna la frunte, ca şi cum i-ar fi cerut s-o binecuvânteze.

Cartea asta, care era folosită atât de des, nu era prăfuită, însă Petite îi şterse totuşi coperta cu cârpa şi o puse înapoi la locul ei.

„În vreme ce cugetam la acestea în tăcere”, se tânguia tutorele, „în faţa mea a apărut deodată o bătrână, cu chipul plin de măreţie şi ochi sclipind de înţelepciune”.

Petite scoase din raft cartea următoare şi o ţinu în lumină, cercetând-o cu atenţie, să vadă dacă era murdară. Era mai groasă decât celelalte, dar nu avea cotor – paginile subţiri şi îngălbenite erau legate cu sfoară. Titlul ei, Călăreţul, era imprimat grosolan pe coperta de carton. Textul era imprimat, nu scris, ceea ce o ajuta să citească mai uşor.

Petite dădea cu grijă paginile fragile: „Crescătorul de cai”, „Călăreţul”, „Calul de curse”, „Calul buiestraş”, „Proprietarul de cai”. Vreme de multe după-amiezi, în orele tihnite de după masa de prânz, se dusese în hambar, iar acolo, cu pumnii plini de boabe de grâu sau de bucăţele de zahăr pe care le şterpelea, încercase să îmblânzească armăsarul. Îi spusese vorbe de alint, îi dăduse felii de pâine pentru cai pe care le cocea cu mâna ei, dar, chiar şi aşa, animalul tot se repezea la ea. Fetiţa se ruga pentru el în fiecare noapte, înainte să meargă la culcare, implorând sfinţii.

De ce nu-mi ascultă rugăciunile? se gândea ea, în timp ce dădea paginile: „Cum să corectezi gesturile impulsive”, „Măsuri împotriva agitaţiei”, „Despre vrăjitoare şi coşmar”. Respiraţia îi deveni mai rapidă în timp ce citea: „Despre farmecele cu oase”.

Petite aruncă o privire către uşă, spre fratele ei şi tutorele lui. Nu mai încăpea îndoială, Jean dormea acum de-a binelea, cu gura deschisă.

„În lături, sirenelor”, continua tutorele să citească, „seducătoare care aduceţi prăbuşirea”.

Petite deschise cartea la capitolul despre farmecele cu oase, despre folosul şi alcătuirea lor. Feriţi-vă! citi ea.

Apoi auzi uşa de la intrare închizându-se cu zgomot şi mai multe glasuri: era tatăl ei, care se întorcea din oraş. Puse cartea la loc pe raft şi se întoarse în cabinetul de studiu. Domnul Péniceau îşi opri litania, iar Jean se ridică în picioare, frecându-se la ochi.

— Am veşti minunate, zise tatăl lui Petite, care intra acum pe uşă, cu apa scurgându-se din părul lui lung. Regele a învins într-o bătălie la Bordeaux.

— Bravo! exclamă tutorele, cu glas ascuţit.

— Bravo! repetă şi Jean, ridicându-se în picioare. A stat ploaia? Pot să merg la pescuit?

— Nu aşa de repede, fiule. Avem multe de făcut. Curtea va face popas la Amboise, pe drumul de întoarcere la Paris.

— Regele vine la Amboise? întrebă Petite, păşind în încăpere.

— Da, micuţo. Regele şi regina mamă. Eu mă voi ocupa de întâmpinarea feţelor regeşti. Mama voastră mă va însoţi, ca să o slujim pe regina mamă, şi... – Laurent se întoarse spre fratele ei – o să vii şi tu, Jean. O să fie un bun prilej să te prezinţi membrilor curţii, poate chiar regelui şi fratelui său, care sunt apropiaţi de vârsta ta.

— Şi eu nu? întrebă Petite descurajată.

— Eşti prea mică, nu poţi să mergi, Louise, şi cu asta am încheiat, spuse Françoise, în vreme ce scotocea prin cufăr.

— Dar acum am şase ani, protestă Petite.

— Membrii curţii n-o să fie încântaţi de prezenţa copiilor în preajma lor. Blanche o să aibă grijă de tine aici.

— Dar pe Jean îl luaţi, şi nu are decât opt ani.

— Opt înseamnă deja matur, domnişoară, dar şase, nu. În orice caz, la băieţi e altceva.

Françoise îşi scutura fusta liliachie de catifea.

— Va trebui să mi-o pun pe cea galbenă de mătase, zise tristă, vorbind mai mult pentru ea. De ce nu eşti la brodat? îşi întrebă fiica.

— S-a oprit ploaia, spuse Petite. Pot să mă duc să-l ajut pe tata la cai?

— Du-te, du-te! răspunse nerăbdătoare Françoise, în timp ce-şi deschidea caseta de bijuterii. Mon Dieu! icni ea.

Laurent de la Vallière era în hambar; se ocupa de bătrânul lui cal de cavalerie, când fetiţa lui îşi făcu apariţia şi-l trase de mânecă.

— Mama a zis să-ţi spun că i-au dispărut perlele.

Laurent oftă.

— O să vorbesc eu cu ea mai târziu, îi zise ridicând piciorul drept din faţă al lui Hongre.

— Sper că n-o să te duci pe ungur la Amboise, tati, zise Jean, stând cocoţat pe o balustradă în grajd. E bătrân şi are o faţă ca vai de ea. O să râdă toţi de tine.

— Hongre e un cal nobil, fiule. Mi-a fost de mare folos, dar nu, n-o să-l iau la Amboise, răspunse Laurent, lăsând jos copita calului, ca să-l bată uşor pe greabăn. A îmbătrânit prea mult pentru călătorii îndelungi.

Un cal fornăi, făcându-i pe toţi să se întoarcă spre el.

— De ce nu-l iei pe Diablo? întrebă Petite.

— Numai să pot să-l îmblânzesc.

Cu toate strădaniile lui, Laurent nu reuşise nici măcar să se apropie de calul cel alb.

Petite se îndreptă spre boxa din colţ, cu pumnii plini de grăunţe.

— Să nu te apropii de calul ăla, o avertiză Laurent. Du-te să strângi ouăle!

Fetiţa azvârli un pumn de grăunţe în boxă şi o rupse la fugă pe uşa hambarului.

— Iar tu, i se adresă Laurent fiului său, pregăteşte-l pe Hongre pentru mâine! Va trebui să-l iau cu mine la Amboise.

— De ce nu face rândaşul treaba asta? se plânse Jean, sărind jos şi scuturându-şi praful de pe nădragi. Uite numai cât bălegar a lăsat să se adune în boxa bălanului.

— Fiule, zise Laurent, cu mâna pe mătănii, omul repară o roată la căruţă.

Ce-i drept, boxa din colţ era plină de mizerii. Hambarul, care de obicei strălucea de curăţenie, acum duhnea.

Ce e de făcut cu calul ăsta? se gândea Laurent la ieşirea din grajd, în vreme ce se întorcea la conac. Din ziua în care sosise creatura asta, se întâmplaseră tot soiul de rele. Un porc murise de pojar. Una dintre iepele de căruţă făcuse râie, şi din bubele umflate de pe spate se scurgea puroi, aşa că nu mai putea fi înhămată deloc. Până şi Laurent se rănise la picior în lama plugului. Slavă Domnului, rana se vindecase, dar numai după ce se rugase la Sfântul Gheorghe şi unsese lama plugului cu un panaceu pe care-l cumpărase dintr-o maghernіţă la târgul din Reugny, un leac făcut din muşchiul crescut pe un leş de bărbat neîngropat. Argatul, priceput la treburi din astea, putea să jure că bălanul adusese spiritele rele la conac. Coama lui încurcată, împletită cu cozi vrăjitoreşti, era mai mult decât grăitoare. Laurent îi dăduse părintelui Barouche zece bani ca să dezlege de farmece calul şi hambarul, dar fără nici un folos.

Diablo, chiar aşa. Un drac de animal, îi trecu prin minte, pe când stătea în faţa uşii de intrare, căci îşi amintise, cu inima cât un purice, de necazul cu perlele soţiei lui.

Françoise era în bucătărie, unde scotea nişte mere verzi dintr-o oală cu apă clocotită.

— Îmi pare rău pentru perlele tale, îi zise Laurent, punându-şi pălăria într-un cui şi scoţându-şi mantaua.

— Fata de la bucătărie a făcut-o, zise ea, aruncând merele într-o găleată de lemn plină cu apă de fântână. I se cam lipesc lucrurile de degete.

— N-a fost fata, Françoise, zise Laurent, trăgându-şi cizmele de lucru din picioare. Eu le-am luat.

Soţia lui se răsuci brusc cu faţa spre el, cu un măr într-o mână şi un cuţit în alta.

El îşi lăsă în jos capul, cu tristeţe, şi mărturisi:

— Le-am amanetat.

— Mi-ai amanetat perlele? Perlele pe care le aveam moştenire de la bunica?

— Îţi făgăduiesc că o să-ţi recapeţi colierul.

— Nu aveai dreptul, suspină Fançoise, gata să izbucnească în plâns.

— Linişteşte-te, şopti el, făcând semn cu capul spre cămară, pe unde trebăluiau Blanche şi fata de la bucătărie. Cineva avea nevoie de bani.

— Noi avem nevoie de bani, Laurent.

— Îmi pare rău... scuzele soţului fură întrerupte de o bubuitură în uşa bucătăriei.

— De ce o fi bătând mereu argatul în halul ăsta?

— O să-i zic, Françoise.

— Stăpâne, e calul ăla alb, zise argatul, scoţând aburi în aerul rece de afară. A dat cu piciorul şi a dărâmat doi pereţi de la boxă.

— L-aţi stăpânit?

— Da, dar...

— Vin îndată.

— Calul ăla trebuie dat, Laurent, spuse Françoise, după ce soţul ei închise uşa, ca să nu intre frigul. Vinde-l la târg!

— Şi cum să-l duc până acolo? răspunse Laurent, în timp ce-şi punea mantaua.

— Atunci, e vremea să te gândeşti la ce e mai evident. Françoise se apucă să cureţe, îndemânatică, un măr, lăsând coaja să atârne într-o fâşie lungă. Şi să ştii că nu vorbesc de Hongre, deşi ar trebui să scapi şi de el, Laurent. Mârţoaga aia bătrână nu face decât să mănânce.

— Nu încă, Françoise, oftă Laurent.

— Vorbeaţi de Diablo!

Petite trânti cu putere coşul cu ouă.

— Fii atentă! o avertiză Françoise, încruntându-se la vederea celor două ouă sparte.

— Micuţo, mama ta are dreptate. Se gândeşte practic.

— Dar nu Diablo, tati!

Laurent îşi înfundă pălăria pe cap.

— Mâine plecăm la Amboise. Când mă întorc, va trebui să o facem.

Cra! *strigă o cioară, în semn de avertizare.*

Petite, înfăşurată în pelerina de lână ţesută în casă, se uită în sus. Trei ciori de un negru-albăstrui stăteau pe crengile unui ulm, sub câteva cuiburi făcute din beţişoare şi noroi.

Cra! Cra!

Petite se întoarse spre tatăl ei, care se uita cu atenţie la harnaşamentul trăsurii deschise cu patru roţi.

— Când vă întoarceţi? întrebă ea, ridicată pe vârfuri ca să-l mângâie pe gât pe bătrânul cal al tatălui ei.

Hongre adormise în soarele strălucitor al dimineţii, cu frâul legat de spiţele unei roţi. Cotiga acoperită trasă de măgar era gata de drum, încărcată cu cufere şi aşternuturi.

Petite privi în ochii deschişi ai tatălui ei:

— Tati, nu vreau să-l omori pe Diablo.

— Un cal trebuie să fie de folos.

— Poate să fie îmblânzit. M-am rugat pentru el.

— E primejdios. Nu vreau să faci vreo poznă cu el, pricepi? Îţi interzic, spuse el, aplecându-se spre ea. Nu ai voie să stai pe lângă el. Şi acum, du-te înăuntru! O să răceşti rău dacă mai stai aici!

Petite o luă la goană spre scările conacului, unde se lăsă pe vine, cu genunchii strânşi la gură. Dalele de piatră din curte erau presărate cu frunze căzute, de un ruginiu strălucitor. Printre ramurile golaşe ale copacilor întrezărea râul, pe malurile căruia creşteau muşchi şi ferigi.

Uşa din faţă se deschise, lăsând să iasă o aromă de vanilie.

— Aici erai, zise Françoise dojenitoare.

Purta, pe sub mantie şi rochie, cercuri din os de balenă, aşa că fu nevoită să se întoarcă într-o parte ca să poată ieşi pe uşă. Tutorele o urma, împreună cu Jean, care părea foarte stânjenit de hainele de duminică în care fusese gătit, o vestă galbenă de catifea, cam roasă, şi pantaloni până la genunchi, care îi rămăseseră mici.

— Nu mi-e frig, mami, spuse Petite, clănţănind din dinţi.

Se dădu într-o parte, ca să le facă loc să treacă.

— Jean, vino aici, îl strigă Laurent pe băiat, punând biciuşca în tocul ei.

Jean trecu pe lângă sora lui, iar tutorele o ajută pe Françoise să coboare scările, cu fustele înfoiate ridicându-se şi coborând la fiecare treaptă. Când ajunse la ultima, femeia se întoarse.

— Să fii cuminte, Louise, zise, îndreptându-şi spre fată mâna ascunsă într-o mănuşă din blană de iepure. Să nu aud de trăsnăi, de căţărat în copaci sau de călărit.

Cra! Cra!

Ciorile îşi luară zborul.

CAPITOLUL 3

După plecarea lor, se lăsase liniştea. Blanche îi pusese lui Petite un castron alb în faţă, pe masa din bucătărie vopsită în galben. În timp ce mânca din crema fină de ou, fetiţa se ruga: Doamne, am nevoie să mă călăuzeşti. Închisese ochii, în aşteptarea unui semn.

— Ai terminat cu cărţile tatălui tău? o întrebă Blanche, care dădea la o parte copaia de lemn.

Cartea despre cai. Asta era!

— O să termin acum, zise Petite, sărind în picioare.

Cabinetul de lucru al tatălui său era cufundat în întuneric. Fetiţa se duse pe bâjbâite la fereastră şi dădu obloanele în lături. Soarele scăldă în lumină statueta Sfintei Fecioare, care ţinea în loc grămada de hârţoage adunată într-un colţ al biroului tatălui.

Călăreţul se afla unde îl văzuse ultima dată, între Doctorul familiei şi Arta creşterii cailor, pe raftul cel mai apropiat de fereastră. Petite îşi făcu cruce şi se ridică pe vârfuri să o ia.

Cartea era groasă, dar nu părea grea. Fetiţa trase lângă fereastră un scaun de răchită, ca să aibă lumină, şi se aşeză cât mai confortabil. Deschise cartea pe care o pusese în poală şi dădu paginile până ajunse la cea care avea titlul „Despre farmecele cu oase”. Putea să citească majoritatea cuvintelor – în orice caz, destul cât să priceapă cum se făcea farmecul. „Omoară o broască sau o broască-râioasă... Pune-o pe o tufă de păducel... Când e lună plină...

Fereşte-te!”

Era intimidată – şi cam speriată. Oare farmecele nu erau lucrarea Diavolului? Îşi aminti de poveţele care-i fuseseră date, de frânturile de discuţii pe care le auzise şi voi să pună cartea la loc. Focurile iadului ardeau cu o flacără întunecată. „Să nu ai nimic de-a face cu ce-i aici”, îi spusese maurul.

Dar cum rămânea cu Diablo? Cum avea să-l salveze? Îl momise cu grăunţe, cu coji de pâine şi cu mere. Se rugase la Iisus, la Fecioara Maria şi la toţi sfinţii pe care-i ştia – dar Diablo tot se repezea la ea, tot dădea din copite. Farmecele cu oase erau singurele care-l puteau îmblânzi, spusese maurul. Cum putea să fie un păcat îmblânzirea unui cal?

În dimineaţa următoare, după ce-şi termină lucrul de mână (brodase pe un şervet un model cu cele trei virtuţi: castitate, umilinţă, pietate), după ce curăţase prin hambar şi-şi făcuse treburile din bucătărie, după ce stătuse, într-un mod devenit deja ritual, în faţa boxei lui Diablo, Petite se îndreptă spre cărarea îngustă ce ducea la râu. Ceaţa se risipise, dar ziua era mohorâtă şi nepotrivit de caldă, anunţând ploaia. Suprafaţa apei era de un cenuşiu

argintiu. La celălalt capăt al podului, un pescar moţăia într-o barcă, cu undiţa lungă încurcată în papură.

Petite o luă în susul râului, către un cot unde copacii se aplecau deasupra apei; acolo îşi arunca adesea plasele fratele ei. Ajunsă la stejarul noduros, îşi suflecă fusta şi şi-o prinse pe sub panglicile şorţului, după care se vârî prin tufişurile jilave. Lângă firul apei, îşi scoase saboţii şi ciorapii. Mâlul umed i se strecura printre degetele de la picioare.

Era alunecos. Fusese povăţuită să nu se apropie de râu, auzise poveşti despre doamna în alb, fantoma femeii cu inima frântă din Vaujours, care, de supărare, se aruncase în valuri. Spiritul ei nefericit le ademenea pe fete în heleşteie şi râuri, ca să-şi găsească mormântul în apă. Chiar în iarna trecută murise o fată, de Sfânta Ecaterina, ocrotitoarea fetelor bătrâne. Charlotte, vecina lui Petite, o văzuse pe doamna în alb lângă un lac unde se adăpau vitele, o auzise cântând – scoţând sunete ca de bufniţă, aşa îi spusese. Charlotte o luase la fugă, simţind cum degete fantomatice îi atingeau călcâiele – „ca şi cum ar fi ciupit-o o gânganie”, aşa îi zisese prietena ei.

Petite îşi băgă ciorapii în saboţi. În carte scria că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să omoare o broască sau o broască-râioasă. Nu-i era scârbă la gândul omorârii animalelor – prinsese în capcană veveriţe şi şoareci ca să le dea animalelor de care avea grijă, vânase cerbi, iepuri, vidre şi chiar pisici împreună cu tatăl şi cu fratele ei – dar asta era ceva diferit, pentru că nu era de mâncare.

Se lăsă pe vine în ierburi şi rosti o rugăciune. Ca şi cum i s-ar fi răspuns, zări îndată două broaşte-râioase; una stătea

pe o moviliţă de muşchi, iar cealaltă se încălzea pe o piatră. Dacă ar fi ajuns la cea care era mai aproape...

Animalul sări în apă.

Răbdare, îşi aminti singură. Continuă să aştepte, fără să facă nici o mişcare, după care se întinse încetişor spre broasca aţipită pe piatră.

Şi o prinse! Jivina se zbătea, dar ea nu-şi slăbea strânsoarea. Îşi înăbuşi un ţipăt, căci îi era scârbă din cauza pielii alunecoase, a mişcărilor ciudat de puternice făcute de creatura ce încerca să scape. Puse laba piciorului pe unul dintre picioarele broaştei, luă o piatră şi o lăsă jos. Broasca se zbătea cu putere ca să se elibereze. Fetiţa închise ochii şi lovi zdravăn. Broasca se zvârcoli, după care rămase nemişcată. Ea deschise ochii, tremurând. Capul animalului era zdrobit şi din el se scurgea un lichid. Un picior mai zvâcni o dată, făcând-o să sară înapoi, între trestii, unde începu să vomite în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie.

Zvârcolirile broaştei încetară abia după câteva minute. Petite aştepta, ca să fie sigură. O luă de un picior, dar îi dădu drumul îndată, căci încă se mişca. Apoi o împunse cu un băţ. Era moartă, fără doar şi poate. Luă iar leşul, ţinându-l cu tivul şorţului, ca să nu fie nevoită să-i simtă pielea.

Se îndreptă apoi spre casă. Cadavrul broaştei trebuia să fie lăsat afară peste noapte, zicea cartea, pe o tufă de păducel. Era una lângă coteţul păsărilor.

Slujnica de la bucătărie era în uşa coteţului când Petite intră pe poarta din dos, iar ea înfăşură leşul broaştei în şorţ, ca să-l ascundă.

— Blanche te-a căutat peste tot, zise fata înconjurată de găini.

— Fratele meu mi-a cerut să am grijă de plasele lui, minţi Petite.

În vreme ce fata se uita în altă parte, ea strecură repede, şi cât putu de adânc, broasca printre crengile tufei de păducel.

A doua zi, în zorii zilei, avea să îngroape broasca sub un muşuroi de furnici. După care nu mai trebuia decât să aştepte ca luna să fie rotundă şi plină.

Zilele – nopţile – treceau cu încetineală. Adesea, Petite se dădea jos din pat, în camera cufundată în beznă, ca să se uite la lună de pe fereastra mansardei ei, de parcă ar fi putut să-i grăbească împlinirea cu privirea. Lună nouă, crai nou, lună în primul pătrar, lună aproape plină; momentul se apropia.

Într-un târziu, într-o seară, la apusul soarelui, Petite văzu cum răsare luna plină peste culmile din depărtare. La puţină vreme după asta, îşi spuse rugăciunile şi se întinse în pat, în aşteptarea clipei când slujnica de la bucătărie avea să adoarmă, iar casa să se cufunde în întuneric.

După un răgaz de tăcere care i se păru o veşnicie, dădu la o parte învelitoarea de pe pat, se duse în vârful picioarelor la fereastră şi deschise obloanele. Luna, rotundă ca un

ban, scălda împrejurimile într-o lumină nepământeană. Fetiţa îşi luă saboţii şi pelerina cu glugă, apoi coborî tiptil scările.

Copacii, umbre în întuneric, străjuiau hambarul ca nişte paznici. Petite trase în piept aerul nopţii, încercând să-şi oprească bătăile inimii, ca să alunge teama de spiritele nopţii. După trei stâlpi de gard, numărând de la poartă, şi doi paşi urieşeşti la dreapta, ajunse la muşuroi. Scurmă în el cu degetele, până găsi broasca; nu mai rămăseseră din ea decât oasele. Fata era uşurată: furnicile îşi făcuseră treaba. Scutură câteva insecte de pe oase, luă scheletul micuţ şi începu să cureţe pământul de pe el. Deodată, simţi o adiere pe gât şi auzi cum o creangă se rupe în spatele ei. Tremura ca o frunză, dar se stăpâni şi nu se uită peste umăr, căci îşi amintea că în carte scria că nu trebuie să-şi ia ochii de la schelet nici măcar o dată.

Nu era deloc uşor să se îndrepte aşa spre râu, cu ochii aţintiţi asupra oscioarelor. Se împiedică de două ori, o dată căzând chiar în genunchi. Vaierul lugubru al unei bufniţe o făcuse să-i îngheţe sângele în vene – era chemarea doamnei în alb! – dar nici măcar atunci nu-şi luă ochii de la broască.

Pe malul râului, se ţinu cu o mână de ramurile unui arin, iar cu cealaltă cufundă scheletul în apă. Oasele fură luate însă de curent şi dispărură. Fetiţa se lăsă pe vine, rugându-se, aşteptând să le vadă plutind înapoi, împotriva curentului, dar nu putea zări nimic. Oglinda apei, neagră ca cerneala, sclipea în lumina lunii.

Doamne, Ziditorul lumii, orice viaţă e în mâinile Tale, se rugă ea, deznădăjduită. *Ştia ce soartă îl aşteaptă pe Diablo: avea să i se taie gâtul ori să-i fie străpunsă ţeasta*

de un glonţ. Mai văzuse şi alteori lucruri din astea, se uitase la mişcările încete şi hotărâte ale tatălui ei, la falca lui încleştată, la clipa de tăcere plină de respect în care se cufunda după aceea, la mâna lui pe animal în vreme ce aştepta să rămână nemişcat, să încetinească sângele aprins care zvâcnea.

Oare animalele aveau suflete? Diablo avea să se ducă în rai? Ţelul vieţii e să ne pregătească pentru moarte, o învăţase tatăl ei, ca să scăpăm de iad şi să avem parte de o moarte împăcată. Petite nu voia ca Diablo să moară. Tocmai îşi ştergea lacrimile din ochi cu dosul palmei, când zări ceva alburiu la marginea apei, ceva care se înţepenise între pietre.

— Mulţumescu-Ţi, şopti ea, căci era un oscior, osul pubian, chiar aşa cum spunea cartea.

— Am auzit prin târg că regina mamă e foarte bolnavă, la Amboise, zise slujnica de la bucătărie, în vreme ce înteţea cu lemne focul de la cuptor.

— Păi atunci, poate că tata o să stea mai mult, spuse Petite, care pândea uşa cuptorului.

Băgase osul în spatele oalei de fontă în care fierbea tocana, ca să stea la copt, dar acum trebuia să-l ia fără ca slujnicele să-şi dea seama.

— Vorbeşti ca şi cum n-ai vrea să se întoarcă ai tăi, zise Blanche, ciupind-o de obraz pe Petite. Să nu crezi că nu te-am văzut cum te furişezi peste tot.

— Din pricina bălanului ăluia, interveni slujnica de la bucătărie, luând o gură din berea caldă a lui Petite, după care o puse pe masă în faţa ei.

— Calul ăla mă face să mă cutremur de spaimă, spuse Blanche. E posedat.

— Argatul zice că stăpânul o să-i taie gâtul fiarei când se întoarce, răspunse slujnica, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Zice că fetiţa pune flecuşteţe sfinţite în jurul boxei lui.

— Ce pui tu la cale?

Blanche o luă de mână pe Petite.

— Nimic, se apără ea. O să aştept până ies amândouă de aici.

Nu mult după aceea, pe când Blanche şi slujnica erau afară, stând la palavre cu un bărbat care vindea prafuri pentru dinţi, panglici şi alte lucruri necesare într-o gospodărie, Petite îşi încercă norocul, ca să scoată osul din cuptorul fierbinte. Cum avea să ştie dacă se copsese îndeajuns? Îl duse la nas. Nu mirosea a nimic, dar hotărî să-l mai coacă încă o dată în ziua următoare, ca să nu aibă nici o îndoială.

În dimineaţa următoare, lucrurile se dovediră însă mai grele. După ce puseseră pâinea în cuptor, camerista şi slujnica se apucară să pregătească puii de afumat pentru iarnă. Oala cea mare clocotea pe foc, în aşteptarea păsărilor de opărit. Un lighean era plin cu pene, altul cu măruntaie, iar într-o găleată mare, lângă uşă, se aflau

picioarele. Izul de mosc al penelor opărite umplea toată bucătăria.

Petite stătea la o parte din drum, aplecată peste un butoi cu mere aşezat într-un colţ, din care le alegea pe cele putrede şi le punea în troaca pentru porci, pândind momentul prielnic. Pitise osul în spatele borcanului cu rozmarin uscat, de pe poliţa de lângă cuptor. Trebuia să găsească o cale să-l bage în cuptor. În sfârşit, Blanche o şterse pe uşa din spate, ascultând de chemarea naturii, lăsând-o în bucătărie doar pe slujnică.

Petite luă în braţe căţeluşul pe care îl păstraseră dintre puii de ogar fătaţi de curând şi-şi lipi faţa de el, mârâind în joacă.

— M-a muşcat! exclamă ea deodată, azvârlind căţelul drept în ligheanul cu pene.

— Ce tot faci? zise slujnica, dând la o parte penele cu mâinile pline de sânge. Ce mai harababură!

În vreme ce fata se repezea să ia căţelul, Petite luă osul din spatele borcanului.

— Ce mi-ar plăcea să văd cum se coace pâinea, spuse ea şi deschise uşa cuptorului, îndesând osul în spatele tingirilor. Nec cesso, nec erro, şopti ea în latină, pentru siguranţă, „nu mă domolesc, nu mă rătăcesc”.

Blanche şi slujnica atârnau puii în afumătoare, iar Petite se strecură din nou în bucătărie, ca să ia osul. Se sperie când văzu cele trei pâini aşezate una lângă alta pe pervaz, ca să se răcească. Deschise uşa cuptorului. Încă era cald… şi

gol. Unde era osul? Petite trase un suport şi începu să pipăie grătarul unsuros pentru tingiri.

— Pleacă de aici! bubui glasul lui Blanche în spatele ei.

Fetiţa se ridică brusc, cu mâinile numai funingine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce făceai acolo? se încruntă Blanche la ea cu singurul ei ochi bun.

— Blanche! se auzi vocea slujnicei dinspre curtea de păsări.

Petite rămăsese cu privirea aţintită în jos, lângă cuptor. Îl văzuse: o bucăţică de os, înţepenită într-o crăpătură. Puse uşurel piciorul pe el.

— Blanche! Aleargă ţapul după câine!

— Mon Dieu, când una, când alta, exclamă servitoarea, trântind uşa după ea.

Ascunsă în cămara întunecată, Petite sfărâmă osul copt până nu mai rămase decât praful, în mojarul de marmură şi piatră în care mama ei zdrobea mirodeniile. Îl amestecă cu puţin ulei şi turnă cu linguriţa amestecul într-o cutiuţă pe care o golise în urmă cu trei nopţi, după care urcă în vârful picioarelor în camera ei de la mansardă şi băgă cutiuţa într-unul dintre saboţi. Mâine, se gândi ea, împingând sub pat încălţările de lemn.

Petite se sculă la cântatul cocoşului şi coborî cu grijă scările înguste, ca să n-o trezească pe Blanche, care dormea pe un pat de scânduri în bucătărie. Rămase o vreme în prag, tremurând, încercând să audă spiritele. Îşi

ţinu răsuflarea la auzul bătăii unor aripi şi, dinspre pădure, văzu cum se înalţă o pasăre mare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Luă în dinţi cutiuţa şi, ţinându-şi degetele în cruce, traversă curtea, spre hambar. Crăpă un pic uşa şi se strecură înăuntru.

În hambar era un întuneric ca de smoală. Nu putea să-l vadă pe Diablo, însă îl auzea cum şfichiuie aerul cu coada, lovind scândurile. Izul pătrunzător de urină îi înţepa ochii. O rază de lună pătrunse deodată prin fereastra mititică, iar capul armăsarului apăru, strălucind în lumină.

Petite se îndreptă pe bâjbâite, de-a lungul stivei de lemne, spre boxa din colţ. Se opri când dădu de zăvorul uşii, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Poate că ar trebui să se caţere pe scânduri. În felul ăsta avea să fie mai departe de picioarele lui din spate – dar mai aproape de dinţii lui.

Nu, n-avea cum să fie uşor, nici lipsit de primejdie. Rosti o rugăciune în vreme ce trase zăvorul şi se strecură în boxă; glezna i se cufundă adânc în bălegar. Calul îşi trase urechile pe spate, privind-o bănuitor.

Fetiţa deschise cutiuţa.

— Şşş, băiete, murmură încetişor, în vreme ce-şi ungea degetele cu ulei. Nu-ţi fie teamă, adăugă şi întinse mâna care-i tremura. Pot să te salvez, mai şopti, făcând cu grijă un pas înainte. Apoi încă unul.

În cele din urmă, ajunse lângă el. Era mai mare decât îşi închipuise.

— Şşş, băiete!

Cunoştea calul ăsta.

— Şşş, frumosule, curajosule!

Încetişor, ca să nu-l sperie, îi atinse nara cu un deget uns cu ulei.

— Şşşş, frumosul meu, rosti, în timp ce-i ducea degetul la gură şi-i pipăia limba. Iubitule, şopti, frecându-i bărbia şi pieptul cu mâna unsă cu ulei.

El îşi lăsă capul în jos în faţa ei. Iar ea îşi apăsă faţa pe gâtul lui, adulmecându-i mirosul, cuprinsă de o bucurie nebună. Farmecul lucrase. Diablo era al ei. Îl îmblânzise – iar acum avea să se supună voinţei ei.

Mulţumescu-Ţi, Doamne! Cu toate că ştia că nu lui Dumnezeu trebuia să-i mulţumească, ci diavolului.

Când argatul îşi făcu apariţia, Petite era călare pe Diablo.

— Ce...! strigă el, scăpând găleata cu apă. Que diable![1] bâigui, făcându-şi cruce.

Petite stătea dreaptă pe cal. Animalul necheză încetişor, întorcându-şi capul ca să-i adulmece piciorul. Ea îl scărpină între urechi, după care se apucă de coama lui şi alunecă jos, pipăind cu piciorul să-şi găsească saboţii prin bălegar.

— Acum putem să-i rânim boxa, îi spuse argatului, întinzând o mână şi mângâindu-l pe Diablo pe nas. O să-i placă să mai iasă şi afară azi, adăugă, în vreme ce-i scotea cu degetele un ciuline încurcat în păr.

---

[1] „Ce naiba!”, în limba franceză în original (n.r.).

Clopotul de la bucătărie se trezi la viaţă.

— Domnişoară, cum...? se bâlbâi bătrânul, care nu-şi mai găsea cuvintele.

— Ţi-am spus că poate fi îmblânzit.

— Blanche o să fie tare supărată când o să vadă în ce hal ţi-e pelerina, zise omul, uitându-se îngrijorat la petele de pe poale.

— Acum trebuie să plec, să mănânc terciul de ovăz, zise Petite, dar nu vorbea cu omul, ci cu calul. Vino, te duc afară.

Şi deschise uşa boxei, iar bălanul o urmă afară din hambar, în lumina dimineţii, cu nasul pe umărul ei.

Argatul sări înapoi când trecură pe lângă el.

— O să-l duc în ţarcul din faţă, zise el, unde stă Hongre de obicei.

— Domnişoară, v-a căzut ceva, o opri argatul, întinzându-i o cutiuţă.

— Mulţumesc, răspunse Petite şi se întoarse în fugă s-o ia, cu obrajii arzând.

Ceva mai târziu, după ce-şi mâncă terciul şi-şi bău berea, după poveţe şi dojeni, după corvezi, munţi de corvezi, Petite putu în sfârşit să-şi spele şi să-şi ţesale calul, să-i pieptene coama şi coada şi să-i ungă cu alifie cicatricile de pe şolduri. Cu greu se hotărî să se întoarcă la conac pentru cină, dar se strecură încă o dată afară înainte de stingerea

lumânărilor, ca să-i ureze noapte bună, să-i sufle în nas şi să-i simtă răsuflarea caldă şi parfumată.

În noaptea aceea se cufundă într-un somn adânc; cutiuţa era ascunsă sub perna ei.

Fu trezită de un mârâit; nu era un câine care mârâia, ci ceva mai adânc, care mârâia aproape cu plăcere. Se ridică în capul oaselor. În încăpere se afla ceva.

— Domnişoară? o strigă pe slujnică, fără să primească însă vreun răspuns.

Mârâitul venise de la picioarele patului ei. Petite mai strigă o dată, dar nu se auzea absolut nimic dinspre patul femeii, care era aşezat mai spre streaşină. După cât se părea, se furişase afară, iar acum Petite era singură. Ceva şfichiui aerul lângă capul ei. Fetiţa, tremurând ca varga, puse mâna pe pipăite pe crucea de lemn aflată deasupra patului ei şi se ghemui sub pături, cu ochii mari în beznă, ţinând crucea strâns la piept.

A doua zi dimineaţă, la trezire, Petite se simţea slăbită de amintirea înceţoşată a visului despre o creatură înaripată, cu gheare de fier. Un demon i se cuibărise în minte.

Înainte să se ducă să strângă ouăle, Petite îngropă cutiuţa în ţărână, în coliba ei de piatră, şi o acoperi cu bolovani. Sfinte Mihail, rogu-te, apără-mă de duhurile necurate. Amin. După care se duse la calul ei.

CAPITOLUL 4

Laurent de la Vallière se apropia de casă călare pe Hongre. În spatele lui, într-o trăsură deschisă, se aflau soţia lui, fiul său şi tutorele băiatului.

Fuseseră trei săptămâni foarte pline. Regina mamă ajunsese la Amboise cu febră mare şi de patru ori fusese nevoie să i se ia sânge. Era îngrozitor să vezi prin ce chinuri trecea. La un moment dat dăduse impresia că e posedată, iar doamnele care o îngrijeau se gândiseră chiar să aducă un preot ca să scoată diavolii din ea. În seara de dinaintea sosirii ei, Necuratul se arătase în târgul oraşului, sub înfăţişarea unui ţap. Mulţumită Sfintei Fecioare, Laurent fusese prevăzător şi luase cu el de acasă o labă de iepure, aşa că pusese să se scoată câteva dale de pe pragul castelului şi îngropase acolo amuleta. Era încântat când se gândea că poate astfel îi salvase viaţa reginei mamă.

Gândurile soţiei sale, pe de altă parte, nu erau la fel de luminoase. Cu o noapte în urmă, Laurent fusese nevoit să îndure chinul reproşurilor usturătoare ale lui Françoise. Ce-i drept, era mare păcat că nu-i fusese prezentată Maiestăţii Sale – dar cum s-ar fi putut să fie altfel? Regina mamă suferea, avea greţuri şi febră! Cât despre fiul lor, Jean, era de înţeles că regele şi fratele lui fuseseră ţinuţi deoparte, că nu li se permisese să se amestece cu nobilimea de ţară. Nici măcar Laurent nu dăduse ochii cu Maiestatea Sa decât de câteva ori. Se ştia prea bine că regele, deşi încă era un copil, vindecase o mulţime de oameni de cele rele, că guşile cele îngrozitoare se făceau nevăzute doar la simpla lui atingere. (Ce bine ar fi să poată vedea asta!)

Pe urmă, Françoise se pornise să bodogănească pe seama banilor. Ce-i drept, cheltuise o mică avere cu primirea

regelui – arvunise muzicanţi şi pusese să fie făcute stindarde şi valtrapuri – dar era o onoare şi un privilegiu să-l slujească. Nevasta lui n-avea să priceapă niciodată asta: nu avea lucrul ăsta în sânge. „Dacă trebuie să cheltuieşti bani, să o faci ca să-mi iei perlele înapoi”, îi spusese, cerându-i să-i solicite o favoare reginei mamă. El îi salvase viaţa şi merita un pic de recunoştinţă – dar simplul fapt că o slujea era recunoştinţă deplină, nu?

Laurent privise cu veneraţie vestitele mâini fine ale reginei împreunate în rugăciune, pe când stătea întinsă pe pat, cu spatele proptit de pernele moi de mătase. Deşi nu mai era tânără şi era şi cam grasă, se vedea limpede că fusese o frumuseţe. Laurent ceruse să-i fie aduse cearşafuri dintre cele mai fine. Încă o cheltuială, se plânsese Françoise. Dar el ameţea numai la gândul că regina mamă dormise în aşternuturi pe care el le atinsese cu mâinile lui.

Laurent îşi bătu uşor cu palma punga de piele în care îşi ţinea mătăniile. Le pusese lângă moneda pe care i-o dăduse regina mamă. Ludovicul de aur căzuse din mâna ei, se rostogolise pe podea, şi însuşi tânărul rege Ludovic se repezise după el. Regina – femeia aceasta sfântă – îi ceruse fiului ei să-i dea moneda „acestui om bun”. Iar mâna regelui o atinsese uşor pe a sa.

— Doar un singur ludovic? Asta-i tot ce ţi-a dat? începuse Françoise să se văicărească. Dar ai cheltuit o sută! Cu banii ăia am fi putut să dregem acoperişul prin care intră apa ori să înlocuim fereastra spartă din salon, ori să curăţăm hornul, ca să putem face focul fără să ne afumăm cu totul, ori...

Ori să răscumpere perlele soţiei lui. Laurent dădu pinteni bătrânului Hongre peste pod. Françoise era tânără şi tare

frumoasă. Şi-ar fi dorit s-o poată face fericită. De când pierduse copilul, era în toane proaste.

— Tată? îşi auzi fiul strigându-l, pe când se apropiau de porţile conacului lor.

Laurent privi în urmă şi atunci o văzu pe Françoise. Stătea în picioare, ţinându-se de umărul lui Jean, ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Laurent, fă ceva! strigă ea, cu mâna întinsă spre conac, plângând în hohote. Bărbatul se întoarse şi nu-şi putu reţine un icnet, căci acolo, la intrarea în curte, se afla fata lor – călare pe calul cel alb.

El îşi făcu cruce. Mon Dieu! Ce privelişte măreaţă! Era cu adevărat calul cel alb, fără îndoială, dar acum era ţesălat şi curat. În coamă îi fuseseră împletite panglici, fără prea mare atenţie la asortarea lor, iar crupa îi era acoperită cu una dintre cuverturile vechi ale lui Françoise, ca un valtrap demn de un rege. Armăsarul îşi ridica grijuliu copitele, mergând la pas uşor.

— Da, tată, e Diablo, strigă fetiţa, cu un zâmbet ştrengăresc pe faţă. Călărea bărbăteşte, fără şa, cu fustele suflecate până la coapse. Părea un spiriduş pe un animal atât de mare – pe aşa o namilă.

— Laurent, calul ăla o s-o omoare, îşi auzi soţia strigând în spatele lui.

— Dă-te jos! răcni el, regăsindu-şi, în sfârşit, glasul.

— Nu-i aşa că-i frumos?

— Dă-te! zbieră el, cuprins de spaimă.

— Dar este blând acum, răspunse fetiţa, trăgând uşor de hamuri.

Bălanul îşi lăsă în jos capul ascultător, cu o ureche pe spate.

— Dă-te jos când îţi spun, porunci Laurent.

Brusc, simţi o durere ascuţită în inimă.

— Tati? strigă Petite, în vreme ce el se prăbuşea. Tati!

Petite se uita fără să priceapă la tatăl ei care aluneca încet de pe cal, până rămase cu un picior prins în scară. Sări de pe Diablo şi o luă la goană spre el. Tatăl se făcuse alb la faţă şi se ţinea cu mâna de piept.

— O să-mi treacă, micuţo, zise el cu glas stins.

Petite îi şterse cu mânuţa broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte. Din urma lor apăru şi Jean.

— Tată?

Băiatul îi eliberă piciorul din scară şi luă frâul lui Hongre.

— Laurent! ţipă ascuţit Françoise.

Petite îşi ridică privirea şi o văzu pe mama ei care se apropia în fugă, cu cercurile crinolinei ridicate.

— Calul ăla, gâfâi tatăl ei, care încerca să se ridice în capul oaselor.

Petite simţi pe umăr o răsuflare caldă. Era Diablo.

— Uşor, băiete, îi zise ea, mângâindu-l pe nas, după care îi porunci: înapoi!

Bălanul făcu cinci paşi în spate, după care se opri.

Tatăl ei îşi făcu iar cruce, fără să-şi dezlipească ochii de la armăsar.

— Laurent, n-o să mori, spuse Françoise, cu răsuflarea tăiată de cât alergase. Îngenunchease lângă soţul ei, cu chipul transpirat brăzdat de dâre de pudră.

Să moară? Petite închise ochii, cufundându-se într-o rugăciune tăcută.

Urmară zile triste, în vreme ce Laurent îşi revenea încet în simţiri.

— Ţi-am spus să nu te apropii de calul ăla, o certă pe Petite de pe patul lui de suferinţă.

— Iartă-mă, tati, zise fetiţa, care tocmai înteţea focul în şemineul uriaş. Se ridică apoi şi îşi trecu degetele peste cuvintele săpate pe poliţa de deasupra şemineului: Ad principem ut ad ignem amor indissolubilis. „Pentru rege, iubire veşnică, precum focul ce arde pe altar.”

— Micuţo?

Petite se întoarse.

— Vino încoace! zise tatăl, bătând uşor salteaua.

Petite se urcă în pat şi se aşeză lângă tatăl ei, cu vârful uneia dintre codiţe în gură. Pe suportul de lumânări de

lângă pat se afla o pictură înfăţişând-o pe Sfânta Fecioară. Alături era sticla cu dop în care mama ei îi pusese apa lui Laurent, împreună cu o unghie, o şuviţă din părul lui, două cuie şi doi spini de trandafir. Mama îi spusese că rolul lor era să alunge duhul rău care încercase să-i ucidă tatăl, numai că Petite se temea că era chiar ea acel duh rău şi destupase de două ori sticla în timp ce tatăl ei dormea.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, zise el, scoţându-i codiţa din gură. Cu bălanul.

Petite ridică din umăr şi zâmbi ştrengăreşte (ştia prea bine că aşa îl poate vrăji).

— M-am rugat şi pur şi simplu am reuşit, spuse ea.

O parte din ce spusese era adevărat, dar restul era o minciună.

— Lăudat fie, spuse Laurent. Dar promite-mi că n-o să-l călăreşti până nu-mi revin eu îndeajuns ca să te învăţ cum.

După trei zile, Laurent coborî cu grijă scările în spirală, ţinându-se de soţia sa ca să nu cadă. Jean, Petite, tutorele şi servitorii îl întâmpinară bucuroşi când îşi făcu apariţia în salon.

— Priviţi-mă, spuse Laurent, ca şi cum s-ar fi sculat din morţi, şi îşi flutură scufia de noapte ca pe o pălărie. Nu se bărbierise şi arăta ca un vagabond.

Petite era în culmea bucuriei. În curând, avea să-l poată călări din nou pe Diablo.

La marginea padocului, Petite încălecă pe Diablo, sub ochii tatălui ei. Îşi puse mândră armăsarul să meargă la pas, la trap şi la galop. Iar el se supuse blând, fără să facă figuri ori să se împiedice în picioare.

— Un cal demn de un prinţ, zise Laurent, clătinând din cap.

Calul meu, adăugă Petite în gând, căci armăsarul n-avea să lase pe nimeni în afară de ea să se apropie de el.

Din clipa aceea, de fiecare dată când vremea şi sănătatea tatălui ei îi permiteau, Petite îl antrena pe Diablo după-amiaza. Calul nu era atât sperios, cât nerăbdător, iar ea află cum să-i potolească agitaţia, îl învăţă să meargă la pas în cercuri largi, să se oprească, să dea înapoi şi apoi să meargă iar înainte. Spre marea uimire a tatălui ei, armăsarul învăţase să facă salturi şi chiar putea să sară cu toate cele patru picioare (lucru care lui Petite îi plăcea cel mai mult). După fiecare lecţie, îl freca pe gât cu mâna ei uşoară şi moale, aranjându-i coama.

Pe la jumătatea lui aprilie, când răsărise iarba şi soarele strălucea, Diablo fu dus la păşunea din spate şi, pe lângă iarbă, i se mai dădeau şi păstăi coapte de mazăre şi nutreţ. Acolo, sub îndrumarea tatălui ei, Petite îl învăţă să păşească pe pământul tare câte o oră, două pe zi – la început la pas, apoi la trap şi, în cele din urmă, într-un trap rapid, care se preschimba uneori în galop. Abia după aceea, Laurent ajunse la concluzia că armăsarul era pregătit să meargă pe un câmp proaspăt arat şi îl învăţă să-şi ridice copitele cu grijă şi să le pună cu încredere jos, fără să se clatine vreodată.

— Dar n-o să-i punem apărători la ochi, îi explică Laurent lui Petite într-o zi, pe când stătea întins în pat, cu o

cărămidă fierbinte, înfăşurată în cârpe, pe piept. Ştiu că aşa fac domnul Bosse şi alţi vecini, dar dacă nu laşi animalul să vadă liber, îi iei această plăcere şi se sperie şi mai tare.

— Da, tată, spuse Petite, care abia aştepta să-l ducă pe Diablo dincolo de pajişte. Tânjea să vadă cât de repede poate să alerge.

— Gata cu vorbăria asta despre cai, Laurent, interveni Françoise, care tocmai intra în încăpere cu un coş pentru lucrul de mână. Louise mai are puţin şi împlineşte şapte ani. E vremea ca fiica noastră să înceapă să se poarte ca o fată.

Şi-i întinse lui Petite lucrul pe care nu-l terminase.

Castitate, umilinţă, pietate, mormăi Petite.

În vreme ce urca pe cărarea îngustă care ducea la pajiştea din spatele conacului, unde păştea Diablo, Petite fredona un cântec. Crângurile erau pline de lăcrămioare, brebenoci şi, în tufişurile de ilice, creştea o orhidee albastră căreia ea îi spunea „dorinţe”. Observase urmele mititele de iepuri care duceau spre aflorimentele pietroase şi urmele de copite în locurile unde cerbii traversaseră cărarea. Trilurile armonioase ale păsărelelor se împleteau cu tocănitul ritmic al unei ciocănitoare şi cu strigătele răguşite ale unei gaiţe.

Diablo începu să necheze când Petite se ivi dintre copaci. Fetiţa se căţără peste gard şi rămase acolo în picioare, în vreme ce el o luă la galop spre ea. Făcu o mişcare cu mâna şi încet, cu grijă, armăsarul îngenunche în faţa ei. Ea

îşi lipi obrazul de gâtul lui, îl mângâie pe botul catifelat. După aceea, se urcă pe spatele lui şi-l îndemnă să se ridice, strângându-i coapsele între pulpele goale. Rămase aşa câteva clipe, bucurându-se de priveliştea din faţa ochilor, de dealurile cu spinări domoale, de râu şi de păduri. Se simţea întocmai ca zeiţa Diana, neînfricată şi plină de forţă.

Îşi dăduse destul de repede seama că n-avea decât să gândească încet şi Diablo avea să încetinească, să gândească aleargă şi el s-o ia la goană, să gândească galopează, iar el avea s-o ia la galop, ca un cal de luptă. Nu-i trebuise mult până să-şi dea seama că n-avea nevoie de pinteni, nici de dârlogi, căci el reacţiona de îndată până şi la cea mai slabă strânsoare a pulpelor ei. La îndemnul ei, sărea peste orice buştean, peste tufişuri şi torente de apă. Avea încredere în ea. Iar azi, aveau să lase în urmă islazul pe care păştea, să urce dealurile şi să se îndrepte spre păduri.

Îl puse s-o ia la pas, după care îl îmboldi să alerge, mânându-l spre o parte ceva mai joasă a gardului.

— Ura, ura! strigă, cu mâna încleştată în coama lui, când armăsarul sări peste gard şi o luă în sus pe potecă. Vântul o făcea să-i lăcrimeze ochii. Zburau! Pe culmea dealului, Diablo îşi încetă galopul, după care se opri, iar Petite se prăbuşi pe gâtul lui, istovită de încântare.

Deodată, un foşnet făcu armăsarul să tresară, iar Petite întoarse capul în urmă. Era căţeluşul, care venea clătinându-se pe potecă, gâfâind şi dând din coadă. Petite mormăi nemulţumită: trebuia să-l ducă acasă acum. Îl întoarse pe Diablo şi o luă pe o cărare care ieşea în spatele hambarului.

Armăsarul mergea în buiestru. În vreme ce se îndreptau spre casă, ea cânta Ave Maria, iar picioarele i se clătinau în ritmul paşilor. Căţeluşul îi urma, la o distanţă destul de mare de picioarele din spate ale lui Diablo, care-şi croia drum prin mărăcini şi printr-o baltă de noroi, o mocirlă făcută de porcii mistreţi pe care Petite n-o mai văzuse până atunci. Probabil că mistreţul era destul de mare, se gândea, căci se frecase de noroi de trei copaci, iar urmele ajungeau foarte sus. Îşi întipări locul în minte: vreo cinci paşi mari spre nord-est faţă de un castan dulce, doborât ca să se facă şindrilă din el. Tatăl ei sigur voia să ştie. El, împreună cu alţi trei tovarăşi, nobili din vecinătate, mergeau la vânătoare de mistreţi pe 29 septembrie, de Sfântul Mihail, când porcii sălbatici erau plini de carne.

— Cuţu! strigă ea, privind în urmă.

Umbrele se lungeau şi ea ştia prea bine că nu trebuie să stai prea aproape de o mocirlă de mistreţi când se lăsa seara.

Diablo îşi trase urechile pe spate. Petite întoarse calul şi o luă la trap înapoi. La cotitură, dădu peste căţeluş, care mârâia şi-şi arăta colţii. Dintr-odată, din tufişuri se năpusti un mistreţ care îşi înfipse un colţ în căţeluş şi-l azvârli în aer, stropind frunzele de sângele lui. Diablo se cabră, iar Petite se rostogoli peste capul lui.

Fetiţa încercă să se ridice, dar piciorul stâng îi era frânt sub ea. Mistreţul îşi lăsă capul în jos, cu ochii lui mici aţintiţi asupra ei; unul dintre colţi îi strălucea, însângerat. Petite îşi ascunse faţa în noroi. Animalul avea s-o omoare.

Simţi apoi cum pământul se cutremură şi auzi un tropăit surd; înălţă capul. Diablo înfrunta mistreţul, ridicându-se

pe picioarele din spate şi lovind cu copitele. Cu fiecare izbitură, mistreţul grohăia şi se dădea înapoi. În cele din urmă, Diablo se răsuci şi izbi tare, nimerind bestia drept în cap.

Până şi păsările îşi încetaseră cântecul. Diablo se îndreptă la pas spre leşul mistreţului, îl amuşină, după care se întoarse către Petite. Ea îi făcu semn să îngenuncheze şi, aproape leşinată de durere, se ridică pe spatele lui. Iar armăsarul porni încet pe potecă, îndreptându-se spre casă.

În timpul lungilor săptămâni care urmară, Petite nu ştiu ce era mai rău: cicăleala şi cârcotelile mamei sale sau tratamentele dureroase la care o supunea doctorul oraşului, care mai întâi îi pusese glezna ruptă în atele, ca s-o îndrepte, după care îi luase sânge din laba piciorului.

Mai bine de două săptămâni zăcu pe divanul din salon, cu piciorul rănit prins în atele şi sprijinit în perne. Zilele se scurgeau tare greu. Dacă n-ar fi făcut lecţii cu tatăl ei (care se hotărâse s-o înveţe latină), probabil că ar fi murit de plictiseală.

Şi, în sfârşit, după mai bine de o lună, făcu un ocol în jurul casei şchiopătând, în cârje, cu piciorul legat în atele. În cele din urmă, îi fură scoase şi atelele. Sprijinindu-se într-o cârjă de nuc, îşi lăsă greutate pe ambele picioare. Se simţea şchioapă.

— Ca prostul satului, o zgândări Jean.

— Fiule! îl apostrofă Laurent, pe un ton de avertisment.

Françoise izbucni în lacrimi.

Petite se întoarse spre mama ei. Dacă ar fi putut să-şi liniştească mama la fel de uşor pe cât liniştea caii! În cele din urmă, legăturile alea îngrozitoare îi fuseseră îndepărtate şi, cel puţin acum, stătea în picioare. Cu grijă, făcu doi paşi.

— Laurent, de ce n-a putut chirurgul să i-l pună drept? întrebă Françoise. Doar i-am dat mulţi bani.

— O să fie bine, Françoise.

— Dar piciorul ei stâng e scurt: o să şchiopăteze.

— Are doar nevoie să se obişnuiască. Cum te simţi, micuţo? o întrebă Laurent.

— Nu mă doare, minţi Petite. Acum pot să călăresc pe Diablo?

— N-o să te mai urci niciodată pe calul ăla, zise Françoise.

— Bălanul i-a salvat viaţa fiicei noastre, protestă Laurent.

— Încep să cred că amândoi aţi fost vrăjiţi, spuse Françoise, înteţind focul cu cleştele. Dacă ar fi rămas la lucrul ei de mână, nu i s-ar fi întâmplat nimic.

— Françoise, calmea...

Françoise izbi cleştele de vatra de piatră.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez, Laurent! De când ai adus calul ăla, totul a mers rău în casa asta. Mai întâi, tu şi durerile tale, iar acum fata noastră a rămas şchioapă. Calul ăla a adus blestemul asupra casei noastre, iar tu ştii prea bine asta.

Petite se afla în salon şi broda când auzi bătaia în uşă. Trebuia să recite cele zece porunci în vreme ce lucra (să nu am alţi dumnezei în afară de Dumnezeu, să nu iau numele Domnului în deşert, să cinstesc ziua Domnului, să-mi cinstesc tatăl şi mama, să nu ucid, să nu fiu desfrânată, să nu fur...), dar ea visa cu ochii deschişi la Diablo, şi-l închipuia cum o să alerge peste o săptămână la târgul din sat şi o să câştige premiul. Atunci, ea avea să-i dea banii mamei ei, care avea să-l laude pe Diablo (aşa cum făcea şi ea).

Bătaia se repetă, insistentă.

— Mă duc eu, mami, strigă Petite, uitându-se după cârjă. Era o zi specială, a cincea a lunii septembrie, iar ea se gândi că poate bătaia în uşă avea vreo legătură cu asta. Azi, regele împlinea treisprezece ani. Era ziua în care devenea major, după cum îi explicase tatăl ei de dimineaţă, înainte de rugăciune: în această zi, regina mamă avea să îngenuncheze în faţa fiului ei şi să-i sărute mâna. Până şi în sătucul lor aşa de îndepărtat se făceau pregătiri de sărbătoare.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? exclamă Françoise, care coborâse scările în spirală şi ajunsese prima la uşă.

Cel ce bătuse era bătrânul argat, care-şi mototolea în mână borurile pălăriei boţite.

— Nu e cazul să dărâmi uşa, îl certă ea. Şi trebuia să vii prin spate.

— Aşa am şi făcut, doamnă, dar n-a răspuns nimeni, aşa că am venit pe aici. Domnul de la Vallière e în hambar, e... – şi bătrânul îşi acoperi ochii cu mâna – mort.

Françoise încremeni.

— Nu-i adevărat, îl repezi ea, cu un glas plin de furie.

— Tocmai am dat de el – zace lipsit de suflare.

Petite îşi azvârli broderia cât colo şi se repezi spre hambar, şchiopătând prin curte, sprijinită în cârjă.

Să nu fie adevărat, să nu fie adevărat... Doamne, te rog, să nu fie adevărat!

Uşa hambarului era dată de perete. Petite se opri o clipă, cât să-şi tragă răsuflarea. Vântul şoptea prin copaci. Trei găini trecură ţanţoşe pe lângă ea, cotcodăcind şi uitându-se cu un ochi la cer. I se păru că aude iar mârâitul acela surd şi se întoarse în loc, cu inima bătându-i nebuneşte. Umbra unui uliu trecu peste curtea înfundată de noroi.

Fetiţa păşi pe uşa hambarului.

Tatăl ei zăcea ghemuit pe jos, în hainele de lucru, iar fratele ei era îngenuncheat lângă el. Jean îşi ridică spre ea ochii înroşiţi.

— Nu vorbeşte, zise el, cu glas gâtuit, şi se rezemă de un perete. Cred că a murit.

Petite îşi întări inima ca să-şi poată privi tatăl. Rămăsese cu ochii pe jumătate deschişi, aţintiţi spre Jean, ca şi cum ar fi fost uimit de ceva. Avea şi gura deschisă, ca şi cum s-

ar fi strâmbat de durere. Pe buzele lui, fata zări ceva întunecat. Sânge.

— Şi calul ăla al tău a fugit, spuse Jean.

Uşa de la boxa lui Diablo era dată de perete. Petite îşi îndreptă iar privirea spre tatăl ei. Oare chiar era mort? Deschise gura, dar de pe buze nu-i ieşi decât un icnet gâtuit.

Petite se ascunsese în coteţul porumbeilor şi stătea ghemuită, în beznă. Păsările îşi încetară câteva clipe uguitul, după care porniră iar. Tatăl ei murise şi Diablo dispăruse, iar ea ştia că era întru câtva vinovată. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Inima i se făcuse de piatră.

— Domnişoară, hai afară! se auzi vocea unui bărbat.

Era bătrânul argat, care stătea în lumină. Omul dădu la o parte o pânză de păianjen şi păşi înăuntru.

— L-au dus pe tatăl dumitale în casă. Pare împăcat, spuse el, oftând din greu. Fratele dumitale s-a dus să-l aducă pe părintele Barouche. Mă gândeam că vrei să fii acolo când vine, ca să spui rugăciunile şi toate cele.

Petite deschise gura, dar nu putea scoate nici un sunet. Simţea că nu are aer, că se sufocă.

— Te simţi bine, copilă? o întrebă argatul, apropiindu-se de ea şi privind-o încurcat.

Petite dădu din mână, arătându-şi gura. Ce se petrecea cu ea? Deschise şi închise gura, ca un peşte pe uscat.

— Nu poţi să vorbeşti? o întrebă el, punându-i blând mâna pe umăr.

Fetiţa îşi acoperi faţa cu mâinile. Până şi plânsul îi era cufundat în muţenie.

CAPITOLUL 5

La scurt timp după înmormântare, Françoise îşi trimise fiul la şcoală la Paris. Fiind acum orfanul unui ofiţer de cavalerie care fusese rănit în bătălia de la Rocroi, avea să primească o bursă ca să studieze la Collège de Navarre.

— Ai fost primit acolo pentru că tatăl tău a murit, dar în rest, totul depinde de tine, îi spuse ea fiului său, în vreme ce-i închidea cufărul de piele ponosit. Nobilii cei mai de vază îşi trimit fiii la Collège de Navarre. Să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să te împrieteneşti cu ei.

Îi duse chiar ea cufărul până în curte. Băiatul pleca de acasă pe bătrânul Hongre. Femeia îl căutase, zadarnic, pe Diablo, în speranţa că o să poată schimba dobitocul blestemat pe un ponei care să ţină la drum; dar aşa, trebuia să se mulţumească doar cu Hongre. Călătoria era lungă, dar băiatul era uşor şi putea să-l ducă. Împreună cu tutorele său, care călărea ca vai de capul lui pe un măgar, aveau să facă drumul în etape cât mai uşoare. La capătul lui, bătrânul cal avea să fie vândut pentru carne, căci Françoise nu-şi putea permite să-l ţină.

Jean se apucă de coama deasă a calului ungar şi se ridică în şa.

— Nu vrei nici măcar să-mi spui la revedere? o întrebă el pe sora lui, cu o strâmbătură.

Petite puse o mână pe nasul lui Hongre, apoi se dădu înapoi.

— Ce-i cu ea? De ce nu vorbeşte? întrebă Jean.

— E doar o criză, spuse Françoise, luându-şi fiica de mâna rece. Nu-ţi face griji pentru noi ! O să ne descurcăm.

Flutură mâna după fiul ei până când acesta pieri din vedere, după care se întoarse în casă cu Petite. De fapt, nu credea absolut deloc că va putea să se descurce. Muţenia fetei sale o înnebunea. Preotul dăduse de înţeles că poate fata era sub influenţa cine ştie cărui blestem şi propusese să facă un ritual de exorcizare a Necuratului – însă ritualurile de exorcizare costau tare mult, mult mai mult decât îşi putea permite Françoise, mai ales acum. Era furioasă pe Laurent: în primul rând pentru că murise, dar mai ales pentru că o sărăcise. Când se căsătorise, îi adusese şaizeci de mii de livre tournois[2] ca zestre – o mică avere – însă acum i se spusese că avea o datorie de treizeci şi patru de mii. Nu-i era deloc greu să facă socoteala: soţul ei o jefuise.

La înmormântarea lui vorbiseră mulţi oameni. Bisericuţa din sat fusese înţesată de lume. Toţi spuneau că fusese un sfânt, că-i ajutase mereu pe cei nevoiaşi. Le dădea slujitorilor bani fără restricţii. Dăruise sute de livre mănăstirii din Tours unde se afla sora lui, îi împrumutase bani nefericitului său frate, părintele Gilles. Făcuse donaţii pentru întemeierea unui spital, a unei şcoli pentru orbi, a

---

[2] Monedă de referinţă în Regatul Franţei între secolele al XVI-lea şi al XVIII-lea (n.r.).

unei brutării care să-i hrănească pe cei flămânzi. Le dăduse bani până şi vecinilor!

Ei bine, n-aveau decât să-şi ţină pentru ei condoleanţele pline de pioşenie. El aruncase cu banii ei în toate părţile, iar Françoise îi voia înapoi. Dacă Laurent n-ar fi fost deja mort, l-ar fi omorât cu mâna ei.

— Louise, azi o să vină nişte oameni, îi spuse Françoise fiicei sale, care stătea tăcută la fereastră cu o carte în mână şi cu câinele ghemuit la picioarele ei. Un notar şi un portărel, care vin să facă un inventar.

Veneau să vadă cât valorau până şi draperiile cele mai prăpădite şi farfuriile cele mai ciobite.

— Trebuie să mă gândesc la viitor, continuă ea, uitându-se într-o oglindă crăpată, ca să vadă cum îi stăteau veşmintele de doliu. Ura din răsputeri scufia neagră pe care trebuiau s-o poarte văduvele. Poate doar o panglică la tiv – ceva din mătase de culoarea piersicii? Dar nu, nu se putea, vecinii ei aşa de cucernici aveau să-i scoată vorbe, toţi vecinii care se împăunau că sunt plini de virtuţi, care împrumutaseră bani de la Laurent şi nu-i mai dăduseră înapoi. Vecinul care avea doi copii din flori cu Agathe Balin. Vecinul care avea draperii noi din brocart, cumpărate, fără îndoială, cu banii lui Laurent – cu banii ei. Afurisiţi fie cu toţii!

Cum avea să se descurce? Poate că ar fi trebuit să se ducă la castelul din Blois. Ducele de Orléans, unchiul regelui, se întorsese acolo. Poate că avea să fie interesat să cumpere cărţile prăfuite ale lui Laurent.

— Şi mai ales viitorul tău, spuse ea cu glas tare, întorcându-se spre fiica ei. Petite o privi cu ochi miraţi.

Dacă era să recunoască, Françoise era foarte îngrijorată pentru fetiţă. Fără zestre, cu un picior beteag şi pe deasupra şi mută, cum avea să-şi găsească un bărbat care s-o iubească?

— Şi tu trebuie să începi şcoala, îi spuse, făcându-şi de lucru pe lângă foc. Iar ea avea să iasă din nou în lume, ca să-şi găsească un alt soţ. Nu-şi putea permite să rămână în doliu şi, în orice caz, avea să fie mai bine şi pentru fetiţă.

— Am aranjat să te trimit la mănăstirea călugăriţelor ursuline de la Tours.

Angélique, sora lui Laurent, era supraveghetoarea novicelor de acolo, iar fratele lui, Gilles, era preotul aşezământului. Françoise se aştepta să se târguiască şi să obţină să plătească o taxă cât mai mică (mai ales la câţi bani dăruise Laurent mănăstirii).

— Ai împlinit şapte ani, o vârstă de la care ai discernământ. Acolo o să înveţi cum să te porţi.

O să-şi preschimbe băieţoiul într-o domnişoară bine-crescută.

Petite şi mama ei plecară cu argatul la mănăstirea ursulinelor din Tours în trăsura deschisă, luând-o pe drumul spre sud, brăzdat de făgaşe, care urma cursul râului. Argatul mâna caii. Petite stătea tăcută lângă mama ei, privind ţintă la câmpiile golaşe. Oriunde zărea câte un

cal, îl căuta din priviri pe mândrul ei bălan: oare unde se dusese? N-avea să mai călărească din nou, ştia prea bine.

Podul de peste râu era şubred; iapa se împotrivea să treacă, aşa că Petite fu nevoită s-o ducă de dârlogi. După traversare, fetiţa se urcă la loc în trăsură şi-şi continuară drumul pe străzile strâmte şi aglomerate ale oraşului.

Trecuseră doi ani de când Petite fusese ultima oară la mănăstire. Venise cu tatăl ei şi cu Jean. Vorbitorul încărcat de flori era plin de lume. Şi-l amintea pe veselul unchi Gilles, preotul mănăstirii, care făcea glume, în vreme ce mătuşa ei Angélique, care era călugăriţă acolo, îi servea cu fructe confiate şi cu sucuri. Cântaseră imnuri împreună şi râseseră de poveştile părintelui Gilles. Petite fusese foarte răsfăţată. Cântase ca un înger, iar ei exclamaseră:

— Exact ca tatăl tău!

Pare ciudat să fiu aici fără el, se gândi Petite în vreme ce porţile mănăstirii se deschideau ca să intre în grădinile liniştite. Câteva poteci duceau la acareturile pe care ea le cunoştea bine: spiţeria, infirmeria, măcelăria, pivniţa de vinuri, brutăria şi spălătoria. În capătul dinspre răsărit se afla sacristia, iar înspre sud, o livadă, o grădină de zarzavaturi, un heleşteu, un hambar şi o curte de păsări. O lume închisă în sine, o descrisese tatăl ei, „un colţişor de rai”. Fetiţa se întrebă dacă el se afla acum în rai.

Argatul puse cufărul lui Petite în faţa uşii clădirii principale.

— Păi, bine, zise el, legănându-se de pe un picior pe altul. Eu o să rămân să păzesc căruţa. Să ai grijă de dumneata, domnişoară, adăugă el dregându-şi glasul şi ducându-şi mâna la borul pălăriei.

Petite rămase cu privirea aţintită asupra omului ce se îndepărta târându-şi picioarele. Uneori avea impresia că era atât de plină de cuvinte, că ar fi putut să dea pe din afară.

În timp ce mama ei vorbea cu maica superioară, Petite stătea pe cufărul ei, uitându-se la oamenii care veneau şi plecau. Călugăriţele se strecurau pe acolo în linişte, cu ochii plecaţi ori vorbind în şoaptă între ele, cu mâinile ascunse în mânecile enorme. O călugăriţă le citea unor şcolăriţe; din când în când, izbucneau cu toate în râs. De undeva se strecura parfumul delicios al fructelor fierte pentru gem. Se auzea sunetul unei lăute şi glasul unei femei care cânta un madrigal.

În cele din urmă, mama ei ieşi din mănăstire, trântind cu zgomot uşa în urma ei.

— Mătuşa ta ne aşteaptă la vorbitor.

Vorbitorul mănăstirii semăna cu un salon mare; era plin de scaune de lemn şi de jilţuri, aşezate de-a lungul pereţilor. În colţuri, pe două mese, se aflau flori şi farfurii cu prăjituri. De-a lungul unuia dintre pereţi era un grilaj deschis, în spatele căruia o găsiră pe sora Angélique, lucrând o dantelă. Mătuşa lui Petite îşi lăsă lucrul deoparte şi se ridică în picioare, aplecându-se să deschidă uşiţa care se afla într-o parte a grilajului.

— Fiţi bine venite! le întâmpină ea.

— Du-te, dar, spuse Françoise, împingând-o de spate pe Petite.

Fetiţa se întoarse şi-şi ridică privirea spre mama ei.

— Angélique o să aibă grijă de tine de-acum, spuse Françoise clipind şi vârî sub scufia fetiţei o buclă rebelă.

— Procedezi cum trebuie, Françoise, zise sora Angélique.

Vorbea cu o voce înceată, melodioasă, care îi amintea lui Petite de glasul tatălui său.

— Câţi ani ai? o întrebă ea, invitând-o să intre. Şase?

Petite ridică şapte degete. Mătuşa ei răspândea un parfum de trandafiri.

— N-a mai vorbit, spuse Françoise, care îşi închidea la gât nasturele de os al pelerinei. Doctorul spune că nu are destulă flegmă, că ar trebui să bea mai mult vin şi apă. Şi bere.

Petite se dădu înapoi şi o luă pe mama ei de mână.

— Să fii cuminte, îi spuse Françoise, strângându-i mâna fiicei ei. Dintr-odată, glasul îi răguşi. După care se întoarse brusc şi dispăru.

— Ei, bine, începu sora Angélique, închizând şi zăvorând uşa. Cred că aş putea să-ţi arăt camera ta, dar poate ar fi mai bine să mănânci mai întâi.

Petite fixa cu privirea chipul slab al mătuşii ei, încadrat de o bonetă albă, apretată. Sora Angélique semăna puţin cu tatăl ei. Avea aceeaşi bărbie ascuţită şi pometi înalţi, aceeaşi privire blândă, aceleaşi riduri făcute de zâmbet la colţurile ochilor albaştri.

— Bucătăreasa noastră face nişte prăjiturele minunate.

Petite ridică din umeri: nu-i era foame. O urmă pe mătuşa ei în altă încăpere, apoi în alta, străduindu-se să nu şchiopăteze. Diavolul fusese schilodit când fusese alungat din rai. La rândul ei, şi ea avusese parte de o cădere.

— Avem doi cai în grajd, aici; unul e doar un mânz mititel, o anunţă sora Angélique în timp ce străbăteau un culoar larg. Poate mergem să-i vedem mai târziu. Tatăl tău ne povestea mereu despre tine şi despre cai, despre faptul că te porţi ca un căluţ.

Petite dădu din cap, ca pentru a-i întări spusele.

Sora Angélique se opri şi o privi gânditoare.

— Deci e adevărat: nu mai vorbeşti, zise ea şi-şi puse mâna blând pe scufia fetiţei. Ai suferit o pierdere tare grea. Poate că Domnul, în bunătatea şi înţelepciunea Lui, te-a zăvorât în tăcere, care e limba Lui cea sfântă. Iar acum ne cheamă în capelă, continuă ea, la auzul bătăii unor clopote. Poate reuşeşti să cânţi? Să tacă tot trupul omenesc, intonă Angélique cu glas blând. Ştii imnul acesta? Ştiu că îl ştii. Cântatul nu-i deloc la fel ca vorbitul.

Petite deschise gura, după care o închise.

— Ăsta a fost un început, spuse mătuşa zâmbitoare, apoi o luă pe fetiţă de mână şi conduse spre un coridor. Vino, îngeraşule! Aici cântăm tot timpul. O să vii şi tu cu noi şi o să cânţi în inima ta.

A doua zi de dimineaţă, o slujnică a mănăstirii aprinse focul şi luă oala de noapte, în timp ce sora Angélique o trezea pe Petite.

— Îţi mulţumim, Doamne, pentru frumuseţea dumnezeiască a încă unui răsărit, se rugă ea cu glas tare. Îţi mulţumim pentru acest îngeraş nepreţuit. Pogoară-ţi mila Ta asupra ei în această zi. Amin.

După aceea, scoase schimburi curate, două jupoane din flanel, un corsaj şi o fustă de lână şi o ajută pe Petite să-şi scoată cămaşa şi scufia de noapte, lucru care nu o supără pe fetiţă. Acasă o ajuta să se îmbrace slujnica de la bucătărie, şi era tare repezită cu ea.

Acasă. Locul acela i se părea foarte departe acum lui Petite. Se gândea la mama ei, care rămăsese acolo numai cu slujitorii şi cu căţeaua de vânătoare. Se gândea la trecutul ei. Nu suporta să-şi amintească trupul tatălui său întins pe masa cea mare din salon. Stătuse în picioare lângă el, în vreme ce se citeau rugăciunile, ţinându-şi răsuflarea. În timpuri ca acesta, Necuratul se învârtea pe acolo, nădăjduind că va putea să fure vreun suflet. Duhurile lui se cuibăreau în văzduh, roind ca muştele. Se spuneau rugăciuni şi se ardea tămâie pentru ca Necuratul şi duhurile lui să fie ţinuţi la depărtare.

— Acum o să-ţi punem deoparte veşmintele de noapte, îi arătă mătuşa Angélique, deschizând cufărul de lemn al lui Petite.

Fetiţa îşi împături schimburile aşa cum i se spusese, întrebându-se dacă nu cumva ea îi provocase moartea tatălui ei. Făcuse un târg cu diavolul, iar acum era a lui. Noaptea, în bezna camerei ei de la mansardă, Necuratul se strecura sub patul ei ori în spatele lăzii ei. Nu avea sprâncene şi ochii îi scânteiau. Răspândea o duhoare de fum.

Oare diavolul a venit după mine aici? se întreba Petite, în vreme ce sora Angélique o ştergea pe faţă cu o cârpă albă înmuiată în vin, după care îi pieptănă părul, strângându-i buclele lungi într-un coc. În timpul nopţii auzise nişte zgomote ciudate şi simţise şi un vag iz de fum. Chilia ei dădea spre miazănoapte: tărâmul întunecat al Necuratului. Era speriată la gândul că Cel Rău putea să fi venit după ea în mănăstire. Ca să se apere, dormise strângând la piept o statuie a Maicii Preacurate pe care i-o dăduse mătuşa ei. Era din vindecea, o plantă care putea să lege duhurile necurate, aflase ea. Cerbii răniţi căutau vindeceaua, o mâncau şi se vindecau.

— Gata, acum, zise mătuşa, privind-o cu atenţie. Ce sufleţel dulce şi serios! mai adăugă zâmbitoare.

Apoi, cu şireturile bine strânse, pieptănată, cu boneta bine înnodată şi cu o eşarfă la gât, Petite merse după mătuşa ei în capela mănăstirii, unde, ceremonios, unchiul ei Gilles, care se agita ca un bondar, ţinea liturghia, scoţând aburi în aerul de iarnă.

Ca nişte duhuri care se înalţă spre cer, îi trecu fetiţei prin minte. Ca diavolii.

În fiecare dimineaţă, după slujbă, după ce-şi mânca pâinea şi îşi bea berea în refectoriu, Petite mergea la lecţii – lecţii lungi şi captivante de istorie, geografie şi limbi moderne. Era o elevă foarte silitoare, citea orice text care-i cădea în mână şi scria răspunsuri la întrebările pe care le punea sora Angélique. Îşi uluise mătuşa când calculase corect cât costă opt coţi de dantelă, dacă sunt vânduţi cu 35 de bani sfertul de cot.

În zilele cu vreme bună, sora Angélique îi permitea să facă plimbări lungi prin grădinile îngheţate, în timp ce ea se ocupa de elevele care veneau zilnic din oraş. Lui Petite îi plăceau tare mult aceste clipe de singurătate. Răzoarele pătrate, fără fir de iarbă pe ele, păreau imaculate în lumina strălucitoare a iernii. Dintr-un pavilion aflat în mijlocul grădinii putea întrezări câmpurile printre ramurile copacilor, încărcate de chiciură. Ea îşi mijea ochii în soare, căutând cu privirea calul bălan.

Oare sufletul tatălui ei ajunsese în rai pe spinarea lui Diablo? se întreba ea în vreme ce se plimba, răscolind zăpada cu fiecare pas pe care îl făcea. Sau poate că-l luase Necuratul şi-l dusese în spate până în iad?

Era minunat că putea să studieze şi o ajuta mult. Avea de învăţat pe dinafară rugăciunile, Angelus, rugăciunile Maicii Domnului, Tatăl nostru şi Ave Maria. Erau rugăciuni de spus la trezire şi pentru fiecare ceas al zilei, rugăciuni pentru îndepărtarea duhurilor necurate, pentru dezbrăcare la vremea nopţii şi pentru culcare, rugăciuni pentru mama şi tatăl ei şi – mai ales – rugăciuni înflăcărate pentru sufletul tatălui ei. O chinuia mai cu seamă gândul că-şi dăduse sufletul pe neaşteptate, fără spovedanie.

Nu cumva eu l-am omorât? Gândul ăsta o făcea să se înăbuşe.

La masa ei de lucru, în faţa focului care scânteia, îşi scrise întrebările cu cretă pe tăbliţa de ardezie: Raiul e chiar sus în cer? Cum arată Sfântul Duh? Cum e în iad?

Sora Angélique închise ochii înainte să răspundă:

— Raiul e mult deasupra norilor, Sfântul Duh ne vorbeşte prin vise, iar iadul e un loc lipsit de dragoste.

Apoi deschise ochii, urmărind-o pe Petite care scria următoarea întrebare, cu litere rotunjite şi egale: Cum arată diavolul?

— Nu e o întrebare uşoară, zise sora Angélique, bătând uşor în coperta cărţii ei de rugăciuni aurite. Se pare că ia multe forme şi înfăţişări, orice îi poate sluji scopurilor sale. Poate să apară ca un bărbat, ca o femeie, ba chiar ca un copil. Sfântul Pavel ne-a avertizat că poate să apară chiar ca un înger al luminii. De fapt, poate să nu ia nici o formă, ci să se manifeste ca un vis ori doar ca un gând.

Petite îşi încruntă sprâncenele. Niciodată nu-i trecuse prin minte că necuratul ar putea să nu fie făcut din carne şi oase. Cu o noapte înainte, avusese un vis tulburător, în care încerca să vorbească – de fapt, încerca să ţipe. Oare fusese fapta diavolului? Oare el îi răpise glasul?

— Unii cred că diavolul arată şi se poartă ca un ţap, dar numai rareori e pus pe glume. Sufletul îi e plin de pizmă şi neîncrezător, şi cea mai bună cale ca să-l recunoşti, dacă ia formă de om, e să i te uiţi în ochi, care sunt reci, lipsiţi de dragoste şi de scrupule.

Petite şterse tăbliţa şi scrise, fărâmiţând şi mai mult capătul cretei: Diavolul poate să călărească un cal?

Sora Angélique luă tăbliţa din mâna lui Petite şi cercetă cu atenţie cuvintele scrise de nepoata ei.

— Ai păţit ceva, îngeraşul meu? o întrebă în cele din urmă, în vreme ce punea deoparte plăcuţa de piatră, cu grijă, ca şi cum ar fi putut să se spargă la cea mai mică mişcare.

Petite scutură din cap.

— Eşti sigură? În mine poţi să ai încredere.

Petite împinse tăbliţa din nou spre mătuşa ei, cu ochi rugători.

— Bine... sora Angélique îşi împreună mâinile. Vrei să spui aşa cum călăreşte o vrăjitoare iepele nopţii, aducătoare de coşmaruri?

Petite dădu din cap, cu ochişorii înotând în lacrimi.

— Păi da, cred că poate. Nu-i nimic să nu-i stea în putere diavolului – în afară de iubire, fireşte. Asta nu poate simţi, chiar dacă ar vrea.

Françoise de la Vallière îi făgăduise fiicei sale că va veni s-o vadă în fiecare an pe şase august, în ziua aniversării lui Petite. Şi se ţinuse de cuvânt, în ciuda unor mari greutăţi. În primul an, când fata ei împlinea opt ani, vremea era umedă şi era tare cald; arşiţa era aşa de mare, că bietul cal abia dacă putea să tragă căruţa. În anul următor, când Petite împlinea nouă ani, Françoise ajunse în ciuda unei furtuni năprasnice. În al treilea an însă îşi făcu apariţia abia la începutul lui septembrie – cu o lună întreagă mai târziu.

— Am fost la Blois, îi explică Françoise în timp ce-şi studia fata care se înălţase, dar încă era prea mică pentru vârsta

ei. Eşti prea slabă. Te hrănesc bine aici? o întrebă ea, chiar când sora Angélique şi maica stareţă îşi făceau apariţia din spatele grilajului. Fiica mea e aici de trei ani, le zise ea celor două călugăriţe, dar tot nu vorbeşte.

Vorbise în mod intenţionat pe un ton acuzator. Dacă era cineva de vină, atunci era cel mai bine să fie ele.

— După cum ştiţi, doamnă, am adus doctori să vă examineze fiica, răspunse stareţa. Nu are nimic la gât sau la limbă.

— E mult prea tăcută pentru o copilă de zece ani.

Una dintre cele mai importante virtuţi ale femeilor (pe lângă castitate, pietate şi umilinţă) era să fie tăcută, dar era cu totul altceva să nu vorbească absolut deloc.

— Îi daţi de mâncare?

— Nu ai de ce să te zbuciumi din pricina asta, Françoise, zise sora Angélique. Prăjiturile cu smochine pe care le vezi pe masă, în colţ, au fost făcute chiar în dimineaţa asta. Au mai rămas şi câteva fructe confiate.

Maica stareţă se sprijini în bastonul ei cu măciulie de aur în vârf.

— Doamnă de la Vallière, fiica dumneavoastră nu vorbea nici când aţi adus-o aici.

Françoise îşi înghiţi vorbele. Stareţa era dură ca o stâncă. Şi-o închipuia strângând rahaţi de câini, bălegar de pe străzi, în vreme ce de pe la geamuri i se aruncau scârnăvii în cap.

— Măiestria ei la literatură este remarcabilă, zise sora Angélique, iar lucrul de mână îi e foarte delicat. Şi îi merge tare bine mintea. Citeşte în latină şi acum chiar şi puţin în greacă. N-am văzut niciodată o copilă atât de – şi călugăriţa îi zâmbi lui Petite, care stătea liniştită lângă fereastră – atât de sclipitoare.

— La ce o să-i folosească toate astea când o să se mărite? replică Françoise. Călugăriţele nu pricepeau deloc cum merge lumea, iar sora răposatului ei soţ cu atât mai puţin. Am vorbit cât se poate de clar încă de la început, fiica mea trebuie să fie crescută ca să se poată mărita cu un nobil.

Evident, după ce avea să-şi recapete graiul.

— S-ar putea să-i priască mai mult o viaţă de călugăriţă, sugeră sora Angélique. Este plină de credinţă.

Maica stareţă îi aruncă o privire călugăriţei, drept avertisment.

Françoise începu să se plimbe prin faţa tăciunilor ce ardeau mocnit, frecându-şi mâinile ca să le încălzească. Oricât i-ar fi fost de greu să recunoască, sora răposatului ei soţ avea ceva dreptate. Poate că viaţa într-o mănăstire avea să fie soluţia.

— Aceasta e dorinţa ta, Louise? Viaţa asta ţi-ar plăcea?

Petite scrise pe tăbliţa ei de ardezie:

— Este dorinţa mea.

Françoise se întoarse iar spre grilaj.

— Cât de mulţi bani ar trebui pentru ca fiica mea să devină călugăriţă?

Pe lângă dotă, era necesară o taxă de intrare, costul veşmintelor, un pat şi diferite lucruri trebuincioase, ca să nu mai vorbească de costul ospăţului din ziua consacrării şi de plata preotului care avea să rostească predica.

— Nu e doar o problemă bănească, spuse maica stareţă, în vreme ce băiatul în negru care era de pază aduse un braţ de lemne pe care le aruncă pe foc. Fata este credincioasă, nu încape îndoială, dar există o deosebire între credinţă şi obsesie, iar noi am avut câteva – aşteptă ca băiatul să iasă şi să închidă uşa după el – câteva probleme în trecut, încheie ea.

Françoise încuviinţă din cap. Cu ceva ani în urmă, una dintre călugăriţe începuse să audă zgomote şi să vadă diferite lucruri noaptea. Însuşi ducele d'Orléans, unchiul regelui, venise de la Blois ca să alunge demonul.

— În consecinţă, am învăţat să fim cu băgare de seamă.

— Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme înainte ca fiica mea să vină aici.

— O novice trebuie să fie sănătoasă la minte şi la trup.

— Poate se va găsi un leac, sugeră sora Angélique, cu glasul aproape înecat în lacrimi.

În acea noapte, Petite rămase întinsă în patul ei îngust, ascultând vuietul vântului. Îi plăceau tare mult tăcerea care învăluia mănăstirea, vârtejul tulburător al meditaţiei

şi al studiului, entuziasmul zilnic al corului, liturghia, rugăciunile. În locul acesta, se simţea în siguranţă: diavolul nu se afla aici. Acum ştia. Este dorinţa mea, se gândi ea.

Petite era cufundată în lectura compendiului Eticii nicomahice, când o călugăriţă veni s-o anunţe că mama ei se afla în vorbitorul pentru vizitatori. Ea închise volumul, gânditoare. Acum era iarnă, iar mama ei venea doar în miezul verii: o aştepta abia peste încă şase luni. Oare s-a întâmplat ceva cu fratele meu, Jean? se întrebă Petite în vreme ce străbătea grăbită coridoarele întunecate.

Françoise o aştepta în picioare, la fereastra vorbitorului; lumina slabă care se strecura printre gratii o învăluia în dungi strălucitoare şi întunecate. Firişoarele de praf dansau în jurul ei, în vreme ce-şi aranja un şirag de perle. Părul îi era împodobit cu o dantelă fină de Bruxelles, care se asorta cu gulerul de la gât.

Petite făcu o reverenţă în faţa maicii stareţe şi a sorei Angélique, care stăteau în spatele grilajului, după care îşi sărută mama pe obrajii pudraţi. Femeia răspândea o mireasmă uşoară de vanilie.

— Tot mai şchiopătezi, observă Françoise. Ce face chirurgul ăla care foloseşte pârghii şi greutăţi? L-am plătit să-ţi tragă piciorul.

Sora Angélique părea întristată.

— Tratamentul e tare dureros, Françoise. Fata nu poate să-l suporte...

— Aşa e, Louise?

Petite luă tăbliţa de ardezie legată cu o frânghie de talia ei şi începu să-şi scrie răspunsul.

Françoise se întoarse spre călugăriţe:

— Fiica mea tot nu vorbeşte? Am dat o avere pentru liturghiile speciale.

— Dar numai o dată pe lună, i-o întoarse stareţa, agăţându-şi bastonul de grilaj. O dată pe săptămână e mai eficient, aşa cum v-am spus deja.

— Mănăstirea asta nu mai primeşte nici un ban de la mine. Fata mea se întoarce acasă.

Petite îşi ridică privirea, speriată.

— Dar... sora Angélique îşi acoperi gura cu palma.

— Ştiţi, zise zâmbind Françoise, în timp ce-şi scotea mănuşile de dantelă, s-a petrecut o schimbare de planuri. Am acceptat cererea în căsătorie... a unui marchiz.

PARTEA A II-A

Confesiunea

CAPITOLUL 6

Strada pe care se afla mănăstirea era plină de forfotă. Roţile căruţelor şi ale trăsurilor scrâşneau pe pavajul îngheţat. Un vânzător ambulant îşi striga marfa, plăcinte cu carne şi turte de ovăz. Trei câini încolţiseră o capră, cu colţii rânjiţi, iar lăptăreasa încerca să-i alunge, lovindu-i cu un băţ. Doi coşari stăteau de vorbă, râzând. Petite îşi ridică privirea să vadă soarele, ascuns însă de casele înalte.

— Vino, Louise, spuse Françoise, căreia un bărbat îi dădea mâna să urce în trăsura închiriată.

Petite se urcă şi şterse bancheta, înainte să se aşeze lângă mama ei. Ridică apoi draperiile de piele de la geam şi privi înapoi, către poarta mănăstirii. Acolo, încadrată de îngeraşii din fier forjat, stătea mătuşa ei. Trăsura porni cu un zgâlţâit, iar Petite îşi duse mâna la inimă.

Se îndreptau spre miazănoapte; soarele arunca umbre lungi peste câmpiile hibernale sclipitoare. Petite îşi mijise ochii ca să se apere de strălucirea orbitoare. Recunoştea câteva privelişti – turnul unei mori de vânt, un cimitir –, dar acum i se păreau tare străine. De patru ani nu pusese piciorul afară din mănăstire.

— Este César de Courtavel, marchiz de Saint-Rémy, îi explică mama ei, care-şi sprijinea picioarele pe sticla pentru încălzit, intendentul ducelui de Orléans la castelul său din Blois.

Petite nu ştia cum să reacţioneze la spusele acestea. Blois era destul de departe, dar ştia că era bine pentru mama ei că se căsătorea cu un gentilom cu titlu. Şi tatăl ei încercase să obţină titlul de marchiz, dar fără succes. Acum, mamei sale n-avea să i se mai spună „domnişoară”,

într-un mod familiar, n-avea să mai suporte umilinţa de a fi măritată cu un bărbat fără titlu.

— E un gentilom mai în vârstă, tot văduv. O să fie un tată bun pentru tine şi pentru Jean.

Petite se uită pe geamul trăsurii. Trei cai zdraveni înfruntau vântul. Unul dintre ei era negru, ca bătrânul Hongre. Ea îşi aduse aminte cum călărea în spatele tatălui ei, atunci când el se ducea să-i vadă pe bolnavi. Îşi aduse aminte cum se rezema cu obrazul de pielea rece a vestei lui, cântând imnuri împreună cu el, în vreme ce străbăteau cărările în pasul legănat al calului. Nu voia să aibă alt tată.

— Poate că o să reuşească să-i găsească lui Jean o poziţie la curte cu ajutorul relaţiilor pe care le are.

Fratele ei avea nevoie de un tată care să-l ajute să-şi facă un rost pe lume, şi Petite ştia asta, după cum înţelegea şi că mama ei nu mai putea să trăiască singură. Numai vrăjitoarele şi femeile de altă teapă îşi duceau viaţa fără să stea sub aripa unui soţ sau a unui tată.

— După nuntă o să mergem la Blois. O să-ţi fac o rochie frumoasă. Va trebui să-ţi găsesc o cameristă care să se ocupe de tine, să te îngrijească şi să-ţi facă toaleta. Sunt sigură că marchizul o să-ţi găsească un rost, să fii domnişoară de onoare a vreuneia dintre prinţese. O domnişoară de onoare cumsecade este tăcută, aşa că una care nu prea vorbeşte ar putea fi considerată de mare folos, adăugă Françoise, bătând-o uşor pe genunchi pe Petite. Şi cine ştie? Poate că, într-o bună zi, o să-ţi găsească şi un soţ.

Trecuseră prin sat şi acum traversau podeţul. Pe malul celălalt, grădinile aflate mai jos zăceau în paragină. Când intrară pe porţile conacului, lui Petite i se umplură ochii de lacrimi.

Un bătrân înfăşurat în veşminte groase, de lână, se îndreptă spre ele şchiopătând. Trăsura se opri cu o hurducătură, iar Petite se dădu jos.

— Doamne Dumnezeule! Pe legea mea! Domnişoara Petite? Argatul se sprijini într-un baston zdravăn, ridică braţul şi o trase pe Petite la pieptul lui, învăluind-o în izul lui de lână jilavă şi fum. Cum o să-ţi spun acum? Nu mai eşti aşa de mititică – dar la fel de drăgălaşă cum ai fost mereu. Ei, hai, nu ne spui nimic?

Petite deschise gura să vorbească, însă limba îi era împietrită, ca atinsă de o vrajă.

— Louise, vii odată? o strigă mama ei, care ajunsese deja în pragul casei.

— Ascult-o pe mama ta, fetiţo!

Petite străbătu curtea cu paşi grăbiţi. În casă se răspândea mirosul bine cunoscut al lumânărilor de seu. Tăciunii ardeau mocnit în căminul din salon, iar de grătar era sprijinit un burduf de piele. Mobila fusese schimbată. Cândva, într-un colţ se afla un pat, pentru cei care ar fi venit în vizită.

— Am luat o sută treizeci şi cinci de livre pe el, îi spuse mama lui Petite, în vreme ce-şi dădea jos gluga, şi optzeci şi opt pe covor.

Covorul auriu adus din Turcia fusese înlocuit cu unul din fire de lână înnodate.

Oare ce mai lipseşte? se întrebă Petite. Ce a mai dispărut? Pereţii păreau golaşi. Numai oglinda cu ramă neagră mai rămăsese.

— Şi şapte sute optzeci pe tapiserii.

Uşa de la biroul tatălui ei era deschisă. Masa de lucru încă mai era acolo, dar rafturile păreau goale.

— Unde să pun asta? întrebă vizitiul, care-şi făcuse apariţia în uşă purtând pe umeri cufărul lui Petite.

— Louise, arată-i camera ta, o îndemnă Françoise, care trăgea draperiile roşii de caşmir, ca să facă lumină.

Fata urcă scările înguste, în formă de melc, urmată de vizitiul care-i ducea cufărul. La catul al doilea, ajunse în sfârşit în camera ei, aflată la mansardă, sub streaşină. Pe patul ei din lemn de stejar, cu baldachin roşu, se afla cuvertura de lână cu dungi roşii şi negre pe care o cunoştea prea bine. Şi, la fel ca înainte, în celălalt capăt al odăii, chiar sub bârnele streşinii, se afla patul micuţ al slujnicei. Rămăseseră şi masa, şi cuferele slujnicelor. Se îndreptă spre fereastră. Uite şi curtea fermei, uite şi... hambarul.

Fata se întoarse repede înapoi.

— Aici, nu? întrebă vizitiul, lăsând jos cufărul, la perete, lângă celelalte.

Petite se ridică brusc în capul oaselor pe pat, cu inima gata să-i sară din piept. Ceva o trezise. Să fi fost oare şi Necuratul în odaie? Pe urmă auzi din nou: nechezatul unui cal. Tremurătoare, trase perdelele patului. Aerul nopţii era îngheţat. În timpul somnului, îi căzuse boneta; o găsi sucită în aşternuturi şi şi-o puse la loc pe cap.

Apoi auzi iar calul. Nu era un nechezat de durere sau de frică, nici măcar nu necheza de singurătate. Era un nechezat de furie, de revoltă, care o îngrijora şi o încânta în acelaşi timp.

Zgomotul părea să vină din hambar. Petite îşi puse şalul pe care-l găsi împăturit pe scaunul de lângă pat, care-i servea şi drept scăriţă, şi se îndreptă în vârful picioarelor spre fereastra îngustă. Luna în creştere era sus pe cer, luminând peste palele de ceaţă care învăluiau câmpurile cufundate în întuneric. În padocul lipit de hambar, razele slabe ale lunii făceau să se întrevadă un cal de trăsură sau poate doi, înghesuiţi unul în altul. Un cocoş slobozi un cucurigu răguşit.

Petite luă saboţii de lemn într-o mână şi o lumânare în cealaltă şi se strecură pe uşă, pe scările în spirală, prin salon, îndreptându-se spre bucătărie, pe culoarul cel strâmt. Trecu în vârful picioarelor pe lângă masa vopsită în galben, grijulie să n-o trezească pe Blanche, care dormea pe patul ei de scânduri de lângă foc. Încuietoarea zdrăngăni când fata deschise uşa. Slujnica se foi în somn, dar, foarte repede, răsuflarea îi redeveni regulată. Petite îşi puse saboţii şi închise încetişor uşa în urma ei.

Pământul era îngheţat; pojghiţa formată deasupra băltoacelor trosnea sub picioarele ei. Fata mergea încet, ţinând o palmă în jurul lumânării, ca să nu se stingă.

Flacăra pâlpâia, dar se linişti când se apropie de hambar. Petite împinse uşa încetişor, ca s-o încerce. Şi uşa se deschise de îndată.

Rămase câteva clipe în acel loc atât de familiar, ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Îi stătu inima în loc la vederea unei forme alburii care se mişca în staulul cel mai îndepărtat; era însă doar Vachel, vaca de lapte. Pe perete fusese bătută în cuie o cruce simplă de lemn – şi înţelese că era locul unde îşi dăduse sufletul tatăl ei. Se trase înapoi, dar se împiedică de o sapă.

— Sfinte Mihaile, apără-mă şi păzeşte-mă!

Bătrânul argat se ridicase dintre coşurile de grâne, tremurând, ţinându-se de coş şi înălţând o cruce de metal.

— Apără-mă de cel rău!

— Eu sunt, mârâi Petite; glasul ei suna ciudat, răguşit.

— Sfinte Mihaile, aruncă-l pe Necuratul în iadul de unde a venit! Amin!

Petite ridică lumânarea în dreptul chipului ei.

— Sunt eu, Petite, zise ea.

Îşi simţea limba în gură ca pe o făptură înzestrată cu viaţă proprie.

— Domnişoară? Argatul făcu spre ea câţiva paşi nesiguri; era încotoşmănat în blănuri zdrenţuite, din care se scuturau boabe de ovăz. Ai... vorbit?

Lumânarea lui Petite pâlpâi, apoi se stinse, cufundând-o în beznă. Fata simţi că ceva îi atinge gleznele; i se părea că aude un fel de şuierat. Se întoarse şi se repezi pe uşa hambarului; odată ajunsă afară, se prăbuşi la pământ şi izbucni într-un plâns amar, cu sughiţuri.

— Am auzit un cal, îi spuse în cele din urmă argatului, care venise după ea.

Îl auzise pe Diablo.

— Domnişoară Petite, spuse bătrânul, bătând-o sfios pe umerii care i se scuturau de plâns, o să te îmbolnăveşti aici. Vino în hambar!

— Nu! suspină Petite.

— Ia te uită! De pe hornul bucătăriei se iţea un firicel de fum. Domnişoara Blanche s-o fi sculat deja.

Bătrânul o luă de mână pe Petite şi o duse către bucătăria conacului, care era acum încălzită de focul din vatră.

— Poate să vorbească acum, îi dădu el vestea slujnicei.

— Chiar poate? zise Blanche, holbându-şi unicul ochi. De când n-o mai văzuse Petite, îşi pierduse câţiva dinţi.

— Hai, domnişoară, spuse argatul.

Petite se uita în jurul ei. În spatele lui Blanche, lângă cămară, se afla vechea armură a tatălui ei, pe care atârnau acum şorţuri. Coşul câinelui nu era în locul lui obişnuit, lângă foc; probabil că bătrâna căţea a tatălui ei murise.

— Cidru fierbinte sau bere? Nu pot să aştept toată ziua, i se adresă Blanche, autoritară ca întotdeauna.

— Cidru, spuse Petite în cele din urmă; propriul glas i se părea încă străin, ca şi cum prin gura ei ar fi vorbit un duh.

— Louise?

Françoise îşi făcuse apariţia în bucătărie, cu o lampă în mână şi cu chipul ascuns sub o pomadă groasă.

— Ce faci aici? De ce nu eşti în pat?

— A vorbit, doamnă, răspunse Blanche. Tocmai mi-a spus că vrea cidru.

Françoise îşi privi fata uluită.

— Asta ai spus, cidru?

Petite dădu din cap a încuviinţare.

— Spune ceva pentru mama ta! Hai, arată-i! o îndemnă argatul.

— Mulţumesc, zise Petite când Blanche îi întinse un castron de lut aburind.

— Lăudată fie Sfânta Fecioară! spuse Françoise zâmbind. Chiar la timp! Louise, în după-amiaza asta, un gentilom o să ne aducă o domnişoară de companie pentru tine şi n-ar fi fost prea bine ca fata să creadă că eşti săracă cu duhul.

Pe la miezul zilei, omul sosi, călare pe un măgar; camerista (sora lui) călărea în spatele lui. Cei doi fură

poftiţi în salon, unde Petite şi mama ei îi aşteptau aşezate în cele două jilţuri cu braţe.

— Ea e domnişoara Clorine Goubert din Tours, spuse bărbatul, legănându-se pe călcâie. A fost domnişoară de companie – adică suivante, cum se spune la Paris – timp de unsprezece ani pentru o doamnă de condiţie bună, soţia unui magistrat, aşa că ştie totul despre cum să aranjeze părul şi să facă toaleta femeilor.

Petite aruncă o privire spre femeie. Era înaltă, părea puternică şi înzestrată cu simţ practic, în ciuda rochiei şifonate de tafta cenuşie în care era înveşmântată. Părea să aibă dinţi buni, deşi îi lipsea unul. Avea un chip plăcut, care aducea cu un cal.

— E mai în vârstă decât mă aşteptam, domnule, zise Françoise.

— A trecut puţin de treizeci de ani, dar e sănătoasă, credeţi-mă! Nu e măritată şi, la vârsta ei, nu-i mai trec prostii prin cap.

— De ce nu mai e la fosta slujbă?

Bărbatul păru că a rămas fără cuvinte.

— Stăpâna mea a murit, doamnă de la Vallière, luă cuvântul camerista, făcând o mică reverenţă. Avea un glas puternic şi serios. Şi-a rupt coastele. Ea mi-a cerut să-i leg strâns corsetul şi eu fac ce mi se cere – deşi, ştiţi, nu i-aş îngădui asta unei fete în creştere, pentru că strâmbă oasele, care sunt moi până pe la cincisprezece ani. Dar un corset pentru îndreptarea spatelui e altceva, căci o poate ajuta să stea dreaptă...

— Domnişoara Clorine e o fată cinstită, cu frica lui Dumnezeu, o întrerupse bărbatul, sfios. Nu fură. A învăţat carte la mănăstire şi cunoaşte bunele maniere, credeţi-mă! Nu vorbeşte urât, nu se bagă în sufletul nimănui. Nu e cazul să vă amintesc ce greu se găseşte o cameristă în vremurile astea. Fiica răposatei i-a dat o referinţă.

Într-adevăr, ţinea o hârtie cu mâini tremurânde.

Françoise aruncă o privire peste scrisoare şi i-o înapoie de îndată.

— Foarte bine. Şi-a adus lucrurile?

— Da, credeţi-mă, zise omul, făcând o plecăciune.

Clorine îşi puse jos raniţa de pânză groasă în odaia de la mansardă a lui Petite.

— Nu mi-au spus că eşti şchioapă, zise ea, în vreme ce se uita în jur, cu mâinile în şolduri.

— Aici e mereu cald, spuse Petite. Poţi să foloseşti lada de colo şi patul acela. Fata de la bucătărie dormea acolo, dar a fugit cu un rândaş.

— E adevărat că mama ta o să se mărite cu un marchiz şi că o să vă stabiliţi curând la castelul din Blois?

— Da, răspunse Petite.

— Bine, atunci.

Şi Clorine îşi desfăcu raniţa, punând în ladă o rochie de noapte, cămăşi groase, trei şorţuri şi nişte lenjerie.

— Se aude că la Blois până şi servitorii mănâncă la masă cu furculiţa, zise ea în vreme ce se aşeza pe pat ca să-l încerce. Va trebui să-ţi pun părul pe moaţe în fiecare seară, mai adăugă.

Petite stătea pe jilţul de lemn din salon şi încerca să citească Cărticica veşnicei înţelepciuni[3]. Clorine, camerista, o convinsese pe mama ei că era timpul ca ea să înceapă să poarte corset, ca să se înveţe cu el; dar corsetul îi provoca mâncărimi şi nu reuşea să se concentreze. În plus, aşteptau şi un vizitator: marchizul, bărbatul cu care mama sa urma să se mărite. Bărbatul care avea să fie noul ei tată. Mama ei scormoni cu vătraiul buşteanul enorm care ardea în sobă, apoi se duse în odaia care fusese biroul tatălui ei, dar care acum era o încăpere de cusut, şi se uită pe fereastra dinspre curte.

— Poate că n-o să poată ajunge, spuse ea, aşezându-se din nou în jilţul de lângă foc.

Ploaia nu contenise de zile întregi.

Deodată, se auzi nechezatul unui cal, urmat de zgomotul roţilor unei trăsuri.

— El trebuie să fie!

Françoise îi smulse din mâini cartea lui Petite şi o aşeză pe fată în faţa jilţului rezervat oaspeţilor.

---

[3] Horologium Sapientiae, operă a călugărului dominican german Heinrich Seuse sau Suso, cunoscut şi ca Amandus (c. 1300–1366, beatificat în 1831). (n.tr.).

— Orice-ar fi, să nu te mişti, îi spuse ea. Încă nu i-am zis despre... ştii tu, şi aruncă o privire spre piciorul fetei. Domnişoară Clorine, sunteţi aici?

Camerista, înveşmântată într-o cămaşă care îi era cam mică (pentru că mânecile i se ridicau deasupra încheieturilor zdravene), scoase capul de după o uşă.

Se auzi o bătaie puternică. Un argat împopoţonat cu o livrea cam jerpelită se repezi să deschidă. Petite auzi glasul unui bătrân, urmat de un râgâit. În vreme ce uşa salonului se deschidea, Françoise îşi mai netezi o dată fustele.

— Doamnă de la Vallière, am înfruntat vijelia şi ploaia ca să vin la Domnia Voastră, anunţă marchizul de Saint-Rémy, făcând o plecăciune adâncă şi reverenţioasă.

Viitorul tată vitreg al lui Petite era mai în vârstă decât se aşteptase ea. Sub peruca pudrată, cu bucle mici, după moda de la curtea lui Henric cel Mare, chipul lui era numai zbârcituri, iar ridurile îşi săpaseră şanţuri adânci între sprâncenele lui subţiri şi înnegrite. Era mic de statură – cam de înălţimea lui Petite – şi avea o burtă la fel de rotundă şi de mare ca o băşică de bou. Noroiul de pe cizme îi ajungea până la glezne.

Françoise făcu o reverenţă.

— Domnule marchiz de Saint-Rémy, camerista mea vă va lua spada şi cizmele de călărie, spuse ea, făcându-i semn lui Clorine, şi vi le va curăţa cât timp vă veţi bucura de căldura focului şi de o cupă de vin.

Marchizul se tolăni în jilţul cel mai bun, cel cu scăunel pentru picioare acoperit cu o tapiserie, în vreme ce Clorine îngenunche să-i scoată cizmele pline de glod şi trase de ele.

— Am observat că vă place vinul sec şi m-am străduit ceva să fac rost de un butoiaş, spuse Françoise, care luă din mâna argatului un pahar larg, plin cu vin, şi i-l întinse logodnicului ei.

— Sunteţi plină de înţelegere, doamnă de la Vallière.

Marchizul luă o înghiţitură şi se strâmbă.

— Pot să v-o prezint pe fiica mea, domnişoara Louise?

Marchizul întinse gâtul, să o vadă mai bine pe Petite.

— Fata asta? Credeam că e o slujnică.

Françoise îi făcu semn lui Petite să facă o reverenţă, lăsându-şi uşor în jos mâna dreaptă lângă şold.

Petite se supuse, ascultătoare. I se părea că toată lumea se poartă ciudat, ca şi cum ar fi fost pe o scenă.

— Are zece ani şi abia s-a întors de la mănăstirea ursulinelor de la Tours, unde a învăţat să brodeze şi să se poarte, dar îi este dor de Jean, fratele ei, turuia Françoise agitată. El învaţă la Collège de Navarre – la Paris – unde merg toţi fiii de nobili. Primeşte o rentă de şase monede pe săptămână şi, fără îndoială, când va absolvi şcoala, o să câştige şi mai bine.

Marchizul îşi drese glasul, privind în jur după o scuipătoare, pe care Françoise se repezi să i-o pună la îndemână.

— Are zece ani, aşa susţineţi? întrebă el, în vreme ce-şi ştergea colţurile gurii cu degetul mare şi arătătorul, înmănuşate.

Susţineţi? Oamenii din Blois probabil că vorbesc altă limbă, îi trecu prin minte lui Petite.

— Vă referiţi la fiica mea? Da – a împlinit zece ani. Jean, fiul meu, are cu doi ani şi jumătate mai mult decât ea. Cunoaşte mulţi fii de nobili, ba chiar şi prinţi. E un băiat frumuşel şi e tare priceput la mânuirea sabiei. Acum s-a făcut frig la Paris, dar are voie să facă focul timp de o jumătate de oră în camera lui, după masă.

— Fata dumneavoastră ştie să cârpească?

— Toate fetele ştiu să cârpească, răspunse Françoise, încruntându-se nelămurită. La şcoală, fiul meu vorbeşte în latină cu prinţii.

— Şi ştie să cânte? Îmi place să ascult cântece când mă ocup de corespondenţă şi de registrele de cheltuieli.

— Da, cântă chiar bine.

— Porunciţi-i să cânte ceva acum!

Françoise îşi ridică privirea spre Petite, care clătină din cap: Nu!

— Mă tem că fiica mea suferă de o răceală la gât.

Petite răsuflă uşurată. N-avea să cânte pentru omuleţul ăsta îngrozitor, care în curând avea să ia locul tatălui său.

— Atunci, dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să stea liniştită în camera ei, zise marchizul, încercând să o tragă pe mama fetei la el în poală.

Ceasurile se târau ca melcul. Petite se aşeză pe scaunul de ocazie, în vreme ce marchizul îi dădea întruna despre personalul de la castelul din Blois: netrebnicul de servitor care spărsese trei farfurii de lut, băiatul de cumpărături, căruia îi lua o zi întreagă să cumpere un dram de smântână, majordomul care o ţinea pe-a lui că nu el scrisese pe tavan cu fum de lumânare. La al patrulea pahar de vin sec, marchizul începu să dea la iveală griji şi mai intime: starea măruntaielor lui (care nu-l prea ajutau), clismele şi purgaţiile pe care le făcea o dată pe săptămână ca să-şi ţină în frâu umorile, dinţii lui falşi din colţi de hipopotam.

— De departe mai bun decât fildeşii de elefant, zise el plin de mândrie, scoţându-şi-i din gură, ca să-i fie admiraţi de mama lui Petite.

— Lucrarea meşteşugarului e excelentă, zise Françoise, ascunzându-şi cu greu scârba.

Pe la ora două, marchizul îşi drese glasul.

— Doamnă de la Vallière, sunt tare nefericit că trebuie să mă lipsesc de compania Domniei Voastre, zise el în vreme ce se ridica.

— Atât de repede? întrebă Françoise, ascunzându-şi un căscat în spatele evantaiului din pene de găină.

În cele din urmă, marchizul îşi luă rămas-bun, ieşind ţanţoş pe uşă, ca un cocoş pitic.

Françoise se prăbuşi într-un jilţ.

— Credeam că nu mai pleacă odată, zise ea, închizând ochii şi frecându-şi fruntea. Să nu uiţi niciodată ce fac de dragul vostru, adăugă apoi, cu un glas obosit şi plin de tristeţe.

Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta. Petite se îndreptă spre mama sa şi îngenunche în faţa ei.

— Să nu, mamă... începu ea. Să nu fii aspră, să nu fii plină de amărăciune, gândi, în vreme ce-şi punea capul în poala ei.

— Să nu ce, Louise? o întrebă mama, trecându-şi degetele prin părul lui Petite.

Să nu te măriţi cu moşneagul ăla!

— Să nu fii tristă!

Mângâierea blândă a mamei sale i se părea ciudată.

Afară, o vacă scoase un muget plângăreţ.

— Ai un păr tare frumos, zise Françoise. Îngeraşul nostru, aşa-ţi spunea tatăl tău, ştiai?

Petite se dădu înapoi, lăsându-se pe călcâie.

Mama ei îşi reveni.

— Dar i-am spus să nu se lase prostit, că eşti un mic drăcuşor, adăugă ea zâmbind şi o ciupi pe fată de obraz.

Ar fi putut să fie şi mai rău: ar fi putut să fie o nuntă mare, care să ţină două zile, aşa cum era obiceiul, dar, cum atât mireasa, cât şi mirele erau văduvi, iar familiile lor erau la depărtare şi mirele avea treburi de care să se ocupe la Blois, ajunseseră la concluzia că o ceremonie mai simplă era cât se poate de potrivită. Spre uşurarea lui Petite, n-avea să fie nici un ospăţ de nuntă – n-aveau să fie desfăcute butoaie cu vin, n-aveau să fie sacrificaţi porci, n-aveau să pună la proţap lebede, cocori sau bâtlani, n-aveau să fie toasturi, n-avea să se cânte Veni, Creator Spiritus, nici n-aveau să fie dansuri şi cântece la scripcă.

Pe când clopotele băteau ora zece, trăsura marchizului îşi făcu apariţia pe culmea dealului unde se afla bisericuţa din Reugny. Nu era obiceiul ca mirele şi mireasa să vină la biserică în aceeaşi trăsură, dar căruţa fusese deja încărcată cu cufere şi cu mobile, în aşteptarea călătoriei spre Blois, din acea după-amiază.

Câteva familii din vecinătate se adunaseră deja la biserică; printre ele se afla şi domnul Bosse cu soţia şi cu cei nouă copii cam soioşi, unul dintre ei fiind Charlotte, prietena din copilărie a lui Petite, pe care n-o mai văzuse de la înmormântarea tatălui ei. Charlotte, care înota într-o rochie ponosită, mult prea mare pentru ea, îi zâmbi cu gura ştirbă.

— Să nu vorbeşti cu ei, îi spuse mama.

Petite îi recunoscu pe primar şi pe proprietarul spiţeriei; amândoi purtaseră sicriul tatălui ei.

Un dascăl îi pofti în biserică. Mama ei îngenunche în faţa altarului, iar marchizul făcu la fel. În spatele lor, în strane, se aşezaseră câţiva necunoscuţi care şuşoteau între ei.

Preotul Barouche îşi făcu apariţia, măturând podeaua cu sutana. Albise de când îl văzuse Petite ultima oară. Ea se întreba dacă-i mai trăia măgăruşul, Têtu. Preotul venea călare pe bietul animal la conac, ca să-i înveţe catehismul pe Petite şi pe fratele ei.

Din fericire, preotul mormăi o slujbă scurtă. Petite îşi dădu seama că s-a terminat când părintele Barouche intonă „În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh” şi puse un inel de aur pe degetul mamei sale. Apoi, mama ei şi marchizul sărutară altarul şi se întoarseră la locurile lor pentru liturghie, care era spusă în numele lor. Petite le înmână lumânarea de căsătorie şi lăsă ochii în jos când mama ei şi marchizul se sărutară.

„Dumnezeule veşnic şi atotputernic, Tu ai făcut bărbatul şi femeia după chipul şi asemănarea Ta şi le-ai binecuvântat unirea...”

Când să iasă din biserică, marchizul descoperi că uşile lăcaşului fuseseră legate cu panglici. De afară se auzeau râsete de copii. Marchizul le făgădui o monedă şi alaiul de nuntă fu eliberat.

Copiii ţopăiau încoace şi-ncolo. Mai puseseră încă două „baricade” de panglici în jurul trăsurii. Marchizul le mai dădu câteva monede, panglicile fură înlăturate, şi el îşi ajută mireasa să urce în trăsură.

Petite urcă şi ea şi se aşeză în faţa proaspeţilor miri.

Vizitiul pocni din bici şi trăsura începu să coboare dealul.

CAPITOLUL 7

În prima seară, Petite, mama ei şi tatăl vitreg fură nevoiţi să înnopteze pe malul opus oraşului Amboise. Din cauza ploii, podul nu mai putea fi trecut în siguranţă şi de aceea fuseseră sfătuiţi să aştepte până a doua zi de dimineaţă. În han nu era decât o cameră liberă; din fericire, avea însă două paturi, aşa că Françoise şi Petite dormiră într-unul, iar marchizul de Saint-Rémy se culcă în celălalt. Oamenii lor, printre care şi Clorine, foarte indignată, fură nevoiţi să doarmă în grajd.

La lumina unui felinar, marchizul îşi spuse ceremonios rugăciunile, după care îşi scoase peruca şi dinţii din colţi de hipopotam, se urcă în pat şi se aşeză în şezut.

— Numai morţii stau întinşi pe spate, spuse el.

Şi toată noaptea nu se opri din râgâituri, din tras vânturi şi sforăituri.

— N-o să mai dorm niciodată, se plânse Françoise, deznădăjduită.

Caii puternici au tras la edec şlepul cu călători de la Amboise la Blois. Servitorii, cuferele şi mobilele îi urmau în alt şlep, în spate. Erau mai puţin de cincisprezece leghe de străbătut, dar, din cauza ploilor, călătoria ţinu două zile. Petite şi mama ei împărţeau cabina doamnelor cu trei

călugăriţe din Bordeaux şi o pălărieră. Pentru toate exista doar un lighean de spălat, un prosop şi un pieptăn. Mesele erau servite într-un fel de salon, mai întâi bărbaţilor, iar apoi femeilor. Françoise se îmbolnăvise, aşa că, în timpul zilei, Petite se mulţumea să stea şi să citească în salon, privind din când în când stâncile de gresie, câmpurile de cânepă şi pădurile de stejari, satele şi podgoriile. De trei ori zărise un cal alb – dar unul era un ponei, altul avea pete, iar al treilea era dintr-o rasă mai bondoacă, folosită la căratul armelor.

În vreme ce se apropiau de bătrânul oraş Blois, Petite stătea în picioare, sprijinită de o balustradă a şlepului. Nu mai văzuse niciodată atâtea case la un loc, atâtea frontoane şi turle. Tours era un oraş mare, iar Amboise chiar şi mai mare, dar nici unul dintre ele nu se putea compara cu Blois, unde, după cum le spusese de multe ori marchizul, se aflau un pod de piatră cu multe arcade, treizeci şi două de terenuri pentru jocul cu racheta, un apeduct rămas din vremurile antice, un orologiu şi chiar o academie de călărie („un conservator pentru săriturile peste obstacole”). La Blois, susţinea el, se vorbea o limbă minunată („pronunţată în mod excelent”). Petite căuta din priviri castelul, dar nu-l putea vedea de pe apă.

Barcagiul îi lăsă la debarcaderul care gemea de lume. Marchizul închirie o trăsură, care îi purtă pe străzile înguste şi pe drumul abrupt până la castel, care, după cum se părea, fusese înălţat pe o stâncă. Drumul şerpuitor îi scoase în cele din urmă pe o terasă înaltă, care străjuia splendidul fluviu Loara, casele înghesuite de dedesubt şi castelul din faţa lor.

— Am ajuns, anunţă marchizul, împăunându-se tot, pe când intrau în curte. Castelul avea o formă neregulată şi

fiecare dintre numeroasele lui aripi era construită în alt stil. Se părea că nu se ţinuse seama de nici o simetrie, de nici o ordine. În preajma uneia dintre aripi, care părea că abia se construieşte, stăteau risipite blocuri de piatră şi grămezi de lemne.

— Leagă-ţi panglicile bonetei deasupra capului, i se adresă mama lui Petite, în vreme ce-şi strângea în braţe caseta cu bijuterii.

Trăsura făcu un ocol şi, în cele din urmă se opri, iar un servitor, aproape fără dinţi, îşi făcu apariţia şi le puse scara să coboare. Petite se dădu jos prima. Aici se născuse Ludovic al XII-lea, aici trăiseră Francisc I şi Carol al IX-lea. Regina Caterina de Medici îşi pregătise otrăvurile în castelul ăsta, unde fusese înjunghiat ducele de Guise, asasinat de regele Henric al III-lea, despre a cărui fantomă se spunea că bântuie castelul cu un papagal pe umăr.

Petite îşi urmă mama şi pe marchiz printre grămezile de pietre, prin curtea plină de bălegar, până la o căsuţă lipită de castel, o coşmelie umilă, din lemn şi ipsos, cu acoperiş de ardezie.

— Nu-i mare, dar chiria nu e decât de două sute pe an, spuse marchizul, în vreme ce deschidea uşa de scândură.

— Două sute de livre? exclamă mama lui Petite, ferindu-se de un liliac care se repezise afară. Dar e aşa de mică!

Afară se auzeau deja servitorii care despachetau cuferele şi mobilele.

— Canapeaua poate să stea în colţul ăsta, lângă şemineu, zise marchizul. Fiica dumitale şi servitoarele pot să se descurce să locuiască la catul de sus.

Petite urcă scările strâmte până în mansardă, un spaţiu întunecat, cu tavanul jos. Dădu la o parte pânzele de păianjen şi reuşi cu greu să deschidă obloanele. Jos de tot, departe, se întrezărea panglica argintie a fluviului, iar în zare, turnurile unui alt castel. În dreapta erau grajdurile castelului. Rămase acolo o vreme, îmbrăţişând cu privirea grădinile de sus şi de jos, padocul cailor, căutând, din obişnuinţă, un cal alb.

Clorine lăsă bigudiurile lângă tipsia cu mangal şi se dădu înapoi, ca să-şi admire opera. Petite stătea în picioare în faţa ei, îmbufnată, cu părul numai inele date cu ceară, ca să nu se desfacă, cu panglici de mătase legate la rădăcini şi cu cercei lungi şi grei, din perle false.

— Arăţi ca o adevărată nobilă, zise camerista încântată. Ca o adevărată doamnă de la curte.

Jos se auziră bătăi în uşă.

— Mă simt de parcă aş fi o maimuţă la circ, zise ea.

— Petite! o strigă mama ei, cu glas şovăitor. Ducele şi ducesa o să ne primească acum.

— Zut! şopti Clorine.

Încăperea de jos, care dădea spre nord, era friguroasă, în ciuda anotimpului. Mama lui Petite se încălzea în faţa

şemineului care scotea fum, scuturându-şi buclele care se legănau pe arcurile prinse după urechi.

Marchizul tuşi, acoperindu-şi gura cu mâna înmănuşată.

— Sunteţi gata?

Petite îi urmă pe mama sa şi pe marchiz prin curtea pietruită, până la o scară în spirală, marea intrare în aripa regelui Francisc.

— Luaţi-o înainte pe aici, le zise marchizul, care rămăsese deja fără suflu.

Îşi continuară drumul, până ajunseră într-o încăpere unde mirosea a tutun; era camera gărzilor. Patru bărbaţi în uniformă stăteau la o masă şi jucau cărţi. Focul din căminul împodobit aflau într-un alt capăt al odăii ardea cu putere; înăuntru era înăbuşitor de cald. Ferestrele elegante lăsau să pătrundă o lumină lăptoasă. Toate suprafeţele erau frumos ornamentate, însă înnegrite de fum.

— Pe aici, spuse marchizul, ducându-le într-un dormitor imens, în care singurele mobile erau un pat cu draperii şi un pupitru de rugăciune din lemn, aşezat într-o firidă. Trei terieri săriră din pat şi începură să-l mârâie pe marchiz, care îi goni lovindu-i cu cizma. Din spatele draperiilor de brocart îşi făcură apariţia o cameristă şi un valet şi luară poziţie de drepţi.

— Pe aici, zise din nou marchizul şi le conduse pe Petite şi pe mama ei într-un oratoriu micuţ, unde plutea în aer miros de tămâie. Un soldat în uniformă făcea de gardă în faţa unei enorme uşi duble (pe care, după cum observă

Petite, era bătută în cuie o potcoavă, ca să îndepărteze vrăjitoarele şi spiritele rele).

— Am ajuns, le anunţă marchizul, netezind cu mâna eşarfa albă pe care o purta împăturită pe umărul drept şi aranjându-şi faldurile capei, ca să cadă aşa cum le purta nobilimea.

— Adu-ţi aminte, Louise, să nu stai niciodată cu spatele la familia regală, şopti Françoise, încercând cu mâini tremurânde să aranjeze panglicile fetei. Când ţi se spune că poţi să pleci, îndepărtează-te cu spatele, în timp ce faci plecăciuni.

— Da, mamă.

— Sunteţi gata, doamnă? întrebă marchizul.

Uşile se deschiseră, lăsându-i să pătrundă într-o altă încăpere împodobită ca o cutie de bijuterii; în aceasta însă fumul venea de la focul care ardea în cămin. Deşi lumina zilei pătrundea în încăpere, Petite avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama că grămada imensă aşezată într-un jilţ în faţa focului era o femeie. Un bărbat la fel de corpolent, roşu la faţă ca o lalea olandeză, stătea lângă ea, scoţând rotocoale de fum. Cizmele înalte şi răsfrânte erau cam ca acelea purtate de judecătorii de la ţară. Petite se gândi că probabil încăperea aceasta era o anticameră şi că cei doi erau nobili din împrejurimi care aşteptau o audienţă la familia regală.

— Înălţimea Voastră, Înălţimea Voastră, li se adresă marchizul, cu un fir de voce.

Aceştia erau ducele şi ducesa? Petite era uluită. Bărbatul acesta, moale ca un aluat de pâine, era fiul regelui Henric cel Mare?

Marchizul făcu o plecăciune incredibil de slugarnică. Petite şi mama ei îl imitară, făcând reverenţe ample. Fata îşi ridică privirea şi observă că marchizul încă nu se ridicase. Oare cum de nu-i căzuse peruca? În cele din urmă se îndreptă şi-şi drese glasul.

— Înţeleg că putem să vă felicităm, Saint-Rémy, începu domnul duce de Orléans, pierdut în admiraţie în faţa unui rotocol de fum pe care-l făcuse cu buzele. Aceasta este soţia dumneavoastră şi... fiica ei? Foarte bine. Veţi lucra împreună cu soţia dumneavoastră, nu-i aşa? Cât despre fată... Ducele o măsură din priviri pe Petite. Ce vârstă are?

— Zece, Alteţă. Nu e pervertită de nimic şi a învăţat într-o mănăstire la Tours.

— Mănăstirea ursulinelor?

Marchizul privi pe furiş spre Françoise, care înclină din cap, în semn că da.

— Am fost chemat cândva acolo, spuse ducele, jucându-se cu pipa, ca să scap lumea de năvala unor spirite malefice.

— Cu multă vreme în urmă, Alteţă, răspunse marchizul. Fata nici măcar nu era concepută, la Tours, aş putea să adaug, în nobila familie la Vallière, renumită în toată regiunea pentru pioşenie.

— Sub ce semn a fost născută? se interesă ducele, trăgând brusc aer în piept, căci încerca să aprindă din nou tutunul. E cumva Scorpion? Are aşa, un aer, ceva... neobişnuit.

Françoise aruncă îngrijorată o privire către Petite.

— Alteţă! zise ea; îşi încleştase mâinile care-i tremurau tare pe fuste, făcându-le să foşnească. Aş putea îndrăzni să cer să vorbesc?

Ducele se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Fiica mea s-a născut în semnul Leului. Este credincioasă şi îşi îndeplineşte cu conştiinciozitate îndatoririle.

— Marguerite a noastră e tot Leu, remarcă ducele; apoi mai făcu un rotocol de fum şi-i urmări zborul cu privirea până se destrămă şi se făcu nevăzut.

— Într-adevăr, Alteţă: un auspiciu norocos, interveni marchizul, bâlbâindu-se. O potrivire tare, tare bună. Şi, în caz că prinţesa Marguerite ar avea nevoie de o domnişoară de companie în plus – mă gândeam întâmplător că fata ar putea să devină însoţitoare pentru Alteţa Sa.

— Câte însoţitoare are acum micuţa regină? întrebă ducele de Orléans.

— Zece şi una, se bâlbâi marchizul, împreună cu doi paji, dar numai o domnişoară de companie, domnişoara Nicole de Montalais, Alteţă.

— Zgomotoasa aceea, spuse şi ducesa de Orléans ca prin vis, în vreme ce ciugulea o bomboană aflată pe un platou de porţelan aşezat lângă ea.

— Şi zgomotoasă, adăugă şi ducele, care vărsa într-un castronel cenuşa din pipă. Mda, s-ar putea să ai dreptate. Marguerite are şase ani şi nu-i de ajuns doar o domnişoară de companie.

— Marguerite are zece ani, răsună glasul fantomatic al ducesei, în vreme ce valetul care intrase îi conducea afară.

— Cu spatele! îi şopti mama lui Petite pe când se retrăgeau.

Când se văzu afară, femeia se prăbuşi pe o bancă tapiţată.

— Doamne, Dumnezeule! gemu, strângându-şi mai bine pe umeri capa tivită cu blană.

— Doar n-o să vă pierdeţi cu firea, doamnă. Vă voi vizita din nou îndată, i se adresă marchizul soţiei lui, înmânându-i o batistă şi făcându-i semn lui Petite să-l urmeze.

Ea îşi urmă ca o umbră tatăl vitreg pe scările circulare. Apoi trecură prin curte, urcară o altă scară circulară şi străbătură o galerie foarte mare. În cele din urmă, se opriră în faţa unei uşi boltite, păzită de un ostaş care, la vederea lor, le tăie calea întinzând o halebardă cam ruginită.

Marchizul, leoarcă de sudoare, se întoarse în sfârşit spre fiica lui vitregă.

— Ducele şi ducesa au fost binecuvântaţi cu trei fete, o lămuri el, dregându-şi glasul. Prinţesele.

Petite nu putu decât să dea din cap. Nu văzuse în viaţa ei o prinţesă.

— Prinţesa Marguerite este cea mai mare dintre ele. A împlinit nouă ani.

— Credeam că ducesa a zis că are zece, răspunse Petite nedumerită. Reţinuse asta pentru că şi ea avea tot zece ani.

— Nu trebuie să vorbeşti dacă nu ţi se vorbeşte.

— Dar nu vorbeaţi cu mine?

— A vorbi cu cineva şi a-i vorbi cuiva nu sunt două identităţi identice, spuse marchizul, dregându-şi iar glasul. Prinţesa Elisabeth este mai tânără cu cincisprezece luni, fiind urmată de prinţesa Madeleine, la interval de doi ani.

— Nu există şi o prinţesă mai mare? se interesă Petite.

Cu puţină vreme în urmă, în timpul Frondei, se povestea despre această prinţesă iubitoare de războaie că se urcase de una singură pe zidul palatului din Orléans şi chiar că trăsese cu tunul din turnul închisorii Bastilia de la Paris.

— Da, Marea Domnişoară. În orice caz, vlăstarul ducelui de la prima lui soţie preferă petrecerile şi trăieşte departe de aici.

— Este cea războinică.

Marchizul ridică un deget, în semn de avertisment.

— Domnişoară, este cât se poate de greşit să vorbeşti în asemenea termeni despre Marea Domnişoară. O să-i spun abatelui Patin să-ţi explice care sunt titlurile şi modul adecvat de adresare, zise el şi se încruntă, dublându-şi parcă bărbia. Ai grijă să nu scapi niciodată din vedere că

domnul duce şi vlăstarele sale sunt urmaşii regelui Henric cel Mare.

Petite încuviinţă din cap, trecându-şi degetele prin mulţimea de panglici prinse în talie. Tatăl ei îi spusese de multe ori poveşti despre viteazul şi cinstitul rege Henric, un mare călăreţ. Pe armăsarul lui preferat, un cal alb, ca şi Diablo, îl chema Bucefal.

— Toate fiicele lui, da, chiar şi fetele, sunt nepoatele regelui Henric cel Mare. Prinţesele au rangul cel mai înalt în Franţa, continuă marchizul, holbându-şi ochii, ca spusele lui să aibă şi mai mult efect, iar ordinea aceasta a fost lăsată de Domnul nostru cel Atotputernic.

Petite îşi duse mâna la obraz, prefăcându-se uluită; de fapt, încerca să-şi şteargă neobservată stropii de salivă cu care o potopise marchizul.

— În consecinţă, domnişoară, în nici un caz nu au cel mai mic defect.

Cu un oftat slab, marchizul înălţă capul, îşi făcu cruce şi-i porunci soldatului să deschidă uşa.

Mai era până la căderea serii, dar încăperea strălucea de lumânări şi de felinare. Aerul era greu din cauza izului de fum, de seu de lumânare şi – din păcate – de urină. Trei fetiţe stăteau aplecate deasupra unei mese de joc, luminate de focul care ardea vioi în cămin. Cea mai mare avea o faţă lungă şi bărbia ieşită în afară. Buzele, pline, erau lipsite de culoare, cea de jos atârnându-i moale. Avea părul buclat, dacă ne luăm după şuviţele care-i ieşeau de sub scufia de noapte. Mijlocia era saşie, iar cea mai mică

îşi ascundea fără succes nasul enorm sub capişonul unei cămăşi de noapte din lână. Toate trei erau cocoşate.

— Nu! ţipă cea mai mică.

Camerista planturoasă care şedea la fereastra dintr-o firidă şi femeia ceva mai vârstnică aşezată lângă foc părură că nici nu aud strigătul.

— Învârte-te! porunci cea mai mare, aruncând un titirez din os pe masă. Ha, ha, ai pierdut! exclamă de îndată şi trase spre ea câteva monede.

Să fie oare un joc de noroc? se întrebă Petite. Jucau cu bani adevăraţi. La mănăstire nu aveau voie să joace nici un fel de jocuri şi cu atât mai puţin un astfel de joc de noroc, precum vagabonzii pe la colţul străzilor.

— Alteţele Voastre, mormăi marchizul.

Cele trei fete se întoarseră, măsurându-l din priviri.

— Prinţesă Marguerite, prinţesă Elisabeth, prinţesă Madeleine, începu marchizul cu glas cântat, pot să v-o prezint pe domnişoara Louise-Françoise Le Baume Le Blanc de la Vallière... fiica soţiei mele.

— E rândul tău, zise prinţesa Marguerite, împingând titirezul de os spre sora mijlocie.

Marchizul se răsuci spre femeia mai în vârstă, care împletea lângă foc.

— Doamnă de Raré, dorinţa stimatului duce şi a ducesei este ca domnişoara de la Vallière să rămână pe lângă prinţesa Marguerite, ca domnişoară de companie.

— Prinţesa are deja o domnişoară de companie, replică femeia.

Avea gâtul ascuns cu totul într-un guler înfoiat de modă veche, cu pliseuri în formă de opt.

— Stimatul duce şi ducesa consideră că prinţesa a ajuns la o vârstă la care are nevoie de mai multe domnişoare de companie, doamnă.

Fetişcana cea planturoasă făcu un pas înainte.

— În acest caz, probabil că ar trebui să fiu prezentată, domnule marchiz? Eu sunt cealaltă domnişoară de companie, domnişoara Nicole de Montalais, spuse ea, făcând o reverenţă în care se citea insolenţa.

Era o fată înaltă, cu părul împletit în cozi negre şi groase, legate fiecare cu câte o panglică lată şi stacojie.

Marguerite, prinţesa cea mai mare, sări în picioare şi o apucă de cozi pe Nicole.

— Dii, căluţule, porunci ea, ca şi cum ar fi ţinut frâiele unui cal.

Nicole porni cu o smucitură, trăgând-o pe prinţesă după ea, folosindu-şi una dintre cozi ca pe un bici.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă, vă rog! spuse femeia de lângă foc cu un glas abia auzit.

— Opriţi-vă, opriţi-vă, opriţi-vă, cântau în cor prinţesele, în vreme ce marchizul făcu o plecăciune şi ieşi, lăsând-o pe Petite în mijlocul nebuniei.

CAPITOLUL 8

În noaptea aceea, în camera ei de la mansardă, Petite se lăsă în voia lacrimilor. Avusese parte de o prezentare foarte zgomotoasă în faţa prinţeselor şi se simţea total pierdută. Nu credea că un castel poate să pută şi se aştepta ca nobili să se poarte... cu nobleţe. Avea un nou tată, un nou cămin, îndatoriri: era mult prea mult. Tânjea după mănăstire, după sora Angélique, după linişte. Oare ce făcea o domnişoară de companie?

— Ei bine, în primul rând, trebuie să fii înveşmântată corespunzător, spuse Clorine, uitându-se prin cămăruţa lor, cu mâinile în şolduri, şi împinse cufărul lui Petite într-un colţ. O să-ţi fac zulufi în fiecare zi.

— Urăsc zulufii, bombăni Petite. În plus, era lihnită. Cu siguranţă, după cât erau de mari ducele şi ducesa, castelul nu ducea lipsă de provizii – dar unde erau? Se aruncă pe pat, tresărind surprinsă de trosnetul pe care-l auzi. Salteaua era cumva de paie? Putea să-i audă pe mama ei şi pe marchiz vorbind jos, despre fumul care ieşea din cămine. Nu-i plăcea deloc că pereţii erau atât de subţiri. Nu voia să-i audă vorbind... sau chiar mai rău.

— Mor de foame.

— Am aflat că ultima masă pentru personalul de rang mai înalt s-a servit acum o oră, îi spuse Clorine, scotocind prin coşul ei, de unde îi întinse o bucată de pastramă. Micul dejun e la prima oră a dimineţii – sună clopoţelul când masa e pusă. O să ai o grămadă de timp, pentru că

prinţesa se trezeşte abia la a treia oră a dimineţii, chiar înainte de liturghie.

— Şi pe urmă ce trebuie să fac? Trebuie să aprind focul?

— Nu, valeţii se ocupă de asta.

— Atunci, îi duc oala de noapte?

— Nu, pentru asta există o cameristă.

— Trebuie să o trezesc?

— Cred că asta e treaba doicii.

— Doica o ajută şi să se îmbrace?

— Nu, de asta se ocupă doamna care are în grijă garderoba, dar ţie ori celeilalte domnişoare de companie ţi se poate cere să-i legi o panglică, de exemplu, ori să-i piepteni părul prinţesei.

— Asta pot face, zise Petite liniştită. Prinţesele mănâncă vreodată?

— Bineînţeles. Tu vei sta în spatele commodité de la conversation[4] atunci când e la masă.

— Commodité de la... ce?

---

[4] Înlesnirea conversaţiei (în limba franceză în original). Doamnele de origine nobilă se supuneau unei mode care cerea ca nici unui obiect să nu i se folosească denumirea adevărată, ci să fie desemnat printr-o parafrază. Moda respectivă a fost ironizată de Molière în piesa Preţioasele ridicole. (n.tr.).

— Conversation. Aşa sunt numite scaunele pe aici, îi explică Clorine, dându-şi exasperată ochii peste cap. După ce termină masa, poţi să mănânci ce rămâne în farfuria prinţesei.

— Şi pe urmă?

Clorine ridică din umeri.

— Pe urmă rămâi prin preajma ei, aşteptând să-i ţii companie. La urma urmelor, eşti domnişoară de companie.

În vreme ce mesteca bucata de carne afumată, Petite răsucea în minte cele auzite. Putea să facă destul de bine o mulţime de lucruri, dar printre ele nu se număra şi aşteptatul.

— O să-mi spui mica regină, o informă prinţesa Marguerite pe Petite în dimineaţa următoare, în timp ce şedea, cu fustele ridicate, pe un scaun găurit, sub care se afla o oală de noapte de tablă. Aşa îmi spune toată lumea.

Sub jupoanele ei se scurgeau firişoare lichide, aurii.

— Da, mică regină, spuse Petite, care-şi ţinea la spate mâinile ascunse în mănuşi albe. Le duse apoi în faţă, după care le lăsă să atârne pe lângă corp. Fără îndoială, poziţia aceasta era corectă.

— Nu mă întrebi de ce?

— De ce, mică regină?

Prinţesa avea la urechi cercei de os. Petite nu văzuse până atunci decât câteva fete de vârsta ei şi, cu siguranţă, nici

una nu purta podoabe. În încăpere plutea un iz greu, stătut.

— Pentru că o să mă mărit cu regele.

Petite primi cu uimire ştirea.

— Nu ştiam. Mică regină, adăugă repede.

Oare erau permise asemenea căsătorii?

— O să împlinesc zece ani pe 28 iulie şi peste patru ani, când o să mă mărit cu regele, o să am paisprezece ani, iar el o să aibă douăzeci. Tu câţi ani ai?

— Zece ani, mică regină.

Petite socoti în minte că era cu un an şi unsprezece zile mai mare decât prinţesa.

— M-am născut sub semnul Leului.

Marguerite întinse mâna spre ea.

Fără să ştie dacă e bine ce face, Petite îşi puse mâna în mâna prinţesei.

— Nu, toanto, o cârpă.

Petite se uită în jur, după care îi dădu prinţesei o cârpă dintr-o grămadă aflată pe o masă din colţ. Prinţesa se şterse, după care se ridică, întinzându-i lui Petite cârpa murdară, iar fata o luă de un colţ.

— Astrologul a zis că o să fiu o bună regină pentru că sunt mândră, demnă, poruncitoare şi puternică, spuse

Marguerite. Regele e Fecioară, dar are ascendentul în Leu. Tu ce semn eşti?

— Şi eu sunt tot Leu, spuse Petite, îndesând cârpa murdară la cordonul şorţului. Mică regină. Dar am ascendentul în Rac.

Astrologul care îi făcuse la naştere horoscopul lui Petite lăsase un adevărat raport în scris. Potrivit calculelor lui, ea era sensibilă la nevoile celorlalţi – ba chiar receptivă la vibraţiile mistice – şi, deşi era o fire raţională, stătea scris acolo că „sensibilitatea ei afectivă tindea să fie exagerată”. Astrologul încheiase cu avertismentul că sub purtările ei blânde se ascundea o patimă vorace. Petite încă nu aflase ce însemna vorace, dar, datorită unui vers din Eneida („Neptun se năpusti asupra lor cu voracea spumă a talazurilor”), se gândea că e ceva legat de o bulboană.

— Ai ascendentul în Rac? Foarte rău! N-o să ne înţelegem niciodată, spuse prinţesa Marguerite pe un ton plin de veselie.

Nicole, cealaltă domnişoară de onoare, se repezi ca o furtună în încăpere.

— Unde ai fost? o întrebă prinţesa Marguerite.

— Afară, să trag cu ochiul, răspunse ea, privind-o cu şiretenie. A venit târfa de la Tours.

— Domnişoara de la Marbelière?

— Şi şi-a adus şi fiul. Fratele vitreg al Domniei Voastre.

— Mongrelul!

Marguerite părea îngrozită.

Petite se înroşi, căci înţelesese. Într-o zi, pe când se afla la Tours, în drum spre chirug, sora Angélique îi acoperise ochii, ca să nu poată vedea o femeie aflată într-o trăsură ce trecea pe lângă ele; era aceeaşi domnişoară de la Marbelière.

Prinţesa se prăbuşi la pământ, cu fustele înfoiate ca o corolă în jurul ei.

— Doar n-a venit să-l vadă pe tatăl meu, nu-i aşa?

— O să aflu, zise Nicole şi se făcu de îndată nevăzută.

Una dintre cameristele care se ocupau de garderobă îşi făcu apariţia; aducea un coş de răchită, în care se aflau un manşon de zibelină şi o capă albastră de catifea, tivită cu puf de lebădă. În vreme ce camerista îi punea prinţesei capa enormă, încheiată la gât cu un nasture de fildeş, Petite vârî cârpa murdară sub covorul de un verde-pal, ţesut dintr-o lână scămoşată.

Prinţesa înşfăcă un pumn de bomboane dintr-un bol şi le îndesă în manşon.

— Trebuie să-mi duci trena, i se adresă lui Petite, după care deschise uşa.

Petite ridică trena cât putu de bine. Ţinând-o sus, o urmă grăbită pe prinţesă pe scările de piatră şi de-a lungul arcadelor îngheţate, sărind în trecere peste grămăjoarele de rahat lăsate de câini. Capela era chiar lângă aripa neterminată a castelului. Arăta de parcă o parte din ea fusese demolată şi pe urmă refăcută din bucăţi. Prinţesa

intră pe o uşă mică şi urcă o scară strâmtă, în spirală, ajungând în cele din urmă la un balcon care dădea spre cor şi naos. Micuţa capelă avea ferestre cu vitralii şi un tavan boltit, iar altarul era acoperit cu o bucată de catifea neagră, tivită cu o dantelă din fir de argint. Stranele din faţa balustradei altarului erau deja pline, iar mulţimea stătea în picioare în spate; cei mai mulţi erau neguţători şi burghezi, presupuse Petite după veşmintele pe care le purtau. Mirosul de tămâie nu reuşea să acopere izul de piei de oaie şi de lână udă.

— Am ajuns devreme, remarcă Marguerite cu dezgust, în timp ce îşi înmuia degetele în vasul cu agheasmă prins în perete. Îşi făcu cruce, plecă un genunchi şi se aşeză în unicul jilţ din balcon.

Petite nu prea ştia ce să facă. Probabil că avea s-o jignească pe prinţesă dacă îşi băga degetele în apa ei sfinţită – dar n-avea să-l jignească pe Dumnezeu dacă n-o s-o facă?

— Capa mea, spuse prinţesa, legănându-şi picioarele, iar Petite îi aranjă pelerina în aşa fel încât să nu i se facă ghem la spate.

Balconul de alături era plin de lume. Petite le recunoscu pe cele două prinţese mai mici, care şedeau la balustradă. Cea mai mică dintre ele scoase limba şi se puse pe chicotit.

— Ducesa, mama mea, spune că nu trebuie să zâmbeşti în capelă, spuse Marguerite. Nici nu trebuie să te încrunţi. Trebuie să păstrezi o expresie de fericire.

Petite încerca să pară îmbătată de fericire, dar îi era greu, la cât de tare îi clănţăneau dinţii. Îşi dorea să-şi fi luat un şal.

— Eu am propriul balcon pentru că sunt mica regină, o lămuri Marguerite şi se strâmbă la surorile ei, despre care zicea că sunt nesuferite.

— E foarte bine, mică regină, spuse Petite.

În clipa aceea, un preot înalt şi arătos, înveşmântat într-o sutană peticită, pătrunse în biserică. Pe sub roba groasă de lână purta cizme de călărie cu pinteni, care i se tot agăţau de tiv.

Oamenii din stranele de dedesubt se ridicară, însă prinţesa Marguerite rămase aşezată.

— E abatele Patin, tutorele nostru, spuse ea.

Abatele îşi făcu cruce, iar glasul îi răsună peste mulţime:

— Domnul fie cu voi!

— Şi cu tine! răspunse cântat Petite.

Ritualul bine cunoscut al liturghiei era o uşurare pentru ea.

Abatele începu să citească în latină din Biblie, cu glas poruncitor.

— Noi îi spunem Tunătorul, zise prinţesa. A avut o ţiitoare la Paris, continuă ea, când credincioşii începură să cânte Gloria, dar a murit de ciumă. Servitorii au fost nevoiţi să-i taie capul ca să încapă în coşciug. Când o să fiu regină, n-o să mai fie ciumă.

Abatele Patin îşi înălţă privirile după ce corul termină cântecul.

— Ăăă, am încurcat-o: trei Ave Maria, zise Marguerite, în timp ce el îşi începea rugăciunea tăcută.

Deodată, se auzi dangătul clopotului, iar oamenii începură să se înghesuie în micuţa capelă.

— Ţărani! făcu prinţesa Marguerite, ţinându-se de nas. Au venit să vadă împărtăşania. A, uite-o pe Nicole!

Petite recunoscu printre cei de jos mantia albastră cu glugă a celeilalte domnişoare de onoare.

După câteva clipe, Nicole apăru în uşa balconului.

— A vorbit cu tatăl dumneavoastră, dădu ea raportul dintr-o suflare. Ceva despre bani, cred. A, că tot vorbeam de lup, uite-o!

Toate trei se aplecară peste balustradă.

— Cea cu pălărie de paie? întrebă Marguerite, fără să-şi creadă ochilor. În mijlocul iernii?

Domnişoara de la Marbelière era o femeie mărunţică şi dolofană, îmbrăcată în haine de călătorie după moda veche. Ţinea de mână un băieţel. Lui Petite i se părea că arată ca orice femeie, ca orice mamă. Cum puteai să-ţi dai seama că e o femeie uşoară? Care era indiciul?

— Ar trebui să fie pusă la stâlpul ruşinii, în mijlocul pieţei. Aşa li se face păcătoşilor.

Dinspre mulţime se auzi un freamăt de încântare, în timp ce abatele Patin ridica ostia.

— Ducesa îl plăteşte mai mult ca să o ţină ridicată timp de trei minute. Fii atentă, că o să înceapă să-i tremure mâinile.

Mare păcat că era atâta agitaţie în Săptămâna Mare, se gândea marchizul. Zilele erau încă scurte, soarele răsărea la şase dimineaţa şi apunea tot cam pe la şase, aşa că seara nu prea avea lumină să se ocupe de treburile lui personale, care fuseseră neglijate din cauza agitaţiei produse de faptul că-şi luase o soţie.

O soţie, dar şi pe fiica ei. Sperase să aibă parte de ceva mai multă companie. Oare era prea mult să-i ceri unei fete să mai şi cânte, din când în când? Sunetul muzicii i-ar fi fost o alinare în timp ce muncea; l-ar fi ajutat să mai scape de bombănelile neîncetate ale nevestei lui.

Deodată, îşi scoase ochelarii şi se întoarse spre Françoise, care stătea în picioare lângă căminul care scotea fum. Oare auzise bine ceea ce spunea?

— Paştele acesta o să fie ocazia perfectă, îi spusese ea fiicei sale.

Fata îşi ridică privirea de pe cartea pe care o citea la lumina unui felinar. (Groaznic pentru ochi. Avea să orbească înainte de vreme.)

— Dar încă n-am primit confirmarea, mamă, spuse ea.

Marchizul închise registrul de cheltuieli. Nu primise confirmarea?

— Fireşte că nu. Pe atunci, încă nu vorbeai, răspunse soţia lui şi puse o scrisoare de la fiul ei, care sosise de curând, lângă lumânările de pe policioara aflată deasupra căminului.

Marchizul îşi drese glasul. Nu vorbea?

— Am înţeles bine, doamnă? Fiica dumneavoastră nu a primit confirmarea?

Oare era măcar botezată? Îi era şi teamă să întrebe. În numai câteva săptămâni, aflase 1) că soţiei lui nu i se păreau amuzante glumele făcute de el, 2) că-i permitea libertăţile conjugale numai joia, de la unsprezece noaptea, după ce trecuse cu mult ora lui de culcare, 3) că fiica ei nu avea dotă şi avea şi un defect, piciorul stâng fiind mai scurt decât dreptul, iar acum, 4) că fata încă nu fusese niciodată la confesiune. Era absolut îngrozitor.

— Domnule marchiz, nu e cazul să vă supăraţi din cauza asta. I-am trimis deja vorbă abatelui Patin, ca să facem aranjamentele necesare, spuse soţia, chiar în clipa când se auzi clopoţelul. De fapt, cred că trebuie să fie chiar el, adăugă Françoise, aşezându-se pe scaun şi aranjându-şi rochia. Petite, lasă cartea! Ridică-te şi vino în spatele meu! mai spuse ea, în momentul în care slujnica lor deschidea uşa.

Abatele Patin intră cu paşi mari în odaie, cu o făclie în mână. O aşeză într-un sfeşnic din cositor, după care făcu o plecăciune plină de mândrie.

Încăperea fu brusc umplută de mirosul de bălegar de cal. Marchizul se uită la cizmele abatelui şi se încruntă, dar se abţinu de la orice comentariu. Această situaţie neaşteptată era, de fapt, delicată. Dacă se descoperea că făcuse dintr-o păgână domnişoara de onoare a prinţesei Marguerite, putea să fie concediat.

— Am fost chemat de doamna, spuse abatele, acceptând scaunul pe care i-l oferea marchizul.

— Într-adevăr, răspunse marchizul, aranjându-şi jaboul. Doamnă, puteţi avea bunăvoinţa să explicaţi... dilema dumneavoastră?

— E o chestiune legată de fiica mea, domnule abate.

Abatele îi aruncă o privire fetei.

— Chiar voiam să vă vorbesc despre învăţătura pe care a primit-o. Mintea ei este neobişnuit de activă.

— Este o problemă pe care o cunosc de mult, răspunse Françoise. I-am interzis să citească...

— În orice caz, domnule abate, o întrerupse marchizul, soţia mea trebuie să discute cu dumneavoastră despre o problemă mai importantă.

Apoi îi făcu semn din cap soţiei sale să continue.

— Aşa este, domnule abate. Ştiţi, fiica mea nu a vorbit o vreme, începu Françoise.

— Faptul cel mai important este că fata nu a putut să meargă la confesiune, spuse marchizul, şi, prin urmare, să

primească prima împărtăşanie. În consecinţă, încă nu a fost confirmată.

Abatele Patin se aplecă spre ea.

— Nu ai mai vorbit, domnişoară Petite?

— Da, domnule abate, răspunse fata, plecându-şi capul.

— Soţia mea nu este absolut deloc vinovată, spuse marchizul cu înflăcărare.

De fapt, nici măcar fata nu era de învinovăţit! Fusese vrăjită, într-un mod cam ciudat. Îi plăceau animalele – până şi pisicile. De două ori, într-o noapte de vineri, auzise un zgomot ciudat care venea dinspre grădinile castelului şi, cu doar o zi în urmă, un şarpe intrase în căsuţa lui, după care se făcuse nevăzut într-un mod misterios.

— Când a început asta? se interesă abatele Patin.

— În urmă cu patru ani, spuse Françoise, într-o vară... sau era toamnă? Da, era la începutul toamnei... în ziua în care regele a ajuns la majorat, aşa îmi amintesc.

— Cincisprezece septembrie, spuse abatele, aşezându-şi relaxat mâinile pe genunchi. În 1651.

— În ziua când tatăl ei şi-a dat sufletul, îşi aminti Françoise, încruntând din sprâncene.

— Cu siguranţă puteţi să puneţi punct acestui delict involuntar, domnule abate? întrebă marchizul. Fără scandal, într-un mod cât mai discret, dacă e nevoie s-o spun?

— Vrei să te spovedeşti? o întrebă abatele Patin pe fată.

— Nu ştiu, răspunse ea.

Abatele ridică mâna:

— E un început, răspunse el, înainte ca marchizul să mai poată zice ceva.

În Sâmbăta Mare, Petite intră în confesional. Şterse băncuţa, după care se aşeză. Auzi apoi mişcare în spatele grilajului, şi confesionalul se umplu de un iz de grajd.

— Domnul fie cu tine, zise abatele Patin.

— Şi cu duhul tău, răspunse ea. Pe urmă îşi aminti şi adăugă: Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.

Oare ce urma acum? A, un păcat.

— Am citit când trebuia să lucrez cu acul.

— Ce citeşti?

— Acum citesc cartea lui Xenofon despre Socrate.

— Dialogurile. O citeşti în traducere?

— Da, dar în latină. Cartea a fost a tatălui meu. Se află în biblioteca de aici.

Fusese şocată când descoperise textele bine-cunoscute într-un teanc aflat lângă uşă – Consolarea filosofiei, Poetae Latini Rei Venaticae Scriptores, Histoire naturelle des quadrupèdes – cu comentariile făcute de tatăl ei notate

ordonat la sfârşit, cu trimiteri la diferite pagini. Găsise până şi exemplarul legat în piele din Viaţa scrisă de Sfânta Teresa. Se simţise uşurată când văzuse că nu se afla şi Călăreţul în colecţie; din moment ce avea o copertă de carton, probabil că nu fusese considerat demn de biblioteca ducelui.

— Ai citit Arta călăriei a lui Xenofon? o întrebă abatele.

— Da. Era una dintre cărţile preferate ale tatălui meu.

— E şi preferata mea, spuse el blând. Domnişoară, va trebui să-mi mărturiseşti câteva păcate mai adevărate. Poţi să îngenunchezi, dacă doreşti.

Petite îngenunche pe băncuţa de rugăciune.

— Hai să o luăm iar de la capăt: fă-ţi semnul crucii! Acesta este ritualul împăcării. Aminteşte-ţi că Dumnezeu te iubeşte şi vrea să fii neprihănită pentru El. Închipuieşte-ţi că eu sunt Hristos.

Petite închise ochii, încercând să şi-l imagineze pe Mântuitor, dar în minte îi apăru chipul tatălui său, zâmbetul său blând, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— După aceea poţi să începi confesiunea, cu „Binecuvântează-mă, părinte” şi celelalte.

— Binecuvântează-mă, părinte – glasul lui Petite se frânse. Căci am păcătuit, şopti ea, cu ochii înotând în lacrimi.

Abatele rămase tăcut vreme îndelungată.

— Nu te teme, copilă, spuse în cele din urmă, cu glas blând. O s-o luăm pas cu pas.

Petite dădu din cap, dar fără să scoată o vorbă, şi-şi şterse obrajii cu mâneca.

— Da, părinte, zise într-un sfârşit, trăgându-şi nasul.

— Şi pe urmă... pe urmă, oamenii spun de obicei cât timp a trecut de la ultima confesiune, dar tu o să spui azi doar că e prima.

— Da, părinte. Aceasta e prima mea confesiune.

— Aşa e. După care, spui ce păcate ai făcut. Unora le place se spună: „Mă învinuiesc de asta şi de asta”, dar mie mi se pare cam dramatic. E suficient să numeşti păcatul şi să spui de câte ori l-ai făcut. Şi adu-ţi aminte că tot ce vei spune va rămâne aici, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Acum poţi să începi.

Petite îşi împreună mâinile a rugăciune. Simţea că o să-i plesnească inima.

— Mi-am ucis tatăl, spuse brusc, izbucnind în suspine, pârjolită de povara cuvintelor. O singură dată.

Abatele se foi pe banca lui.

— Poate că ar trebui să-mi explici.

— Doar asta, zise Petite, cu răsuflarea întretăiată. O, Doamne! Îşi închise strâns ochii.

— Nu-ţi fie teamă! Acum... explică-mi doar ce s-a întâmplat.

— Ţiganii i-au vândut lui tata un cal sălbatic, un cal alb.

— Vrei să spui care nu mai fusese călărit?

— Da, dar era rău. Unii ziceau că e blestemat.

— Există ritualuri pentru lucruri din astea.

— Ştiu, părinte. Preotul satului a încercat, dar nu s-a schimbat nimic. Tata voia să-l omoare, dar...

Petite se opri. Gura îi era uscată ca iasca, dar palmele îi erau pline de sudoare. Abatele se înşela: avea de ce să-i fie frică. Nu putea, n-avea să rostească vorbele „magia oaselor". Cunoştea puterile diavolului, ştia ce putea face diavolul.

— Dar pe urmă calul a fost îmblânzit, tata s-a învoit să nu-l... şi pe urmă a murit, termină ea povestea dintr-o suflare, simţind că se sufocă la amintirea tatălui ei întins pe jos în grajd, cu uşa boxei calului deschisă larg în spatele lui.

— Cred că tot nu pricep. Calul a murit?

— Nu, şopti Petite. Tata.

— Dar calul era sălbatic şi pe urmă a fost îmblânzit.

— Da, l-am călărit.

— Acum câţi ani s-au întâmplat toate astea?

— Aveam şase ani, părinte, în vara asta o să împlinesc unsprezece, deci... acum cinci ani.

— Aveai şase ani şi ai călărit un cal neîmblânzit?

— Da, părinte, un armăsar care avea vreo patru ani.

— Pricepi deosebirea dintre o minciună şi un adevăr?

— Da, părinte.

Petite ştia prea bine că spune adevărul, dar mai ştia şi că nu spusese totul, că nu-l îmblânzise singură pe Diablo, ci îşi băgase coada şi Necuratul.

Abatele îşi schimbă iar poziţia.

— Şi asta are vreo legătură cu moartea tatălui tău?

Petite nu răspunse. Nu voia să mintă; dar nici nu era în stare să spună tot adevărul.

— Ai spus că ai... că te simţi vinovată, oarecum, continuă abatele.

— Da, răspunse fata în cele din urmă. Când tata m-a văzut pentru prima dată călare pe calul ăla, a căzut ca mort.

— Atunci a murit?

— Nu, dar a fost bolnav o vreme. Şi pe urmă l-a găsit argatul, prăbuşit în grajd, mort, explică ea cu spaimă în glas.

— Foarte bine, zise abatele Patin în cele din urmă, după ce tăcuse vreme îndelungată. Spune cinci Tatăl nostru înainte să pleci. Şi mâine-dimineaţă, poţi să vii la împărtăşanie.

— Asta e tot, părinte?

Afară, Petite auzi o femeie care-şi dregea glasul încetişor.

— Nu... mai e ceva, spuse abatele; i se simţea zâmbetul din glas. O să mă ajuţi la grajduri şi o să călăreşti unii dintre cai.

— Dar... eu nu mai călăresc.

— Da, mi-am dat seama. Dar nu contează, mâine după-amiază la ora patru o să fii acolo.

— Părinte, nu pot, protestă Petite, simţind cum o cuprinde panica.

— Nu-ţi fie teamă, copilă.

*

În noaptea aceea, fetei nu i se lipi somnul de gene. Când clopotul din sat începu să bată, chemând oameni la liturghie, ea se duse în vârful picioarelor la fereastră şi deschise obloanele. Afară se zăreau grădinile scăldate în lumina lunii, panglica argintie a râului sclipind sub ele şi câmpurile ce se întindeau dincolo de grajdurile de piatră. Luna plină strălucea pe cer, scăldând în lumina ei caii strânşi unul într-altul, cu capetele atingându-se. În depărtare se vedea scânteind ceva – poate focuri vii de prin vreo mlaştină sau poate nişte duhuri ale nopţii. Deodată, tresări, la auzul vaietului unei bufniţe. Îngheţată de-a dreptul, tremurând, se vârî la loc sub plapumă, pipăind cu degetele de la picioare după încălzitorul de pat.

Grajdul castelului era o clădire din piatră şi lemn, aflată dincolo de grădinile de zarzavat. Petite stătea în picioare

în faţa imenselor uşi duble. În aer plutea un iz dulceag de paie şi bălegar de cai. Fata făcu încetişor câţiva paşi prin faţa boxelor, uitându-se la splendidele animale, admirându-le muşchii puternici şi strălucitori şi părul frumos ţesălat şi lustruit. Aveau boxele uscate şi în ieslea lor abia fusese adus fân proaspăt.

— Tu eşti fata numită Petite?

Fetiţa se întoarse. În faţa ei stătea grăjdarul, care se scobea în dinţi cu un briceag.

— Abatele Patin mi-a spus să-ţi înşeuez unul dintre caii de cursă, zise el, dar cred c-o fi fost o greşeală. Nu pari destul de mare nici măcar pentru un măgar.

Că era vorba de cai de curse sau de măgari, Petite nu voia deloc să călărească. Nu se mai urcase pe un cal de când îi murise tatăl.

— Bun, ai venit, deci, se auzi glasul abatelui Patin, care se îndrepta spre ei pe alee cu paşi mari; pe un umăr avea aruncată o pelerină de un alb-lăptos. Purta un costum de călărie, cu o jiletcă maronie şi cu pantaloni strâmţi. Cizmele lui ca de armată îi treceau de genunchi.

— Hugo, ai pregătit caii?

Grăjdarul îi aduse abatelui calul lui de luptă, numit Eclypse, un armăsar negru, tare frumos, care măsura peste un metru şi jumătate înălţime. În urma lui venea un armăsar tânăr şi roib, care nu avea şaua pe el.

Calul se uita în toate părţile, agitat. Petite îl mângâie pe greabănul frumos arcuit şi oblic: avea să fie un cal rapid. Îi

suflă în nas, umplându-se de aroma răsuflării lui dulci. Iar el îşi întoarse capul spre ea, ca şi cum ar fi poftit-o. După dinţi, calul avea cam cinci ani. Tatăl ei spunea mereu că un armăsar tânăr nu se îmblânzeşte cu totul decât după cinci ani. (Iar Diablo avusese doar patru.)

— Cum îl cheamă?

— Hannibal, zise abatele. Dar nu pe el o să-l călăreşti. Du-te şi pune şaua pe unul dintre caii mai bătrâni şi mai blânzi, îi porunci el grăjdarului.

— Uşurel, băiete, spuse Petite cu glas blând, uitându-se la ochii şi urechile calului, ca să vadă semnele că se teme. Neliniştea animalului o ajuta să uite de propriile temeri.

— A fost potcovit vreodată?

— Chiar săptămâna trecută, răspunse grăjdarul.

— A fost şi călărit, adăugă abatele Patin, dar vrea s-o ia la goană când vede şaua, chiar dacă i se pune în faţă fân proaspăt.

— Pot să-l călăresc fără şa, zise Petite, bătând animalul uşor pe gât ca să-l liniştească. Uşurel, băiete! îi şopti ea. Nu-ţi fie frică!

Abatele Patin o măsura pe fată din priviri.

— Prea bine. O să începem în padoc, unde pot să vă supraveghez.

Petite alese o zăbală uşoară şi ceru să i-o pună chiar ea cârlanului. O luă încetişor, îl lăsă mai întâi să o adulmece şi

abia pe urmă i-o puse în gură. După aceea îl duse printre cârdurile de găini şi de raţe, până în padoc; calul îşi ridica picioarele, ca să nu calce vreo pasăre.

— Bun băiat, spuse ea.

Abatele Patin îi ţinu frâul când ea se urcă pe cal. Grăjdarul o urmărea cu atenţie.

Ea oftă din rărunchi.

— Încetişor, băiete, şopti, în vreme ce-şi aranja poziţia, ca să stea pe jupon, cu fustele atârnându-i libere până la glezne.

— Hugo, plimb-o puţin! Vreau să văd cum se ţine pe cal, zise abatele Patin, cu îngrijorare în glas.

— Mă descurc, părinte, zise Petite, luând frâul ca să mâne animalul la pas.

Îl încerca, pas cu pas. Animalul începuse să se liniştească. Rămăsese cu o ureche ciulită, cealaltă fiind dată pe spate. Răspundea ascultător la comenzi: nu se ridicase în două picioare, nu sărise în lături, nu se învârtise în cerc, nu-şi dăduse capul pe spate, nu-şi rotea ochii în orbite, nu dădea din copite, nu fornăia, nici măcar nu încercase s-o ia la trap. În curând, fata îl puse să alerge într-un galop uşor, după care îl opri brusc. Armăsarul îşi lăsă capul în jos, cu urechile pe spate, aşteptându-i comanda.

— Cred că suntem gata de plecare, domnule abate, anunţă ea. Adevărul era că îi plăcea să călărească; se simţea ca atunci când îşi regăsise glasul.

Se îndreptară împreună spre dealuri. Abatele îl călărea pe Eclypse, iar Petite pe Hannibal. Îi însoţeau grăjdarul şi două ajutoare. Trupul cald al animalului pe care stătea îi aduse fetei lacrimi în ochi, căci îi reamintea momentele când îl călărea pe Diablo.

Abatele se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Crezi că ai putea să mergi la trap?

— N-am putea să o luăm la galop?

— Strigă dacă nu te mai descurci!

Şi abatele dădu pinteni armăsarului său.

Caii ţâşniră pe drum. Armăsarul lui Petite trecu în frunte. Ea scoase un chiot de bucurie când sări peste două garduri vii şi peste o poartă închisă cu un trunchi de copac. Abatele Patin o urmă, ţinându-se bine în şa, însă la ultimul obstacol grăjdarul se rostogoli şi căzu, rămânând în urmă împreună cu ajutoarele sale.

După un ceas, când vacile erau aduse la muls, Petite şi abatele, care era plin de stropi de noroi, îşi făcură apariţia dintr-un pâlc de copaci. Petite, care era în frunte, îşi încetini calul, făcându-l să meargă în buiestru. Calul spumega şi răsufla greu. Fata îl bătu pe umărul leoarcă de sudoare.

— Minunat, zise abatele Patin cu un zâmbet sfios când o ajunse. Nimic nu-ţi dă fiori mai mult decât să călăreşti cu teamă pentru viaţa cuiva.

CAPITOLUL 9

În vara cea a urmat, prinţesa Marguerite a împlinit unsprezece ani, iar Petite, doisprezece.

— Peste trei ani, o să fiu regină, le spunea prinţesa tuturor, fără deosebire, aşteptându-şi plină de nerăbdare viitorul strălucit.

Fiecare săptămână aducea alte şi alte ştiri despre rege. Se spunea că e chipeş, că refuzase să poarte peruci, că-i plăceau vânătoarea, muzica şi teatrul şi că dansa rolurile principale în spectacolele de balet. Înainte de baluri, dar şi după ele, mergea să călărească sau făcea exerciţii cu lancea. Nu mânca păsări de apă, dar se înfrupta cu mare poftă din orice altceva, până şi din salatele din ierburi verzi. Lui şi prietenilor săi li se spunea Les Endormis – Adormiţii – pentru că pierdeau nopţile şi dormeau toată ziua.

— Când o să fiu regină, eu n-o să permit aşa ceva, declarase Marguerite.

Peste doi ani, regele fu cât pe ce să moară, din cauza unei febre. Nu avea decât nouăsprezece ani! Timp de câteva săptămâni care parcă nu se mai sfârşeau, în toate bisericile, în toate satele şi cătunurile, oamenii cădeau în genunchi şi se rugau. În fiecare zi, crainicul oraşului le dădea veştile îngrijorătoare: regelui i se făcuse sfântul maslu la miezul nopţii; un detaşament de soldaţi fusese trimis de la Paris să-i aducă trupul înapoi; regelui i se dăduse antimoniu în vin. Şi, în cele din urmă, ca prin minune, regelui îi trecuse febra! Clopotele bisericilor

spărgeau liniştea nopţii, iar oraşele străluceau de lumânări şi torţe aprinse.

— A fost salvat pentru mine, spuse înflăcărată prinţesa Marguerite, în ziua în care împlinea treisprezece ani. Şi, curând, o să fim căsătoriţi.

Avusese prima sângerare cu doar o lună în urmă, dar sânii îi erau deja mari. Petite, care era cu un an mai mare, părea încă o copilă, aşa subţire, deşirată şi plină de un interes obsesiv, aproape mistic, pentru aşa-numita iubire, un interes bine aţâţat de romanele pe care Nicole le găsise prin colţurile ascunse ale bibliotecii ducelui.

În sfârşit, în acea iarnă, deveni şi Petite domnişoară, ba chiar îi făcea curte fiul unui intendent de rangul al doilea, un băiat cu dinţi proeminenţi, ca de iepure. Una dintre scrisorile lui ajunsese în mâna mamei ei, iar idila fu înăbuşită în faşă, oarecum spre uşurarea lui Petite.

Era o primăvară frumoasă şi caldă; florile de piciorul-cocoşului şi de nu-mă-uita apăruseră de timpuriu. Petite continua să călărească zilnic; dresa caii tineri, îi antrena, îi pregătea pentru vânătoare. Mama ei protestase, însă abatele Patin insistase; cine altcineva putea să îmblânzească aşa de bine un cal? Petite continua să înveţe şi era şi domnişoară de companie pentru prinţesă. Aşa că reuşea să-şi îndeplinească toate aceste îndatoriri ieşind cu caii la răsăritul soarelui pe pajiştile scăldate în rouă, unde se bucura de cântecul ciocârliilor, de cârâitul stăncuţelor şi de zborul libelulelor şi al lăcustelor în lumina dimineţii.

Pe măsură ce ziua se mărea, prinţesele şi domnişoarele lor de companie se simţeau cuprinse de nelinişte, voiau să renunţe la lecţii; dar dorinţa le fu îndeplinită abia în prima

săptămână din luna iulie. Petite îi punea lui Nicole întrebări din gramatica latină de bază aflată în biblioteca ducelui, când îşi făcu apariţia un valet, gâfâind.

— Cred că am fost chemate de ducesă, şopti Nicole.

— Prinţesele merg la mama lor în fiecare zi, de la ora unsprezece la unsprezece şi jumătate, o auziră protestând pe doamna de Raré, guvernanta. Dacă pleacă acum, tot programul zilei va fi dat peste cap.

— Alteţa Sa insistă, răspunse valetul.

— Să ne întrecem!

Prinţesa Marguerite se ridicase brusc de la masă şi o luase la fugă, urmată de cele două surori mai mici.

— Sunt chemate şi domnişoarele lor de companie, adăugă valetul, care îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu o batistă de dantelă.

Guvernanta oftă şi îşi luă bastonul cu măciulie de argint.

— Veniţi, fetelor! Sunt o sută cincizeci şi şapte de paşi până la dormitorul Alteţei Sale şi mă doar oasele la fiecare dintre ei.

Petite le urmă pe guvernantă şi pe Nicole prin curte şi pe treptele de piatră. Trecuse aproape un an de când locuia la castel în aripa regelui Francisc. Îşi amintea ziua în care sosise acolo şi cât de copleşită fusese de lux, cât de intimidată de familia regală. Acum vedea economiile înşelătoare, risipa extravagantă – sticle care în loc de

dopuri de plută erau închise cu câlţi, bulbi de lalele de o valoare inestimabilă lăsaţi să putrezească în apă stătută.

Într-adevăr, ajunsese chiar să-i treacă prin minte că membrii familiei regale nu erau o rasă aparte, că erau oameni ca toţi ceilalţi. Se spunea că a fi nobil e ceva înnăscut, că e o calitate care există în sânge: se putea să fie însă alterată? Prin venele prinţesei Marguerite şi ale surorilor ei curgea sângele lui Henric cel Mare, dar şi sângele familiei Medici.

Să fie oare cu putinţă ca nobleţea inimii să nu aibă prea mare legătură cu nobleţea sufletului? se întreba Petite. Tatăl ei nu avusese nici un titlu, nu fusese îndreptăţit să fie scutit de impozite şi să primească privilegii civice, nu avusese dreptul să aibă trăsură acoperită, cu etaj, şi cu atât mai puţin să poarte pantofi înalţi cu toc roşu, însă chiar fusese înzestrat cu „nobleţea inimii”, se gândea ea, în vreme ce se apropia de intrarea apartamentelor ducesei.

— Prinţesele au intrat deja la mama lor? îl întrebă guvernanta pe soldatul de gardă, sprijinindu-se în bastonul ei. A, aici sunt, exclamă când prinţesa Marguerite se ivi brusc din sala gărzilor, transpirată şi cu părul răvăşit, urmată de cele două surori ale ei. Şireturile prinţesei Elisabeth se desfăcuseră, iar tivul de dantelă de la juponul prinţesei Madeleine era sfâşiat şi atârna pe podeaua de piatră.

Guvernanta îi şterse prinţesei Marguerite faţa cu şorţul său, după care îi făcu semn valetului să deschidă uşile care duceau în dormitorul ducesei.

Încăperea enormă era goală, cu excepţia unui pat aşezat într-un colţ – din câte îşi aducea aminte Petite – cu toate că acum pereţii erau acoperiţi cu tapiserii strălucitoare, înfăţişând scene din Biblie: Iisus mâncând un cobai fript la Cina cea de Taină, Iisus la masă în casa lui Lazăr, Iisus mâncând împreună cu păcătoşii, Iisus mâncând peşte cu ucenicii, Iisus înmulţind pâinile şi peştii.

Ducesa stătea în capul oaselor pe pat şi mânca lacom o pasăre, urmărită de cei trei terieri ai ei. Prinţesele se aliniară ascultătoare la picioarele patului masiv, în ordinea vârstei: Marguerite, care avea aproape paisprezece ani, Elisabeth, doisprezece, şi Madeleine, care avea zece ani.

— E vremea, deja? întrebă ducesa, azvârlind un os într-un bol de porţelan aflat pe podea şi ţinându-şi degetele ridicate, ca să fie ştearsă. Au venit prea devreme.

— Înălţimea Voastră aţi trimis după ele, spuse guvernanta. Şi după domnişoarele lor de companie.

— Vă amintiţi, Alteţă? zise o domnişoară de onoare care turna o lingură de laudanum într-un pahar cu alcool pe care i-l întinse ducesei. Pentru că vine regele. Am discutat despre acest subiect puţin mai devreme.

Ducesa dădu pe gât tot alcoolul şi se lăsă pe spate.

— Regele?

— Da, Alteţă, spuse fata. Maiestatea Sa are intenţia să se oprească la Blois în timpul călătoriei pe care o face în sud – în legătură cu pacea cu Spania. Se aude că Maiestatea Sa este pregătit s-o ia de soţie...

Marguerite bătu din palme.

— Pe fiica regelui Spaniei, îşi sfârşi vorba domnişoara de onoare.

Marguerite se făcu stacojie la faţă.

— Dar regele o să se însoare cu mine. Aşa spune toată lumea, până şi astrologul.

Ducesa se şterse la gură cu cearşaful de pe pat.

— Astrologul e aici? întrebă ea.

— Alteţa Voastră, vă rog să-mi permiteţi să-i explic, zise domnişoara de onoare.

— Aş vrea s-o facă cineva, mormăi ducesa, pe un ton visător.

— Prinţesă Marguerite, mama Domniei Voastre consideră că regele va fi ajutat să înţeleagă că nu are nici un motiv să ia de soţie o prinţesă din Spania când aici se află o prinţesă franţuzoaică extrem de potrivită pentru el.

— Aşa este, zise Marguerite, cu glasul înecat în lacrimi.

— Din acest motiv, s-a sugerat să pregătiţi un spectacol – Domnia Voastră, surorile Domniei Voastre şi chiar şi domnişoarele de companie. Ceva care să vă pună în valoare farmecele şi să o convingă pe Maiestatea Sa că sunteţi mireasa perfectă pentru el.

Petite o privi agitată pe Nicole. Aveau să-l distreze pe rege?

— Va fi un spectacol minunat, în care prinţesa Marguerite va străluci. Totul a fost deja discutat cu domnul de Gautier, care vă va fi maestru de dans. Aveţi trei săptămâni la dispoziţie.

— De ce a venit astrologul? o auzi Petite pe ducesă întrebând, în vreme ce ele făceau o reverenţă şi ieşeau din încăpere.

Domnul de Gautier, maestrul de dans, era trecut de şaizeci de ani, însă îşi închipuia că nimeni nu ştie asta. Era foarte grijuliu cu mâncarea; nici măcar nu se uita la prăjiturile pe care le făceau bucătăresele. Practica scrima în fiecare dimineaţă şi etala o vestă scurtă, de sub care ieşea la vedere cămaşa de in, după ultima modă. Cu toate acestea, nu putuse să renunţe la perucile de modă veche, cu care chiar şi dormea. Perucile îl apărau de paraziţi şi de frig, dar, în primul rând, îl ajutau să nu-şi vadă chelia în fiecare dimineaţă în oglindă. Deprimarea nu era deloc semn de tinereţe.

Era absolut încântat de vizita regală. Ca maestru de dans al ducelui de Orléans, talentul lui avea să se ducă de râpă. Visa să ajungă la curtea regelui, care n-avea decât douăzeci de ani şi era un exemplar minunat de frumuseţe masculină. Aceasta avea să fie şansa lui de Gautier de a-şi demonstra măiestria la construirea efectelor teatrale, ca să nu mai vorbim şi de momentele de dans.

Bine, poate că nu şi partea cu dansul, îşi spuse el, în vreme ce se uita la cele trei prinţese cocoşate aliniate în faţa lui şi la cele două domnişoare de companie: domnişoara Nicole, o fată cu un piept generos, şi cealaltă, numită Petite, graţioasă, dar un pic cam şchioapă. Începu

cu elementele de bază, explicându-le că mersul implică anumite mişcări ale şoldurilor, ale genunchilor şi, ultimele, dar nu în cele din urmă, ale labei piciorului şi că paşii se formează din combinaţia acestor trei mişcări.

Apoi îşi ridică bastonul ca şi cum ar fi fost o bâtă.

— Să începem!

Se întunecă la faţă, în vreme ce prinţesele se poticneau în faţa lui.

— Opriţi-vă! Prinţesă Marguerite, toată lumea, priviţi acum în ce fel... O chemă cu un gest pe fata cea subţirică. Prezentaţi mersul, domnişoară!

Fustele lui Petite foşneau pe când pantofii ei cu căpute de piele alunecau pe parchetul de lemn.

Domnul de Gautier îşi drese glasul. În ciuda unui uşor şchiopătat, fata mergea cu o graţie remarcabilă. Vârful piciorului atingea primul pământul, iar picioarele i se mişcau uşor înainte. Nu mergea nici prea repede (fapt ce ar fi dovedit nechibzuinţă), nici prea încet (semn de lenevie).

— Observaţi: ţine capul sus, spatele drept, iar braţele nu i se mişcă prea mult, zise el, scoţând din buzunar o vioară miniaturală, ca să ţină ritmul. În vreme ce piciorul drept înaintează, braţul stâng se balansează înainte, dar foarte uşor.

Se părea că mai exista o şansă.

*

După micul dejun, la care se servea bere şi carne de oaie, Petite avea obiceiul să se întâlnească cu Nicole în capul scărilor dinspre nord, nu departe de camera prinţesei. Locul, rareori folosit, avea o bancă de piatră pe care se putea sta şi o fereastră cu obloane, care puteau să fie închise când vremea era vitregă. Se obişnuiseră să se întâlnească acolo în majoritatea dimineţilor, înainte să se apuce de îndatoririle lor, şi îşi făceau confidenţe despre stăpânele lor, ca şi despre probleme de cea mai mare importanţă, cum ar fi în ce fel să-ţi măreşti bustul, ce să faci dacă sângerarea lunară vine pe neaşteptate, precum şi despre probleme generale, care se referau la tainele vieţii intime: de exemplu, că roşcaţii erau fructul unor patimi de nestăpânit în timpul menstruaţiei; că huhuitul bufniţelor însemna că a rămas cineva grea. Dar, în ultimul timp, aproape că nu mai vorbeau decât de marea problemă a prinţesei Marguerite.

— Marguerite nu poate să facă nici măcar o reverenţă fără să arate ca un asin în fustă, zise Nicole. În felul ăsta, n-o să-i atragă în veci privirea regelui.

— Biata Marguerite, spuse Petite, plină de compasiune.

Ea n-ar fi vrut în viaţa ei să fie regină, dar lucrurile stăteau altfel cu prinţesa.

— Trebuie să-l cucerească pe rege şi singurele ei arme sunt sânii. Bărbaţilor le plac, mai ales regilor.

Din păcate, aşa era. Pieptul lui Petite se încăpăţâna să rămână plat, în ciuda ierburilor şi a descântecelor de creştere.

— Dar ducele insistă ca prinţesa Marguerite să poarte un guler mare de dantelă, continuă Nicole. Dacă aş fi în locul ei, m-aş sinucide. Atunci, poate că regele se va îndrăgosti de mine.

— Dar ar muri, zise Petite.

Castelul era în culmea agitaţiei iscate de venirea regelui. Lachei, majordomi, paji şi cameriste special angajate pentru această ocazie deosebită roiau peste tot.

— Am supravegheat bucătăria, lăptăria, cămara de alimente, spălătoria, i se plângea marchizul lui Françoise, plimbându-se de colo-colo, cu mâinile la spate, şi unde te uiţi apare câte o problemă. În anticameră, o lumânare stricată a fost pusă într-un corn de praf de puşcă. În cabinetul cel nou, cine ştie ce tâmpit a folosit sceptrul de fildeş al ducelui ca să înteţească focul, iar în sala de consiliu a intrat o coţofană şi şi-a lăsat murdăria peste tot!

Se hotărâse că regele, regina mamă şi restul familiei regale – printre care şi Marea Domnişoară – împreună cu cei o sută douăzeci şi şase de nobili din suită aveau să locuiască la Chambord, castelul regal de vânătoare care se afla nu departe de Blois, pe celălalt mal al râului. Dar, în acest caz, fireşte că trebuiau angajaţi alţi servitori (printre care şi patru oameni care să prindă şobolanii), care să pregătească acel castel. Cele patru sute de încăperi nemobilate nu erau o problemă; suita regală avea să-şi aducă propriile paturi, draperii de pat, perne şi cearşafuri. Dar apoi, cu destulă întârziere, se hotărâse că ducele şi ducesa, împreună cu cele trei fiice ale lor, aveau să-i facă regelui acolo primirea oficială la sosire; şi, uite aşa, cele mai bune trăsuri fură reparate şi pregătite, împreună cu o

gardă de cincizeci de soldaţi. Alaiul regesc se urni din loc, în frunte cu ducele şi ducesa, urmaţi de Marguerite, de cele două surori ale ei şi de Nicole, care mergeau într-o caleaşcă închisă, demodată, însă poleită cu aur. În spatele lor se aflau servitorii, de care se ocupau marchizul şi doamna Françoise.

La cererea abatelui Patin, Petite mergea călare pe unul dintre armăsarii mai tineri. Toţi caii din grajduri fuseseră înşeuaţi. Unii dintre ei traversau pentru prima dată podul, îşi părăseau pentru prima dată grajdurile unde se simţeau în siguranţă, iar abatele Patin, care se îngrijea de cai, avea nevoie de ajutorul lui Petite.

Calul pe care îl călărea fata, numit Arion, era un armăsar tânăr, murg, de vânătoare. Fusese neliniştit în vremea cât traversaseră măreţul fluviu Loara, însă, odată ajunşi pe malul celălalt, se linişti şi începu să meargă la trap. Era abia a treia lui ieşire în lume, dar nu-şi pierdea cumpătul.

Pe măsură ce înaintau printr-un peisaj de câmpie, nisipos, zarea se deschidea în faţa lor. Treceau prin podgorii, printre căsuţe ţărăneşti izolate şi prin livezi, unde pomii erau înfăşuraţi în plase ca să apere fructele de păsări. De pe câmpuri, femei cu bonete albe, cu saboţi de lemn în picioare, le făceau semne cu mâna.

După mai bine de o oră, intrară printr-o deschizătură într-un perete de piatră – umila poartă a castelului –, după care o ţinură pe un drum lung şi strâmt, mărginit pe ambele părţi de hăţişuri încâlcite. În cele din urmă, parcă de nicăieri, în faţa lor îşi făcură apariţia imensele turnuri rotunde ale castelului Chambord, căruia numeroasele turnuleţe, spirale şi coşuri îi dădeau aerul unui oraş în miniatură.

Era o structură monstruoasă, îi trecu prin minte lui Petite în vreme ce traversa şanţul de apărare larg şi urât mirositor, ca să ajungă în curtea castelului; calul ei se speriase la vederea umbrei unui gargui care cădea pe pietrele caldarâmului.

Oamenii de la grajduri se repeziră grăbiţi să ia caii. Petite descălecă şi îşi întinse şi scutură ţesătura lungă şi largă pe care o purta peste fustă ca să n-o înnoroiască.

Ducele o ajută pe ducesă să coboare din caleaşcă. Alteţa Sa nu mai ieşise de doi ani din apartamentele ei şi era pradă tensiunii nervoase, fără îndoială, căci adormi sprijinită de nişte pietre din pavaj, şi oamenii fură nevoiţi s-o care în castel într-o litieră. Prinţesele intrară după ea, iar glasurile lor răsunau în imensa sală de intrare. Madeleine şi Elisabeth începură de îndată să alerge zgomotos în sus şi în jos pe vestita scară dublă – demonstrând cum puteau să facă asta fără să se întâlnească – până când, în cele din urmă, li se spuse că fie se potoleau, fie aveau să fie trimise afară.

Ziua era înnorată, umedă şi înăbuşitoare. Plictisite, fetele se aşezară pe marginea şanţului de apărare. Era linişte deplină, cu excepţia bâzâitului unor insecte asemănătoare cu ţânţarii, care începuseră să roiască. Prinţesa Marguerite îşi acoperi obrajii cu palma şi fugi înapoi în castel, însă, în curând, toată faţa şi gâtul i se umplură de brobonele roşii, care îi dădeau senzaţia de mâncărime.

— Eczema de vară, zise Petite. O cunoştea prea bine, de la cai.

— Vreau să mor! se jeluia prinţea Marguerite, pătându-şi rochia de lacrimi.

— Nu te mai smiorcăi! o repezi Nicole, care-i ungea faţa cu o cremă albă, pe bază de plumb.

— Ce-i cu urletele astea, de zici că s-a revărsat iadul? se răsti marchizul de Saint-Rémy, care tocmai intra în încăpere însoţit de abatele Patin. Înălţimea Voastră, exclamă el, când îşi dădu seama că una dintre prinţese era vinovată de hărmălaie.

— Prinţesă Marguerite?

Abatele Patin părea îngrozit. Pasta care îi acoperea faţa prinţesei era brăzdată se sânge.

— Ţânţari, explică Nicole.

— Trimiteţi după trăsura mea, porunci Marguerite, încercând, plină de curaj, să-şi păstreze demnitatea.

— Da, ar fi mai bine ca prinţesa să se întoarcă la Blois, îi sugeră şi Petite tatălui ei vitreg.

Acolo, ea şi Nicole puteau să-i pregătească o baie cu multă lavandă, ca s-o calmeze.

— Dar regele! se bâlbâi marchizul. O aşteaptă!

— Aşa e, interveni şi Nicole.

Caii nu fuseseră încă deshămaţi, aşa că putură să pornească repede înapoi la drum – cele trei prinţese şi Nicole în trăsura cu şase cai, iar abatele Patin şi Petite călare, însoţiţi de patru oameni înarmaţi, doi înainte şi doi în urma lor.

Călătoria înapoi nu păru să dureze la fel de mult ca drumul de la dus. Caii îşi dădeau seama că se îndreaptă spre casă şi străbăteau într-un trap rapid colinele vălurite şi podişurile pe care se întindeau podgorii şi păduri de stejari, livezi de castani şi de nuci. Se stârnise şi vântul şi-i mâna parcă din spate.

În cele din urmă, Petite zări uşurată docurile oraşului Blois, de pe celălalt mal al Loarei; aveau să ajungă curând la castel. Soarele se ivi câteva clipe dintre nori, luminând acoperişurile caselor de pe malul apei, ale căror reflexii se vălureau în undele fluviului. Fata îşi aduse aminte că seminţele de lupin ajutau la calmarea mâncărimilor şi scădeau inflamaţia. Lupinul încă nu făcuse seminţe, dar poate că grădinarul-şef al ducelui mai avea câteva seminţe de anul trecut.

Abia ajunseseră pe pod, că văzură cum catargul unei ambarcaţiuni se izbi de una dintre arcade şi se frânse. Podul de piatră rămase neclintit, însă zgomotul lemnului crăpat şi apariţia bruscă a stindardului şi a velelor vasului făcură caii să se cabreze. Prinţesele începuseră să ţipe. Calul unuia dintre ostaşi necheză puternic, îşi aruncă de pe spinare călăreţul şi ţâşni în două picioare.

— E Helios, îi strigă Petite abatelui Patin. Armăsarul nu avea decât patru ani şi era tare sperios. S-a tăiat! adăugă ea, căci zărise picături de sânge pe caldarâm.

— O, nu! O ia înapoi! exclamă abatele Patin, în vreme ce cârlanul trecea în galop pe lângă el, cu frâiele fluturând.

Nicole scoase capul pe fereastra trăsurii, cu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— O barcă n-a coborât la timp catargul, îi explică abatele. Caii s-au liniştit, dar trebuie să prind unul care a fugit, iar domnişoara Petite o să vină cu mine.

— A luat-o de-a lungul malului, zise Petite, care nu pierdea din ochi cârlanul rotat.

Abatele se întoarse, dădu pinteni calului şi o luă la galop, urmat de Petite, care se străduia din greu să ţină pasul cu el (deşi călărea într-o parte).

În apropiere de Saint-Dyé, se opriră. Calul scund al abatelui, numai spumă, răsuflând din greu, se opri locului sărind în două picioare şi scuturând din cap.

— Poate că armăsarul a luat-o pe aici, zise abatele îndreptându-şi biciuşca spre făgaşul care trecea printre câmpurile pe jumătate pline de iarbă, pe jumătate cosite. Sau poate o fi luat-o tot înainte, pe drum.

Petite scruta drumul, încercând să zărească vreo urmă, stropi de sânge... Peste tot erau urme de potcoave.

— Drumul acesta duce la castel?

— Da, la una dintre porţile parcului. Acolo e coliba unui pădurar.

Fata încerca să-şi imagineze pe unde ar fi putut să o ia calul îngrozit. Nu cunoştea locurile şi, cu toate că aveau un miros foarte fin, caii nu alegeau întotdeauna calea cea mai scurtă.

— Putea s-o fi luat pe oriunde.

— Eu o iau pe drum, iar tu, pe cărare.

Petite dădu din cap, nu prea convinsă. Avea să călărească singură?

— Ne întâlnim tot aici, mai zise abatele, după care calul lui ţâşni pe drum, aruncând în sus bulgării de pământ.

Petite o luă pe potecă, ducându-şi calul la trap pe porţiunea înierbată dintre făgaşe. În apropiere se zăreau urme proaspete de copite. Îşi mână atunci calul la un galop uşor, aplecându-se ca să se ferească de crengile joase ale copacilor. Zidurile ce înconjurau parcul erau din piatră. O poartă din buşteni de pe care fusese jupuită scoarţa era deschisă. Imediat ce treceai de ea, se vedea o căsuţă deasupra uşii căreia era înfipt un craniu de cerb cu multe coarne; era coliba pădurarului. Dinăuntru îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat într-o jachetă groasă de vânătoare, în ciuda arşiţei de afară.

— Domnule, unul dintre caii ducelui de Orléans a fugit, i se adresă Petite. După câte se pare se îndreaptă spre castel.

Dincolo de coroanele copacilor, vedea turnurile şi turlele castelului.

Omul căscă îndelung, scărpinându-se pe burtă.

— Nu l-am văzut.

Măcar îl auzise?

— Poarta era deschisă?

— Da, e deschisă, zise el, scobindu-se în dinţi.

De undeva începură să râdă răutăcios nişte gaiţe.

— Trebuie să caut armăsarul. Este rănit şi înşeuat. Ar putea să-şi facă rău.

— Regele vine azi.

— Ştiu.

Poate că şi sosise. Petite nici nu voia să se gândească ce stupoare putea să stârnească un armăsar alergând înnebunit, făcând prăpăd pe unde trecea.

— Potecile sunt marcate?

— Numai una se vede bine.

Petite se îndreptă spre parc. Stejarii bătrâni şi frumoşi erau plini de cari. Petite nu se îndepărtă de cărăruia care fusese deşţelenită: probabil că şi armăsarul făcuse la fel. Pământul era nisipos, dar fără mlaştini sau smârcuri.

Ajunse astfel la o poieniţă în mijlocul pădurii. Putea acum să vadă urmele lăsate de armăsar în iarbă. Calul ei necheză... şi un altul îi răspunse. Cârlanul!

Petite îşi lăsă liber calul, care trecu printr-un desiş, apoi peste un pârâu plin de pietre, după care pătrunse în alt luminiş. Acolo, în depărtare, zări în sfârşit calul fugar. Un bărbat îl ţinea de frâu. Mulţumesc, Sfântă Fecioară!

Petite se apropie la trap, după care o luă mai încet.

— E rănit? strigă ea. Bărbatul era tânăr, nu cu mult mai mare decât ea; bănuia că are în jur de douăzeci de ani. Era arătos, în ciuda veşmintelor modeste pe care le purta. Nu avea pălărie, iar părul lung îi cădea până la umeri. Avea o

muschetă şi o tolbă de vânătoare – plină cu vânat, după cât se părea.

— Şi-a aruncat călăreţul din şa la podul din Blois, zise Petite, temându-se că arată îngrozitor. În timpul cavalcadei, i se desfăcuse părul cu totul.

Bărbatul îşi ridică privirea spre ea.

— Are o tăietură pe şoldul drept, zise el.

Petite dădu din cap. Tânărul avea ochi căprui, iar pielea închisă la culoare îi era înroşită de soare. Avea ceva de spaniol, arăta aproape ca un maur. Chipul îi era poruncitor – puternic şi atletic.

— Sângerează, spuse fata, simţindu-şi gura uscată.

— Tăietura nu e adâncă. Am cules sorbestrea şi i-am pus-o pe rană. Ar trebui să-şi revină.

Petite ar fi vrut să vorbească, dar nu era în stare. Ar fi vrut să-i spună că ştie totul despre sorbestrea, că o culesese de nenumărate ori împreună cu tatăl ei. Îşi amintea prea bine frunzele ei mari, ca nişte aripi, tăioase pe margini şi cenuşii pe partea de dedesubt. În iunie, era uşor de găsit datorită floricelelor ei liliachii, dar acum, spre sfârşitul lui iulie, se zărea greu printre ierburile înalte.

— Bine, fu tot ce reuşi să rostească în cele din urmă. Probabil că el o credea o proastă.

— Mai mult s-a speriat, zise el, bătând calul pe gât.

— Îl cheamă Helios, zise Petite brusc.

Se simţea primejdios de ameţită. Spera doar ca el să nu fie vreun braconier. Îi plăcea blândeţea cu care se purta cu cârlanul cel speriat.

— Helios cel neostenit, zeul grec al soarelui, zise el şi se uită din nou la ea, zâmbitor. Frumos nume pentru un cal!

Petite era mirată şi încântată că tânărul cunoştea mitologia antică. Poate că era şi el un nobil. Ar fi vrut să-i spună că şi ea cunoaşte bine miturile greceşti, că-i dăduse acest nume calului după ce scotocise prin textele antice aflate în biblioteca ducelui.

— Cum l-aţi prins?

— A, în modul obişnuit: l-am lăsat să vină la mine. Era curios, ca orice copil.

Şi îi dădu frâiele.

— Mulţumesc.

Degetele lui – fine, nu bătătorite – îi mângâiară uşor încheietura, făcând-o să se cutremure toată. Iar ei îi veni în minte un vers dintr-un roman de dragoste pe care i-l citea Nicole prinţesei: Adio, dragostea mea! Nu te cunosc, dar tot te ştiu. Acum nu i se mai părea o prostie, ca atunci când îl auzise.

— A fost plăcerea mea, domnişoară, zise el. Călăriţi incredibil de bine, mai adăugă el, în vreme ce o saluta.

— Vă mulţumesc, repetă Petite şi plecă, trăgând după ea armăsarul.

Adio, adio – oare avea să-l mai vadă vreodată?

— Vine regele, mai adăugă ea, ca şi cum ar fi vrut să-l avertizeze.

— Ştiu, răspunse el. A sosit cu puţină vreme în urmă.

— O! exclamă ea şi dădu pinteni calului.

La liziera pădurii, aruncă o privire înapoi. El se uita la ea.

CAPITOLUL 10

Clopotele începură să bată, urmate de uralele mulţimii.

— Probabil a venit regele, zise Petite, în vreme ce-i prindea vălul prinţesei cu ace poleite cu argint. În ciuda tuturor alifiilor, încă nu-i dispăruseră bubele produse de înţepăturile insectelor.

Palatul devenise o casă de nebuni, iar Petite era la capătul puterilor. Se culcase foarte târziu noaptea trecută, căci se îngrijise de prinţesa suferindă, dar nici nu putuse să închidă un ochi. Îşi trăsese o pernă peste cap, ca să nu mai audă strigătele paznicului de noapte, care răsunau din oră în oră. Abia spre dimineaţă somnul se îndurase de ea şi se cufundase în vise dulci, până când fusese trezită de mama ei şi de marchiz, care se întorseseră de la Chambord.

Se părea că toţi erau plini de furie: marchizul intrase în panică atunci când aflase că peştele care trebuia să fie livrat pentru banchet întârzia, iar mama ei făcuse o criză de nervi când îşi dăduse seama că singura ei rochie de bal nu o mai încăpea. Pe la ceasurile trei ale dimineţii, se

întorseseră de la Chambord şi ducele şi ducesa, care încă mai şchiopăta, iar asta provocase şi mai multă agitaţie. În toată vremea aceasta, domnul de Gautier, maestrul de dans, se fâţâia de colo-colo, încercând să facă să funcţioneze mecanismele efectelor de scenă.

Răsunară trompetele.

— E el, zise Nicole.

Prinţesa Marguerite îşi îndesă în gură o bomboană cu anason, ca să-şi împrospăteze respiraţia.

— Cum arăt?

— Minunat, Alteţa Voastră, minţi Petite.

Şi ea era la fel de agitată, încordată ca un cal în timpul furtunii. Nu-i venea să creadă că avea să-l vadă cu adevărat pe rege.

Se îndreptară cu toţii spre scara monumentală, unde domnul de Gautier îi aranja pe toţi, ca să obţină efectul maxim. Prinţesa Marguerite era în faţa tuturor, pe prima treaptă, surorile ei pe treapta din spate, flancate de duce şi de ducesă. Majoritatea doamnelor de companie rămăseseră în castel, ascunse vederii. Nicole şi Petite fuseseră plasate în camera de gardă, acum pustie (unde aveau măcar avantajul că exista o fereastră).

O caleaşcă poleită, cu baldachin şi cu roţi stacojii pătrunse în curte. Vizitiul, valeţii şi pajii purtau cu toţii livrele la fel, stacojii. Un valet deschise uşa trăsurii şi lăsă scara, făcând o plecăciune adâncă. Din caleaşcă ieşi un tânăr înveşmântat într-o vestă strânsă pe corp şi în pantaloni

bufanţi, cu o pelerină fluturând pe un umăr. Cele două fete nu puteau să vadă decât calota tricornului împodobit cu o cocardă roşie.

— El trebuie să fie regele, zise Petite. Toată lumea se înclină în faţa lui.

— Linişteşte-te, inimă, şopti Nicole.

*

Gaston, ducele de Orléans, îşi pofti nepoţii, Ludovic şi Philippe, şi pe regina mamă să ia loc în cele trei jilţuri cu braţe din marea sală de consiliu. Toţi cei care aveau dreptul să stea jos fuseseră nevoiţi să se mulţumească doar cu scaune, până şi el... alt motiv de supărare. Era enervat pentru că era nevoit să stea pe un biet scaun în propriul castel şi în faţa tuturor oaspeţilor, mai bine de o mie de nobili de prin partea locului, împopoţonaţi cu toţii în veşminte demodate. Iar faptul că, de fapt, castelul nici măcar nu era cu adevărat al lui îl făcea şi mai ţâfnos. Cum Dumnezeu nu se îndurase să-i dea un moştenitor legitim de parte bărbătească, asta însemna că totul – tot ce-i aparţinea – avea să fie al coroanei la moartea lui – eveniment care, după cum îşi ieşea din fire în ultima vreme, cu siguranţă n-avea să se lase prea mult aşteptat. Poate că ar fi mai bine să mor acum – îşi spunea el – înaintea spectacolului.

O, da, spectacolul! Fetele lui, la capătul puterilor, făceau repetiţii de săptămâni bune. Bine măcar că n-avea să mai fie nevoit să mai îndure alte repetiţii, să le suporte crizele şi smiorcăielile.

Violoniştii îşi ridicară instrumentele. Gaston se pregătea sufleteşte. În provincie, îi fusese absolut imposibil să găsească nişte cântăreţi mai de Doamne-ajută. Ce-i drept, ţigani cu fluiere şi tamburine se găseau şi cu un bănuţ, dar nu se putea aşa ceva. Oaspetele lui era nepotul său, regele, iar gitanii pur şi simplu nu aveau ce căuta în faţa lui, nici măcar într-un spectacol care (aşa spera el) avea să aibă aerul încântător al Evului Mediu.

Of, şi câte cheltuieli! Socotelile îi provocau o durere nemăsurată. Pur şi simplu era mult prea mult să fie nevoit să ţină socoteala tuturor lumânărilor şi a proviziilor de mâncare, să numere fiecare balot de fân, fiecare baniţă de ovăz, să ţină urma tuturor bănuţilor daţi pe potcovit, să-şi dea seama cât cheltuia cu cei şaisprezece câini de vânătoare şi cu cei cinci ogari. Cum putea el să ţină costurile în ordine? Numai întreţinerea grajdurilor necesare nepotului său, regele, îl costa o mică avere.

— Alteţă, ar trebui să începem, i se adresă domnul de Gautier, care îl privea. Ştiţi, spectacolul.

Gaston mormăi, în vreme ce un valet într-o livrea ponosită îl ajuta să se ridice. Fiica lui cea mare, din prima căsătorie (Marea Domnişoară – poruncitoare şi putred de bogată), îl tot bătea la cap că îl dor oasele din cauza aerului umed de la Blois. Îl convinsese să înghită praf de sunătoare şi, ce-i drept e drept, îi fusese de ajutor, dar îl făcea să tragă vânturi, aşa că fusese nevoit să întrerupă cura pe timpul vizitei.

Vizita. Mon Dieu, ai fi zis că vine Iisus, după cum se purta toată lumea cu el. E adevărat, Ludovic era rege, însă era şi nepotul lui în vârstă de douăzeci de ani, care omorâse toţi fazanii pe care ducele îi creştea de doi ani şi jumătate,

nepotul lui de douăzeci de ani după care fetele lui erau leşinate. Să fi fost băiatul ăsta chiar atât de arătos? Ce-i drept, era chipeş, dar ce tânăr de douăzeci de ani n-ar fi? Cam ţopârlan, după părerea lui Gaston – nu atât de neghiob pe cât fusese tatăl lui, care se dăduse mereu în vânt după cai şi câini de vânătoare.

Îl rodea – ba chiar rău! Chiar el, Gaston, fusese de câteva ori pe punctul de a deveni rege. Dacă n-ar fi fost acea micuţă întorsătură a sorţii – prăpăditul ăla de frate al lui reuşise în sfârşit să-şi lase grea nevasta (după douăzeci şi trei de ani: cum să nu dea de bănuit asta?) – atunci el, Gaston, ar fi stat în jilţul cu braţe, iar toţi s-ar fi plecat în faţa lui, luptându-se să ajungă la el, dându-se peste cap să-i îndeplinească toate voile. Dar nu! El abia dacă era unchiul cel bătrân, de pe scaun, ridicat cu greu de un valet puţind a sudoare, înţolit într-o livrea uzată. I se apropia funia de par – era cât se poate de sigur de asta – şi ce produsese el într-o viaţă? Fete.

— Unde mi-e gulerul? întrebă prinţesa Marguerite printre dinţii încleştaţi, de teamă să nu înceapă să se scorojească pasta albă de plumb pe care o avea întinsă pe faţă.

— Nu l-am găsit, răspunse Nicole, care aranja juponul de dantelă al prinţesei. Baletul ajutoarelor de bucătar era pe sfârşite; fetele aveau să fie următoarele.

— Dar cred că am o duzină, exclamă prinţesa, scuturându-şi câteva scame albe de pe sânii dezgoliţi.

— E un mister, zise Nicole veselă.

Petite trăgea cu ochiul din spatele cortinei improvizate. Sala cea mare era plină de oameni. Îşi zări mama, care stătea în picioare într-o parte, lângă marchiz. Oare unde era familia regală?

Dac-ar fi putut să vadă mai bine, printre toţi servitorii care roiau peste tot!

O, Doamne! Regina mamă era aşezată chiar în faţă, împreună cu fiica cea mai mare a ducelui, Marea Domnişoară. Impunătoarea prinţesă vorbea, iar regina îşi privea încruntată mâinile. (Petite se întreba dacă era adevărat că purta mănuşi din piele de porc noaptea, ca să le păstreze moi.)

Oare unde era regele? Se gândea că poate e bărbatul care stătea în picioare în spatele reginei mamă, împreună cu Philippe. Cu toată lumea care se fâţâia de colo-colo, nu întrezărea decât frânturi şi se gândea că poate e regele datorită vestei cafenii cu care era îmbrăcat.

— Crezi că fratele regelui se machiază? şopti Nicole, uitându-se peste umărul lui Petite.

Fata dădu din cap. Philippe – al cărui titlu era „Domnul” – era împodobit cu stil; avea o perucă în care era prinsă o fundă şi pantaloni bufanţi creponaţi.

— S-a pudrat, zise ea, uitându-se cum acesta se întorcea ca să discute cu ducele.

Se întreba dacă îşi dădea cu pudră făcută din perle măcinate, despre care, deşi era scumpă, se spunea că e cea mai bună pentru piele.

— N-aş fi zis că regina mamă e aşa de bătrână, spunea Nicole. Şi nici că regele e aşa de arătos. O la la, ce picioare are!

Deci acela era regele. Se aplecase ca să-i spună ceva mamei lui.

— Are o ţinută aşa de...

— De bărbătească, oftă Nicole.

— Atât de nobilă, zise Petite.

Apoi regele îşi ridică privirea, iar ea rămase fără aer. Era el.

— Ce-ai păţit?

Petite îşi duse mâna la inimă. Braconierul ei era regele.

Marea Domnişoară nu-şi putea crede ochilor. Ce-i drept, mizanscena era magnifică. Valurile râului erau convingătoare (fuseseră create cu isteţime, cu ajutorul a doi oameni care fluturau un val de pânză), iar zgomotul tunetului (ghiulele date de-a dura pe treptele acoperite cu tablă) era aşa de înspăimântător, că făcuse câinii să latre. Ce-i drept, baletul ajutoarelor de bucătari fusese plin de vigoare şi încântător. Însă surorile ei vitrege pur şi simplu nu erau în stare să danseze. Se izbeau una de alta până şi când făceau o simplă înlănţuire în dans. Marguerite, care ar fi trebui să fie vedeta, era cea mai înfiorătoare. De ce era dată cu cremă albă pe faţă? Şi unde-i era gulerul? Arăta ca o târfă. Şi domnişoarele alea de companie ale ei: una zgomotoasă şi neobrăzată, iar cealaltă, cea slabă,

care şchiopăta puţin, care se clătina de colo-colo ca şi cum s-ar fi mişcat în somn. Oare ce le apucase pe toate?

Se simţise uşurată când, în cele din urmă, spectacolul se sfârşise şi fuseseră aduse mesele cu mâncare... aşa crezuse la început, căci nimic nu era mai şocant decât manierele surorilor ei vitrege la masă – de fapt, lipsa lor totală. Marguerite, cea mai mare, îşi ştersese nasul cu faţa de masă, după care înghiţise cinci stridii crude cu plescăituri sonore. Cel două prinţese mai mici erau chiar mai rău decât ea, căci se fâţâiau întruna la masă, se scobeau în dinţi şi-şi băgau degetele în urechi ca să se scarpine. Oare mama ei vitregă chiar nu le învăţase nimic?

Cuţitul ei era murdar, avea ceva întărit pe el, iar şervetul pe care şi-l aşezase în poală era zdrenţuit. Şi de unde fuseseră aduşi servitorii? Toţi chiorii ăştia se împiedicau de câte ceva şi serveau supa cu degetele băgate în ea. Asta era ideea pe care o avea tatăl ei despre un banchet regal? Marea Domnişoară şi-ar fi dorit s-o înghită pământul.

Domnul Gaston, ducele de Orléans, se uita în farfuria lui. Să fi fost măcar peşte acolo, sub sosul gros? Era vineri, zi de post, iar majordomul regelui insistase să trimită la porturile de la ocean, după limbi-de-mare, sturioni, cambulă chiar, şi tot felul de calcani. De parcă peştii de prin râuri ar fi avut vreun cusur! Gaston luă cu grijă o înghiţitură. Era elastic, ceea ce însemna că probabil era sepie. N-avea cum să fie sigur. Strălucirea lumânărilor era prea slabă ca să poată vedea bine. Poate că ar fi trebuit să-i permită neîndemânaticului său intendent-şef să comande mai multe lumânări.

Cu ani în urmă, obişnuia să-şi ducă viaţa în lumină. Acum, lucrurile se schimbaseră; acum, făcea „economii” – şi toate astea din cauza nepotului său, regele. În clipa în care Ludovic se născuse, în clipa în care se aflase că el – Gaston, ducele de Orléans, fiul lui Henric cel Mare – nu mai era primul la moştenirea tronului, muncitorii care îi construiau aripa cea nouă îşi lăsaseră slujbele. Ştiau că n-aveau să mai fie destui bani ca să-şi primească plata.

Tăcerea de la mese era asurzitoare. Nu se auzea decât zgomotul făcut de mesenii care-şi împingeau mâncarea în farfuriile de metal. Poate – se gândi Gaston – poate n-ar fi trebuit să le dea drumul muzicienilor. Puţină muzică – fie ea şi proastă – ar fi fost de ajutor, în ciuda cheltuielilor.

Regina mamă, care stătea pe locul de onoare, la dreapta lui, părea că-l evită cu bună ştiinţă.

Ei, asta e, oftă Gaston. Parcă putea s-o învinovăţească? După cât se părea, nu fusese o idee înţeleaptă să se îndoiască aşa de făţiş de paternitatea regelui, în urmă cu douăzeci de ani – dar, cum asistase la naşterea copilului şi văzuse în părţile lui bărbăteşti propria cădere, era de înţeles că-şi pierduse o vreme puterea de judecată.

La urma urmelor, nu voise decât să arunce o ironie, ca să-i distreze pe cei care îndrăzniseră să vină la el în seara aceea. Fireşte că-i poruncise pivnicerului său să-i aducă ultima ladă de Trebbiano alb din Italia – vinul muscat tare scump avea să fie chiar ultimul, în cele din urmă. De fapt, nu-şi amintea deloc să fi rostit acele cuvinte jignitoare, însă a doua zi de dimineaţă ele erau spuse peste tot: Pot să bag mâna-n foc că Delfinul a ieşit din pântecele reginei, dar nu pot să bag mâna în foc cine l-a pus acolo.

Era o remarcă inteligentă, nu? Păcat că regina o luase prea personal. Dacă era s-o spună pe-a dreaptă, ţinuse mereu la soţia spaniolă a fratelui său. Chiar aşa, cândva flirtaseră un pic. Frumuseţea ei înnebunitoare – plină de senzualitate, dar şi de virtute, un amestec irezistibil – se irosea cu fratele lui cel prăpădit şi efeminat, Dumnezeu să-l odihnească. Nu, nu exista dreptate pe lumea asta. După remarca aceea, regina mamă, draga lui Señora Anne, nu-l mai binecuvântase cu zâmbetele ei încântătoare. Nici măcar acum...

Gaston o privi din nou pe furiş pe regina mamă. Luase o înghiţitură şi părea să mestece de mult. Probabil că avea şi ea tot sepie în farfurie. Gaston se întreba dacă nu cumva avea probleme cu dinţii. Nu-şi pierduse frumuseţea, cu toate că se îngrăşase mult şi avea o purtare foarte sobră. Pe vremuri, fusese tare subţirică şi atât de veselă!

— Alteţa Voastră, i se adresă el în sfârşit, pentru mâine-seară am adus o trupă de actori, care vor juca o comedie.

— Mă tem însă că noi nu vom mai fi aici, răspunse regina mamă cu glas monoton.

Toată lumea îşi ridică ochii din farfurie. Soţia lui Gaston, care se afla la celălalt capăt al mesei, se opri din mestecat.

— Trebuie să ne continuăm călătoria spre sud, îi anunţă regina mamă pe toţi cei prezenţi, punându-şi şervetul în farfurie.

— Dar... am înţeles că veţi rămâne trei nopţi la Chambord, protestă Gaston, bâlbâindu-se. Am plănuit pentru fiecare după-amiază tot felul de distracţii şi...

— S-au schimbat planurile, anunţă regina mamă, ridicându-se.

Gaston sări la rândul lui în picioare. Scaunele scârţâiau pe parchet şi oaspeţii făceau plecăciuni grăbite, în vreme ce capetele încoronate părăseau sala.

— Nu vom avea desert? întrebă ducesa ameţită.

— Mă ocup eu de trăsurile lor, Înălţimea Voastră, îi spuse maestrul de dans lui Gaston şi o rupse la fugă în urma oaspeţilor regali.

— Ce mai talmeş-balmeş! îi zise Nicole lui Petite, cu farfuria de cositor încărcată cu deserturi. Într-adevăr, era foarte multă mâncare. Masa care fusese pusă la subsol pentru cei din personalul superior era plină de farfurii; cu toate acestea, peştele începuse deja să miroasă, în ciuda sosului plin de mirodenii. Pe de altă parte, dulciurile erau tare îmbietoare: castroane cu îngheţată care se topea, platouri cu biscuiţi traşi în ciocolată şi un vas imens plin cu compot de prune uscate.

Nicole se pregătea să mai spună ceva, dar fu nevoită să se întrerupă, căci le invadase un şir de servitori care treceau pe acolo, îndreptându-se spre bucătăriile de la subsol încărcaţi cu platouri cu farfurii murdare.

— I-am spus prinţesei Marguerite că nu e prea târziu, continuă ea când mulţimea se mai risipi. Ar putea să fugă la Chambord, să intre în anturajul regelui ca servitoare, iar când el o să încerce să o seducă, să-i dezvăluie că e o prinţesă şi să-i ceară să facă din ea o femeie cinstită şi să o ia de soţie.

— Ar fi cazul să încetezi cu romanele alea pe care le tot citeşti, zise Petite.

Sincer, era prea exaltată şi ameţită ca să-i mai pese de prinţesă. Singurul lucru care-i trecea prin minte, umplându-o de o durere ameţitoare, era ultima privire fugară aruncată de rege. Pe când cuplul regal se pregătea de plecare, ea şi Nicole ieşeau pe intrarea de serviciu. Regele se întorsese. Iar ochii lui – putea să jure – zăboviseră vreme îndelungată pe chipul ei. Oare o recunoscuse? Îşi amintise?

CAPITOLUL 11

După plecarea regelui, castelul căzu în mohoreală, ca şi cum asupra sa ar fi fost aruncată o vrajă. Până şi vestea că se semnase un tratat cu Spania fusese primită cu indiferenţă. Pentru prima oară, după mai bine de douăzeci de ani, avea să fie pace – şi, din câte se părea, avea să fie pecetluită de căsătoria regelui cu infanta Spaniei.

Ducele îşi ieşise din fire după plecarea grăbită a capetelor încoronate. Pe douăzeci şi doi ianuarie, căzu la pat, cuprins de febră. Trimiseseră după doi doctori renumiţi de la Paris, însă, după numai o săptămână, fură chemaţi preoţii.

— Vom avea nevoie de veşminte de doliu, le dădu prinţesa Marguerite vestea domnişoarelor din suita ei. Azi după-amiază o să vină o croitoreasă.

Petite simţi că i se umplu ochii de lacrimi: ducele era pe moarte? Simţea că ajunsese să-l cunoască personal, chiar

dacă indirect. Petrecuse multă vreme în biblioteca de la castel şi de multe ori dăduse peste adnotările ducelui pe marginile cărţilor: Ha, ha! Ridicol! Ce prost!

— Îmi pare tare rău. E... Cuvinte precum trist sau îngrozitor ori chiar teribil păreau mult prea şterse pentru un bărbat precum ducele, fiul regelui Henric cel Mare. E tragic, încheie ea emoţionată, căci i se trezise amintirea pustiirii pe care o simţise la moartea tatălui ei.

— Ştiu, încuviinţă prinţesa Marguerite. Când o să moară, n-o să mai putem locui aici – pentru că noi suntem doar fete, adăugă ea cu dispreţ în glas.

Cum ducele nu avea un moştenitor băiat, toată proprietăţile lui urmau să-i revină coroanei.

Dormitorul ducelui mirosea a tămâie, a pene de porumbel şi a băutura caldă făcută dintr-un terci amestecat cu bere puternic fermentată care li se dădea celor bolnavi. Obloanele erau închise, draperiile trase, iar focul şi lumânările ardeau. Pentru ca să nu-i iasă sufletul, trei porumbei morţi – mesageri trimişi spre lumea cealaltă – fuseseră puşi la piciorul patului său, o piesă masivă de baldachinul căreia atânau perdele brodate în culori stinse.

Înghesuite între un dulap cu obiecte rare şi un cufăr, Nicole şi Petite stăteau în picioare în spatele prinţeselor, într-un colţ al încăperii, uitându-se la abatele Patin, care se apropiase de pat.

— Înălţimea Voastră, credincioasele voastre fiice au venit să vă vadă, spuse abatele şi-i făcu semn prinţesei Marguerite să se apropie.

— Ce trebuie să spun?

Prinţesa părea şocată.

— Spuneţi-i că o să vă rugaţi pentru el, şopti Petite, cu ochii înotând în lacrimi.

Marguerite se apropie de pat.

— Mă voi ruga pentru Domnia Voastră, Sire, spuse ea.

— Înălţimea Voastră, daţi-i fiicei voastre binecuvântarea, zise abatele Patin, aplecându-se deasupra patului. Repetaţi după mine: „Te binecuvântez."

— Te binecuvântez, zise ducele cu glas şoptit, fără să deschidă ochii.

Marguerite îşi ţinea capul în pământ, fără să-şi ia ochii din podea. Petite îi întinse o batistă, simţind că lacrimile erau aproape, iar prinţesa şi-o duse de îndată la ochi.

De sărbătoarea Întâmpinării Domnului, după ce toate lumânările de ceară de la castel fuseseră duse la biserică, pentru a fi sfinţite, după ce toate crenguţele de ilice, de iederă şi de vâsc fuseseră scoase, prinţesele şi suita lor se aflau în biblioteca de la castel, citind din cărţile lor de rugăciuni. La câteva minute după ora unsprezece, dangătul funebru al unui clopot anunţă că sufletul ducelui părăsise această lume.

Fetele căzură în genunchi şi-şi făcură semnul crucii, iar doamna de Raré începu să spună rugăciunea cu glas tare: „Doamne, Iisuse Hristoase, îndură-te de sufletul robului tău..."

Petite număra în tăcere dangătele solemne ale clopotului. Unu. Doi. Trei... Din depărtare se auzeau mugetele înfundate ale vitelor care erau aduse de la păşunat. În aer plutea mireasma de pâine abia scoasă din cuptor. Patru. Cinci. Şase...

Apoi începură să bată şi celelalte clopote, şi sunetele lor aspre erau aproape vesele.

— Sufletul Înălţimii Sale, tatăl Domniei Voastre, urcă la cer, spuse doamna de Raré cu timiditate. Să ne bucurăm!

— Ce mai tărăboi! exclamă cea mai mică dintre prinţese, acoperindu-şi urechile.

Era un zgomot de-ai fi zis că cineva loveşte oalele şi tingirile cu nişte obiecte de metal.

După care auziră în curte roţile unor căruţe.

— De ce este scoasă mobila? întrebă prinţesa Marguerite, uitându-se pe fereastră.

Într-adevăr, oamenii scoteau pe ferestre obiectele şi le îndesau în căruţe: scaune, lumânări, ba chiar şi draperii de pat.

— Suntem jefuiţi, şopti doamna de Raré, iar prinţesa mezină izbucni în lacrimi.

— De servitori, zise Petite, care îl recunoscu pe unul dintre sacagii.

— Trebuie să anunţăm gărzile, spuse doamna de Raré, luându-şi bastonul.

— Dar chiar gărzile sunt jefuitorii, observă Nicole, care vedea cum patru matahale în uniformă îndesau o oglindă din bronz aurit într-o căruţă.

— Înălţimea Voastră?

Tatăl vitreg al lui Petite stătea în pragul uşii; părea uluit şi, fapt ce nu-i stătea în obicei, avea veşmintele puse alandala, iar gulerul, strâmb.

— Onoratul tată al Domniei Voastre, ducele...

— Suntem jefuiţi, îl întrerupse guvernanta.

— Înţeleg, răspunse marchizul, oftând slab. Nimeni nu poate face nimic, le explică el.

De fapt, totul era prădat, jefuit încă din clipa în care ducele îşi dăduse ultima suflare. Până şi cearşafurile cu care era acoperit fuseseră smulse de pe el.

— Înălţimile Voastre, mama Domniilor Voastre, ducesa, vă cheamă în clipa aceasta, le spuse el într-un sfârşit, făcând o plecăciune solemnă.

Petite şi Nicole stăteau în spatele prinţeselor în vreme ce acestea îşi exprimau condoleanţele în faţa ducesei, care zăcea întinsă în patul ei într-o rochie neagră, grea, cu părul ascuns sub un văl din crep negru, cu margini de dantelă. Încăperea fusese deja ascunsă sub draperii negre, iar oglinda acoperită. Două doamne de onoare, îmbrăcate tot cernit, stăteau pe scaun lângă foc; după cât se părea, pregăteau o bijuterie de doliu, făcută din părul ducelui.

Doamna de onoare a ducesei stătea lângă ea, citind cu glas tare o rugăciune:

— Dumnezeule Atotputernic, rogu-te, pentru nepreţuitul sânge vărsat de Fiul Tău, Iisus Hristos, mântuieşte-i sufletul din purgatoriul unde e lipsit de sprijin spiritual. Amin.

— Amin, ziseră prinţesele, plecându-şi capul.

— Amin, repetară Nicole şi Petite.

— Dă-i pacea veşnică, Stăpâne, şi lasă-Ţi lumina veşnică să strălucească asupra lui. Amin.

— Amin, răsunară vocile celorlalţi ca un ecou.

— Amin, spuse şi abatele Patin, care tocmai intra în încăpere, cu o hârtie în mână.

— Unde e ducele meu? întrebă ducesa.

Abatele aruncă o privire deznădăjduită spre prinţese.

— Cu Domnul nostru Atotputernic, Înălţimea Voastră.

— Spune-i să vină acasă!

— Dacă aş putea, i-aş spune, Înălţimea Voastră, zise abatele cu blândeţe, dar cred că bunul Dumnezeu vrea să-l ţină lângă El.

— Amin, spuse ducesa suspinând.

— Iertare, Înălţimea Voastră, dar acum, după lege, trebuie să vă citesc ultimele dorinţe ale ducelui, spuse abatele, ridicând documentul pe care-l avea în mână.

Ducesa se prăbuşi iar pe perne şi închise ochii.

Abatele Patin începu să dea citire cu solemnitate testamentului ducelui, informând-o pe ducesă că soţul ei lăsa totul coroanei: biblioteca lui cu texte vechi, colecţiile lui de stampe, medalii şi pietre gravate, până şi dulapurile lui cu obiecte rare. Totuşi, bulbii lui de lalele aveau să-i revină reginei mamă, iar ceea ce mai rămânea avea să intre pe mâna societăţilor de caritate.

— Trimiteţi după avocatul meu, zise ducesa, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat.

— Plecăm la Paris, le anunţă prinţesa Marguerite pe Petite şi pe Nicole. Imediat. Ducesa spune că trebuie să ne instalăm în palatul tatălui meu de la Paris înainte să-l revendice Marea Domnişoară. Ea are castele nenumărate, iar noi nu avem nici măcar unul.

Petite puse deoparte cartea pe care o citea (Metamorfozele lui Ovidiu). Aveau să plece – la Paris? Oraşul era plin de primejdii – pe acolo mişunau asasinii.

— Aleluia, zise Nicole.

Dar regele locuieşte la Paris, se gândi apoi Petite, ca şi fratele meu.

— Chiar şi ducesa? întrebă ea.

Cum rămânea cum obiceiurile sfinte? O văduvă trebuia să stea într-o încăpere întunecată timp de patruzeci de zile de la moartea soţului.

— Pleacă şi ea poimâine, cu intendentul-şef şi cu soţia lui.

Petite nu-şi revenea din uimire. Totul se petrecea atât de repede...

— Atunci cum rămâne cu ducele?

Trupul lui fusese expus la biserica Saint-Sauveur. Inima avea să-i fie îmbălsămată şi, chiar în acea după-amiază, donată mănăstirii iezuiţilor.

— Îl ia cu ea... şi noi o să-i urmăm peste o săptămână sau două, răspunse prinţesa Marguerite răsucindu-se pe călcâie şi lăsând astfel să se vadă un jupon din flanel roşu, culoare interzisă.

Pe douăzeci februarie, prinţesele porniră spre Orléans. Erau patruzeci şi şapte de oameni în suită: prinţesele şi domnişoarele lor de companie (Petite, Nicole şi încă patru fete); guvernanta; însoţitoarele domnişoarelor de companie (Clorine şi alte şase femei); un bucătar şi trei ajutoare; grăjdarii, scutierii şi toţi paznicii.

Fluviul, îndeobşte domol, se umflase şi nu mai era prea sigur, din cauza vremii urâte. Boi atelaţi trăgeau vasele în amonte, împotriva vântului. Oamenii pescuiau crapi şi îi găteau la focurile de cărbune aprinse pe puntea bătută de vânt.

Petite stătea rezemată de balustradă şi se uita la pădurile şi pajiştile vălurite pe lângă care treceau. Pe o câmpie, caii galopau şi se ridicau în două picioare, scuturându-şi capetele. Printre ei se afla şi unul alb (dar avea câteva pete). Nu fusese niciodată atât de departe de casă.

De la Orléans, îşi continuară călătoria spre nord în trăsură şi, în a şasea zi, ajunseră la vechiul castel Fontainebleau. De acolo, cu şlepul, mai aveau doar o zi întreagă de mers până în oraş.

Porniră la drum încă din zori, când întunericul încă nu se risipise. În pădurile din depărtare, se auzeau urlete de lupi. Cerul se lumina, strălucind în tonuri diamantine. Fetele jucau zaruri (iar Petite câştigă zece monede), în vreme ce guvernanta lor le citea cu glas tare din Cartea viciilor şi a virtuţilor. Încet-încet, fluviul se lăţea, descoperind vederii o câmpie vastă, presărată cu mori de vânt. Deodată, departe în zare, apăru în faţa lor: Parisul, cu turnurile şi turlele lui ce se întrezăreau printr-o perdea de fum.

PARTEA A III-A

Vrăjitorul

CAPITOLUL 12

Fluviul era tot mai aglomerat, apele, mâloase, iar în aer plutea un miros greu de gunoi. Morile de vânt se profilau

nemişcate pe cerul cenuşiu şi ameninţător. Vasele cu grâne, cu vite, că cărămizi sau cherestea păreau gata-gata să se scufunde sub greutatea încărcăturilor. Madeleine, prinţesa mezină, le făcea voioasă tuturor cu mânuţa, până şi unor găini legate de picioare care atârnau nefericite de un stâlp.

Mănăstirile şi abaţiile răzleţite lăsaseră loc unui mozaic de ferme, cu grădini, podgorii, păşuni pe care vitele păşteau iarba. Porcii hoinăreau liberi pe drumurile de pământ, străjuite de colibe acoperite cu paie. O haită de câini înconjurase căruţa răsturnată a unui brutar şi lătrau de zor. Patru copii alergau în picioarele goale de-a lungul malului, după un bărbat aflat într-o cotigă înaltă, de care era legată o vacă costelivă. Bărcile spălătoreselor se înşirau la malul apei, iar rufele cârpite atârnau pe frânghii precum pânzele unor corăbii.

După aceea, în spatele potecii făcute de animalele care trăgeau la edec, zăriră nişte grădini şi două edificii enorme, palatele regelui – vechiul Tuileries şi noul Luvru, ambele nelocuite acum, întrucât curtea încă se afla în sud.

Trecură pe sub un pod, oprindu-se în faţa unui turn. În timp ce vasul lor se izbea de docul aglomerat, căpitanul le dădea instrucţiuni muncitorilor pe un ton răstit. Guvernanta o prinse de cordonul şorţului pe prinţesa Madeleine, ca să nu fie aruncată peste bord.

— Miroase ca o oală de noapte, zise prinţesa Marguerite, ducându-şi o batistă la nas.

— De ce ne oprim aici? întrebă Nicole. Oraşul propriu-zis se întindea pe celălalt mal al fluviului.

— Palatul Orléans este pe partea cealaltă, dincolo de zidurile oraşului, în câmp, le explică căpitanul, în timp ce-i arunca o frânghie unui lucrător de pe docuri. Va trebui să traversăm în bărci.

Fură nevoite să aştepte, în timp ce hârtiile le erau verificate, taxele plătite, până li se dădu bacşişul cuvenit proprietarului vasului, bucătarului şi ajutoarelor sale, iar cuferele le fură încărcate în bărcile cu care aveau să traverseze. În cele din urmă, se puseră în mişcare; cele unsprezece bărci încărcate se clătinau primejdios prin aglomeraţia de vase de pe fluviu, izbindu-se de bărcuţele mici ca nişte muşte care se fâţâiau de colo-colo. Când acostară lângă o structură masivă de piatră, clopotul unei biserici începu să sune chemarea la vecernie. Zidul oraşului era lat cam cât lungimea unui cal, măsurat de la bot până la coadă, şi atât de înalt încât Petite fu nevoită să-şi dea capul mult pe spate ca să zărească meterezele de deasupra. Într-un turn creştea un copac.

Fură nevoite să aştepte, în vreme ce cuferele lor erau iarăşi descărcate.

— Gata? zise căpitanul într-un sfârşit, deschizând uşa unei trăsuri cu o mână şi ţinând la distanţă cu cealaltă negustorii, vânzătorii şi cerşetorii.

Prinţesa Marguerite se încruntă la vederea jalnicului mijloc de transport.

— Nu e potrivită pentru şase călători, ştiu, zise căpitanul, dar în curând se lasă noaptea şi veţi fi mai în siguranţă deghizate aşa.

Restul suitei lor o ştersese de mult.

Cele trei prinţese, Petite, Nicole şi guvernanta se înghesuiră în trăsura jegoasă, iar căpitanul se urcă lângă vizitiu, cu sabia scoasă din teacă. Clorine şi celelalte servitoare se cocoţară pe cuferele îngrămădite în căruţele care le urmau.

O luară pe un drum plin de noroaie, care mergea de-a lungul zidului exterior al oraşului, o construcţie străpunsă din loc în loc de turle. În stânga lor se întindeau câmpiile, iar în dreapta le străjuia marele zid. La fiecare trei, patru sau cinci turle se afla câte o poartă: poarta Saint-Victor, poarta Saint-Marcel şi, în cele din urmă, poarta Saint-Jacques – o intrare largă şi aglomerată, unde se înghesuiau de-a valma vânzători şi cerşetori şi mişunau copii în zdrenţe.

— Pe aici a intrat Ioana d'Arc în oraş, zise Petite. Cred.

Însoţită de stră-stră-stră-stră-străbunicul meu. Îşi întinse gâtul, ca să poată zări o frântură din oraşul care se înfăţişa dincolo de ea. Putea vedea tot soiul de căruţe, litiere şi trăsuri, printre care mişuna mulţimea trecătorilor: un coşar, două femei cărora li se vedeau gleznele, un cerşetor cu un picior de lemn. Fata căuta din priviri femeile uşoare, hoţii de buzunare şi banditii de care Parisul nu ducea deloc lipsă. Diavolul îşi avea sălaşul la Paris, era un lucru bine cunoscut. Se întreba dacă şcoala lui Jean era prin apropiere.

La puţin timp după ce trecură de poarta Saint-Michel, trăsura se îndepărtă de zid şi o luă pe făgaşele unui drum de ţară, noroios, clătinându-se în mod primejdios în vreme ce trecea peste bolovani ca să poată depăşi o cotigă cu două roţi plină cu butoaie de vin. Vizitiul se opri, lăsând să treacă un câine răpănos. Dincolo de ei, pe stânga, se

întindeau câmpuri şi păduri dintre care se iţeau grupuri de clădiri – unele dintre ele, mănăstiri cu grădini mari, presupuse Petite, pe care calmul acestor locuri o liniştea.

— În faţa noastră este târgul Saint-Germain, le strigă căpitanul.

Prinţesele Marguerite şi Elisabeth se repeziră la o fereastră. Târgul mare şi acoperit gemea de lume – oameni simpli, dar şi câteva obrazuri subţiri, înveşmântate în blănuri şi pene. Un cerşetor, înţolit cu nădragi de catifea, îngenunchease la intrare, cu două lumânări aprinse în faţă. În spatele lui, un puşti cânta din fluier. În aer plutea un miros de stridii prăjite.

— Mi-e foame, zise prinţesa Marguerite.

— Aproape am ajuns, le strigă căpitanul, când în faţa ochilor le apăru un palat impunător.

— Credeam că are un şanţ despărţitor, zise prinţesa Marguerite.

Palatul era o clădire de formă pătrată, în centrul căreia se afla o curte pietruită simplă, simetrică şi bine proporţionată. Petite era uimită de eleganţa sa. Palatul fusese construit cu numai o jumătate de secol în urmă de către Maria de Medici, altă regină italiană malefică, aşa că Petite se aşteptase la ceva sinistru. Grădinile mari, mărginite de pâlcuri de castani, dădeau ansamblului un aspect mănăstiresc care i se părea atrăgător.

— E în mijlocul pustiului, zise Nicole.

O să-mi fie uşor să călăresc, îi trecu prin minte lui Petite.

Un servitor în livrea se repezi în întâmpinarea lor, izgonind o capră ca să poată deschide masivele porţi de fier, pe care scria, cu litere de aur, PALATUL ORLÉANS.

— Trebuie să culeg un trandafir, zise prinţesa mezină, apucată de o nevoie urgentă, pe când trăsura lor se oprea.

Holul regal era întunecat. Lumânările înfipte în candelabre nu fuseseră aprinse. Un majordom, înarmat cu o torţă, le conduse într-o sală mare şi goală – sala gărzilor, după săbiile adunate într-un colţ.

— Intendentul va veni de îndată, spuse majordomul; aprinse trei lumânări, după care se făcu nevăzut.

Petite şi Nicole îşi înfoiară fustele, în vreme ce prinţesa Madeleine se uşura în vatra căminului, în spatele lor. Sala imensă ca o peşteră fusese drapată toată în negru, în semn de doliu pentru moartea ducelui.

— Vine Saint-Rémy, îi şuieră Petite prinţesei Madeleine, recunoscând mersul haotic al tatălui ei vitreg.

Prinţesa mezină ieşi din vatră, aranjându-şi fustele, chiar în clipa în care marchizul intra, însoţit de un paj care purta o lumânare de ceară.

— Înălţimile Voastre, fiţi bine-venite, rosti marchizul. Ducesa s-a rugat zi şi noapte să ajungeţi tefere, aşa că acum a adormit, însă vă va primi mâine-dimineaţă, la ora obişnuită. Vă voi arăta camerele.

Şi se dădu într-o parte, ca să-i permită să treacă unui hamal care ducea un cufăr pe umeri.

— Duceţi-le în galerie, le dădu el poruncă servitorilor.

Clorine îşi făcu şi ea apariţia, cărând două raniţe.

Cele trei prinţese şi domnişoarele lor de companie îl urmară pe marchiz prin câteva camere mari şi goale; zgomotul făcut de cizme pe podelele de lemn neacoperite dădea impresia că mărşăluieşte o armată pe acolo. Marchizul împinse în sfârşit o uşă înaltă şi intrară într-un dormitor unde o cameristă stătea aplecată în faţa unui şemineu micuţ, înteţind focul cu foalele.

— Aici va dormi prinţesa Marguerite, spuse marchizul şi luă foalele din mâna fetei ca să înteţească focul, făcând să zboare scântei peste tot.

Prinţesa Marguerite se încruntă, măsurând locul din priviri. În afară patului, nu se mai afla nici o mobilă în încăpere.

— E cea mai mare cameră, zise marchizul, strivind un tăciune sub cizmă.

Până când prinţesele ajunseră să se bage în pat, se făcuse aproape miezul nopţii. În sfârşit, marchizul putea să-i arate şi lui Petite locuinţa lor. Clorine şi doi valeţi îi urmau, cărând raniţele de piele şi cuferele. Străbătură o galerie lungă, pe ai cărei pereţi atârnau o mulţime de picturi. Petite îşi ţinu lumânarea cât mai sus, ca să vadă mai bine un portret al Mariei de Medici călare pe un minunat cal alb, a cărui coamă lungă cădea în valuri. Tabloul de lângă ea înfăţişa într-un colţ chipul unui diavol plin de pofte trupeşti, care se pregătea să se repeadă. Petite se îndepărtă în grabă, urmându-i pe marchiz şi pe Clorine pe scările în spirală, până ajunseră într-un turn.

— Asta duce la camera ta, îi spuse marchizul lui Petite, arătându-le valeţilor şi lui Clorine o uşă de scândură aflată

în stânga lor. Însă mama ta te va primi acum în camera noastră, adăugă el, deschizând uşa din dreapta.

În încăperea ce mirosea a mucegai nu erau decât câteva mobile simple: un pat cu stâlpi şi cu polog, o masă şi două scaune cu spătar. O cameristă stătea ghemuită sub o cuvertură, pe un pat de scânduri. Patul înalt scoase un scârţâit când Françoise se ridică s-o îmbrăţişeze pe Petite.

— M-am rugat să soseşti cu bine, Louise, zise ea, rezemându-se într-un cot. Şi Jean s-a rugat. O să vină mâine să ne vadă, după liturghie.

— Cum arată?

Fratele lui Petite tocmai împlinise nouăsprezece ani. Avea doar nouă ani când îl văzuse ultima dată – trecuseră aproape zece ani de atunci.

— E un nobil chipeş, zise Françoise, iar ochii îi străluceau în lumina lumânărilor. Mereu face exerciţii, învaţă să lupte cu spada, dansează şi călăreşte. E un bărbat galant şi cu relaţii foarte bune. Hai, Louise, camera ta e chiar lângă a noastră. E cam sărăcăcioasă, o avertiză ea în timp ce trăgea zăvorul, dar cel puţin nu trebuie să mai plătim şi chirie.

Camera lui Petite, aflată la mansardă, nu era numai sărăcăcioasă, ci şi foarte mică şi mirosea puternic a fum. Era însă călduroasă (nu ca încăperile maiestuoase de dedesubt). O lumânare arunca o lumină slabă asupra mobilierului: un pat cu draperii peticite, o băncuţă, un pat de scânduri pentru cameristă, două scaune de lemn şi o măsuţă, un scaun găurit, pentru nevoile fireşti, şi un cufăr. Pe unul dintre pereţii vopsiţi într-un albastru stins se afla o

oglindă crăpată, un crucifix şi o tapiserie mâncată de molii, înfăţişând Cina cea de Taină. O fereastră cu obloane se deschidea înspre stradă, dacă se lua după zgomotul trăsurilor şi tropăitul cailor care treceau pe lângă ei.

Françoise îndreptă oglinda strâmbă şi îi ură noapte bună fiicei sale.

— Am pus-o pe camerista mea să alunge gândacii cu fum, îi zise ea lui Clorine, înainte să închidă uşa.

Clorine scoase o rochie din cufărul lui Petite şi o adulmecă.

— Mâine o să scot totul la soare, declară ea, după care verifică să fie încuiată de două ori uşa ce ducea spre culoar, ca să fie în siguranţă.

Petite îşi scoase cutia de lemn cu suvenire şi o puse pe masa şubredă. Ascunsă în cutie, într-o învelitoare de dantelă pe care i-o făcuse mătuşa ei Angélique, se afla cartea cu coperte tocite din piele despre Viaţa scrisă de Sfânta Tereza. O furase din biblioteca ducelui înainte de plecare – adică o salvase, îşi spuse ea în gând.

Petite se trezi în cântecul unui cocoş şi în zgomotul făcut de copitele cailor pe pietrele caldarâmului. Dădu la o parte perdelele patului. Clorine stătea pe spate, cu ochii aţintiţi spre tavan.

— Suntem la Paris şi încă nu ne-a omorât nimeni, zise ea, ridicându-se cu greu în picioare.

— Nu suntem chiar în Paris, o corectă Petite.

Era încântată că stăteau la ţară. Se întreba deja pe unde or fi grajdurile palatului. Avea să-i fie dor de zilele în care călărea cu abatele Patin, căci acesta rămăsese la Blois.

Petite şi Clorine se întâlniră apoi cu marchizul, cu Françoise şi cu camerista lor plină de coşuri pentru rugăciunile de dimineaţă, după care, când clopotele de la biserică începură să sune chemarea de duminică, Petite şi mama ei plecară la liturghie.

— „Tatăl nostru care eşti în Ceruri”, o auzi Petite pe mama ei, care se ruga în imensa biserică de marmură a palatului, „Ţie Ţi-i încredinţez pe copiii mei. Dă-le puterea să nu se lase târâţi de răutăţile lumii şi scapă-i de ispitele diavoleşti. Amin.”

„Amin”, repetă şi Petite în gând.

— Uite-l! spuse Françoise, pe când ieşeau din capelă.

Într-adevăr, un tânăr stătea rezemat de o coloană de marmură, cu mâna înmănuşată pe mânerul unei săbii lungi. Purta o jiletcă de catifea verde şi pantaloni strâmţi, până la genunchi. Cu fundele pe care le purta la centură, în păr şi rozetele pe care le avea, oricine l-ar fi putut considera un tânăr de condiţie nobilă.

Să fie cu adevărat Jean? se întrebă Petite. Tânărul era tare chipeş: moştenise obrajii rotunzi ai mamei lor, gura ei ţuguiată şi părul ondulat.

Jean le zâmbi larg, în vreme ce-şi scotea pălăria cu multe pene.

— Doamnă, zise el, ducând la gură mâna înmănuşată a mamei lui ca s-o sărute, e oare cu putinţă ca această domnişoară încântătoare să fie sora mea?

Spunând acestea, îşi flutură pălăria, după care şi-o puse sub braţul stâng.

Petite făcu timidă o reverenţă. Avea impresia că s-a întâlnit cu un străin; cu toate acestea, erau atâtea lucruri care-i erau cunoscute – cele două gropiţe ale lui Jean, felul cum îi cădea bretonul pe faţă, tachinările lui.

— După cât se pare, m-am ales cu slujba de a-i îndepărta pe cerbii tineri, continuă el, punând mâna pe mânerul săbiei şi făcându-i cu ochiul.

Da, chiar era fratele ei, care se făcuse mare, dar tot mai era un băieţandru, dacă se lua după strălucirea poznaşă din ochii lui.

— Fiule, oi fi tu un bărbat de calitate, însă hainele stau câş pe tine, zise Françoise mândră, încercând să-i îndrepte gulerul.

Jean sări însă înapoi (într-un jeteu elegant, observă Petite, impresionată).

— Întâmplător, cârpa asta de pus la gât e de la Perdrigeon, cel mai bun negustor de pânzeturi din Paris, zise el îndreptându-se, după care luă o poziţie studiată: capul înălţat, umerii traşi în spate, picioarele întinse, cu labele înspre exterior.

— Sper că nu te-a costat prea mult, zise Françoise, în vreme ce ştergea cu manşonul o bancă de piatră, pe care să se aşeze.

— Am câştigat-o la cărţi de la prietenul meu, Michel de Tellier, fiul ministrului de stat.

— Chiar aşa? Dar, de fapt, tu stai la masă cu prinţii.

Jean făcu un gest uşor cu mâna.

— Michel îmi spune toate noutăţile. A crescut împreună cu regele, aşa că îl cunoaşte bine.

Regele, se gândi Petite; braconierul ei. Acum, felul în care îl întâlnise i se părea de-a dreptul de poveste, un basm din vremuri îndepărtate.

— De fapt, ultima dată când l-am văzut pe Michel, mi-a spus că regele o să se însoare cu verişoara lui, infanta Spaniei.

— A, exclamă Françoise, aruncându-i o privire lui Petite. Aşadar este oficial.

— Va fi anunţat în curând. Regele i-a spus lui Michel că nimeni nu debordează de fericire, dar că face parte din tratatul cu Spania, aşa că... ridică Jean din umeri. Probabil că ăsta e preţul păcii.

Apoi îşi puse pălăria pe cap şi îşi aranjă eşarfa.

— Domnişoară Petite, în după-amiaza aceasta trebuie să mă înapoiez la colegiu pentru o lecţie de scrimă, însă până atunci sunt liber. Ce-ai zice de un tur al oraşului?

— Vei fi cu grijă, fiule? întrebă Françoise.

Jean luă poziţie de bătălie, apoi fandă, împungând aerul cu sabia şi făcându-şi să râdă mama şi sora.

— Ar fi trebuit să vedeţi ce lupte au fost în timpul sărbătorilor dinainte de Lăsata-Secului.

Jean şi Petite îşi însoţiră mama până în palat, după care o porniră la drum. Petite era intimidată că merge la braţul unui bărbat, chiar dacă era fratele ei.

— Te deranjează să mergi pe jos? o întrebă Jean, privind spre piciorul ei.

— Pun rămăşag că merg mai repede decât tine, răspunse fata.

Poarta Saint-Michel era la o aruncătură de băţ. Acolo, se alăturară trecătorilor care voiau să intre în oraş. Un ofiţer cu o mustaţă uriaşă le studie cu atenţie actele.

— Sunteţi de la palatul Orléans? o întrebă el pe Petite.

— E cu mine, interveni Jean, arătându-i soldatului actele sale de cadet, iar ofiţerul le făcu semn să intre.

Dincolo de zidurile oraşului, îi întâmpină un adevărat vacarm. Vizitii pocneau din bice, clopotele bisericilor băteau, câinii lătrau, negustorii îşi strigau marfa – unii vindeau ierburi, alţii, smochine, iar alţii, portocale aduse din Portugalia. O fetiţă stătea pe un scăunel şi mulgea o capră, iar laptele se scurgea în firişoare subţiri într-o căldare de cositor. Hoarde de micuţi cerşetori îi înconjurară, până când Jean îi făcu să se îndepărteze, ameninţându-i.

În faţa lor se întindea un bulevard larg, care viermuia de oameni şi de tot soiul de mijloace de transport. Jean îi strânse lui Petite mâna înmănuşată.

— Nu-ţi fie teamă!

— Nu mi-e, minţi fata, căci peste tot mişunau cerşetorii – fără îndoială, ca să reteze beregăţile – şi femeile de o anumită condiţie, deşi unele dintre ele erau foarte tinere; de fapt, nici nu erau femei, ci copile cu priviri rugătoare şi fustele murdare. Un orb cu un căuş de aramă cânta la un colţ de stradă, iar trecătorii care se grăbeau să ajungă la predicile din timpul postului îi aruncau monede. Străzile erau pline de mâzgă: mulţi erau pe patine. La fiece colţ, hamalii se întreceau în strigăte ca să-şi ofere litierele. Doi porci hoinăreau liberi, scurmând prin grămezile de gunoaie adunate pe lângă tarabele neguţătorilor.

Cei doi fraţi se îndreptau spre sud. Jean îi povestea cât e de priceput la mânuirea sabiei şi a floretei; despre o aventură pe care o avusese de curând, când pocnetul unui pistol îi făcuse calul să sară peste un gard şi să o ia la galop cu aşa o viteză, că şi-ar fi putut rupe gâtul; despre un cal roib pe care tare ar fi vrut să-l cumpere, cu spatele destul de scurt, pieptul larg şi coada lungă şi subţire; despre vânătorile de mistreţi împreună cu prinţii în pădurile de la Saint-Germain-en-Laye.

— Dacă tot am vorbit de mistreţi, zise Jean, în vreme ce o bătrână trecea pe lângă ei, cocoşată sub povara unei prăjini de care agăţase câteva găleţi cu apă, n-o să uit niciodată cum te-ai întors tu călare pe calul ăla alb, stând pe spinarea lui ca un sac de grâu.

— Eu nu-mi mai amintesc decât că m-am urcat pe el, zise Petite. După aceea, nu-mi mai aduc aminte nimic.

Ceea ce n-avea să uite însă niciodată era durerea sfâşietoare din picior şi spaima pe care o simţise când se uitase în ochii injectaţi ai mistreţului.

— Am crezut că ai murit, continuă Jean, bătând-o pe mână plin de afecţiune. Ce ciudat cum a dispărut calul!

— L-am căutat vreme îndelungată, mărturisi ea, păşind peste un pârâiaş de apă urât mirositoare. Şi acum? se întrebă ea. Oare se dăduse bătută?

Străbătură curtea liniştită, mărginită de copaci, a unei mănăstiri, şi ajunseră astfel la un alt drum. După o vreme, pătrunseră într-un tunel boltit, care dădea într-o stradă pietruită în culori strălucitoare; pe ambele părţi se înşirau prăvălii şi case din piatră neşlefuită şi lemn. Pe uşa unei măcelării, scria: ÎNCHIS ÎN TIMPUL POSTULUI. Pe pragul uşii stăteau trei băieţi şi jucau arşice. Petite simţea mirosul fluviului, însă nu-l vedea.

După colţ, strada dădea într-un trotuar larg, şi brusc văzură fluviul: o întindere cenuşie de apă, pe care alunecau o mulţime de bărci, şlepuri şi alte vase.

— Mereu te-ai priceput la cai, zise Jean, aruncând cu o piatră după un pescăruş, fără să-l nimerească. Mai călăreşti?

— Am îmblânzit cai pentru ducele de Orléans!

Lumina scânteie în apa tulbure.

— Nu se poate! Chiar aşa? Ar fi trebuit să te naşti băiat, zise el, sprijinindu-se de balustrada de piatră. Mama vrea să-ţi găsesc un soţ. Spune că e timpul să te aşezi la casa ta. Cred că se aştepta ca marchizul să-i fie de mai mare ajutor, zise el. Ce mai prostovan! Nu poate nici măcar să-şi ţină bine dinţii în gură. Acum câteva zile şi i-a pus invers.

Şi Jean mai culese o piatră şi o aruncă, nimerind de data aceasta un pescăruş în plin zbor.

— Eu n-am dotă, Jean. Fetei i se strângea inima cu gândul la fetele bătrâne, fără vlagă, cu părul lor prins în plasă care arăta de parcă şi-ar fi pus un sac în cap. Oare şi ea avea să fie la fel? Visa să fie iubită de un om bun – un om care arăta mai degrabă ca braconierul – dar îi era teamă că toate astea n-aveau să fie decât fantasme. Mulţi bărbaţi se purtau cu nevestele lor de parcă ar fi fost vite de povară, ba chiar le băteau. Era o soartă îngrozitoare să rămâi fată bătrână, dar cât de bine era să fii nevastă şi să nu-ţi vezi toată ziua capul de treburi fără nici un rost? Nu îndrăznea însă să-şi rostească gândurile cu glas tare: o creştină se supunea fără să se plângă.

— Eşti drăguţă, deşi cam slabă, zise Jean, ciupind-o de bărbie. Trebuie să te punem la îngrăşat. Bărbaţilor le place să aibă pe ce pune mâna.

Petite se înroşi.

— Şi va trebui să renunţi la purtările de băieţoi. Sfântul Pavel spune că o femeie nu trebuie să fie nestăpânită.

— De când asculţi tu ce se spune în biserică?

Petite nu se aşteptase ca fratele ei să-şi ia atât de în serios rolul lui de cap al familiei.

— De când preoţii au început să vorbească despre lucruri importante – cum ar fi femeile. Şi de când a trebuit să trec examenele, mărturisi el, strâmbându-se. Pot să primesc un post de locotenent la Amboise, dar solda e de numai şase sute de livre pe an, abia cât să pot să-mi iau o sabie bună. Nădăjduiesc să găsesc ceva mai bun aici, la Paris.

Deodată, se auzi dangătul unor clopote mari.

— Trebuie să fie clopotele de la Notre-Dame, strigă Petite prin vuietul lor.

Erau mai puternice decât orice alt clopot pe care-l auzise vreodată.

Ajunseră apoi în scuarul din faţa marii catedrale; piaţa gemea de trăsuri şi de căruţe; peste tot vedeai cai, catâri şi câini. Doi bărbaţi purtau şoimi pe umeri. O femeie îmbrăcată ca o mare doamnă ducea un pudel într-un coşuleţ, iar doi paji în livrele de catifea roz îi duceau trena. Altă doamnă ţinea o panglică de care era legată o maimuţă şi faţa îi era acoperită cu totul de o mască de catifea, ca să-şi apere pielea de razele soarelui care ar fi putut să i-o înnegrească. Petite avea senzaţia că a nimerit în mijlocul unui bal mascat. Se părea că la Paris zilele carnavalului dinaintea Postului Mare nu luau nicicând sfârşit.

La intrarea în biserică se aflau trei portaluri imense; pe cel din mijloc era înfăţişată Judecata de Apoi, unde cei buni se duceau în stânga, iar păcătoşii în dreapta, azvârliţi cu capul înainte în iad.

— Nu încă, îi spuse Jean lui Petite şi o îndrumă spre o intrare strâmtă, aflată pe o latură a catedralei.

Petite îşi urmă fratele pe treptele în spirală, care se îngustau tot mai mult. După patru sute douăzeci şi două de trepte (le numărase), ajunseră, cu răsuflarea tăiată, în vârf.

— Priveşte, o îndemnă Jean, cu braţele larg deschise.

Acolo, în faţa lor, se întindea tot oraşul. Fleşele bisericilor străluceau în lumina soarelui de primăvară.

Petite se aplecă peste garguiele ameninţătoare din piatră şi privi în jos, văzând casele înghesuite una în alta, trăsurile şi bărcile, oamenii, mici, mişunând ca furnicile de colo-colo. În depărtare se zărea un munte, iar în jurul oraşului aglomerat putea zări marele zid, dincolo de care se întindeau câmpiile. Fata îşi făcu semnul crucii şi îl prinse de braţ pe fratele ei. I se părea ceva monstruos şi nenatural să vadă lumea de la aşa o înălţime.

CAPITOLUL 13

După cum prezisese Jean (şi se temuse prinţesa Marguerite), se proclamase: regele avea să se însoare cu verişoara sa, fiica cea mai mare a regelui Spaniei. Pacea mult aşteptată între Spania şi Franţa avea să fie pecetluită în patul nupţial. Focurile de artificii luminaseră cerul, fuseseră aprinse focuri de bucurie, iar locuitorii oraşului dansau cuprinşi de frenezie în jurul lor.

Prinţesa Marguerite izbucni iar în lacrimi.

— El trebuie să se însoare cu ea, spuse Nicole, care încerca să o aline. Face parte din tratatul de pace.

Dar prinţesa era de neconsolat; îşi sfâşia dantelele şi se jeluia de mama focului, nevrând să mănânce altceva decât pulpă de viţel.

În zilele dogoritoare ale lui august, Parisul gemea de vizitatori. Oraşul fierbea de activitate, căci toată lumea se pregătea să-i întâmpine pe rege şi pe mireasa lui, noua lor regină. Regele fusese plecat mai bine de un an din oraş. La cinci răscruci, fuseseră înălţate arcuri de triumf, împodobite cu ghirlande, stindarde şi tapiserii. Cât timp curtea fusese plecată, prăvăliile avuseseră de suferit, ca şi confecţionerii de evantaie şi pălărierii, săbierii şi şoimari, actorii şi cântăreţii. Când curtea nu era acolo, oraşul era mort; din clipa în care curtea se întorcea, negoţul înflorea din nou.

Pe douăzeci şi cinci august, Marea Domnişoară şi cele două prinţese mai mici s-au îndreptat spre Vincennes, ca să se alăture cortegiului regelui, care avea să-şi facă a doua zi intrarea în oraş. Fireşte, prinţesa Marguerite n-avea să facă parte din alaiul triumfal, însă consimţise, în cele din urmă, să-l privească.

În dimineaţa marii intrări, curtea palatului Orléans gemea de trăsuri, încă drapate în negru de doliu. Caleştile îşi continuau înaintarea regală de-a lungul zidului oraşului, către poarta Bussy.

Numai traversarea fluviului pe Pont-Neuf durase aproape oră. După aceea, se târâră în pas de melc pe malul drept, către Place de Grève. În acea zi nu urma să aibă loc nici o execuţie, însă piaţa era un furnicar de oameni. Din fântâni începuse deja să ţâşnească vin şi mulţi se clătinau de colo-colo. La toate ferestrele atârnau flamuri şi tapiserii, iar pervazurile erau încărcate de flori.

— E de-a dreptul o cruzime să fim nevoite să ne îmbrăcăm cernit într-o zi ca asta, se plângea prinţesa Marguerite, răvăşindu-şi plasa de păr, făcută din mărgele negre. N-o să-l iert niciodată pe tata pentru că a murit.

Trăsura lor ajunsese pe o stradă îngustă. Un valet striga la oameni să se dea la o parte din drum.

— E o prinţesă! strigă el, iar privitorii izbucniră în urale.

Pătrundeau acum în curtea micuţă a palatului Beauvais.

— E sora tatălui meu, Henrietta Maria, regina Angliei, zise prinţesa Marguerite, arătând cu degetul o femeie care tocmai intra în palat, înconjurată de doamnele ei de companie.

Regina cea nefericită, se gândi Petite. Era înveşmântată din cap până în picioare în negru, căci încă purta doliu după soţul ei, regele Carol al Angliei, pe care propriul popor îl decapitase, în urmă cu câţiva ani. Capul îi fusese tăiat dintr-o singură lovitură – poate că asta era totuşi o mângâiere. Ca şi faptul că fiul ei, Carol al II-lea, urcase în cele din urmă pe tronul tatălui său şi se făcuse astfel dreptate.

— Cea cu pelerină mov este fiica ei, verişoara mea Henriette, continuă Marguerite, arătându-le o fată înaltă şi slabă, cu un păr roşcat strălucitor.

Petite încerca din răsputeri să-şi întoarcă privirea, însă o asemenea nuanţă de păr era o ciudăţenie, era dovada că părinţii ei se împreunaseră în vremea sângerării lunare a mamei sale. Fata se înroşi pentru că se gândise aşa la regina Angliei.

Prinţesa Henriette aruncă o privire peste umăr şi o recunoscu pe verişoara ei, Marguerite, căreia îi zâmbi, fluturându-şi evantaiul de dantelă. Avea dinţi albi şi frumoşi, iar ochii îi străluceau.

— Câţi ani are? întrebă Petite.

— E de o vârstă cu mine, şaisprezece ani, dar nu i-a crescut deloc pieptul.

Ca şi mine, îşi zise Petite în sinea ei, plină de simpatie.

— Pare mai mică, remarcă Nicole, în vreme ce capetele încoronate dispăreau în palat.

— O să se mărite cu Philippe, fratele regelui, adăugă prinţesa Marguerite, îmbufnată. Iar i-o luase alta înainte.

Un valet le deschise uşa trăsurii.

— Mama... începu să suduie prinţesa Marguerite, care fusese cât pe ce să calce într-o balegă, dar adăugă repede: ... nestematelor, şi-şi ridică fustele.

— Înălţimea Voastră?

Un majordom în livrea roşie, plin de panglici, le conduse spre o scară monumentală, circulară, care ducea spre o zonă îngrădită ce dădea în strada Saint-Antoine.

— Nu există nici un balcon? protestă prinţesa. Aflând însă că regina mamă stătea în firida ferestrei aflate chiar în dreapta lor, se linişti pe dată. Mulţimea mişuna sub ele. Copii îmbrăcaţi în zdrenţe se târau pe jos după monedele, dulciurile şi cârnaţii azvârliţi în stradă.

— Acela nu-i fratele tău? o întrebă Nicole pe Petite, arătându-i un grup de tineri cocoţaţi pe un acoperiş. Unul dintre ei îşi flutura boneta roşie – semnul distinctiv al elevilor de la Collège de Navarre.

— E Jean! Petite îi făcu şi ea cu mâna.

În curând, fratele ei avea să termine colegiul şi să plece în sud, la Amboise. Nu avusese note atât de bune încât să poată primi un post la Paris, aşa cum îşi dorea.

— Aleluia! exclamă Nicole când un foc de artificii izbucni în apropierea lor, iar un tun bubui.

Petite scruta cu privirea bulevardul plin de lume, emoţionată la gândul că ar putea să-l vadă din nou pe rege.

— Ar putea s-o ţină aşa câteva zile, spuse Nicole în timp ce pe sub ele treceau catâri şi cai acoperiţi cu valtrapuri, urmaţi de ofiţerii casei reginei mamă, de soldaţi, de garda celor o sută de elveţieni şi de mareşalii Franţei.

— Uite-o şi pe Fecioria Sa, spuse prinţesa, referindu-se la sora ei vitregă, Marea Domnişoară, care purta celebra ei

pălărie bărbătească. Şi pe plângăcioasele alea, adăugă ea când le văzu şi pe cele două surori ale ei; cea mai mică făcea cu mâna de parcă ar fi fost regină.

În cele din urmă, îşi făcu apariţia o caleaşcă strălucitoare.

— Mireasa cea norocoasă, zise Marguerite cu glas acru.

Noua regină a Franţei mergea într-un car în stil roman, tras de şase cai danezi. Era înfăşurată într-o mantie neagră, decorată cu fir de aur şi cu perle. În lumina soarelui de august, scânteia toată.

— Slăvită fie Sfânta Fecioară, au reuşit s-o scoată în cele din urmă din crinolină! exclamă Nicole.

— Trăiască regina! striga mulţimea.

Regina Maria-Tereza zâmbea, iar oamenii aruncau înspre ea petale de trandafir, albăstrele, flori de iasomie şi garoafe.

— E micuţă, spuse Petite.

În carul ei ornamental, împodobit cu amoraşi, regina părea o copiliţă.

— A, iată-l că vine! spuse Nicole, arătând cu evantaiul.

Regele. Petite strigă şi ea împreună cu toţi ceilalţi. Cât de minunat arăta, numai gândul acesta îi era în minte. O broşă cu diamante îi susţinea penele albe de struţ de la pălărie. Calul lui, acoperit cu un valtrap de brocart argintiu, era un mândru armăsar spaniol. Până şi harnaşamentul lui era bătut în nestemate.

— Inimă, nu te tulbura, oftă Nicole.

— Şi-a lăsat mustaţă, zise Petite, zâmbind. Îi plăcea că nu-şi pudra chipul şi nu purta nici perucă.

Regele se opri chiar în faţă, ca să-şi salute în mod solemn mama.

— Trăiască regele! striga mulţimea.

El luă un trandafir care i se încurcase în gulerul larg de dantelă şi îl duse la nas, după care îşi bătu calul pe gât şi îşi continuă drumul.

Se pricepe la cai, gândi Petite, amintindu-şi cum liniştise el cârlanul speriat de la Chambord. Braconierul ei: taina ei.

Peste câteva zile, la întoarcerea de la întâlnirea ei zilnică de douăzeci şi cinci de minute cu ducesa, prinţesa Marguerite era pradă unei emoţii teribile.

— Tocmai am fost informată, de către Cea de sus, anunţă ea ridicându-şi ochii spre tavan, că mă voi mărita.

Prinţesa îi azvârli manşonul de blană lui Petite şi îşi rupse un nasture, pe când încerca agitată să-şi descheie cei şase butoni de la o mănuşă de piele.

— Minunat, zise Petite, care scotea din manşon ambalajele de bomboane şi toate prostioarele îngrămădite acolo, ca să i-l dea cameristei pentru a-l duce în garderobă.

— Cu ducele de Lorena? întrebă Nicole plină de speranţă, apucându-se să desfacă ea butonii de la mănuşile prinţesei.

Ducele şi nepotul său, Charles, îi vizitau adesea, şi se zvonea că bătrânul duce avea intenţii pofticioase... cu Nicole.

— Nu, cu Cosimo de Medici.

— Al treilea?

Nicole îi aruncă o privire lui Petite, mirată. Cosimo de Medici era moştenitorul marelui duce al Toscanei.

— Vei fi mare ducesă, zise ea, plină de veneraţie. E cel puţin la fel de bine ca a fi regină.

— Va trebui să locuiesc la Florenţa.

— O să fie o aventură, zise Petite.

Poate că o s-o ia şi pe ea. Avea să înveţe italiană; avea să-l citească pe Dante.

— Florentinii au obiceiuri ciudate şi nu fac niciodată baie.

— Nici noi nu facem baie, remarcă Nicole.

— Şi sunt mincinoşi şi înşală.

— Şi noi, nu? se încruntă Nicole, nelămurită.

— Vreau să mor! se văită prinţesa, acoperindu-şi faţa cu batista brodată cu aur.

— Poţi să refuzi? o întrebă Petite.

Avea ea bănuielile ei că prinţesei îi plăcea tânărul prinţ Charles, care în ultimul timp le căuta adesea compania.

— Să refuzi să fii mare ducesă? zise Nicole. Ţi-ai pierdut minţile?

Prinţesa Marguerite izbucni în plâns.

— Nu am nici un cuvânt de spus în toată povestea asta. Regele vrea să facă o alianţă între Toscana şi Franţa. Iar eu nu sunt cu nimic mai liberă decât un sclav de pe o galeră.

Petite şi Nicole făceau tot ce puteau ca s-o împace. Cu vorbe blânde, îi scoaseră gulerul, corsajul şi fustele şi o ajutară să îmbrace o rochie de dimineaţă din mătase. Nicole o puse să stea pe un munte de perne moi şi se apucă să-i facă prinţesei masaj la picioare, iar Petite începu să citească cu glas tare din Comoara oraşului doamnelor. În cele din urmă, cu obrajii uzi de lacrimi, Marguerite se cufundă în somn adânc.

Se lăsase noaptea. La lumina unei lumânări lungi, puse într-un sfeşnic de argint, Petite străbătea galeria cea lungă, îndreptându-se spre cămăruţa ei din turlă, cu gândurile tulburate. Oricât ar fi fost Marguerite de prinţesă, nepoata lui Henric cel Mare, nu avea mai multă libertate decât orice altă fată aflată sub controlul tatălui sau al soţului.

Petite se opri o clipă, aşa cum luase obiceiul, să admire tabloul în care regina Maria de Medici era înfăţişată călare pe un cal alb, a cărui coamă lungă aproape că atingea pământul. Apoi îşi reluă drumul în grabă, ferindu-şi ochii de chipul diavolului din următorul tablou, care părea că vrea să se repeadă la ea.

Petite îşi găsi mama în cămaşă de noapte; camerista ei o ajuta să se pregătească de culcare. Marchizul era deja cocoţat pe perne, dormind în şezut, cum îi era obiceiul, cu gura ştirbă larg deschisă.

— Ai apărut, îi şopti mama şi o urmă pe Petite în cămăruţa ei, unde se aşeză pe un scăunel, cu o hârtie împăturită în mână.

— Prinţesa a avut nevoie de mine, îi explică Petite, lăsând jos sfeşnicul. E nefericită.

— De ce? E o alianţă minunată, zise Françoise. Scăunelul pe care şedea trosni, căci era şubred. Deşi... adăugă ea.

Petite aştepta, nelămurită. La lumina lumânărilor, chipul mamei ei avea un aer sever.

— Avem o problemă. După ce prinţesa se va mărita, zise într-un sfârşit Françoise, ducesa vrea să facă economii.

Petite nu prea înţelegea unde bate mama ei. Ducesa făcea întruna economii.

— O să de afară din personal, Louise. Din fericire, marchizul îşi va păstra postul, însă toate însoţitoarele prinţesei Marguerite vor fi eliberate din funcţii. Aşa că tu nu o să mai ai o slujbă aici.

— Poate că prinţesa va dori să mă ia cu ea, spuse Petite. Pe ea şi pe Nicole.

— Nu se va putea. După ce se va mărita, toate însoţitoarele ei trebuie să fie din Florenţa şi vor fi alese de soţul ei.

— Dar cu cine o să vorbească? se întrebă Petite cu glas tare.

Marguerite nu era deloc dăruită pentru limbi – nici măcar latină nu vorbea. Oare cum aveau să afle cameristele ei că nu ea nu poate să doarmă fără lăbuţa ei de iepure sub pernă, că în timpul furtunilor trebuiau să fie aprinse trei lumânări, ca să alunge relele în vreme ce duhurile necurate se războiau?

— Asta e.

De afară se auzi strigarea unui paznic de noapte:

— Ceasurile zece, dormiţi în pace! Eu veghez.

— Înţeleg, spuse Petite resemnată.

— Întrebarea este ce-o să faci tu? Aici nu poţi să rămâi şi… Françoise oftă încetişor. Încă nu ţi-am putut găsi un soţ.

Veşnica problemă. Petite nu-şi amintea ca mama ei să nu fi fost vreodată îngrijorată de imposibilitatea de a o mărita. Pe ea, această perspectivă întunecată n-o îngrijora atât de tare pe cât credea că ar fi trebuit.

— Poate că aş putea să intru într-o mănăstire, sugeră ea.

— Pentru asta e nevoie de o dotă chiar mai mare, zise Françoise, dându-şi ochii peste cap. Nu, trebuie să continuăm. De curând, am avut norocul să întâlnesc o peţitoare care nu e prea scumpă. Are un client, un văduv mai bătrâior, care ar putea fi o posibilitate.

Şi, spunând asta, despături hârtia boţită şi i-o întinse lui Petite, adăugând:

— E negustor, aşa că ea zice că numele Vallière ar putea să-l intereseze.

Buimăcită, Petite apropie hârtia de lumânare.

— Nu e deloc perechea ideală – dar ce putem face? Nu e tânăr, aşa că măcar n-o să trăiască prea mult, spuse Françoise ridicându-se să plece. Iar asta o să te consoleze de-a binelea, crede-mă, mai adăugă ea, lipindu-şi obrazul uscat şi pudrat de al fiicei sale.

Petite închise uşa în urma mamei sale. Simţea că o cuprinde disperarea. Brusc, luă sfeşnicul şi ieşi grăbită din cameră. Lumânarea i se stinse însă, aşa că fu nevoită să bâjbâie pe scările abrupte, în spirală. În beznă, culoarele erau înfricoşătoare. Era lună nouă, iar prin ferestruici nu pătrundea nici o geană de lumină. Fetei îi venise în minte imaginea diavolului, rânjetul şi ochii lui. Prinţul Întunecat, Stăpânul Întunericului. Nu îndrăznea să fluiere, căci aşa îl chemai. Se mulţumi doar să şuiere încetişor, ca să alunge rozătoarele. Voi, şobolani şi alte fiinţe târâtoare, în numele Domnului, părăsiţi aceste locuri şi duceţi-vă pe câmpuri! Amin.

În cele din urmă, uşurată, ajunse la uşa dormitorului lui Nicole şi bătu.

— Sunt Louise, am venit la Nicole, zise ea prin uşa închisă.

De îndată, auzi cum e tras zăvorul şi uşa se întredeschise.

— Doamne! M-am rugat să te văd şi iată-te!

Nicole avea faţa acoperită cu un fel de noroi întărit şi părul îi era prins cu moaţe de hârtie.

În camera strâmtă erau înghesuite şase paturi. O fată stătea pe unul dintre ele, iar o cameristă îi peria părul, alte două erau deja sub pături, iar ultimele două jucau cărţi la lumina unui felinar. O cameristă îşi pregătea salteaua pe podea, lângă grătarul şemineului. Nu era deloc vremea de vizite.

— Aici, spuse Nicole încetişor şi deschise uşa ce ducea spre o cămăruţă unde se păstrau cuferele, sub grinzi.

Petite îşi puse lumânarea într-o nişă în zid, iar ceara începu să se scurgă pe podea.

— O să fim date afară, spuse ea.

Nicole ridică din umeri.

— Eu oricum m-am hotărât să plec, zise ea, aşezându-se pe un cufăr.

— Ce vrei să spui?

— O să-i spun ducesei că mama şi tatăl meu sunt pe moarte şi că trebuie să mă întorc de îndată acasă.

— Amândoi părinţii tăi sunt pe moarte?

— E o poveste bună, nu ţi se pare? Dacă nu o şterg, o să fiu obligată să mă mărit cu ducele de Lorena. Pur şi simplu ştiu asta.

Petite făcu o strâmbătură. Bătrânul ăla dezgustător le pipăia pe toate cameristele care treceau pe lângă el.

— Mama crede că a găsit pe cineva cu care să mă mărite, mărturisi ea.

— Asta e o uşurare.

— Dar se ocupă de comerţ şi e...

Nicole strâmbă din nas.

— Negustor?

Pe Petite nu o îngrijora atâta partea referitoare la comerţ, cât scrisoarea pe care i-o arătase mama ei şi din care se vedea că omul era, practic, analfabet.

— Are şaizeci şi şase de ani, zise ea revoltată.

— Poate o să te ia ducele de nevastă, sugeră Nicole. Stricatul ăla e disperat de-a dreptul, dar măcar e nobil.

— Mai bine mor, zise Petite.

A doua zi, Nicole plecă, lăsând-o pe Petite să se ocupe de nefericita prinţesă.

— Vreau să vă cer o favoare, îi şopti Marguerite lui Petite după liturghie, trăgând-o în firida unei ferestre.

— Sunt întotdeauna la dispoziţia Înălţimii Voastre, răspunse Petite, uluită de politeţea prinţesei.

— Trebuie să vorbesc cu prinţul Charles în seara asta, spuse Marguerite, ale cărei buze străluceau, date cu balsamul pe care îl născociseră ele din albuş de ou, slănină de porc şi picioare de oaie. În particular, adăugă ea, arcuindu-şi sprâncenele. Prinţul va veni la ora şapte. Înainte însă, aş dori să ieşi – pe fereastră, ca să se creadă că eşti cu mine. Poţi să te dai jos prin copac.

— Să mă dau jos dintr-un copac? În întuneric?

Petite stătea rezemată de zid şi privea în depărtare pădurile cele mari şi grădinile înmiresmate. Luna umplea totul de o strălucire tainică. Totul era cufundat într-o tăcere pe care numai cântecul vreunui huhurez o spărgea din când în când. De fapt, fetei îi plăcea liniştea, senzaţia că e singură pe lume, şansa de a fi singură cu gândurile ei.

În curând, prinţesa urma să se mărite printr-un intermediar şi să plece la Florenţa ca să-şi întâlnească soţul. El avea s-o îmbrăţişeze şi pe urmă ea avea să aducă pe lume copii. Petite se gândea la Nicole, care minţise ca să poată fugi de poftele trupeşti ale unui bătrân. Se gândea la propria dilemă, la viitorul ei înspăimântător. Ce puteau ele să aleagă? Erau înlănţuite, toate. Îşi aminti de o vulpe pe care o văzuse în copilărie, prinsă într-o cursă: încercase să-şi roadă piciorul ca să scape.

Ca să scape de gândurile acestea, Petite începu să recite conjugări latineşti: nolo, nu vreau; nolebam, nu voiam; nolam, nu voi vrea.

Nolo, nolebam, nolam.

Nolo, nolebam...

Tresări brusc la auzul unor paşi pe caldarâm, apoi, prin întuneric, zări chipul unui paznic de noapte. Se lăsă în jos, ţinându-şi răsuflarea, şi-l auzi uşurându-se în tufişuri. Pe urmă zări ceva ce-i îngheţă sângele-n vine. Silueta întunecată a unui câine, care alerga pe cărare. Animalul îşi înălţă capul, adulmecând, după care îl auzi mârâind.

— Ce e, Bruno? îl auzi ea pe bărbat.

— Eu sunt, spuse Petite şi făcu un pas înainte, înainte să se repeadă câinele la ea. Domnişoara de la Vallière.

— Fiica intendentului principal? întrebă paznicul, prinzându-l de zgardă pe dulău.

— Înălţimii Sale i s-a părut că aude ceva în tufişurile din faţa ferestrei sale, zise Petite, ridicând glasul, ca s-o poată avertiza pe prinţesă.

Marguerite îşi scoase, într-adevăr, capul pe fereastra deschisă, ciufulită toată.

— Înălţimea Voastră, puteţi dormi liniştită, strigă Petite.

Petite era în bucătărie, împreună cu două dintre doamnele de companie ale ducesei, şi mânca friptură de porumbel şi vrăbioare de viţel de lapte, când Clorine îşi făcu apariţia, cu faţa ei lungă roşie toată.

— Marchizul de Saint-Rémy şi mama dumitale doresc să vă vorbească – acum, în camera dânşilor.

Petite se ridică şi se scuză.

— Ştii cumva de ce? o întrebă ea pe Clorine în vreme ce străbăteau galeria cu pas grăbit.

— Cred că e ceva legat de o scrisoare pe care tocmai au primit-o, zise Clorine. Avea o pecete regală pe ea.

Petite se opri înainte să urce prima treaptă. Oare fusese descoperită? Pe jupoanele prinţesei fusese sânge, chiar dacă nu era vremea sângerării ei lunare.

— Intră, auzi glasul mamei ei, obosit.

Petite intră în încăpere, singură.

Marchizul stătea în jilţul lui şubred, lângă şemineul în care nu ardea nici un foc.

— Poţi să iei loc, îi spuse el lui Petite, făcându-i semn soţiei sale să vină şi ea, iar cameristei, să iasă.

Petite se aşeză pe un scăunel pentru picioare, lângă mama ei, iar marchizul îşi aranjă dinţii din colţi de hipopotam.

— Apropo, această întrevedere este legată de văduvul acela copt.

Françoise se aplecă spre ea:

— Peţitoarea ne-a dat, în sfârşit, de veste.

Pentru o clipă, Petite se simţi uşurată, căci implicarea ei în păcatul prinţesei nu fusese descoperită, dar de îndată o cuprinse o disperare cu mult mai mare.

— Pretendentul despre care am discutat mai înainte..., începu marchizul, dar se opri ca să-şi scoată dinţii falşi, privindu-i nedumerit.

Petite aştepta, într-o tăcere îngrozită. Nolo, nolebam, nolam.

Marchizul îşi puse la loc dinţii, sugându-i ca să se fixeze mai bine.

— Omul, zise el, înghiţind cu greu, spune că, în ciuda părerilor de rău, trebuie să renunţe la orice alte negocieri.

Petite se uită la mama ei. Ce mai însemna şi asta?

— Văduvul a... refuzat?

Mama sa şi marchizul înclinară la unison din cap, încuviinţând.

Uraaaaa! Petite se străduia din răsputeri să le dea impresia că e în culmea dezamăgirii.

Marchizul îşi drese glasul.

— Peţitoarea ne propune să continuăm, căci se gândeşte că văduvul o să se răzgândească dacă o să te vadă în carne şi oase, dar, slavă Cerului, ni s-a propus o variantă mult mai avantajoasă.

— Da? zise Petite, ameţită, ca de obicei, de felul ciudat în care vorbea tatăl ei vitreg.

— Da, îi veni mama ei în ajutor, se pare că ai fost răsplătită cu poziţia de...

— De domnişoară de admiraţie a viitoarei Doamne, o întrerupse marchizul.

— Domnişoară de onoare, îl corectă Françoise. Şi încă nu e Doamnă.

— Care doamnă? întrebă Petite, căreia nu-i venea să creadă. Domnişoarele de onoare erau cu o treaptă mai sus decât domnişoarele de companie.

— Prinţesa englezoaică, cea care se va căsători cu fratele regelui, îi explică marchizul.

— Henriette? întrebă Petite. Cu siguranţă, nu înţelesese ea bine. Henriette, fiica reginei Angliei, prinţesa aceea încântătoare, cu părul roşu ca focul?

— Da, îi zise mama.

— Sunteţi siguri?

Petite era năucită. Nu putea să-şi închipuie că avea să fie domnişoară de onoare pentru această prinţesă; numai fiicele celor mai de seamă nobili de spadă ajungeau în asemenea poziţii. Iar tatăl ei nu fusese decât un biet cavaler, cel mai de jos rang nobiliar în Franţa.

— Fireşte, va trebui să locuieşti la curte, spuse Françoise, care părea la fel de uluită ca şi ea. Adică la Fontainebleau, unde este reşedinţa de vară.

Atât de departe! Petite îşi amintea că petrecuseră o noapte la castelul de vânătoare de acolo cu un an în urmă, în timpul lungii călătorii la Paris împreună cu prinţesele. Era noapte când ajunseseră şi plecaseră tot pe întuneric. Încăperea unde dormiseră era mare, nemobilată şi mirosea a ceară pentru sigilii arsă. Fuseseră nevoite să doarmă pe nişte saltele de paie aşezate direct pe podea.

— Venitul e de numai o sută de livre pe an, o informă marchizul.

— Dar dacă eşti deşteaptă, spuse Françoise, ridicând un deget, şi pui deoparte pentru dotă, vei putea să-ţi iei un soţ mult mai potrivit.

*

— Nu eşti în culmea fericirii, domnişoară? o întrebă prinţesa Marguerite în dimineaţa următoare, cu un zâmbet poznaş pe faţă.

— Ştiaţi, Înălţimea Voastră? o întrebă Petite, care tocmai lua de pe masă o tavă de argint cu sângerete şi plăcintă de anghinare, mâncate pe jumătate. Trebuia să recunoască, fremăta de emoţie. Nu pusese geană pe geană toată noaptea, cu gândul la norocul pe care-l avusese, visând cu ochii deschişi la minunăţiile care o aşteptau. Avea să locuiască la curte – cu regele.

— Cine crezi că ţi-a făcut rost de poziţia asta?

Petite lăsă tava jos şi luă mâinile prinţesei în ale sale.

— Înălţimea Voastră, vă datorez viaţa.

Apoi făcu o plecăciune până la pământ. O clipă, cântări în minte gestul de-i săruta picioarele prinţesei, aşa cum ştia că se face, dar în cele din urmă se hotărî să se abţină, căci prinţesa era încă doar în ciorapi.

— Ei, gata, spuse Marguerite, lovind-o pe Petite uşurel în cap cu evantaiul. Îţi poruncesc să te ridici, adăugă ea pe un ton regesc, pe care îl tot exersase. Aceasta e răsplata ta.

— Răsplată?

— Pentru că mi-ai fost de ajutor cu adoratorul meu.

Petite se întristă la auzul acestor vorbe.

— Vreau să-ţi dau şi asta, adăugă Marguerite, întinzându-i o batistă de in brodată cu fir de aur. A fost binecuvântată cu lacrimile mele.

— Înălţimea Voastră, nu merit aşa ceva, zise Petite, fără să-şi poată lua ochii de la batista boţită. Cum aş putea să vă mulţumesc?

Prinţesa îşi flutură evantaiul.

— Ieşind din nou pe geam în noaptea asta.

Marguerite se căsători printr-un intermediar cu Cosimo de Medici, în a nouăsprezecea zi a lunii aprilie. Ceremonia, solemnă şi lipsită de orice urmă de veselie, avusese loc în capela de la Luvru.

Petite făcu o plecăciune adâncă în faţa viitoarei mari ducese a Toscanei. În seara aceea, însoţitoarele florentine ale prinţesei aveau s-o pregătească de culcare, aveau să-i întindă cearşafurile.

— Îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră, Înălţimea Voastră, zise fata, cu un nod în gât. Trăsura regală avea să vină în dimineaţa următoare ca să o ducă la Fontainebleau.

— Fereşte-te de plăcerile curţii, dragă prietenă, spuse Marguerite pe un ton tragic; avea ochii roşii.

Petite îi sărută mâinile prinţesei.

— Înălţimea Voastră, aş dori să vă dau ceva, spuse ea, întinzându-i un flacon mititel, cu dopul îndesat. E pentru noaptea nunţii, adăugă ea în şoaptă.

Prinţesa îl ridică şi îl ţinu în lumină.

— E fard de obraz? întrebă ea, căci în flacon se vedea ceva roşu.

Stacojie la faţă de ruşine, Petite îi explică atunci, în şoaptă, că era sânge de porc, pe care prinţesa să-l verse pe patul ei nupţial.

— Ca să fiţi la adăpost de mânia soţului dumneavoastră, Înălţime.

După care o îmbrăţişă pe prinţesă, înghiţindu-şi cu greu lacrimile. Mica regină.

În dimineaţa următoare, Petite se plimba de colo-colo prin camera ei. Cizmele ei cele noi (cu unul din tocuri ceva mai înalt) o cam băteau, însă ea nici măcar nu băga de seamă neajunsul acesta. Cufărul îi fusese făcut şi era gata de plecare. Clorine era la subsol, luându-şi rămas-bun de la prietenele ei. Trebuia s-o anunţe pe Petite de îndată ce trăsura avea să sosească.

În cele din urmă, îşi făcu şi mama ei apariţia, iar Petite o salută făcând o mică reverenţă.

— Trebuie să vorbim, spuse Françoise, iar Petite îi oferi scaunul.

— Nu, stai tu aici, zise mama şi se aşeză pe marginea patului.

— Peţitoarea spune că faptul că ai o slujbă la curte o să-ţi mărească şansele, dar ne-a avertizat să fii cu foarte mare băgare de seamă la bunul tău nume. Se ştie că societatea de la curte e „libertină”.

Petite dădu din cap, înveselită de felul cum folosise mama ei cuvântul „libertină” într-o asemenea discuţie.

— Aparenţa păcatului te poate distruge la fel de mult ca însuşi păcatul. Ai grijă să nu fii văzută niciodată singură cu un bărbat, căci asta o să-ţi micşoreze şansele unei căsătorii.

— Da, mamă, zise Petite, ascunzându-şi nerăbdarea.

Abia aştepta să-şi ia zborul în lumea largă (şi să scape de dădăceli).

— Dacă vreun bărbat încearcă să-ţi impună voia lui – de exemplu să te sărute – trebuie să te opui din răsputeri şi să-i tragi o palmă. Aceasta e purtarea potrivită pentru o femeie virtuoasă.

— Ştiu, mamă.

— În vara aceasta o să împlineşti şaptesprezece ani şi trebuie să te măriţi cât mai iute cu putinţă. Pentru că după optsprezece ani… Şi Françoise îşi lăsă mâinile în jos a deznădejde, fără să-şi continue vorba. Măcar încearcă să te faci plăcută. Să nu le spui bărbaţilor că ştii să citeşti. Să mănânci cât poţi de mult, pentru că eşti prea slăbănoagă. Nu mai călări, dar, dacă eşti nevoită, călăreşte ca o

doamnă, pe un cal buiestraş, mai liniştit. N-o să ai prea mulţi bani de economisit, dar pune deoparte orice bănuţ pentru dotă. Marchizul şi cu mine strângem şi noi, cum face şi fratele tău.

— Mulţumesc, zise Petite, în sufletul căreia era un vălmăşag de sentimente. De-acum, chiar avea să se despartă de ei, iar gândul ăsta o umplea în acelaşi timp de teamă şi de bucurie.

Clorine îşi făcu apariţia în cadrul uşii, cu părul făcut zulufi, lucru care nu-i stătea deloc în fire.

— Caleaşca regală a venit, anunţă ea. Îşi dăduse cu ceva roşu pe buze şi îşi pătase astfel limba, iar când zâmbea ziceai că e un strigoi.

Petite şi mama ei se ridicară în picioare.

— Eu nu mai cobor, zise Françoise, băgând mâna în buzunarul de la fustă, din care scoase un şirag de mărgele pe care i le puse în mână lui Petite.

Mărgelele de lemn erau tocite de folosinţă.

— Rozariul tatei?

Care fusese atins de însăşi Teresa de Avila.

— Să-ţi îndrume Dumnezeu paşii, micuţo, spuse Françoise plină de o duioşie neaşteptată.

— Şi ţie, mamă, răspunse Petite, cu ochii înotând în lacrimi.

CAPITOLUL 14

— Domnişoara de la Vallière?

Un valet într-o livrea care nu se potrivea cu restul veşmintelor deschise uşa unei trăsuri vechi, ghintuite cu ţinte poleite. Petite îşi puse mâna înmănuşată într-a lui şi urcă. Îi era greu să meargă cu cizma nouă de la piciorul stâng, căreia îi fusese înălţată talpa, şi se simţea ciudat în rochia ei cea nouă, dintr-un brocart galben şi greu, care fusese cândva a lui Marguerite.

Pe locul cel mai bun din trăsură, cel din mijloc de pe bancheta aflată cu faţa la drum, se aşezase deja o tânără elegantă.

— Bună dimineaţa, zise ea.

Avea nişte ochi de un albastru uluitor, în care i se reflectau culorile opalescente ale capei, un veşmânt elegant, tivit din belşug cu dantelă de Veneţia.

— Ei, dar mi-ai putea fi soră, adăugă tânăra zâmbind.

După accent, părea că venea din sud-vestul Franţei, dar vorba îi era cultivată.

Petite înclină din cap, fâstâcită. Amândouă erau frumoase, ce-i drept, aveau părul blond şi ochi albaştri, dar acolo se opreau asemănările dintre ele.

Cu toate că părea să fie doar cu câţiva ani mai mare decât ea – să fi avut nouăsprezece sau poate chiar douăzeci de

ani, după cum i se păru lui Petite –, tânăra femeie avea un aer de lume.

— Bună ziua!

— Eu sunt marchiza de Rochechouart, dar prefer să mi se spună Athénaïs, se prezentă tânăra femeie, deschizând un evantai pictat. Avea mănuşi de dantelă, brodate la încheietură cu fir de aur.

Trăsura porni, iar Petite aruncă o privire în urmă. Pentru o clipă, avu impresia că zăreşte chipul mamei sale la fereastră.

— Am fost numită după zeiţa fecioară, o lămuri Athénaïs, jucându-se cu o cruce incrustată cu perle care îi atârna de un lănţişor prins în corsaj.

Tovarăşa sa de călătorie avea pielea delicată, ca de alabastru. În comparaţie cu ea, Petite avea senzaţia că nu-i decât o biată ţărăncuţă.

— Domnişoara Louise de la Vallière, se prezentă şi ea, bâlbâindu-se puţin. Dar mi se spune Petite, zise, adăugând prosteşte: deşi nu sunt mică.

Poate că acum avea să fie şi ea strigată pe numele de botez. Poate că de acum înainte avea să fie Louise.

— Ei bine, nici eu nu sunt chiar o zeiţă, râse Athénaïs cu glas melodios. Ai o poziţie la curte?

— O să fiu una dintre domnişoarele de onoare ale Doamnei, răspunse Petite, căreia nici măcar acum nu-i venea să creadă.

— Ah, Henriette, zise Athénaïs, înălţându-şi sprâncenele frumos arcuite. O să ţi se pară amuzantă, măcar.

— Şi dumneavoastră faceţi parte din suita Doamnei?

— Din păcate, nu. Eu fac parte de cel puţin şase luni din suita reginei.

— Atunci, înseamnă că-l vedeţi des, zise Petite, înroşindu-se ca o şcolăriţă la mănăstire. Pe rege.

Şi, zicând asta, trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă poziţia, împreunându-şi mâinile în poală.

— Pe vrăjitorul nostru?

Athénaïs avea dinţi mici, drepţi, albi ca mărgăritarele.

Vrăjitor? Da.

— Fireşte, deşi aş zice că tu o să-l vezi de mult mai multe ori decât mine, pentru că îşi petrece mai multă vreme în apartamentele Doamnei Henriette decât în cele ale soţiei sale.

Petite nu prea ştia ce voia să zică Athénaïs cu asta, dar presupunea că nu se poate să fie lucrul la care făcea aluzie.

Vizitiul se opri să mai ia încă două femei – tot nou-venite la curte, ca şi Petite – înainte să se îndrepte spre sud şi să iasă din oraş. Petite era încântată că se aşezase la fereastră, în ciuda murdăriei. Tot ce vedea îi trezea curiozitatea: pelerinii care mergeau pe jos, asinii de povară, încărcaţi cu saci şi vreascuri, omul în picioarele

goale care trăgea după el un măgar, o bătrână într-o litieră aşezată pe un cal. La un moment dat, zări şi patru căruţe cu coviltir şi întoarse capul după ele, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva era şatra de ţigani din copilăria ei (fireşte că nu era).

Trăsura se întunecă apoi, căci pătrunseseră într-o pădure deasă. Alei largi, dar întortocheate erau străjuite de stejari măreţi, de fagi şi de plopi.

Vizitiul le strigă valeţilor să-şi tragă săbiile.

— Poate o să avem parte de un pic de aventură, zise Athénaïs plină de voioşie, deşi îşi strângea crucea în mână.

Se ştia doar că pădurea şi stâncăriile de pe lângă Fontainebleau erau un adevărat rai pentru tâlhari.

Una dintre fete îşi scoase rozariul şi începu să se roage, dar abia trecuse de primele zece mărgele, că o duhoare îngrozitoare o sili să se oprească şi să se ţină de nas. În crengile unui stejar atârnau leşurile a trei bărbaţi.

— În sfârşit, zise Athénaïs, tuşind. De luni întregi îi vânează regele pe vagabonzii ăştia.

Petite nu deschise ochii până nu trecură mult de ei.

Încetul cu încetul, drumul începea să fie mai lin. Traversară un sat liniştit, pe o uliţă lungă, străjuită de copaci, iar în cele din urmă ajunseră cu bine la o arcadă îmbrăcată în iederă care dădea în curtea exterioară a unui vechi castel de vânătoare.

Petite măsura din priviri curtea mare, pătrată, mărginită de pavilioane cu acoperişuri ţuguiate, şi faţadele lungi pe

care se deschideau multe ferestre. Lipsa de uniformitate, iarba care crescuse printre dalele de piatră, măreţia ornamentală, deşi în ruină îi dădeau impresia de melancolie, de neglijenţă fără motiv. Petite ştia că şi în palatul acesta locuise o regină rea din familia Medici. În plus, cu doar patru ani în urmă, regina Christina a Suediei poruncise ca unul dintre valeţii ei – amantul ei, dacă era să-i dea crezare lui Nicole – să fie înjunghiat şi ucis. Se zicea că fantoma lui bântuie pe acolo, împreună cu cea a Dianei de Poitiers şi a Mariei Stuart, regina Scoţiei. Istoria castelului era lungă, tragică şi foarte romantică.

Cine ştie de unde, răzbăteau până la ele sunetul unei viori şi glasul unei femei care cânta o arie.

— Bine aţi venit în paradis, frumoase fecioare, zise Athénaïs când trăsura se opri, hurducăindu-se. Şi fie ca să rămâneţi fecioare, adăugă ea cu un zâmbet ironic, în vreme ce-şi aranja gluga.

— Unde doarme regele? întrebă fata mai plinuţă care stătea lângă Petite, după care începu să chicotească.

— De aici nu se vede dormitorul Maiestăţii Sale, răspunse Athénaïs. Dă înspre est, către grădini, însă pe partea asta se află cabinetul lui, arătă ea, prin grilajul din curtea interioară, către câteva ferestre.

Uluite, fetele îşi lungiră gâturile, ca să vadă mai bine.

Deodată, pe poartă intră în galop un cal cu valtrap albastru şi auriu, se opri elegant lângă trăsură şi se ridică în două picioare. Băiatul care călărea armăsarul cel negru îşi flutură spre ele pălăria cu pene.

— Lauzun, strigă Athénaïs, nu te mai da în spectacol! Nu ne impresionezi.

Zâmbetul ei însă spunea cu totul altceva.

Călăreţul sări din şa, aruncând frâul unui paj care străbătuse în goană dalele de piatră.

— Călăreşte bine, zise Petite, pentru un băieţandru.

— Nu-i deloc un băieţandru, te asigur, răspunse Athénaïs.

În capul scărilor îşi făcuse acum apariţia o femeie ce purta o mască şi-şi ţinea o batistă la nas. Femeia privea în direcţia lor.

— E ducesa de Navailles, supraveghetoarea novicelor. A venit să vă întâmpine.

Athénaïs îşi puse şalul de caşmir, în vreme ce un valet deschidea uşa trăsurii.

— Noi îi spunem doamna Temniceră, adăugă cu glas scăzut, ca s-o audă doar Petite. Ne vedem diseară?

Şi, chiar înainte să se dea jos din trăsură, o sărută uşor pe obraz.

— O, da, răspunse ea cu căldură, mândră şi încântată că-şi făcuse o asemenea cunoştinţă.

— Bine aţi venit, le zise ducesa de Navailles, scoţându-şi masca de catifea. Eu sunt supraveghetoarea voastră.

Le măsura din priviri pe cele trei nou-venite care stăteau în faţa ei în curte. O fată scundă şi dolofană, cu coşuri, una slabă, cu părul blond numai bucle, şi o brunetă zdravănă. Oare cât aveau să reziste la curte? Cât avea să treacă până când vreun părinte protector să le cheme înapoi acasă, speriat de moarte? Cât avea să treacă până când una dintre ele avea să „dispară” în mod misterios, timp de şase luni?

Ducesa de Navailles avea treizeci şi cinci de ani şi părul îi albise deja, în mare parte din cauza responsabilităţii pe care o purta pe umeri. Era supraveghetoarea domnişoarelor de companie, iar slujba ei era să apere castitatea celor treizeci şi două de tinere: unsprezece aflate în serviciul reginei mamă, douăsprezece servind-o pe regină, iar nouă în serviciul lui Henriette, proaspăta soţie a fratelui regelui. Şi nu era deloc o treabă uşoară. Majoritatea fetelor de-abia ieşiseră de sub aripa protectoare a unui cămin sau a unei mănăstiri, iar vorbele dulci şi parfumurile îmbătătoare ale curtezanilor chipeşi şi atât de şarmanţi puteau, cu adevărat, să le sucească uşor minţile.

Şi nu-i era deloc de mare ajutor faptul că Doamna Henriette nu avea decât şaisprezece ani, că era o tânără nechibzuită, cu părul roşu ca focul şi cu o imaginaţie absolut imprevizibilă. Toată curtea ştia deja că soţul ei era gelos, şi nu atât pentru că soţia lui, care n-avea în cap decât flirturi, semăna cu generozitate zâmbete printre tinerii viguroşi, ci pentru că aceşti tineri viguroşi o preferau pe soţia sa, nu pe el.

Nici faptul că regele era de o frumuseţe extraordinar de virilă şi, pe cât părea, nu-şi găsea astâmpăr. Nu trecuse nici măcar un an de când se însurase, dar Maiestatea Sa

dădea deja semne că se cam săturase de habotnica lui soţie spaniolă.

Ce-i drept, nici nu putea să fie condamnat pentru asta, îi trecu prin minte ducesei de Navailles un gând lipsit de loialitate. La urma urmelor, regina era însărcinată şi era necesar să se înfrâneze de la îndatoririle conjugale ale cuplului regal, care se petreceau de două ori pe săptămână; dar nu era numai atât. Măcar de-ar fi învăţat şi ea câteva cuvinte în franceză! De n-ar mânca atâta usturoi şi nu şi-ar petrece toată vremea cufundată în rugăciuni. De n-ar fi fost atât de durdulie şi – da, ducesa de Navailles era nevoită să recunoască – un pic cam sărăcuţă cu duhul.

Ei bine, aşa era cu căsătoriile între capetele încoronate. În curând, nu era nici o îndoială, regele avea să-i acorde cine ştie cărei frumoase titlul de favorită şi totul avea să fie bine – mă rog, cu condiţia ca frumoasa respectivă să nu fie una dintre fetele sale... sau, şi mai rău, soţia fratelui său.

— Urmaţi-mă!

Ducesa de Navailles le conduse pe noile sale subalterne spre o intrare aflată în dreapta porţii interioare, apoi pe o scară în spirală care dădea într-o galerie boltită, în capătul căreia se înşirau mese şi bănci de lemn. Dalele de piatră de pe jos erau lipicioase, muştele roiau peste tot şi mirosea înţepător a carne de oaie şi a ceapă.

Un lacheu se apropie grăbit, aducând un scaun. Ducesa de Navailles se aşeză şi li se adresă fetelor, în vreme ce-şi făcea vânt cu evantaiul:

— Aceasta este sala comună, unde veţi lua masa şi, mai important încă, unde veţi primi instrucţiuni care vor fi valabile tot timpul cât veţi rămâne la curte.

Apoi făcu o pauză, scrutându-le aspru. Avea să dureze ceva vreme până le va învăţa pe fete cum să-şi facă toaleta, cum să-şi poarte evantaiul în mers, cum să facă reverenţe şi plecăciuni. Cu precizia unui sergent militar, avea să le ceară să exerseze mişcările de bază: înclinarea din mers, plecăciunea scurtă, plecăciunea uşoară, plecăciunea de încuviinţare, reverenţa politicoasă, reverenţa totală, precum şi îngenuncherea ceremonioasă şi plecăciunile servile. Căci trebuiau să fie pline de devoţiune şi de supunere până în vârful unghiilor!

— Camerele voastre sunt la caturile de sus. O să vă treziţi în zori, intonă ea, în vreme ce pe lângă ele se perindau servitorii care cărau cuferele. La trezire, camerista vă va spune „Jesus”, iar voi veţi răspunde „Deo gratias”. O să vă ridicaţi de îndată din pat, fără să leneviţi, veţi cădea în genunchi şi veţi spune o rugăciune.

Fetele dădură din cap.

— Va trebui să vă schimbaţi hainele în fiecare zi.

Avea să le vorbească peste câteva zile despre amănuntele ce ţineau de curăţenia personală. Nu era sănătos să se bage în apă cu totul, dar asta nu însemna că anumite părţi ale corpului nu trebuiau spălate, cu excepţia feţei, desigur, căci era dovedit că aşa apar ridurile.

Ducesa îşi tamponă uşor gâtul cu batista dintr-o ţesătură fină, uitându-se să nu fie vreo urmă de murdărie. Se temea că aveau să aibă parte de o vară fierbinte. Oare

cum avea să reuşească să le impună fetelor regula de a ţine obloanele închise?

— O fereastră lăsată deschisă noaptea va fi considerată o încălcare zdravănă. La trei încălcări ale regulamentului, veţi fi nevoite să părăsiţi curtea regală.

Fetele începură să murmure.

Bine. Însemna că sunt atente.

— Trebuie să vă păstraţi camerele curate şi fără purici. Vi se vor aduce frunze de arin, ca să le presăraţi pe jos. Dacă frunzele nu sunt de ajuns, veţi ţine aprinsă noaptea o lumânare pusă pe un tăietor de pâine uns cu clei.

N-avea să le ţină deocamdată lecţia despre şobolani. O să vină şi asta, mai încolo.

— În fiecare dimineaţă, la şase, veţi găsi aici ciocolată caldă şi chifle. Programul zilei va fi afişat pe uşă, adăugă, ridicând o bucată de hârtie, ca să poată vedea cum arată. Un singur lucru va rămâne neschimbat: în fiecare dimineaţă, la ora zece, va trebui să fiţi la liturghie, când merge şi regele.

— Hâc! nu-şi putu opri un sughiţ fata cea brunetă, care îşi acoperi înnebunită gura cu amândouă mâinile.

Ducesa oftă. Fata asta n-avea să reziste nici o lună; ar trebui să înceapă deja să caute o înlocuitoare.

— Cuferele v-au fost duse în camerele voastre, unde veţi putea să vă împrospătaţi. La capătul fiecărui culoar şi în curte veţi găsi toaletele. La ora şase, ne întâlnim din nou aici, ca să vă prezint suitelor în care veţi intra. În seara

asta se dă un spectacol în aer liber, aşa că nu uitaţi să vă luaţi o pelerină!

Un paj îi arătă lui Petite o cameră la mansardă, cu ferestrele spre est, unde Clorine îşi făcea deja de lucru cu încuietoarea şi cu cheia, ca să se asigure că le poate folosi.

— Ştii cine era cea care stătea în faţa ta în trăsură? o întrebă Clorine, care trăgea de o curea de piele ca să deschidă capacul cufărului.

Tavanul era atât de jos, că era nevoită să se aplece.

— Domnişoara marchiză de Nu-ştiu-cum, răspunse Petite, cu ochii fixaţi în tavan. Într-un colţ se întindea o pânză de păianjen. Camera era destul de aproape de o toaletă, dar, prin urmare, avea şi un uşor iz.

— Îşi spune Athénaïs, după numele zeiţei, explică Petite şi zâmbi, amintindu-şi că Athénaïs îi spusese sora ei.

— Nu cumva marchiza de Rochechouart?

— Da, chiar aşa, spuse Petite, care acum pipăia păturile, căpătâiul şi perna, ca să vadă dacă nu sunt jilave.

Se aplecă apoi să se uite sub pat, să nu fie cine ştie ce lighioane pe-acolo.

— Ţi-a spus cumva că este o Mortemart – din Poitou?

— Serios? se ridică Petite, uimită.

Tatăl ei vorbea uneori despre familia Mortemart. Erau nobili de viţă veche şi, de generaţii întregi, aveau poziţii importante la curte. De fiecare dată când un Mortemart trecuse prin Amboise, tatăl ei pregătise o primire demnă de un rege.

— E o familie nobilă dintre cele mai alese, continuă Clorine, scuturând o fustă albastru-închis, din brocart – tot una dintre hainele la care renunţase prinţesa Marguerite. Unii zic că ar fi mai sus chiar şi decât regele.

— Nu-i de mirare că-i aşa de drăguţă, remarcă Petite.

Ferestruica ei dădea spre un şanţ cu apă pe marginile căruia se strânsese o spumă murdară. Ceva mai departe, întrezărea straturi de flori, grădini crescute cam prea mult şi o grotă acoperită cu muşchi. Câţiva grăjdari se strânseseră la umbra unui pâlc de copaci; unul dintre ei ţinea de frâu un cal buiestraş cenuşiu, cu o coamă cam ciufulită. Petite se întreba unde sunt grajdurile – nu prea departe, dacă se lua după miros. Se întreba, de asemenea, dacă lui Athénaïs îi plăcea să călărească.

La ora şase, Petite şi celelalte două fete nou-venite aşteptau în sala comună, aşa cum li se poruncise. Ducesa de Navailles îşi făcu apariţia, urmată de un valet şi de doi paji; unul îi ducea trena, iar celălalt îi făcea vânt cu un mănunchi de pene de struţ.

— Sunteţi gata, fetelor? le întrebă, după ce le arătă rapid cum trebuie să facă o reverenţă cu o supunere plină de conştiinciozitate.

Pe urmă îi spuse valetului să o ducă pe fata plinuţă în apartamentele reginei, iar pe brunetă în suite reginei mamă. Pe Petite însă o lăsă la urmă.

— O să te duc chiar eu la Madame Henriette, zise ducesa, aruncând o privire spre corsajul lui Petite. Nu-ţi stă bine, zise ea încruntată.

— Mi-a fost făcută cadou, explică fata.

Rochia, dintr-un brocat foarte greu, de iarnă, era singura pe care o avea potrivită pentru seară; era împodobită cu trandafiraşi făcuţi din panglici şi avea mâneci lungi, care aveau şi ele, în partea de jos, aceiaşi trandafiraşi. Murea de cald în ea.

— Corsetul trebuie să fie strâns mai bine, zise ducesa, desfăcându-i un pic buclele lui Petite, ca să-i atârne pe umeri. Doamna Henriette insistă ca doamnele din suita ei trebuie să fie „la modă”, cum zic tinerii. Doamna Henriette are o sensibilitate creativă, un dezechilibru al bilei galbene care va trebui să fie repede corectat prin maternitate. Slujba ta va fi să-i faci pe plac, dar să exerciţi, în acelaşi timp, o influenţă liniştitoare. Unul dintre motivele pentru care regina mamă, în marea ei înţelepciune, a acceptat să ocupi această poziţie a fost faptul că ai reputaţia de a fi virtuoasă.

Petite era tare uimită până şi de faptul că avea o reputaţie.

Ducesa zâmbi, dar deloc blând:

— Copilă, să nu uiţi niciodată că, la curte, tot ce faci, tot ce spui este observat şi înregistrat, zise ea, lovindu-şi uşor capul cu mâna. Aici.

— Da, doamnă ducesă, zise Petite.

Apoi o urmă pe supraveghetoare printr-un culoar întunecat ce dădea într-o galerie care, la rândul ei, se deschidea într-o altă curte. Străbătură curtea şi urcară o scară largă, aflată în celălalt capăt al curţii, iar când îşi terminară urcuşul, se pomeniră într-o anticameră elegantă, bogat decorată cu tapiserii şi picturi.

— Suntem aşteptate, îi informă ducesa pe cei doi soldaţi de gardă, care deschiseră de îndată uşile.

Încăperea era de o opulenţă orientală; orice suprafaţă liberă era împodobită, iar pe pereţi era plin de tablouri cu artă păgână obscură, inspirată de vremurile păgâne: Venus stând întinsă goală, răpirea Europei. Aerul era înmiresmat cu aroma dulce de rozmarin a apei de Ungaria. În zonele mai întunecate se întrezăreau siluetele unor servitori în livrele roşii, ca nişte santinele. În mijlocul încăperii, cu spatele la ele, se afla prinţesa. Părul ei roşu era strâns într-un coc, lăsându-i liber gâtul lung, şi era împodobit cu panglici de un verde pal, care se potriveau cu rochia.

— Ştiţi să cântaţi vreo pavană din Aisne? se adresă ea celor patru muzicanţi care stăteau în picioare în balconul de deasupra.

Oamenii îşi ridicară instrumentele – două viori, o teorbă şi o violă.

— Puţin mai repede, ceru ea, făcând o mişcare circulară cu mâna. Aşa, zise, făcând o glisadă plină de graţie spre stânga, apoi spre dreapta. Îţi place, Mimi? îşi întrebă drăgălaşă cockerul spaniel pe care îl ţinea în braţe ca pe un bebeluş. Ah! exclamă apoi, căci le văzuse în sfârşit pe cele două vizitatoare.

— Alteţa Voastră, zise ducesa de Navailles, făcând o plecăciune.

— Alteţa Voastră, repetă şi Petite, chinuindu-se să facă reverenţa pe care abia o învăţase.

— Vă aduc încă o domnişoară de onoare, anunţă ducesa. Domnişoara Louise-Françoise La Baume Le Blanc de la Vallière, o prezentă ea dintr-o suflare.

Petite îşi lăsă ochii în jos. Înţelegea prea bine că ducesa o prezentase cu numele ei complet, ca să compenseze faptul că nu era o nobilă de viţă prea veche, ci doar de câteva sute de ani şi, fără îndoială, rădăcinile familiei sale nu ajungeau până în vremea cruciadelor.

Muzicienii sfârşiseră pavana şi, fără nici o pauză, o luară de la capăt. Prinţesa fredonă o vreme melodia, după care deschise ochii. Câteva şuviţe cârlionţate, strălucitoare, care îi acopereau fruntea îi dădeau un aer ostenit, absolut adorabil.

— Scuzaţi-mă dacă nu par foarte atentă. Îmi place la nebunie cântecul acesta, iar muzicanţii regelui sunt cei mai buni din lume. De la Vallière aţi spus? Unde se află?

— În apropiere de Reugny, Alteţă, răspunse ducesa. Este un orăşel în sud, nu prea departe de Amboise. Tatăl

domnişoarei de la Vallière a fost guvernatorul castelului de acolo.

— La Vallière e un ducat? întrebă prinţesa, ţinând ritmul muzicii cu o mână, la care căţelul din braţele ei se uita cu atenţie.

— Nu, Doamnă.

Prinţesa puse căţelul pe o pernă cu ciucuri, scuturând din cap.

— Atunci, e marchizat? întrebă ea în vreme ce se ridica la loc, îndreptându-şi pe deplin atenţia spre discuţia pe care o purta.

— Nu încă, zise ducesa agitată, studiind hârtiile pe care le ţinea în mână. A fost cerută această onoare, dar încă nu au fost eliberate scrisorile cu patentul regal. Unul dintre strămoşii domnişoarei de la Vallière a luptat împreună cu Ioana d'Arc.

— Şi unul dintre strămoşi mei a condangat-o la moarte, râse prinţesa, jucându-se cu o buclă de păr care-i cădea pe umeri.

— Alteţă, continuă ducesa de Navailles, cu un glas care-i trăda stânjeneala, prinţesa Marguerite d'Orléans, viitoarea mare ducesă de Toscana, a recomandat-o cu căldură pe domnişoara de la Vallière, care a fost în serviciul ei timp de... şi făcu o pauză, ca să verifice în hârtiile ei... timp de şase ani.

— Verişoara mea Marguerite? zise Henriette, atingând cu mâna aluniţa falsă, în formă de inimă, pe care şi-o lipise pe

bărbie. E mare băieţoaică, nu crezi? i se adresă lui Petite, cu o privire maliţioasă.

— Este o prinţesă plină de viaţă, Maiestate.

Henriette începu să râdă.

— Unii m-ar putea descrie la fel şi pe mine, aşa că poate o să ne înţelegem. Apropie-te!

Petite se apropie intimidată, ridicându-şi fustele.

— Şchiopătezi uşor, din câte văd.

Petite se simţi stânjenită. Îşi schimbase ghetele cele noi, care îi corectau mersul, cu pantofi de seară.

— De la un accident la călărie, Alteţă, explică ducesa de Navailles.

— Dar călăreşti, domnişoară?

— O, da, Alteţă.

— Din câte am înţeles, este o călăreaţă foarte bună, adăugă ducesa.

— Bine, pentru că regele insistă să ieşim mereu cu el la plimbări călare, zise Henriette, cu o strâmbătură cam şireată.

— Domnişoara de la Vallière lucrează faorte bine cu acul, continuă ducesa de Navaille să citească din documentele ei, este o perfectă soprană de coloratură şi citeşte foarte bine, în franceză, evident, dar şi în latină şi în... greacă?

Petite încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dar în greacă numai puţin. Acum învăţ.

— Cum? NU ştii spaniolă sau italiană? Henriette îşi puse mâinile în şolduri, prefăcându-se în glumă că e îngrozită. Dansezi, domnişoară de la Vallière?

— Îmi place foarte mult să dansez, mărturisi Petite.

— Arată-ne, zise Henriette, chemând pentru asta încă două doamne tinere, una cu o perucă pudrată, iar alta cu zulufii prinşi cu funde (Petite bănuia că sunt celelalte domnişoare de onoare). Apoi, prinţesa ridică mâna spre muzicieni: O gigă – numai prima mişcare.

Giga – un dans vesel, cu paşi repezi şi săltaţi – se număra printre preferatele lui Petite. Se concentră să compenseze faptul că avea un picior mai scurt şi făcu patru pas de bourrée, încheind cu un contratimp de gavotă.

— Foarte frumos, o lăudă prinţesa. Nu credeţi?

Fetele – care se prezentaseră drept Yeyette şi Claude-Marie – încuviinţară cam bosumflate.

— Domnişoară, află că Maiestatea Sa mi-a încredinţat sarcina de a organiza distracţiile curţii în vara aceasta, iar eu am nevoie de fete care să danseze bine. Şi, dacă tot am ajuns la asta, doamnă de Navailles, n-ar trebui să-mi mai fie dată încă o domnişoară de onoare?

Ducesa se pregătea să răspundă, dar fu nevoită să se întrerupă când pajii deschiseră uşile duble, iar un majordom îl anunţă pe Domnul, fratele regelui. Toţi cei din încăpere făcură o reverenţă la intrarea acestuia.

Petite îl văzuse pe Domnul Philippe la petrecerea aceea dezastruoasă de la Blois, în urmă cu doi ani. Şi-l amintea, un bărbat scund, chiar şi încălţat cu pantofii lui înalţi cu tocuri roşii. Acum, lângă soţia lui, care îl depăşea cu un cap, omul părea şi mai scund. Era îmbrăcat într-o vestă galbenă, strânsă pe corp, cu pieptul auriu şi plină de panglici, iar pliseurile lungi de dantelă ale pantalonilor bufanţi îi ajungeau până la genunchi.

— Ce ai pe bărbie, draga mea? i se adresă el soţiei sale, ţinând mâna înmănuşată pe garda unei săbii incrustate cu aur.

Purta o perucă după moda cea nouă, naturală, iar pe cap avea o pălărie roşie în trei colţuri, cu pene albe. Nu era un bărbat prea chipeş, dar compensa acest lucru prin veşmintele pe care le purta.

— O musculiţă, dragul meu, îşi lămuri Henriette soţul, ducându-şi mâna la aluniţa falsă. Sunt la modă la Londra.

— Şi ea e noua ta domnişoară de onoare? se interesă prinţul, întorcându-se spre Petite.

Între timp, se lăsase seara, iar servitorii începuseră să aprindă lumânările.

— Da, Alteţa Voastră, răspunse ducesa. Domnişoara Louise-Françoise La Baume Le Blanc de la Vallière.

Petite făcu o plecăciune graţioasă, sprijinindu-se puternic pe degetele de la picioare. Sub rochie, genunchii îndoiţi îi tremurau, iar ea spera să nu-şi dea nimeni seama de asta.

— Nu ar trebui să am patru domnişoare de onoare? îşi întrebă soţul Henriette, în vreme ce-şi lua în braţe căţeluşul ca să-l mângâie.

— Ba da, Alteţa Voastră, răspunse ducesa de Navailles, cu glasul acoperit însă de sunetul trompetelor care se auzeau de afară, şi se apucă iar să scotocească prin hârtiile ei. Peste o săptămână sau două va veni încă o domnişoară.

— Nu trebuie să-l lăsăm pe fratele meu să aştepte, zise Philippe, care părea că abia aşteaptă să iasă.

— Domnişoara de Montalais, citi numele ducesa de Navailles, pe când Philippe îşi conducea soţia spre uşă.

Nicole! Petite îşi înăbuşi cu greu un strigăt de surpriză.

— Ia asta, i se adresă tânăra cu perucă, punându-i în braţe pelerina de blană a lui Henriette.

Ameţită, Petite urmă suita cuplului regal, ieşind pe uşile duble şi străbătând mai multe încăperi până să ajungă, în cele din urmă, într-o curte ovală, neluminată. Henriette, îngrijorată de mizeriile lăsate de cai pe dalele de piatră, ceru să i se aducă două litiere. Una dintre ele nu era destul de bogat împodobită pentru Domnul, aşa că cerură să li se aducă o a treia. După ce perechea se instală, purtătorii zdraveni o luară la fugă prin curte, către un portal boltit, aflat sub o scară monumentală de piatră. Petite era nevoită să alerge ca să ţină pasul, urmând alaiul printr-o cameră de gardă şi câteva cabinete, până când se opriră brusc în faţa unei colonade lungi, care se deschidea spre o terasă.

Afară, curtenii în veşminte care mai de care mai fistichii şi mai elegante se plimbau la lumina torţelor. O balustradă joasă îi despărţea de un ochi de apă întunecat, pe care se reflectau luminile. Într-o parte, fuseseră puse nişte scaune în faţa unei platforme înălţate, chiar lângă marginea apei – pentru un spectacol de teatru, ghici Petite, dacă se uita la recuzita de acolo. În jurul platformei ardeau lumânări.

— Trebuia să ne facem intrarea din capul scărilor, zise Domnul iritat, aranjându-şi pălăria în aşa fel încât penele să nu-i intre în ochi.

Un paj fu trimis să aducă degrabă muzicanţii, care apărură în scurt timp, târându-şi instrumentele după ei. Se aliniară pe două rânduri şi, la un semnal, fu anunţată intrarea cuplului. Mulţimea se dădu în lături, făcând loc, iar curtenii începură să facă plecăciuni, în vreme ce Domnul şi Doamna se îndreptau spre marginea apei.

— O să pun pelerina Doamnei lângă scaunul său, explică Yeyette, luând blana din mâinile lui Petite.

— Ne întâlnim la scări după sosirea regelui şi a reginei, aruncă Marie-Claude peste umăr înainte să se facă nevăzută în mulţime.

Pentru prima oară în acea zi, Petite rămase singură, pierdută în mulţimea care se îmbulzea. Se îndreptă spre apă, unde trei gondole împodobite şi un şlep poleit erau manevrate de barcagii înveşmântaţi în mătase roşie şi albastră. Aerul era înmiresmat de parfumul răspândit din vasele de mangal.

Muzicanţii începură să cânte un menuet – dar oare de unde? Muzica se auzea slab, parcă de la o oarecare

depărtare. Petite nu cunoştea piesa, însă era minunată, umplând aerul cu o dulceaţă aproape mistică. Abia după câteva clipe zări luminile unui vas ce luneca încet pe apă. Se simţea răpită de atâta frumuseţe, ca sub o vrajă.

— Iar joacă cei de la Comedia Franceză? auzi ea deodată o voce în spatele său. Regina n-o să fie încântată.

Petite se întoarse şi o zări pe Athénaïs, eleganta marchiză de Rochechouart, care stătuse în faţa ei în timpul călătoriei de la Paris. Fata îi zâmbi, uşurată că vede o figură cunoascută, dar simţi de îndată că se înroşeşte (căci cunoştea acum poziţia înaltă a lui Athénaïs).

— Bine măcar că-l fac pe rege să râdă, spuse un omuleţ destul de urât, mai scund cu cel puţin un cap decât Athénaïs.

Din felul cum era îmbrăcat, Petite îşi dădu seama că era bărbatul pe care-l văzuse mai devreme pe cal, cel pe care îl luase drept un puştan.

— I-ar prinde bine un pic de veselie, continuă el, ţopăind ca să vadă ceva peste capetele curtenilor. Oare unde e?

— Regina a insistat să aibă două ore de rugăciune în după-amiaza asta, aşa că ajung mai târziu.

Corsajul conic al lui Athénaïs avea un decolteu tare îndrăzneţ.

— Ei, uite-o pe sora mea! zise ea, recunoscând-o pe Petite. Uite, Lauzun, continuă, punându-şi mâna înmănuşată pe braţul lui Petite. Nu-i aşa că semănăm? îl întrebă, lipindu-şi obrazul de al fetei.

Omuleţul făcu o strâmbătură sceptică, iar fruntea i se încreţi ca şi cum ar fi fost un câmp proaspăt arat. O măsură pe Petite, după care scoase un sunet ce semăna tare bine cu răgetul unui măgar.

— Opreşte-te, Lauzun! O s-o sperii pe fată. Hai, zi, nu ţi se pare că arătăm ca două surori?

— Ei bine, da, poate, cu excepţia... şi se opri, dar privirea i se îndreptă îndrăzneaţă spre pieptul lui Athénaïs, care izbucni în râs.

— Domnişoară de la Vallière, vi-l prezint pe Clovnia Sa, domnul Lauzun, nebunul regelui... şi nebunia mea.

— Plăcerea este a mea, spuse Petite, cu o reverenţă.

Era cel mai scund bărbat pe care îl văzuse vreodată, înalt cât o sabie.

— Domnişoara de la Vallière are norocul de a fi în slujba Doamnei, zise Athénaïs, care e ceva mai plină de viaţă decât...

Dar vorba îi fu întreruptă de sunetul puternic al trompetelor.

— Ura! Se pare că au sosit, în sfârşit, şi Maiestăţile Lor, zise Lauzun şi se făcu nevăzut în mulţime.

În vreme ce regele, regina şi regina mamă coborau scările, toată adunarea se cufundă în reverenţe, una, şi încă una, iar apoi încă una, de parcă toţi curtenii alcătuiau o imensă floare exotică, aplecându-se în bătaia vântului.

Petite îşi pierduse răsuflarea, fără să-şi poată dezlipi ochii de la rege, care se apropia, urmat la câţiva paşi în spate, de regină şi de regina mamă. Purta pantaloni bufanţi până sub genunchi, împodobiţi peste tot cu panglici viu colorate. Era chiar mai chipeş decât şi-l amintea. Mergea cu măreţia cuvenită unui rege, dar ceva din expresia lui – o căutătură oarecum timidă, într-o parte – îi amintea de tânărul fermier pe care îl întâlnise în acea zi pe pajişte: un bărbat blând, care ştia să se poarte cu caii.

Cele două regine, care erau mătuşă şi nepoată de sânge, semănau foarte mult. Regina, îmbrăcată în mătase neagră, sobră, o urma umilă pe preaputernica ei mătuşă, fără să ridice ochii din pământ.

— Îi e frică de noi, şopti Athénaïs. Biata de ea!

— Poartă doliu?

— Îi place să se îmbrace ca o călugăriţă, răspunse Athénaïs, dându-şi ochii peste cap. Mai ales acum, că în sfârşit a fost făcută.

A, îşi zise Petite, prin urmare zvonurile erau adevărate: regina era însărcinată. Deodată, tresări, căci zărise un chip mititel ce se iţea de sub trena reginei.

— E José, o lămuri noua ei cunoştinţă, piticul favorit al Maiestăţii Sale – nebunul ei. E absolut inofensiv, dar ai grijă cu blondul acela, adăugă Athénaïs şi îşi scoase mănuşa, ridicându-şi degetul arătător, care era înfăşurat în ghips: Fiara aia mică muşcă.

La malul apei, regele îşi scoase pălăria cu pene şi se înclină în faţa soţiei fratelui său.

— Doamnă, îl auzi Petite, dorinţa mea este ca distracţia din seara aceasta să vă fie pe plac.

— Maiestatea Voastră, răspunse Henriette, făcând o reverenţă plină de graţie – tot ceea ce faceţi ne încântă.

Athénaïs schimbă o privire cu Petite.

— Ce ţi-am spus eu? şopti ea discret pe sub evantai.

CAPITOLUL 15

Prima mea dimineaţă la curte, gândi Petite, care se trezise înainte de răsăritul soarelui. Prima mea rugăciune de dimineaţă, primul meu mic dejun (o chiflă, carne uscată de vânat şi un castron cu lapte de vacă). Prima mea crampă de nervi, când se grăbea să ajungă la Doamna înainte de ora opt.

În anticamera ce ducea spre dormitorul Doamnei Henriette, Petite întâlni o mulţime de însoţitoare.

— Domnul Philippe tocmai a plecat să asiste la trezirea regelui, o informă Claude-Marie, cu un zâmbet condescendent.

Zulufii din jurul chipului îi erau prinşi cu panglici în dungi albe şi albastre, care se asortau cu rochia.

Petite o plăcea pe această fată puţin mai mult decât pe prima domnişoară de onoare, Yeyette, care avea o privire tare calculată.

Bărbaţi cu peruci şi femei în mătăsuri strălucitoare discutau în linişte, aruncând din când în când câte o privire spre uşile albe cu ornamente aurii.

Petite rămase în picioare lângă Marie-Claude, întrebându-se ce urma să se întâmple. Bărbaţii se întorseseră spre ea şi începuseră să o măsoare din priviri, ca şi cum ar fi vrut s-o cântărească. Petite îşi întoarse privirea, însă tavanul şi pereţii erau pictaţi cu imagini erotice.

Un băiat în livrea îşi croia drum prin mulţime, urmat de un ofiţer care căra un braţ de lemne. Un valet le deschise una dintre uşile duble, apoi o închise de îndată. Dar imediat după aceea o deschise iar, ca să iasă alţi doi băieţi; unul ducea patul de campanie al unei servitoare, iar celălalt, o lampă de noapte.

Yeyette îşi făcu apariţia în uşă, cu o bonetă cu volane peste perucă.

— Aduceţi micul dejun pentru Doamna, îi porunci ea unui valet.

— Acesta e semnalul că Doamna Henriette s-a trezit, spuse încetişor Marie-Claude. Acum putem să intrăm.

Petite o urmă, împreună cu mulţi alţii, într-o încăpere mare. De patul imens cu baldachin atârnau draperii bogat împodobite. Prinţesa stătea în şezut în pat, cu o bonetă de noapte cu volane pe cap. O doică se aplecă şi o sărută, spunând:

— Bună dimineaţa, copila mea!

Henriette mormăi şi ea „Neaţa!” şi-şi ridică mâinile. Yeyette îi turnă vin pe ele, după ce mai întâi aşezase pe pat un lighenaş. Apoi fu urmată de un şambelan, care aducea un vas cu apă sfinţită. Henriette îşi înmuie degetul în el şi îşi făcu semnul crucii. Şambelanul începu apoi să citească dintr-o carte de rugăciuni, iar Henriette îi repeta cuvintele, cu ochii închişi. Pe urmă îşi făcu apariţia o coafeză, care aducea două pălării. Prinţesa se încruntă gânditoare la ele, după care o arătă pe cea tivită cu o panglică lată, de un verde ca pădurea. Apoi îşi lăsă picioarele să atârne peste marginea patului.

— Dă-i papucii, îi zise printre dinţi Claude-Marie lui Petite.

Fata luă papucii de mătase brodată care se aflau lângă pat şi îi întinse prinţesei.

— Alteţa Voastră, spuse ea, făcând o plecăciune.

Atunci observă că draperiile aurite ale patului erau murdare, apropiindu-se mai degrabă de culoarea aramei.

— Mi i-ai dat inversaţi, chicoti Henriette.

Petite se înroşi, îndepărtându-se de şambelan, care îi înmâna prinţesei o rochie de casă. Ea şi-o puse, îşi făcu din nou cruce cu degetele înmuiate în apă sfinţită, după care se aşeză în jilţul cu braţe aflat în mijlocul încăperii. Şambelanul îi scoase boneta de noapte şi i-o dădu uneia dintre cameristele care se ocupau de garderobă.

— Ţine-i oglinda, îi şopti Yeyette lui Petite, dându-i o oglindă.

Cadrul oglinzii era placat cu argint, însă era cenuşiu ca plumbul, căci avea mare nevoie de lustruire. Petite rămase în picioare în faţa prinţesei, la câţiva paşi de ea, cu oglinda înălţată.

— Mai aproape, zise Henriette, iar ea făcu un pas înainte. Nu te muşc, adăugă prinţesa, râzând.

Celelalte două domnişoare de onoare veniră şi ele lângă Petite, purtând lumânări aprinse, în sfeşnice de argint.

— Sunt gata, îi zise prinţesa valetului, în vreme ce coafeza îi pieptăna buclele frizate.

Un bărbat în livrea îi repetă aceste cuvinte uşierului, după care intrară doi dintre bărbaţii care aşteptaseră până atunci în anticameră: un doctor şi un chirurg.

După ce părul prinţesei fu coafat, ea îi spuse blând lui Petite să lase oglinda jos. După ce doctorul şi chirurgul se declarară mulţumiţi de starea ei de sănătate, una dintre cameristele care se ocupau cu garderoba îi arătă un corset brodat şi două fuste. Prinţesa alese una de mătase galbenă, iar o altă cameristă îi întinse ciorapii şi jartierele, pe care prinţesa şi le prinse singură, cu îndemânare. După care, camerista îngenunche să-i pună pantofii, împodobiţi cu o cataramă de aur.

— Acum, micul dejun, spuse prinţesa, în vreme ce un paj îi lua papucii.

Yeyette se duse la uşă şi-l întrebă pe paznic dacă sosiseră deja cei însărcinaţi cu mâncarea şi băutura. Acesta deschise uşa şi lăsă să intre patru bărbaţi: doi aduceau un serviciu de porţelan, unul, o masă pliantă, iar al patrulea,

feţele de masă. Masa fu astfel pusă şi într-o cupă fu vărsat vin dintr-o carafă. Unul dintre cei patru făcu un pas înainte şi gustă vinul din cupă, dădu din cap aprobator şi abia apoi i-l dădu prinţesei, care îl bău pe tot, însetată.

— Acru, zise ea, făcând o strâmbătură jucăuşă, care îi smulse un zâmbet lui Petite, ca şi celorlalţi, de altfel.

Prinţesa era atât de încântătoare!

Apoi, Henriette îşi dădu singură jos rochia de casă. Cămaşa de noapte era albă, brodată pe margini şi, deşi avea câteva petice, era foarte drăguţă. Îşi scoase de la gât o cruce cu rubine agăţată de o panglică şi i-o dădu primului valet, care o puse într-un săculeţ de catifea.

— Ţine de capătul ăsta, şopti Claude-Marie, întinzându-i lui Petite un colţ al rochiei de casă a prinţesei, şi amândouă ridicară veşmântul, pentru ca prinţesa să aibă parte de un pic de intimitate.

Una dintre cameristele responsabile cu garderoba o ajută pe prinţesă să-şi scoată cămaşa de noapte, ţinând-o de mâneca dreaptă, în vreme ce Yeyette o ţinea de cea stângă, după care i-o dădu celeilalte cameriste. A treia cameristă veni în faţă, aducând o cămaşă, corsetul brodat, două jupoane şi fusta cea galbenă. Petite îşi feri ochii de la trupul prinţesei goale (care era roşcată peste tot), dar în acelaşi timp încerca să-şi întipărească în minte ceea ce se petrecea acolo şi care era treaba fiecăruia.

Apăru apoi încă o cameristă, care aducea un platou cu coliere de perle şi cercei. Prinţesa îşi alese şiragul dorit, şi camerista îl puse la gâtul ei subţire. Apoi Henriette îşi puse singură cerceii. Unul dintre valeţii însărcinaţi cu garderoba

îi aduse trei batiste de dantelă pe o tavă poleită cu argint şi încă o tavă pe care se aflau mănuşi şi evantaie.

— Cum arăt? întrebă prinţesa, aranjându-şi şalul din păr de cămilă şi gluga potrivită.

— Minunat, răspunseră fetele în cor.

Henriette aşteptă ca un valet să pună două perne pe jos, lângă pat. Apoi valetul se ridică, iar ea şi şambelanul îngenunchează pentru rugăciune.

— Quaesumus, omnipotens Deus, intonară cu toţii, în vreme ce ea îşi făcea cruce cu apa sfinţită.

După aceasta, prinţesa bătu din palme.

— Acum, la liturghie, bunele mele doamne!

Într-o galerie lungă, alaiul prinţesei se alătură mulţimii enorme de curteni adunaţi. Două gărzi stăteau în faţa uşilor duble.

— E cabinetul regelui, îi explică Marie-Claude lui Petite.

Ea şi celelalte două domnişoare de onoare stăteau în spatele prinţesei, care vorbea cu trei femei – două ducese (dacă era să-şi dea seama după lungimea trenelor lor) şi Athénaïs, care îi atrase privirea lui Petite.

La deschiderea uşilor, mulţimea fu străbătută de un murmur. Toţi făcură o reverenţă adâncă în momentul când îşi făcu apariţia regele, urmat de o mulţime de bărbaţi: fratele său, miniştri de stat, prinţi de sânge, ambasadori străini, valeţi. Petite aproape că nu vedea pe nimeni; nu avea ochi decât pentru rege. El scruta din ochi mulţimea,

iar gărzile îi deschideau drumul. Un bărbat ieşi în faţă şi-i puse regelui o hârtie în mână, iar unul dintre secretari i-o luă. Fu urmat de alt bărbat, care făcu o plecăciune şi-i adresă câteva cuvinte. Regele încuviinţă din cap, aruncându-i o privire secretarului, după care se îndreptă spre capelă, ridicându-şi pălăria în faţa doamnelor. O femeie îşi pierdu cunoştinţa şi fu dusă în firida unei ferestre, ca să-şi revină.

Henriette făcu o reverenţă graţioasă, iar regele îi luă mâna înmănuşată şi i-o sărută. Petite, care era chiar în spatele prinţesei, fu nevoită să se sprijine de zid ca să nu se clatine pe picioare. Era atât de aproape de el, încât îi putea simţi răsuflarea înmiresmată cu scorţişoară. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă.

Inima fetei tresălta de bucurie. Regele făcu un semn din cap şi trecu mai departe.

Cu genunchii tremurând, Petite îl urmă pe rege şi suita lui în capelă, luând loc, alături de celelalte domnişoare de onoare, în spatele lui Henriette. Îşi împreună strâns mâinile, însoţindu-l pe rege în rugăciune.

Balul din seara aceea avea loc în galeria lui Francisc I, o încăpere imensă, de o opulenţă discretă, cu tavanul, pereţii şi podeaua sculptate şi pictate ca o cutie cu bijuterii. Ferestrele imense dădeau spre terasă şi spre un heleşteu mare cu crapi, cum remarcă Petite abia acum. Sfeşnice de argint străluceau pe mesele împodobite care fuseseră întinse într-o parte. Candelabrele imense de cristal, cu cel puţin douăzeci de braţe, atârnau din tavanul înalt.

Petite stătea laolaltă cu celelalte domnişoare de onoare ale Doamnei Henriette, uitându-se la alaiul de nobili care dădeau ocol sălii, înveşmântaţi în minunate haine de satin şi de catifea. Prinţul de Condé era uşor de recunoscut, datorită nasului său mare. Un gentilom foarte elegant, ce părea plin de viaţă, era Nicolas Fouquet, ministrul de finanţe. Petite o zări pe Athénaïs în celălalt capăt al sălii şi-şi flutură evantaiul spre ea. Călătoria pe care o făcuseră împreună în trăsură părea acum îndepărtată, ca şi cum ar fi fost într-o altă viaţă.

Petite se gândea că Henriette era una dintre cele mai frumoase femei din adunare, în ciuda pistruilor şi a părului său roşu. Într-o rochie de brocart de un galben strălucitor – căreia tivul îi fusese cusut în grabă cu doar un ceas în urmă –, prinţesa cea plină de viaţă se foia încântată, făcându-şi vânt cu putere cu evantaiul şi strigându-i tare pe nume pe cei cunoscuţi, ca un copil scos la bâlci. Domnul, care-şi pudrase faţa şi avea pe obraji trei aluniţe false de mătase roşie, în formă de diamante, o admonesta:

— Linişteşte-te!

La ora şapte, răsunară trompetele, iar muzicanţii îşi luară instrumentele. Curtezanii se ridicară cu toţii în picioare, după care făcură o reverenţă, căci intrau regele, regina şi regina mamă.

Regele scruta încăperea, cu chipul neclintit, ca o mască. Primea adulaţiile pline de pasiune cu o atitudine calmă. O femeie aflată mai în spate căzu la pământ şi fu scoasă repede afară din sală. (Petite trase concluzia că se leşina destul de des pe acolo.)

Regele se aşeză, urmat de regina mamă şi de regină, în această ordine. Pe urmă se aşezară Philippe şi Henriette, după ei, prinţii şi prinţesele de sânge şi toţi ducii şi ducesele, care îşi ocupaseră locurile potrivit importanţei titlurilor lor. După aceea, regele se ridică şi toţi ceilalţi îi urmară exemplul, iar zgomotul făcut de scaunele ce alunecau pe podea aproape că acoperise cu totul muzica.

Regele făcu o plecăciune solemnă în faţa soţiei sale. Regina îşi puse mâna micuţă pe braţul lui şi îl urmă spre locul de dans. Petite îi vedea pântecele umflat, care confirma ceea ce se şoptea. Domnul şi Henriette se îndreptară şi ei spre centru; Henriette era mai înaltă cu un cap decât soţul ei. Pereche după pereche, cei din cercul interior îşi ocupară locurile, gentilomii la stânga, doamnele la dreapta. Muzicanţii atacară primele acorduri şi dansatorii se înclinară unii către alţii. Balul începuse.

Încruntată toată de concentrare, regina dansa în paşi de branle. Mişcările sale erau mecanice – stânga, dreapta, stânga, dreapta –, în vreme ce mişcările regelui umpleau legănarea simplă a dansului cu o solemnitate plină de graţie.

Un bărbat îi şopti la ureche lui Petite:

— Cred că eşti de acord că Maiestatea Sa dansează minunat.

— Domnul de Gautier! exclamă Petite. Fostul ei maestru de la Blois era foarte elegant, cu o pălărie de fetru cu boruri largi şi cu o vestă albă de satin.

El îi zâmbi, îşi duse arătătorul la buzele vopsite şi se strecură mai departe prin mulţime.

Se anunţa acum alt dans, numit courante, în trei timpi, iar bărbaţii şi femeile înaintară. Prin mulţime trecu un murmur când regele se înclină în faţa lui Henriette şi o conduse spre mijlocul sălii.

— Acum o să vedem cu adevărat un dans, zise o femeie lângă Petite.

Era Athénaïs, îmbrăcată elegant într-o mătase stacojie.

— Nu dansezi? întrebă Petite, în timp ce muzicanţii îşi luau instrumentele.

— Eu prefer amuzamente mai sedentare, zise ea, uitându-se la dansatorii care făceau o reverenţă profundă.

— O la la, şopti Petite când regele făcu un pas sprinten înainte, după care sări înapoi în a treia poziţie de balet, cu amândouă braţele ridicate.

Henriette răspundea în mod delicat şi cu precizie mişcărilor lui.

— Maiestatea Sa şi Doamna Henriette par făcuţi unui pentru altul, nu crezi? o întrebă Athénaïs, acoperindu-şi gura cu evantaiul. Păcat! adăugă ea, mutându-şi privirea spre Philippe, care îi privea încruntat pe dansatori.

Petite nu prea ştia ce să răspundă la remarca asta.

— Dansează amândoi bine, zise, hotărând să se refere numai la dans.

Regele înainta, se legăna, se întorcea, după care făcu o plecăciune adâncă spre Henriette, cu braţele ridicate. Petite rămase fără grai, în vreme ce el se repezea înainte,

făcând un pas de bourrée după altul, fără nici o greşeală. Cadenţa muzicii devenea tot mai rapidă, iar el făcu o serie de piruete, cu o vivacitate atât de plină de graţie, că fetei i se tăie răsuflarea. La mişcarea finală, regele făcu o săritură, lovindu-şi picioarele unul de altul într-o cabriolă plină de vigoare.

— Bravo! strigă Petite, în vreme ce mulţimea izbucnea în urale. Bravo!

În noaptea aceea, Petite şi celelalte domnişoare de onoare rămaseră până târziu la bal, întorcându-se în camerele lor abia la două noaptea. A doua zi dimineaţă, Clorine fu nevoită s-o zgâlţâie ca s-o trezească, dar fata se scutură repede de somn, căci abia aştepta să meargă la vânătoare – prima ei vânătoare împreună cu curtea.

Spaţiul din faţa capelei era deja plin de călăreţi când ajunse Petite. Lângă poartă, regele stătea în şa, ţinând frâul cu dreapta, în vreme ce stânga i se odihnea pe coapsă. Peste vesta de piele avea o haină lungă de brocart verde, cu manşetele întoarse, astfel încât să lase la vedere mânecile din dantelă fină ale cămăşii. O pelerină îi atârna neglijent pe umăr. În depărtare se auzea lătratul câinilor care stârneau vânatul.

Călăreţii le ajutau pe doamnele de la palat să încalece caii de plimbare – bătrâni, liniştiţi, pe jumătate orbi, care n-aveau să se sperie ori să sară vreodată.

— Nu vă faceţi griji, e blând, o asigură un călăreţ pe Petite, aducându-i un ponei murg lângă un pietroi de pe care putea încăleca. Şaua într-o parte, din piele fină, era frumos lucrată. Până şi zăbala era ornamentată, iar căpăstrul avea

pene de struţ. Călăreţul o ajută pe Petite să pună piciorul în şa.

Cu un strigăt puternic, regele dădu pinteni puternicului său armăsar şi se îndreptă spre parcul cu cerbi, urmat de maestrul dresor al câinilor, care ţinea un corn rotund pe umăr. Pajii ce purtau în lesă ogarii ţâşniră de îndată după ei. Regina şi Henriette îi urmau într-o trăsură deschisă uşoară; doi dintre piticii reginei se agăţaseră de părţile laterale şi se strâmbau de zor. Poneiul lui Petite îi urmă fără prea mare chef pe ceilalţi în parc. Ea îl lovi cu putere cu biciuşca, şi animalul grăbi pasul, însă pentru foarte puţin timp.

În pădure, la o cotitură, o aştepta o femeie pe un căluţ negru.

— Mă gândeam eu că tu trebuie să fii.

Petite era tare încântată de întâlnirea cu Athénaïs, marchiza cea elegantă.

— Te ţii frumos pe cal, din câte văd, îi zise Athénaïs, zâmbitoare. Ai mai fost la vânătoare?

— Mergeam cu tata, zise Petite. Şi am fost şi când eram la Blois.

— La vânătoare cu şoimi?

— Aproape orice fel de vânătoare, dar cel mai mult am vânat cerbi şi iepuri.

O ramură trosni deasupra lor, însă calul lui Petite nici măcar nu ciuli urechile.

— Nu era ca aici.

Nici pe departe atât de solemn... de plictisitor. Cu gândul la limitele parcului, tatăl ei ar fi numit-o „vânătoare cu forţa”.

Athénaïs strivi o insectă.

— Urăsc când trebuie să ies afară în mai, mărturisi ea, în vreme ce-şi examina mănuşa, să nu se fi murdărit de sânge.

— E cam devreme pentru vânătoarea de cerbi.

Tatăl lui Petite ar fi preferat să aştepte până în august. Atunci, cerbii nu mai aveau puf pe coarne şi începuseră deja să se îngraşe, pentru vremea boncăluitului. „Nu e prea bine pentru vânătoare, dar e mai bine pentru slănină”, zicea el. Fără doar şi poate, regele era mai interesat de vânătoare.

— Ca să fiu sinceră, mie nu-mi place absolut deloc să ies, însă Maiestatea Sa insistă să vâneze de cel puţin trei ori pe săptămână. Cred că, dacă ar putea, şi-ar duce viaţa în aer liber, oftă Athénaïs cu tristeţe. Şi, evident, îl urmăm cu toţii cu mare bucurie... cel puţin cât să fim văzuţi, zâmbi ea ironic, după care îşi luă rămas-bun şi îşi îndemnă calul înapoi spre castel.

Petite îşi lovi zdravăn calul cu biciuşca şi reuşi în sfârşit să-l facă să o ia la un galop nebun. Luându-se după sunetele de corn, ajunse la o răscrucea mare, din care porneau cărări în toate părţile, străjuite de şiruri lungi de copaci pe fiecare parte şi de tufişuri dese de ferigi. Auzea în depărtare sunetul slab al cornului, dar destul de tare încât

să distingă notele, ceea ce însemna că ogarii încă îşi fugăreau prada. Apoi, dintr-odată, auzi hărmălaia făcută de strigătele hăitaşilor, cărora li se alăturaseră caii, câinii şi călăreţii. Îşi croi drum prin hăţişurile dese până când ajunse la marginea unui heleşteu mare.

În mijlocul lui, un cerb frumos înota înnebunit, cu ochii ieşiţi din orbite şi răsuflarea întretăiată. Ogarii se aruncaseră în apă după el, urmaţi într-o bărcuţă de maestrul câinilor. Regele şi oamenii lui aşteptau călare pe malul celălalt. Petite le văzu pe regină şi pe Henriette în trăsura lor deschisă, la liziera pădurii, înconjurate de curteni în căruţe sau trăsuri uşoare, cu două roţi. Sunetele cornului adunaseră toată mulţimea.

În cele din urmă, cerbul încercă să iasă pe malul celălalt, iar maestrul câinilor, care se afla cel mai aproape, îi dădu lovitura de graţie, înjunghiindu-l cu un cuţit de vânătoare.

Petite văzu din pădure cum cerbul, în zvârcolirea morţii, se scăpă pe el. Până să reuşească maestrul să-şi cheme ogarii, aceştia îl devoraseră pe jumătate. Fata îşi mână calul în jurul heleşteului ca să ajungă în locul unde se aflau curtenii, în vreme ce animalul însângerat era tras pe ţărm. Acolo, încercând să dea demnitate ritualului, regele despică pieptul cerbului şi-i oferi reginei inima acestuia. Una dintre domnişoarele sale de onoare o puse într-o tolbă de vânătoare din piele, pe care regina şi-o atârnă la gât, arătând cu mândrie trofeul. În inima unui căprior se găsea un os care împiedica animalul să moară de frică; osul acesta avea să-i servească reginei drept amuletă când îi va veni vremea.

Petite călări înapoi spre castel împreună cu alaiul, în urma trăsurii ce le purta pe Henriette şi pe regină. Un cerb

încolţit era o privelişte cu adevărat frumoasă, dar vânătoarea aceasta fusese stângace.

*

Când Petite se întoarse la castel, mai avea timp doar să-şi schimbe în grabă hainele, căci era aşteptată înapoi la Doamna.

— N-o să ghiceşti cine a trecut pe aici, în căutarea ta – fostul tău maestru de dans de la Blois, domnul duce de Gautier, o anunţă Clorine pe când îi peria fetei părul fin, care avea tendinţa să se încurce.

— A fost făcut duce? zise Petite cu o strâmbătură, căci Clorine tocmai încerca să-i descurce un nod.

— Chiar aşa! Acum este maestru de festivităţi şi gentilom al camerei de culcare a regelui – unul dintre ajutoarele cele mai de încredere ale regelui, zice maestrul patisier. Voia să se asigure că ai aflat de schimbarea din programul de azi. În după-amiaza aceasta va fi o întâlnire pentru a se decide cine va dansa într-un balet. Ei, hai, zise Clorine, răspunzând privirii înspăimântate a lui Petite. Eu l-am asigurat că o să vii şi tu, din moment ce...

— Clorine, nu se poate! bâigui Petite uluită. Nu putea s-o facă.

— ... din moment ce Doamna va fi acolo.

Petite mormăi nemulţumită, în vreme ce Clorine îi punea un corsaj simplu şi o fustă. Apoi, muşcându-şi buzele şi

pălmuindu-şi uşor obrajii, ca să le dea culoare, alergă printre arcade, până la galeria cu coarne de cerb şi reuşi să se strecoare pe neobservate printre curtenii care stăteau de vorbă.

Domnul duce de Gautier, aflat în faţă, sună dintr-un clopoţel şi toată lumea se opri din vorbă.

— Baletul anotimpurilor va fi prezentat pe douăzeci şi trei iulie, într-o sâmbătă, începu el. După cum ştiţi aproape toţi, va fi o creaţie a Doamnei.

Henriette, se ridică, făcând o reverenţă încântătoare, iar cei de faţă începură să aplaude. Lauzun slobozi un răget ca de măgar, iar Petite, care stătea în spate, izbucni în râs odată cu toţi ceilalţi.

— Avem şase săptămâni la dispoziţie, continuă Gautier, ceea ce ar trebui să fie de ajuns. Domnul Benserade a compus deja versurile, zise el, făcându-i semn poetului să se ridice, iar domnul de Lully, muzica, adăugă, în vreme ce un bărbat chipeş, cu trăsături de italian, făcu o plecăciune. Cât despre actori, regele va juca două roluri...

Gautier rămase tăcut până când aplauzele încetară cu totul.

— Mai întâi rolul lui Ceres...

Un murmur de uimire străbătu mulţimea luată prin surprindere. Regele avea să joace rolul unei zeiţe?

— ...după care pe cel al primăverii. Doamna Henriette va juca rolul Dianei, regină şi vânătoriţă. Va fi un balet şi operă în nouă acte.

Gautier explică pe scurt care vor fi actele, încheind:

— Actul al cincilea este Toamna, cu viticultori, patru femei şi patru bărbaţi – unul dintre aceştia va fi jucat de Domnul.

Philippe, fratele regelui, se ridică, fiind aplaudat cu înflăcărare.

— Eu pot să fiu un viticultor, zise Lauzun, clătinându-se pe picioare ca şi cum ar fi fost beat.

Gautier aşteptă până se făcu iar linişte.

— Vă mulţumesc, domnule Lauzun. Vă voi anunţa când iau o decizie. Actul al şaselea este un scurt interludiu, cu şase filfizoni de la ţară. Al şaptelea, oameni mascaţi joacă un joc de cărţi... sau, mai bine zis, pierd la cărţi.

— Eu ştiu bine partea asta, strigă iar Lauzun, făcându-i iar pe toţi să râdă.

— Vă mulţumesc, domnule Lauzun, zise Gautier, ridicând glasul ca să se facă auzit, dar cred că aici se află mai multe persoane care cunosc rolul la fel de bine.

Prinţul de Condé luă o mină disperată şi toţi izbucniră în râs, căci ştiau prea bine despre ce era vorba.

— În scena a opta, continuă Gautier, care reprezintă iarna, regele se întoarce, interpretând primăvara, însoţit de Jocuri, Râsete, Bucurie şi Abundenţă. O să încheiem cu scena a noua, ultima, în care va apărea Apolo, însoţit de muze. Şi cu asta... la treabă! spuse maestrul de dans, deschizându-şi braţele. O să încep cu distribuirea celor zece însoţitoare ale Dianei, nimfele. Cine dintre voi poate dansa un bourrée solo?

Gautier scruta din ochi încăperea peste care se aşternuse tăcerea. Bourrée, un dans vioi în doi timpi, trebuia dansat sacadat, în ritm staccato, cu o înflăcărare mare, aproape de extaz.

— Domnişoară de la Vallière?

Petite îi adresă o privire rugătoare, care îl implora să n-o ia.

— Apropiaţi-vă, domnişoară, spuse Gautier cu blândeţe, dar poruncitor.

Petite scutură din cap.

El îi zâmbi cu o delicateţe părintească.

— Sunteţi gata?

Muzicanţii îşi luară instrumentele.

O, Doamne! Muzica se revărsă peste adunare, redându-i curajul. Petite făcu primul pas, după care se avântă în vraja dansului.

— Felicitări, surioară, zise Athénaïs, cu mâna pe aluniţa în formă de inimioară pe care şi-o pusese pe obraz.

Luându-se după Henriette, toate doamnele începuseră să poarte aluniţe.

— Am auzit că ai primit unul dintre rolurile principale în spectacolul Doamnei.

— Da, răspunse Petite posomorâtă.

Gondola luneca pe apa ca oglinda a heleşteului cu crapi, iar luna şi stelele se răsfrângeau în apă ca un covor diamantin. Undeva, în spate, cântau muzicanţii aflaţi într-o altă barcă.

Athénaïs izbucni în râs.

— Nu mai fi aşa de speriată! Indiferent dacă îţi place sau nu, ai fost propulsată pe scena acestei vieţi fermecate, zise ea, fluturându-şi mâna plină de bijuterii pe deasupra apei.

— Domnul de Gautier a fost maestrul meu de dans la Blois, îi explică Petite, aşa că bineînţeles că ştia ce paşi îmi cere să fac.

— După cât se pare, ai fost o elevă silitoare, zâmbi Athénaïs, făcându-i încet şi languros cu ochiul.

Înainte de prima repetiţie, Petite nu putuse închide ochii toată noaptea.

— N-o să pot să merg, îi declară ea lui Clorine la trezire. Lecţiile au început deja.

Sau aveau să înceapă cât de curând. Era sigură de asta.

— Curaj, domnişoară, zise Clorina. Strămoşul tău n-a luptat oare alături de Ioana d’Arc?

— Dar el nu era nevoit să se gândească la lucruri mărunte, mormăi Petite, plesnindu-se peste burtă. Te rog, Clorine! O să fie şi regele acolo, iar eu ştiu că o să cad în nas. Când îl văd, nici nu mai ştiu cum mă cheamă. Spune-le că nu pot

să vin. Spune-le că m-am îmbolnăvit de ciumă, inventează ce vrei!

— Hai, hai! O să fie bine. Mă duc să-ţi fac un suc de fructe. Doar nu vrei să-l dezamăgeşti pe dragul nostru duce de Gautier, nu-i aşa?

După un castron plin cu suc strecurat de banane, în care fusese presărat din belşug laudanum, Petite se simţi mult mai bine, chiar aşa cum îi prezisese camerista. Ce-i drept, devenise puţin cam visătoare, dar n-o mai stânjenea nimic. Şi, slavă Domnului, intervenise o amânare.

— Maiestatea Sa se află încă într-un consiliu, îi informă Gautier pe cei prezenţi.

Prin sală trecu un murmur de dezamăgire.

— Dar a spus că va veni ceva mai târziu, interveni Henriette, ridicându-şi nasul dintr-o grămadă de mostre de ţesături aşezate pe o masă din colţul sălii celei mari. La ora trei.

— Excelent! Atunci, o să avem timp să repetăm o dată toată scena, răspunse Gautier. O să începem cu uvertura.

De îndată se iscă o mare vânzoleală, căci membrii corului se duceau la locurile lor. Domnul de Lully îşi ridică bagheta, iar vocile profunde ale baritonilor răsunară în sala spaţioasă şi cu o bună rezonanţă:

— „Cine, în miez de noapte”...

Domnul de Lully făcu o mutră acră şi-şi acoperi urechile, clătinând din cap.

— Încă o dată!

— „Cine, în miez de noapte...”

De data asta se auziră câteva râsete.

— Încă o dată, questa volta con energia, zise domnul de Lully, amestecând franceza cu italiana, dar toţi pricepură ce vrea să zică.

Apoi îşi ridică bagheta şi vocile groase de bărbaţi bubuiră:

— „Cine, în miez de noapte, adus-a soarele pe cer? Stele mai frumoase nicicând nu s-au văzut.”

— Magnifico! Quello era bello!

Repetiţia dură toată după-amiaza. Domnul de Lully lucra cu corul şi cu instrumentiştii, domnul Benserade modifica versurile, iar Gautier îi învăţa paşii pe dansatori.

Petite îşi repetase secvenţa de nouă ori, dar tot nu reuşea să o prindă perfect. Era atât de concentrată să o scoată la capăt cu ea, încât nici măcar nu observă intrarea regelui şi făcu reverenţa cu mare întârziere.

— Nu vă opriţi pentru mine, domnişoară, zise regele, ducându-şi mâna la pălărie.

Petite se uită în spatele ei.

— Nu, dumneavoastră! zise el. Arătaţi-mi secvenţa aceea!

Petite încremeni. Se îndoia că o să fie în stare să facă trei paşi fără să se împiedice şi să alunece. Gautier îi reţinu privirea.

— Maiestate, domnişoara de la Vallière va fi încântată, sunt sigur, să danseze pentru Alteţa Voastră.

Apoi, maestrul de dans făcu o mişcare circulară cu degetul, ca şi cum i-ar fi zis: „Domnişoară, trezeşte-te, regele ţi-a vorbit!”

— Maiestatea Voastră, spuse în sfârşit Petite, făcând o reverenţă, în vreme ce inima îi bătea atât de tare, că se temea că o să leşine, sunt onorată, dar... şi-şi ridică privirea, fără să ştie ce să spună; în clipa aceea însă în faţa ochilor ei nu se mai afla regele, ci tânărul pe care îl întâlnise în sălbăticia de la Chambord, liniştind un cal speriat cu o autoritate plină de blândeţe. Dar este o secvenţă dificilă şi încă nu am reuşit să o stăpânesc.

— Înţeleg, însă aţi dansat-o foarte bine adineauri.

— Vă mulţumesc, Maiestate, bâigui Petite cu glas tremurător.

— Ce-ar fi să dansez cu dumneavoastră?

Şi regele le făcu semn instrumentiştilor şi-i întinse mâna.

Petite îşi puse mâna într-a lui. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, conştientă de fiecare mişcare a picioarelor, se răsuci peste piciorul stâng şi apoi se întoarse pe sfert, abrupt, spre stânga.

Cu un zâmbet în ochi, regele o conduse printre paşii repezi şi complicaţi: înainte, în spate şi înainte; spre dreapta, spre stânga, deschidere.

— Acum, zise el ridicându-se pe vârfuri, iar ea se abandonă cu totul beţiei paşilor repezi, când târşâiţi, când ţopăiţi. Cântaţi cu toţii!

Sala izbucni într-un ropot de aplauze.

În zilele următoare, toată lumea începu să-i arate un respect evident lui Petite. Până şi ducesa de Navailles îi făcu semn cu capul, din mers. Petite îşi spunea că asta n-avea nici o importanţă, că nu însemna nimic, dar, chiar şi aşa, păşea ca prin vis. Încă nu se spălase pe mâna dreaptă, mâna pe care i-o atinsese el.

CAPITOLUL 16

Nicole sosi pe la mijlocul lui iunie, chiar în ziua în care Henriette împlinea şaptesprezece ani. La început, Petite nici măcar n-o recunoscu, deoarece îşi pudrase faţa şi îşi încreţise părul negru, care acum se ridica mult deasupra frunţii. Făcu o reverenţă stângace în faţa prinţesei, fără să îndrăznească să-şi aplece capul, de teamă că o să i se desfacă elaborata coafură. Petite îi zâmbea încurajator.

— Domnişoară de Montalais, trebuie să fii darul pentru ziua mea de naştere, zise prinţesa în felul ei exuberant, care li se părea încântător tuturor. Care sunt talentele dumitale unice?

— Pot să aud de la depărtare ce spun oamenii, zise Nicole, după o clipă de gândire.

— Ăsta e un talent primejdios, aici, la curte, râse prinţesa.

— Şi pot să păstrez secrete, adăugă Nicole.

— Atunci o să te folosesc, spuse prinţesa.

— Am atâtea să-ţi povestesc, îi şopti Petite cu prima ocazie.

Nicole se holba peste umărul ei.

— Bărbatul ăla cu nas mare trebuie să fie prinţul de Condé. Şi acolo nu cumva e mareşalul d'Albret, vorbind cu contele de Guiche, şi... Ooo! Acela sigur e Nicolas Fouquet, marchizul de Belle-Île.

— Cum de cunoşti atâţia oameni? o întrebă Petite, întorcându-se să se uite în spate.

Nicolas Fouquet, îmbrăcat impecabil, se afla în apropierea lor, întreţinându-se cu o doamnă mai vârstnică. Fouquet nu era decât marchiz, însă, ca ministru de finanţe, era unul dintre cei mai puternici bărbaţi de la curte.

— Eu sunt aici de peste trei săptămâni, adăugă ea, de trei săptămâni, cinci zile şi două ore, şi abia dacă încep să cunosc doi-trei dintre ei.

— Domnul Fouquet zice că palatul lui e aproape gata, o informă Nicole cu glas scăzut. Şi femeia cu care vorbeşte vrea să ştie ce mai face soţia lui.

Făcu apoi o pauză, concentrându-se, şi continuă:

— El a zis că ei nu-i prieşte arşiţa asta. Ştiai că soţia lui e însărcinată?

— Eu nu ştiam nici măcar că e căsătorit, spuse Petite, în vreme ce muzicanţii începuseră să cânte. Cu siguranţă, nici nu avea purtarea unui bărbat căsătorit.

După o excursie, urmată de un ospăţ, o piesă de teatru şi, din nou, mâncare şi băutură, Petite o conduse pe Nicole, care se cam ameţise, în camerele lor, mergând înaintea ei cu un sfeşnic aprins în mână. Luna era ca o seceră subţire; la ferestrele castelului se vedeau ici şi colo lumânări.

— Locul ăsta e paradisul bârfitorilor, zise Nicole, aşezându-se cât mai confortabil în patul ei cu aşternuturile mototolite.

— Să ştii că nu tot ce auzi e şi adevărat, o avertiză Petite, verificând stabilitatea unui scaun înainte să se aşeze.

— Fără îndoială, regele râvneşte la soţia fratelui său – şi e de înţeles: regina e însărcinată, aşa că el nu poate să facă amor cu ea şi, dacă nu-şi varsă sămânţa, o să moară.

— Nicole, asta ar fi ceva greşit, şi o ştii prea bine.

Petite spusese asta cu un glas mai convins decât era de fapt. Tot ce fusese învăţată despre corectitudine şi greşeală părea să fie cu totul altfel la curte.

— Şi, în orice caz, eu nu cred.

Ea măcar petrecuse destul timp la curte cât să-şi dea seama că multe lucruri nu erau aşa cum păreau.

— L-ai văzut pe Domnul Philippe când a plecat în goană în pădure?

— Oamenii se duc în pădure din multe motive.

— Marchiza de Plessis-Bellièvre spunea că e nebun de gelozie.

— Marchiza de... ?

— Ştii tu, femeia cu respiraţie urât mirositoare, spioana lui Fouquet.

— Domnul Fouquet are o spioană?

— Practic, toţi sunt plătiţi de el. Omul ăla urât şi mititel... cum îl cheamă?

— Domnul Lauzun?

— Da, ăla amuzant. A spus că domnul Fouquet unelteşte ca să ia puterea... să pună mâna pe coroană.

— Şi când mă gândesc că abia ai sosit!

Poveştile inventate de Nicole erau tare amuzante.

— Dar încă nu mi-am dat seama pentru cine îţi bate ţie inimioara.

— Pentru nimeni, zise Petite cu glas egal.

N-avea să-i fie uşor să-şi ascundă iubirea de prietena ei.

În fiecare dimineaţă, când se citeau binecuvântările, Nicole ţinea lumânarea, iar Petite citea Psalmii cu glas tare. După aceea, Henriette şi Philippe plecau la plimbare în grădinile pline de parfumuri îmbătătoare, urmaţi, la distanţă, de suita lor care nu mai contenea cu şuşotelile.

— Henriette şi Philippe s-au culcat împreună azi-noapte, le spuse Yeyette. S-au găsit dovezile pe cearşafuri.

— Philippe îşi atinge părţile intime cu rozariul înainte de act, zise şi Claude-Marie. Mi-a spus chiar valetul lui.

După asta, toate începură să vorbească în acelaşi timp.

— Regina se plânge – nu-i place că regele stă mereu cu Henriette.

— Şi regina mamă e bănuitoare.

— E mereu cu ochii în patru.

— Ieri i-a spus Doamnei că excursiile nocturne o să-i zdruncine sănătatea.

Râseră cu toate de ideea asta.

Petite îşi continua mersul, nefiind decât pe jumătate atentă la conversaţia lor. În dimineaţa aceea primise două scrisori şi un pachet: una dintre scrisori era din Amboise, de la Jean, care se plângea de plictiseală, iar cealaltă de la Paris, de la mama ei (şi conţinea sfaturi despre cum să ascundă petele). Pachetul era de la mătuşa ei, Angélique, de la Tours, şi conţinea dantele şi rugăciuni pentru sănătatea ei.

— Dar regina mamă are şaizeci de ani, o auzi Petite pe Nicole în spatele ei. E incredibil de bătrână. Tu nu eşti de acord, înţeleapto?

Petite se întoarse şi le zâmbi – deşi, dacă era să recunoască, i se părea o dovadă de înţelepciune din partea reginei mamă să fie cu ochii în patru.

În ziua următoare, prima zi de iulie, Petite se afla în biblioteca de la castel, căutând o carte pe care să i-o citească prinţesei, când Nicole îşi făcu apariţia, roşie toată şi cu răsuflarea întretăiată.

— Ghici cine a venit! zise ea, încercând să-şi recapete suflul, căci alergase tot drumul de la iazul cu crapi.

— Cine? întrebă Petite absentă, hotărând să-i citească prinţesei Cléopâtre de La Calprenède şi să-şi aleagă pentru ea Despre natura zeilor de Cicero. Voia să-şi îmbunătăţească latina, iar eseurile lui Cicero despre îndatoriri, care stabileau un cod moral pentru aristocraţia romană, erau foarte interesante.

— Mama lui Henriette.

Regina Angliei?

— Cred că prinţesa o să aibă parte de o săpuneală, îngână Nicole, ca un cântecel.

În seara aceea, întâlnirea din apartamentele lui Henriette era veselă, însă de o veselie căutată. Henriette se purta foarte respectuos cu mama ei şi arăta o drăgălăşenie neobişnuită faţă de regina mamă şi de regină. Cât despre rege, îi arătă respectul cuvenit, însă apoi nu-i mai aruncă nici măcar o privire. Aproape toată seara, Henriette rămase aşezată lângă soţul ei, ba chiar râse de glumele acestuia.

— Deci chiar a fost săpunită, zise Nicole.

Petite îşi închise evantaiul, gândindu-se la o maximă a lui Cicero: dacă cineva se călăuzeşte după valorile morale, atunci îndeplinirea îndatoririlor vine de la sine.

— Domnişoară?

Vocea unui bărbat o smulse din gânduri.

Petite îşi ridică privirea.

— Maiestate!

Oare făcuse ceva nelalocul lui?

— Pot să am plăcerea de a vă auzi cântând?

— Fireşte, se bâlbâi Petite.

— O, da, zise Henriette, din celălalt capăt al încăperii. Dintre toate domnişoarele mele de onoare, domnişoara Petite are vocea cea mai frumoasă.

Petite se ridică şi se duse spre clavecin, unde stătea Claude-Marie. O clipă, rămase încremenită, îngrozită şi, în acelaşi timp, în culmea uluirii. Îi plăcea foarte mult să cânte, însă numai când era singură. Oare o auzise vreodată Henriette?

— Ei bine? întrebă cam iritată Claude-Marie, dându-şi la o parte un zuluf.

— Enfin la beauté? sugeră Petite.

Era o arie de curte absolut încântătoare.

Claude-Marie se strâmbă nelămurită:

— Enfin ce?

— Pot să cânt fără acompaniament, îi spuse Petite, după care se întoarse cu faţa spre cei din adunare.

— Merci!

Regele stătea chiar în faţa ei, flancat de regina mamă, de regină şi de regina Angliei. În spatele lor se aflau Henriette, Philippe şi mai mulţi prinţi de sânge, miniştri de stat, duci şi ducese. În alcovurile ferestrelor sau lipiţi de ziduri, erau toţi ceilalţi nobili mai mărunţi şi însoţitorii lor.

Petite îşi ridică privirea spre tavan, neîndrăznind să se uite la nimeni până nu trecea clipa de ameţeală. Cum spunea mătuşa ei, Angélique? Că muzica e limba lui Dumnezeu. Fata trase adânc aer în piept.

În noaptea aceea, Petite rămase multă vreme trează, depănându-şi în minte tot ceea ce se petrecuse. Regele îi ceruse să cânte, o ascultase cu atenţie, iar după aceea o aplaudase viguros. În cele din urmă, pe la două noaptea, se cufundă şi ea în somn, legănată de un vis dulce: că regele nu era însurat, că nici măcar nu era rege, că îi plăcea tare mult ca ea să-i cânte. A doua zi, când se trezi, cearşafurile erau făcute ghem, iar inima o durea. Se lăsă să alunece din pat şi căzu în genunchi, rugându-se să aibă parte de o îndreptare pe calea bunei credinţe.

În acea dimineaţă, Henriette o salută foarte călduros.

— Cântăreaţă angelică, zise ea pe un ton radios, dându-şi părul pe spate. I-ai plăcut regelui, domnişoară Louise, iar

asta îmi face plăcere mie, adăugă ea cu un zâmbet maliţios.

Claude-Marie şi Yeyette o priveau încruntate. Nicole îi aruncă o privire consternată. Ce înseamnă asta? se întreba Petite. Era clar, greşise cu ceva – dar cu ce anume?

În zilele care urmară, nedumerirea ei nu încetă să crească. Vineri, în loc să se aşeze la masa de joc a Doamnei, regele o alese pe a ei. În seara următoare, când îi venise ei rândul să danseze în timp ce Henriette cânta la virginal, el se întoarse în mod special să o privească. Iar în după-amiaza care urmă, le porunci lui Claude-Marie şi lui Yeyette să tacă atunci când ea citea cu glas tare din Don Quijote.

S-ar fi zis că regele o prefera – dar de ce?

Nu înseamnă nimic, îşi zicea Petite, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede. Ştia prea bine că el nu o făcea în serios. La urma urmelor, flirturile erau o distracţie nevinovată la curte – dar, chiar şi aşa, de ce ar cocheta regele cu ea? (Şi nu cu Henriette?) De fapt, ce motiv ar avea el să-i facă curte?

*

— Astăzi, vom face o recapitulare a acţiunilor lipsite de politeţe, anunţă ducesa de Navailles în sala comună, la începutul orei lor de educaţie. Domnişoară Louise de la Vallière, poate aţi dori să începeţi.

— Tăierea unghiilor în prezenţa altor persoane. Râsul zgomotos, spuse Petite.

Repetaseră lecţia asta de multe ori.

— Mai ales de greşelile celorlalţi, dădu din cap aprobator ducesa. Şi?

— Nu căscăm, continuă Petite.

Nu era numai nepoliticos, ci era şi o cale pe care putea să intre diavolul în corp.

— Ce puteţi spune despre citit? întrebă ducesa, observând agăţătoarea pentru cărţi pe care Petite o purta atârnată la cingătoare.

— Nu citim atunci când ceilalţi vorbesc, declamă Petite, deranjată de chicotelile înfundate ale lui Yeyette şi Claude-Marie în spatele ei. Nici invers.

Nu se citea când alţii vorbeau şi nici nu se vorbea când alţii citeau. Între aceste două extreme, era tare greu să ştie ce să aleagă.

— Şi nu citim cu voce tare fără să fim rugaţi, adăugă Nicole.

— De către persoana cu poziţia cea mai înaltă, o corectă ducesa.

Toate fetele încuviinţară. Aceasta era o regulă absolut clară: orice mişcare, orice privire, orice respiraţie erau determinate de poziţia socială.

— Nu ar trebui să fiu nevoită să vă amintesc că nu se vorbeşte atunci când cineva citeşte, cântă din gură sau la un instrument, zise ducesa, adresându-i-se direct lui Yeyette.

Nicole îi dădu un ghiont prietenei sale. În seara dinainte, regele îi poruncise lui Yeyette să tacă în vreme ce Petite cânta.

— Mâine o să repetăm eticheta taburetelor, anunţă ducesa când valeţii o ajutară să se ridice în picioare.

— Nu-i imităm pe alţii, şopti Claude-Marie după plecarea ducesei, şchiopătând la ieşirea pe uşă, pentru a o imita pe Petite.

— Nu ne uităm urât, adăugă Yeyette, holbându-se la ele cu ochii daţi peste cap.

Nicole o luă de braţ pe Petite.

— Şi, mai presus de toate, nu scuipăm, declară ea, ţintind drept în obrazul lui Yeyette.

— Nu trebuia să faci asta! şuieră Petite, trăgând-o pe Nicole după ea.

— Dar n-a fost decât un duşuleţ, zise Nicole, zbătându-se ca să se elibereze. Ce mai scârbe! adăugă ea, strâmbându-se la ele peste umăr. Scorpii răutăcioase! Sunt geloase pe tine din cauză că regele îţi acordă favorurile lui.

— Iar eu nu pot să pricep deloc, Nicole, zise Petite în vreme ce se îndreptau spre lac. De ce eu?

Pe când vorbea, fata luă o piatră netedă şi o azvârli cu putere pe apa liniştită.

— Poate pentru că îi placi? sugeră Nicole, cu un glas în care se citea însă îndoiala.

— Ştii bine că asta e imposibil.

— Ştiu. Ai dreptate – dar se poartă ca şi cum aşa ar fi.

Petite lovea cu piciorul florile care se aşterneau pe jos ca un covor. Era uluită de faptul că Henriette părea să încurajeze atenţia pe care i-o acorda regele şi consternată de gelozia lui Marie-Claude şi Yeyette. Fireşte că era onorată de atenţia pe care părea să i-o acorde regele – dar atunci, cum rămânea cu regina? El era însurat şi n-ar fi trebuit să se poarte aşa, nici cu Henriette, nici cu ea.

— Poate că asta e – interpretează un rol, zise Nicole, aşezându-se pe o bancă lată de piatră. Poate că vrea s-o facă geloasă pe Henriette. Aşa se întâmplă în cărţi.

— Dar tocmai asta e! exclamă Petite, aşezându-se la rândul ei. Doamna nu pare absolut deloc geloasă.

Nicole se sprijini cu coatele pe genunchi:

— Ceva nu se potriveşte.

— Nicole, poţi încerca să afli? întrebă Petite, cuprinsă de disperare.

— Vrei să-mi ceri să spionez? zâmbi Nicole cu gura până la urechi.

— Am rezolvat misterul, îi şopti Nicole a doua zi dimineaţă, la micul dejun. Am fost nevoită să-l ung pe unul dintre patiseri, aşa că îmi eşti datoare cinci monede, continuă ea, muşcând dintr-o chiflă; se uită apoi în jur, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă. E exact cum am bănuit, spuse, dându-se mai aproape, regele se preface că te curtează.

— Ca într-o piesă de teatru?

— Da, ca şi cum ar juca un rol.

Fetei îi veniră în minte aplauzele regelui, zâmbetul lui încântat. Oare chiar nu însemnaseră nimic?

— Bine, dar de ce?

— Ca s-o păcălească pe mama lui. În felul acesta, reginei mamă n-o să-i dea prin minte că e îndrăgostit de Henriette. Dacă se preface că o curtează pe una dintre domnişoarele ei de onoare – pe tine, după cât se pare –, atunci poate să vină în vizită la Henriette fără să işte bănuieli. Se pare că ideea a fost chiar a lui Henriette. Aşa că, vezi, de asta nu e geloasă.

Petite încercă să spună ceva, dar nu era în stare. Durerea şi furia o sufocau deopotrivă.

— Ştiam eu că pe Henriette o iubeşte, continuă Nicole triumfătoare. Am ştiu de la bun început.

Petite ar fi vrut să plece, să iasă afară, să se ducă la cai; doar în fiinţele astea se putea încrede. Nu era, de fapt, deloc mirată că regele nu era interesat de ea. Da, o durea – şi îi era ruşine că trebuia să recunoască – însă

dezamăgirea ei atingea un strat chiar mai adânc. Regele, un bărbat însurat, îi făcea ochi dulci cumnatei lui. Mai rău decât atât, el şi cu Henriette uneltiseră ca el să se prefacă interesat de ea, ca să-şi păcălească mama. Asta nu era deloc ceva nobil. Nu era nici măcar un lucru demn de un gentilom. Era ceva josnic pentru orice bărbat – şi cu atât mai mult pentru un rege.

— O să-ţi dau banii diseară, îi zise lui Nicole şi se ridică brusc în picioare, părăsind în goană încăperea, înainte să izbucnească în lacrimi de furie.

Grajdul regal de la Fontainebleau era o clădire lungă şi joasă, din piatră şi bârne groase. Lângă intrare, un bărbat cu pălărie de paie, care umplea găleţile cu apă de la o fântână, se holbă la Petite când paşii ei bocăniţi răsunară în curte. Într-o parte a curţii pline de noroi se afla un adăpost pentru căpiţele de fân, iar lângă acesta, o grămadă enormă de paie murdare. O căruţă cu două roţi era încărcată până sus cu bălegar de cal. Un bărbat care tocmai se uşura lângă un zid se întoarse cu spatele. Trei cai, aflaţi lângă un peron, erau priponiţi de inelele de fier ce ieşeau dintr-un zid lângă care se afla o groapă cu nisip. De undeva se auzea răgetul unui măgar.

Prefăcându-se că e plină de autoritate, Petite păşi pe uşa deschisă şi se opri la intrare, ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Cai de toate mărimile şi culorile o priveau peste uşile boxelor înşiruite pe lângă ziduri. Oare mai văzuse vreodată atât de mulţi cai la un loc? Grajdurile de la Blois păreau mici, prin comparaţie. Fata asculta rumegatul ritmic al cailor, foşnetul paielor, îşi umplu plămânii cu mirosul lor atât de cunoscut. Ca acasă. Pe un

perete, zări până şi o mătură, care avea menirea să împiedice vrăjitoarele să călărească noaptea caii.

Petite simţi, mai degabă decât să audă, zgomotul puternic al copitelor unui cal. Trecu printr-o intrare boltită şi ajunse într-o arenă circulară. În centrul ei, un om negru la chip – un maur, deduse ea după acoperământul de pe cap – lucra cu un cal rotat, care galopa în jurul incintei. Era un cal tânăr, cenuşiu; cu vârsta, avea să devină alb, dar nu era un adevărat bălan.

Maurul se lăsă brusc în jos, iar calul se întoarse spre el, cu urechile ciulite. Apoi, omul făcu trei paşi spre el, cu o mână întinsă, iar calul se răsuci şi o luă iar la galop. Maurul îşi întinse şi mâna cealaltă, şi calul se opri.

Apoi, animalul se îndreptă rapid spre bărbat, cu capul plecat, ca şi cum ar fi vrut să pască. Maurul îl bătu uşor pe gât, pe urmă îi trecu căpăstrul peste urechi, după care se întoarse spre uşă, ducând uşor calul. Era un bărbat zvelt. Tunica fără guler şi pantalonii bufanţi erau din acelaşi material azuriu, precum cerul de vară. La cingătoare, avea o tolbă cu marginile tivite. Oare Petite îl mai zărise undeva? I se părea ceva cunoscut în comportamentul lui.

— Pot să vă fiu de folos, domnişoară? o întrebă el, înclinându-şi capul după obiceiul maurilor, cu mâinile încrucişate pe piept.

La gât, atârnată de un lănţişor, i se zărea o cruciuliţă. Aceasta îi răscoli amintiri pe jumătate uitate despre un maur, nişte ţigani, Diablo. Fata fusese cu tatăl ei.

— Sunteţi îmblânzitor de cai? întrebă ea şovăitoare. Aţi călătorit vreodată împreună cu gitanii?

— Numele meu este Azeem. Vă cunosc cumva? întrebă el, arătându-şi dinţii albi şi drepţi.

— Cu mulţi ani în urmă, la nord de Tours, tatăl meu a cumpărat un armăsar alb.

Omul făcu ochii mari:

— Sunteţi...? şi îşi ridică mâna, cu palma în jos, ca să arate înălţimea unui copil.

Petite încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Calul ăla era căpiat, spuse omul, atingându-şi crucea.

Petite ar fi vrut să spună ceva despre magia oaselor, însă nu îndrăzni.

— S-a liniştit... cu vremea.

— Serios? făcu el, privind-o neîncrezător.

— Era un cal minunat, dar după ce a murit tata, a... dispărut, ar fi fi vrut să zică. Trase aer în piept şi îşi sfârşi vorba: A fugit.

— Mi s-a părut că l-am văzut o dată, zise maurul, priponind calul cenuşiu de un inel de fier. Dar mă înşelam.

— Ştiu. Acum, Diablo o fi având vreo cincisprezece ani. Unii cai trăiau chiar şi mai mult, dar se întâmpla rar. N-aş prea crede să mai fie în viaţă, continuă ea pe un ton trist; se întoarse însă, la auzul unor pinteni ce se izbeau de dalele de piatră.

Omul care apăruse era maestrul de vânătoare.

— Aveţi nevoie de ajutor, domnişoară? o întrebă el, uimit de prezenţa fetei acolo.

— Nu, domnule, spuse Petite, făcând o reverenţă.

— La ora unu, să fie pregătiţi treizeci şi doi de cai, dintre care şapte pentru doamne, îi porunci maestrul maurului. Apoi şfichiui uşa cu biciuşca de vânătoare şi plecă.

— Pregăteşti caii pentru vânătoare? îl întrebă Petite pe Azeem.

— Da, de obicei. Veţi călări în această după-amiază cu Doamna şi cu regele?

Henriette şi regele – numele lor îi răscoliră iar furia fetei.

— N-aş prea numi călărit ce se întâmplă acolo, zise ea.

Nu era decât o plimbare plictisitoare pe o mârţoagă bătrână.

— Mi-ar plăcea să călăresc pe calul acesta, adăugă, bătând armăsarul pe gât.

Era plin de o mare energie, care se potrivea foarte bine cu starea ei de spirit.

— Nu e un cal potrivit pentru o doamnă.

— L-am călărit pe Diablo.

— L-aţi călărit pe Diablo?

Maurul o privea uluit.

— A fost calul meu.

Acum, totul părea că fusese doar o poveste.

Vânătoarea era extrem de strictă. Regele şi oamenii lui, care erau în urmărirea unui cerb, străbătuseră smârcuri şi câmpii, hăţişuri şi vii. Fustele lui Petite erau împroşcate rău de noroi.

După ce uciseră şi ultimul animal, adunarea se îndreptă spre castel, cu regele în frunte. În faţă li se ivi la un moment dat o pajişte, iar regele ridică mâna stângă, dând semnalul unei curse. Calul lui o porni într-un galop nebun şi toţi ceilalţi, strigând cât puteau, se repeziră după el, cu pălăriile zburând.

Petite îşi ţinu surul în frâu. Călărea într-o parte şi, oricum, nu se cuvenea ca femeile să se întreacă la galop cu bărbaţii – şi mai ales nu cu regele.

— Uşurel, băiete, zise ea, fremătând de nervi. De ce trebuia să-i pese de ce se cuvenea şi ce nu? Regelui, cu siguranţă, nu-i păsa. Şi, la amintirea înşelătoriei lui pline de josnicie, o cuprinse iar furia.

— La o parte din drum! strigă un bărbat în spatele ei şi trecu pe lângă ea ca fulgerul, ridicând în aer un nor de colb.

Surul ei sări în două picioare pe loc, scuturând din cap. Petite tânjea să simtă vântul pe faţă, să se umple de senzaţia aceea impetuoasă de putere – dar cel mai mult râvnea să demonstreze că nu e doar o jucărie. Slăbi dar frâul şi se aplecă pe gâtul calului.

— Fugi!

Surul ţâşni peste pajişte, străbătând o cărare lungă şi strâmtă; sări apoi cu putere peste un pârâu. Trei bărbaţi aflaţi lângă un zid de piatră strigară spre ea, ca s-o avertizeze: un călăreţ se prăbuşise. Petite ochi un loc bun, iar calul ei sări cu uşurinţă peste zid. În faţă zărea călăreţii galopând în grup; trei întârziaţi se sileau să ţină pasul. Fata îşi împinse armăsarul într-un galop nebun de-a lungul câmpiei, lăsând în urmă călăreţii unul după altul. Petite se pierduse cu totul în sunetul tunător al copitelor, în forţa straşnică a unei curse de cai. Mon Dieu, zbura de-a dreptul! Entuziasmată, lăsă să-i scape un strigăt care nu era deloc cuvenit pentru o doamnă.

Regele, pe calul lui negru, era doar cu puţin înaintea ei. Petite îl depăşi ca o furtună, ajungând în frunte – într-un loc necunoscut.

Apoi se îndreptă în şa, domolindu-şi calul până când acesta merse într-un galop uşurel. Era în frunte, dar nu cunoştea drumul. Aruncă o privire peste umăr. Regele şi oamenii săi îşi opriseră caii şi se întorceau spre pădure. Lauzun se holba la ea, încruntat şi clătinând din cap.

Petite aşteptă până când trecură toţi bărbaţii, după care se întoarse şi o luă după ei. Bucuria victoriei sale se preschimbase în amărăciune.

Curtenii adunaţi în apartamentele lui Henriette tăcură cu toţii când o văzură pe Petite intrând.

— Uite-o, îi spuse prinţesa unui bărbat înalt, ce purta livreaua regelui.

Omul străbătu încăperea cu paşi mari, venindu-i în întâmpinare.

— Domnişoară de la Vallière, sunteţi chemată la rege, anunţă el cu un glas în mod voit sonor.

Încăperea fu străbătută de un murmur. Nicole, care stătea lângă Henriette, îşi privi îngrijorată prietena.

— Despre ce este vorba? întrebă Petite, care îl urmase pe omul regelui.

Acesta se întoarse spre ea chiar lângă scări şi o apucă grosolan de cot:

— L-aţi umilit pe rege; mulţi bărbaţi şi-au pierdut capul pentru mult mai puţin.

Petite îşi trase mâna:

— Vă rog să-mi spuneţi ce ar trebui să fac, domnule.

— Să vă cereţi scuze – pentru început, răspunse el cu un zâmbet batjocoritor.

Anticamera cabinetului regelui era o încăpere micuţă şi întunecată, lipsită de mobile şi mirosind puternic a câine. Doi ogari ce stăteau lângă şemineu se ridicară şi se întinseră, iar unul veni să-i miroasă încălţările fetei. Omul regelui îl alungă însă cu o lovitură de picior, rostind sfaturile pe un ton plin de emfază.

— Dacă ai avea cât de cât minte – deşi e clar că-ţi lipseşte cu desăvârşire –, o să cazi în genunchi în faţa lui, încheie el, răsucindu-se pe călcâie.

Petite rămase acolo o vreme, urmărită din priviri de ogari. Deci asta era. Avea să fie pedepsită. Mama ei n-o să aibă nici un pic de înţelegere faţă de ea, ştia prea bine. Nu se bucura deloc la gândul că va fi nevoită să trăiască din nou cu tatăl ei vitreg, să-i asculte iar trăncăneala nesfârşită despre dinţii lui din colţi de hipopotam.

Uşa cabinetului se deschise şi Petite îl zări oarecum uşurată pe bunul Gautier, vechiul ei maestru de dans.

— Regele vă primeşte acum, domnişoară de la Vallière, spuse el cu o privire îngrijorată.

Petite păşi înăuntru. Regele stătea lângă şemineu, în lumina flăcărilor, cu un câine alburiu ghemuit pe o perniţă la picioarele lui. Era îmbrăcat în mătăsuri şi catifele negre, iar o sabie decorativă era sprijinită de braţul jilţului său.

— Apropiaţi-vă, domnişoară!

Petite făcu cinci paşi şovăitori. Se liniştise puţin la vederea celor două gărzi elveţiene ce stăteau de pază în umbră; nu era singură cu regele.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse regele.

Petite îşi ridică privirea spre el. Chiar aşa? Era oare cu putinţă ca el să-şi amintească de întâlnirea de pe pajiştea de la Chambord, din urmă cu doi ani? La urma urmelor, ea crescuse între timp. Acum îşi purta părul în cozi împletite şi încreţite, peste care avea şi o bonetă.

— Nu sunteţi fata care a dansat bourrée? întrebă el, încruntându-se.

— Într-adevăr, Maiestate, eu sunt, răspunse Petite, dezamăgită şi, în acelaşi timp, uşurată.

— Călăriţi bine, spuse el zâmbind.

La vorbele acestea, ogarul zvelt se ridică, îşi puse bărbia pe genunchiul regelui şi începu să dea din coadă.

— Femeile nu călăresc de obicei cu atâta încredere, zise regele, jucându-se cu urechile căţelei. Unde ai învăţat?

— Tatăl meu m-a învăţat, Maiestatea Voastră. Lui îi plăceau cursele în forţă.

Petite nu-şi dădea seama cum să interpreteze tonul pe care îi vorbise regele. Nu păruse furios – dacă era să ghicească, mai degrabă s-ar fi zis că în vocea lui era o undă de admiraţie.

— Tatăl dumneavoastră v-a învăţat şi să dansaţi?

— Nu, Maiestatea Voastră. Am învăţat să dansez la Blois, unde l-am avut profesor pe domnul duce de Gautier.

— Pe Gautier al meu? întrebă el mirat.

— Da, Maiestate.

Câinele venise să-i miroasă mâna lui Petite, care îi mângâie capul mătăsos, simţindu-i nasul umed în palma ei.

— O cheamă Mitte, zise regele plin de tandreţe.

— Arată foarte bine, Maiestate.

Într-adevăr, căţeluşa avea ochi foarte mari, cu o privire inteligentă.

— Abia te văd acolo, în întuneric, zise regele, întinzându-i mâna, dar Petite se dădu un pas înapoi. Te sperii de mine? întrebă el atunci, încurcat. Nu ţi-am dovedit preferinţa mea?

Petite rămase tăcută la această întrebare.

— Trebuie să-mi răspunzi, zis el.

— Iertare, Maiestate, dar ar trebui să vă spun adevărul, zise Petite, care-şi simţea obrajii în flăcări. Şi mi-e teamă să fac asta.

El îşi schimbă poziţia în scaun, cu ochii aţintiţi asupra focului.

— Adevărul ar putea fi amuzant, zise el în cele din urmă, când îşi ridică privirea şi şi-o pironi în a ei. Aşa, de dragul schimbării, adăugă cu un zâmbet ironic, ridicându-şi sprânceana stângă.

Petite simţea o tristeţe ascunsă în glasul lui.

— Maiestatea Voastră, cu tot respectul pe care vi-l port, am motive să cred că, deşi, aşa cum aţi spus, mi-aţi acordat atenţie, aţi procedat cu... şovăi o clipă, cât să-şi adune tot curajul, amintindu-şi singură că este o urmaşă a unui om care luptase cot la cot cu Ioana d’Arc... cu intenţii false, încheie ea.

Regele se lăsă pe spate.

— Şi, mă rog, de ce aş face eu una ca asta?

Petite făcu un pas înainte, pătrunzând în cercul de lumină, căci nu voia să fie auzită de gărzi.

— Pentru a o înşela pe regina mamă, Maiestatea Voastră, zise ea cu glas scăzut. Pentru că îi faceţi curte soţiei fratelui Maiestăţii Voastre, iar acest fapt o întristează foarte mult pe regina mamă. Prin urmare, e mai bine ca ea să creadă că mă curtaţi pe mine, adăugă, punând mâna pe spătarul unui scaun ca să nu se clatine, căci inima îi bătea să-i spargă pieptul. În felul acesta, puteţi veni la Doamna Henriette de câte ori doriţi, fără că mama Maiestăţii Voastre să bănuiască nimic.

Petite aştepta acum în culmea neliniştii răspunsul regelui. Spusese ce avea pe suflet, iar acum avea să fie izgonită... sau poate chiar mai rău.

— Sunteţi la fel de lipsită de teamă atunci când vorbiţi ca şi atunci când călăriţi, zise regele într-un sfârşit. Şi, sincer, vă laud pentru asta.

Petite ridică privirea. N-avea să fie izgonită?

— Şi recunosc cu regret că nu vă înşelaţi, continuă el. O iubesc pe soţia fratelui meu... dar ca pe o prietenă dragă sau ca pe o soră. Mama mea... e dintr-o generaţie în care bărbaţii şi femeile nu se împrieteneau şi nu ar putea să înţeleagă asta. Este adevărat că Henriette şi cu mine am pus la cale înşelătoria asta ca să ne putem bucura netulburaţi unul de compania celuilalt. A fost o farsă, însă, dacă mă uit acum înapoi, îmi dau seama că nu a fost un lucru onorabil. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

Petite nu-şi putea desprinde ochii de la pantofii ei cam scâlciaţi la vârf. Avusese neobrăzarea să-l acuze pe rege. Părea ceva nefiresc, ba chiar pângăritor.

— Maiestatea Voastră, zise într-un sfârşit, eu sunt o la Vallière. Familia mea este umilă, dar credincioasă. Deviza noastră este: Ad principem ut ad ignem amor indissolubilis.

Regele se strâmbă:

— Trebuie să mărturisesc că latina mea nu e atât de bună pe cât ar trebui să fie.

— Pentru rege, iubire veşnică, precum focul de pe un altar, recită Petite, cu obrajii încinşi.

Apoi îi aruncă o privire şi ochii lor se întâlniră.

El părea pierdut, trăgându-se de mustaţă.

— Vreţi să călăriţi cu noi mâine, domnişoară? întrebă într-un sfârşit, scuturând din cap.

— Dacă doriţi, se bâlbâi fata.

— Ştiţi, zise regele, trăgând cordonul clopoţelului, şi mie îmi place o cursă în forţă.

CAPITOLUL 17

În după-amiaza următoare, Petite călări împreună cu regele şi cu oamenii săi, într-un grup mic, de numai

douăzeci şi trei de călăreţi. La semnalul dat de rege, se năpustiră cu toţii, mai întâi la trap, apoi la un galop uşor pe aleile largi, pe pajiştile înflorite, sărind peste pâraie, peste garduri şi smârcuri.

Câinii adulmecaseră de îndată urmele unui cerb, şi încă unul destul de mare. Pajii se vârau în tufişuri, ogarii care scânceau de nerăbdare trăgeau de lese, urmărind mirosul, iar regele şi oamenii lui îşi croiau cu greu drum după ei prin pădure. În cele din urmă, frumosul animal fu încolţit, iar regele îi dădu o lovitură de graţie impecabilă.

Eu sunt singura femeie prezentă, îşi dădu brusc seama Petite. Cerbul urmărit îi atrăsese într-un colţ al parcului plin de hăţişuri, iar doamnele de la curte preferaseră să nu-i urmeze, temându-se de zgârieturi şi de noroi. La spintecarea animalului, vânătorul care jupuise animalul primi pulpa din faţă, iar şeful pajilor, partea din spate. Lui Mitte, ogarul cel mai bun al regelui, i se dădu în chip ceremonios capul cerbului, iar ea, mârâind încântată, se năpusti asupra premiului, în timp ce şi ceilalţi ogari îşi primeau partea.

Regele îşi privea încântat câinele.

— Domnişoara de la Vallière să primească o labă, îi spuse celui care tranşa animalul; acesta tăie una dintre copite şi i-o înmână lui Petite.

— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră, zise Petite, atârnându-şi trofeul însângerat la cingătoare.

În săptămânile următoare, Petite îşi petrecu aproape toate după-amiezile la vânătoare cu regele şi cu oamenii lui, pe

care îi uimi călărind foarte aproape pe urma ogarilor şi arătându-se de neclintit, curajoasă şi puternică, la fel de bună la mânuirea suliţei ca orice bărbat. La curse, uneori Petite era prima, alteori, regele. Nici un alt curtean nu putea ţine pasul cu ei.

Petite se întorcea de la vânători mirosind a cal, cu cizmele pline de noroi, cu părul în dezordine. Yvette şi Claude-Marie o priveau neliniştite. Ce fel de fată mai era şi asta?

Serile, în camera de primire a lui Henriette (salon, cum era numită la curte), regele i se adresa de multe ori lui Petite. I se permitea să ia parte la discuţiile pe care le purtau bărbaţii despre cum mersese vânătoarea în acea zi, despre punctele tari şi slabe ale cailor, despre câinii regelui. Henriette asista cu o rezervă uimită.

Era o vreme absolut minunată: cu siguranţă, zeii zâmbeau. Când nu era vânătoare, avea loc o repetiţie şi în fiecare seară erau serbări şi festivităţi, urmate de plimbări cu trăsura prin parc, la lumina lunii. Henriette şi prietenii ei ieşeau în parc la plimbare chiar şi în nopţile fără lună, căci se puteau distra de minune la adăpostul întunericului.

— Cred că avem un vizitator, îi zise Nicole lui Petite în timp ce trăsura lor se îndrepta spre castel, după una dintre plimbările din puterea nopţii.

Petite se uită pe fereastră. Un cal roib, înalt ţinea pasul cu trăsura. Călăreţul îşi duse mâna la pălărie şi în acel moment chipul îi fu luminat de torţele de la trăsură.

— Maiestate? întrebă Petite, uimită.

— Cum vă simţiţi în această seară, domnişoară de la Vallière? se interesă regele.

— Bine, răspunse fata intimidată. Şi Maiestatea Voastră?

El încuviinţă din cap.

— Mi s-a părut că repetiţia a mers bine azi.

— Aşa este, mai ales soloul Maiestăţii Voastre.

Spectacolul avea să fie peste şase zile.

— Aş vrea să nu vă pot contrazice. Mi s-a părut că felul în care aţi dansat dumneavoastră a fost remarcabil.

— Mulţumesc!

— Ce părere aveţi despre vânătoarea de azi?

— Cu toată sinceritatea?

— Asta şi aştept de la dumneavoastră, zise el cu bucurie în glas.

— Şoimul meu a fost foarte bun, iar calul, ascultător, însă, ca să fiu sinceră, vânătoarea cu şoimi... nu e chiar preferata mea.

— A fost cerută de doamne.

— Da. Au fost foarte încântate, mai ales Doamna.

— Dar, din câte văd eu, dumneavoastră preferaţi ceva mai plin de vigoare.

— Recunosc.

— După Sfântul Mihail, plănuiesc o vânătoare de mistreţi. Până atunci, câinii mei ar trebui să fie bine pregătiţi.

— Am văzut ieri urma unui mistreţ, Maiestate, lângă prima mlaştină. Erau urme foarte mari pe unde s-a tăvălit animalul.

— Trebuie să fie mistreţul pe care stă cu ochii maestrul meu de vânătoare. Are vreo cinci ani. Poate îmi veţi arăta unde aţi văzut urmele. Mâine mergem la vânătoare de cerbi.

— Cu multă plăcere.

Apoi, regele îşi duse mâna la borul pălăriei, dădu pinteni calului şi o porni într-un galop uşor, speriind un pic caii de la trăsură.

— Ei, da, zise Nicole, desfăcându-şi evantaiul. Asta chiar că a fost interesant.

— Nu ştiam că discuţiile despre vânătoare ţi se par atât de captivante.

— Aşa se zice acum? Discuţii despre vânătoare?

Dimineaţa spectacolului îşi făcu apariţia senină, fără pic de nori, mulţumită liturghiilor zilnice pe care le ceruse Henriette ca să aibă vreme bună. Toată lumea se vânzolea, cuprinsă de febra ultimelor pregătiri, repetând replici, paşi, făcând ultimele aranjamente la costume. Henriette izbucnea în plâns la apariţia celei mai mici

probleme, iar camera ei era un haos de materiale şi panglici azvârlite peste tot.

Afară, totul era la fel de haotic. Grădinile gemeau de lucrători care instalau torţe pentru iluminarea aleilor. Tâmplarii bocăneau cu ciocanele, tăiau cu ferăstraiele, făcând ultimele ajustări la scena în aer liber ce fusese instalată lângă heleşteul cu crapi, decorând-o cu ramuri de copaci, ca să dea iluzia unei pustietăţi. Gautier alerga de colo-colo, ocupându-se înnebunit de rezolvarea problemelor care apăreau, inevitabil, înaintea unui eveniment important, indiferent că era vorba de o liturghie specială sau nu: glisiera verticală pentru nori se tot bloca, iar marea cortină de catifea care tocmai fusese instalată era prea scurtă.

Cu toate acestea, la opt, trompetele anunţară sosirea reginei şi a reginei mamă. Marele gong de aramă bătu şi treizeci şi doi de paji aprinseră cele treizeci şi două de torţe de pe scenă. Muzicanţii îşi luară instrumentele, domnul de Lully îşi ridică bagheta, iar cortina lungită la repezeală se ridică, în vreme ce corul păstorilor intona: „Cine, în miez de noapte...”

Însă în culise balamucul era total. Gautier, înveşmântat într-un costum de faun, număra actorii.

— Unde e Pierre?

— Răspunde chemării naturii, strigă Domnul Philippe, mascat, care îi aranja pe cap fratelui său cununa de spice.

Maiestatea Sa, purtând togă, în rolul zeiţei Ceres, aştepta răbdător să i se aplice machiajul.

— Vai, ce mai tremur! se văită Doamna Henriette, scotocind prin coşul pe care avea să-l poarte pe scenă.

Nicole, care o ajuta să se machieze, îi dădu stăpânei sale mănunchiul de pene tivite cu argint.

Petite, care stătea laolaltă cu celelalte nouă nimfe, toate înveşmântate în ţesături verzi stropite cu argintiu, îl auzi pe Gautier strigând:

— Prima intrare!

— Nu se poate să fim noi, spuse Henriette, care tocmai îşi aranja semiluna argintie pe frunte.

Nicole răsfoi la repezeală scenariul:

— Nu, mai întâi sunt faunii şi pe urmă Diana cu nimfele.

— Sfântă Fecioară, apără-mă şi păzeşte-mă! se rugă Henriette, făcându-şi cruce. Bine măcar că nu trebuie să cobor din ceruri.

— Ca mine, zise regele, făcându-i pe toţi să râdă.

Petite îi aruncă o privire peste umăr. Era greu să-ţi stăpâneşti zâmbetul la vederea unei zeiţe musculoase, care mai purta şi mustaţă.

Glasurile groase ale corului bubuiau: „Cine, în miez de noapte”, urmate de o voce angelică intonând un cântec de iubire; corul interveni din nou, cu refrenul tunător, iar apoi se auziră aplauze, urale, celebrul răget de măgar al lui Lauzun şi încălţările bocănitoare ale faunilor care se îngrămădeau înapoi în culise.

— Intrarea, actul al doilea, strigă Gautier, încercând în acelaşi timp să îndrepte o ramură de copac.

— Noi suntem, zise Henriette, luându-şi locul în culise. Nimfele se aliniară în spatele ei, fiecare cu câte un coş de boboci de floare, pe care aveau să-i arunce la picioarele zeiţei, stăpâna lor.

— Arcul, Alteţa Voastră, zise Nicole, repezindu-se să-i dea lui Henriette recuzita.

Henriette se aşeză graţioasă pe tronul ei acoperit de ferigi, plasat pe o platformă. După aceea, cortina se dădu într-o parte, muzica începu, iar cele zece nimfe ale Doamnei dansară un menuet în jurul ei.

Una după alta, fiecăreia dintre ele îi veni rândul să facă un solo. Petite, care era penultima, simţea că i se scurge sângele din vene văzând că doamna de Gourdon se împiedicase, iar domnişoara de Méneuille îşi uitase paşii. Ei începuse să-i tremure piciorul stâng – oare avea să-i reziste?

Deodată, auzi că din culise o strigase cineva pe nume, cu glas şoptit. Se întoarse şi-l zări pe rege, care îi zâmbea încurajator. Cu inima bătându-i nebuneşte, Petite păşi în centrul scenei.

Dimineaţa de după spectacol se arăta fără pic de vânt, înăbuşitoare. Fusese plănuit un prânz în pădure, dar Henriette, care era cuprinsă de o tulburare nevoasă, îşi informă doamnele că aveau să plece mai devreme, ca să se şi scalde în lac înainte de venirea regelui şi a oamenilor

săi, şi le trimise pe Nicole şi pe Petite în curte, ca să verifice dacă fusese împachetat totul.

— Doamna e cam bosumflată, remarcă Nicole, verificând lista cu provizii.

Prinţesei nu-i venise ciclul şi se credea că e posibil să fi rămas, în sfârşit, însărcinată.

— Cred că e din cauza spectacolului de ieri.

— Dar a fost foarte bine, spuse Petite.

Aşternuturi de cânepă, tapiserii, ştergare, covoare, costume de baie. Se părea că totul e în regulă.

— Poate chiar prea bine, Marie-Claude zice că e geloasă pentru că ai fost aplaudată pentru soloul tău.

— Toţi au fost aplaudaţi, replică Petite, împăturind lista şi punându-şi-o la cingătoare.

— Da, dar regele te-a aclamat, insistă Nicole.

Petite zâmbi. Aşa era, o aclamase, ba chiar plin de entuziasm. Era atât de fericită când se gândea la asta...

— Nu e aşa, se apără ea, aruncând o privire spre intrare; de pe scări se auzeau voci. Îmi plac caii, ca şi Maiestăţii Sale. Asta e tot.

— Lui îi plac câinii, ţie îţi plac câinii. Lui îi place să vâneze, ţie îţi place să vânezi. Lui îi place să danseze, ţie îţi place să dansezi. Lui îi place...

— Şşşt! şopti Petite, căci tocmai îşi făcea apariţia Henriette, urmată de Athénaïs, de Claude-Marie şi de alte câteva însoţitoare.

Doi valeţi în livrele cenuşii veniră s-o ajute pe Henriette să se urce în trăsura din faţă, împreună cu Athénaïs, Nicole şi Claude-Marie. Petite, care aştepta, fu invitată ceremonios să urce în a doua trăsură, împreună cu două domnişoare din suita reginei mamă şi cu o cameristă. Fata îşi dădu seama de schimbare, întrebându-se dacă nu cumva era dată la o parte, căci, de obicei, călătorea în aceeaşi trăsură cu prinţesa.

La locul de scăldat, valeţii aşezară covoarele pe iarbă, atârnând tapiseriile în copaci, ca să asigure intimitatea. Nicole o ajuta pe Henriette să-şi scoată rochia. Petite îi întinse costumul lung de baie, de culoare cenuşie, însă prinţesa îi întoarse într-adins spatele.

Mă ocup eu de asta, îi şopti Nicole, luând costumul de la Petite.

În cortul cameristelor, cu obrajii arzând, Petite îşi schimbă şi ea rochia şi trecu năvalnic printre femeile aşezate pe mal, cufundându-se în apa puţin adâncă. Peştişorii ţâşneau în toate părţile printre pietre.

— Surioară?

Cea care o strigase era Athénaïs, care şedea pe o piatră mai scobită.

— Doamnă marchiză, nu v-am văzut.

— Prefer piatra, nu să stau pe movile de nisip, explică Athénaïs, verificându-şi turbanul albastru, ca să nu-i fi scăpat părul din el. Avea pe două degete inele cu pietre ce scânteiau în lumina soarelui.

— Eşti de lăudat pentru cât de bine ai dansat azi-noapte. Doamna Henriette ar trebui să fie mulţumită.

— Nu chiar, răspunse Petite, ridicându-şi privirea spre cerul pe care se adunau nori negri către apus şi întrebându-se cât de mult ar putea să dezvăluie. E supărată pe mine, adăugă cu glas scăzut, ca să nu se audă.

— Fireşte, doar ai fost aplaudată.

— Henriette m-a invitat să joc în piesă pentru că îi place cum dansez.

— O, eşti atât de inocentă! zâmbi Athénaïs, dar plină de simpatie. Aici, la curte, noi vorbim o limbă diferită – ce pays-ci, numim noi curtea, ca şi cum ar fi o cu totul altă ţară. Şi chiar este. Trebuie să cunoşti linia de demarcaţie dintre a face un lucru bine şi a-l face atât de bine încât să fii aplaudat din răsputeri, lucru rezervat exclusiv prinţilor sau prinţeselor. De ce crezi că numai fiul unui prinţ poate să ţină banca la jocul de cărţi numit bassette? Cu siguranţă, nu pentru că ar avea el o înzestrare anume pentru asta, ci pentru că poziţia aceasta e foarte bănoasă. Bănos este cuvântul magic: totul se învârte în jurul lui. Este cifrul care lămureşte totul.

— Dar nu era decât un spectacol de dans.

— Nu-ţi dai seama de legătură? zise Athénaïs, privind-o oarecum cu milă pe Petite. Atenţia regelui este foarte râvnită. De ce? Pentru că este bănoasă. O femeie de la curte, fie ea chiar prinţesă, va face orice ca să obţină... şi marchiza făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale, după care încheie cu un zâmbet cochet: prietenia lui.

— O spuneţi de parcă ar fi ceva primejdios, zise Petite.

Cele trei trăsuri ale Doamnei se opriră într-un luminiş, în sunet de trompete. Caii nechezau, iar bărbaţii izbucniseră în urale. Pe iarbă, sub un umbrar, erau întinse mese. Bărbaţii abia ajunseseră, la rândul lor. Încă nu încolţiseră nici un cerb, dar erau foarte însufleţiţi. Câinii lătrau agitaţi, în vreme ce cinci violonişti, care stăteau în picioare la marginea poieniţei, cântau o melodie tristă, care nu se potrivea deloc cu atmosfera veselă. Regele o căuta cu privirea pe Petite. Ea făcu o reverenţă în treacăt şi-şi feri ochii.

Doamna Henriette fu condusă la locul de onoare, în dreapta regelui, iar Philippe, soţul ei, se aşeză la stânga. Apoi fură poftite doamnele de la palat. Nicole o privi îndurerată pe Petite văzând că un valet o conduce spre un loc din cel mai îndepărtat colţ al mesei – era locul cel mai umil cu putinţă, cât mai departe de rege.

Servitorii aduseră boluri cu apă parfumată, pentru ca femeile să se spele pe mâini. Petite, care îşi înţelegea prea bine statutul umil, aşteptă până când îşi puseră toţi şervetele la gât şi abia apoi şi-l prinse şi ea pe al ei.

Mâncarea era delicioasă şi vinul curgea din belşug. Toţi mesenii băură în sănătatea Maiestăţii Sale, apoi în sănătatea reginelor absente, care îşi petreceau ziua la o mănăstire. Muzicanţii începură să cânte o sarabandă veselă, iar mesenii băură în cinstea Doamnei şi Domnului, după care iar în cinstea Maiestăţii Sale. Regele îi aruncă un os ogarului ce stătea pe iarbă, aşezat lângă el – era Mitte –, iar un valet se prezentă de îndată să-i cureţe degetele. Regele se şterse pe mâini pe şervetul de damasc, după care se aşeză din nou.

Cerul se întunecase între timp, iar colţurile umbrarului începuseră să se zbată în vânt. Deodată, cerul fu sfâşiat de lumina orbitoare a unui fulger şi, în clipa în care tunetul bubui cu putere, regele se ridică în picioare. Ploaia se dezlănţui pe neaşteptate, însoţită de alte trăsnete. Pajii o luară la fugă spre cai, iar valeţii începură să adune ogarii. Femeile începură să ţipe, căci o rafală de vânt zgâlţâise masa, răsturnând paharele şi răspândind oasele peste tot. Regele şi fratele său o ajutară pe Henriette să se urce cât mai repede în trăsură, străduindu-se să strângă şireturile ferestrei din piele, ca să protejeze interiorul trăsurii de furtuna ce se înteţea.

Urmă alt fulger, apoi alt tunet, iar Mitte o luă la fugă schelălăind spre pădure, cu coada între picioare. Petite reuşi în ultima clipă să o prindă de lesă.

— Uşurel, strigă ea, întrucât căţeluşa o trăgea cu putere după ea în mărăcini.

Fata smuci lesa şi reuşi să oprească animalul înspăimântat. Ploua acum cu găleata. Petite trase câinele mai aproape de ea şi, trecând prin câteva tufişuri, se opri la adăpostul unui pâlc des de copaci.

Sub frunziş, ploaia nu ajunsese deloc. Petite, udă leoarcă, se aşeză pe covorul din ace de pin. Căţeluşa care tremura ca o frunză o linse pe bărbie.

— Uşurel, fetiţo, zise ea, mângâind-o pe cap.

— Mitte!

Se auzi un glas de bărbat, destul de slab, din cauza vântului care urla.

— Mitte!

Câinele începu să scâncească.

— E aici! strigă Petite, însă fără folos, căci tocmai atunci bubuise iar un tunet. Auzi apoi crengile trosnind sub paşi şi deodată se iţi în faţa ei chipul unui bărbat.

— Maiestate! exclamă fata, încercând să se ridice, dar spaţiul era aşa de strâmt, că nu reuşea s-o facă.

— Domnişoara de la Vallière? Şi Mitte, draga mea! zise regele, aplecându-se să îmbrăţişeze făptura înspăimântată. Mereu i-a fost frică de tunete, explică el, trăgând cu tandreţe căţeluşa de urechile moi. Ce mai furtună!

Chipul îi era luminat de săgeţile orbitoare ale fulgerelor.

Petite îşi dezlegă eşarfa de la gât şi i-o întinse.

— Maiestate?

— Vă mulţumesc zise el, ştergându-şi faţa, după care îi înapoie eşarfa. Aici e uscat, adăugă, pipăind pământul.

— Da, zise Petite, dându-se mai încolo, ca să-i facă loc regelui. Era prea strâmt pentru două persoane, mai ales cu un câine speriat în preajmă. Aerul mirosea puternic a câine ud, a ploaie şi a încă ceva, un parfum de flori tare plăcut, probabil iasomie, din câte îşi putea da ea seama.

Regele ţinu căţeluşa între genunchii lui. Îi atingea braţul lui Petite cu cotul său şi coapsa, cu genunchiul. Ea îi strânse cât putu de mult genunchii şi-şi încrucişă braţele. Totul se zbuciuma în jurul lor, numai locul unde se aflau era liniştit. Aici nu se simţea nici o mişcare, în afara bubuitului inimii ei.

Regele se întoarse spre ea.

— Părul dumneavoastră.

Petite îşi duse mâinile pe creştet. Îşi pierduse acoperământul de cap în vreme ce gonea prin pădure. Se simţea acum parcă expusă, aşa, cu capul descoperit şi cu părul încurcat şi ud.

— E auriu, spuse el, cu surprindere şi totodată recunoaştere pe chip. Acum ştiu unde v-am mai văzut.

Petite nu pricepea ce vrea să spună. Doar o vedea zilnic: la vânătoare, la repetiţii, la adunările de seară din apartamentele lui Henriette.

— Nici nu ştiţi de câte ori v-am privit şi m-am întrebat de ce îmi păreţi atât de cunoscută – acum, în sfârşit, mi-am dat seama, continuă el, zâmbind încântat. Sunteţi fata care căuta calul fugar în parcul de la Chambord.

Petite simţea că obrajii îi iau foc cu totul.

— Sunteţi fata aceea...

Ea înclină din cap fără să răspundă.

— ... zeiţa Diana.

Să fi fost o glumă?

Însă glasul regelui ardea de înflăcărare:

— M-am gândit de multe ori la dumneavoastră de atunci, la felul în care aţi apărut pe pajişte ca o zeiţă tânără cu bucle lungi, de aur, la felul mândru în care vă ţineaţi în şa.

Ochii lui căprui, cu gene lungi, o priveau cu blândeţe. Cât de bine îi cunoştea ea chipul: nasul ca sculptat, bărbia rotundă, fruntea înaltă, buzele pline...

— Vă este frig? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea tresărind, căci tunetul bubuise cu mare violenţă.

— Dar tremuraţi.

Apoi el făcu o pauză, după care întinse mâna şi-i atinse uşor bărbia.

— Mi-e bine, Maiestate, zise Petite, întâlnindu-i o clipă privirea.

Brusc, crengile de deasupra lor se scuturară şi stropii de ploaie căzură pe ei. Ca un botez, gândi Petite, în vreme ce el se apleca spre ea.

Căţeluşa îi linse mâna, făcând-o să se dea înapoi, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Îmi cer scuze, spuse el.

Mitte scheună. Regele îi strânse blând urechile, mai întâi una, apoi celalaltă. Avea degete lungi şi fine, ca de muzician, şi nu purta inele.

Petite îl atinse pe mână.

El se întoarse spre ea. Se făcuse atât de întuneric, că ea abia îi mai putea zări ochii. Ploaia cădea şi mai puternic, iar urletele vântului se înteţiseră. Erau într-o lume mică, la adăpost de tot şi de toate.

Petite îi simţi pe obraji răsuflarea mirosind a vin. Inima i se opri o secundă, după care o luă din loc nebuneşte.

Buzele regelui le atinseră foarte uşor pe ale ei. Apoi îi puse o mână pe umăr şi-şi lipi fruntea de a ei.

Din nou, se ruga Petite, ţinându-şi răsuflarea. Ar fi vrut să-i simtă gustul.

— Maiestate, nimeni nu m-a mai sărutat vreodată, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Nu ştiu cum se face.

El îşi trecu degetele prin părul ei şi se aplecă din nou, susţinându-i ceafa cu o mână. Era puternic, iar Petite se simţea la adăpost în braţele lui. Îi simţea buzele, bărbia aspră, iar apoi limba care îi mângâia cu blândeţe gura. Avea impresia că o să ia foc pe dinăuntru. Căţeluşa scâncea iar, furtuna mugea, dar pentru ea nu mai exista decât atingerea lui fermecată. Apoi auzi un geamăt de plăcere – al ei.

CAPITOLUL 18

Nu se va mai întâmpla niciodată, îşi jura Petite, storcându-şi apa din păr într-un vas de sticlă albastră. Când îşi părăsiseră adăpostul din pădure, ea rupsese o rămurică din copac, cel de care se sprijiniseră, care îi adăpostise, şi o pusese în rama oglinzii ei. Avea trei frunze, fiecare pentru câte unul dintre săruturile înnebunitoare.

Niciodată. Îşi întinse năframa pe masă – năframa cu care el se ştersese pe faţă – şi puse vasul albastru cu apă pe ea. Acestea erau moaştele ei, acesta îi era relicvariul.

Sfântă Fecioară Marie, Maica Domnului, îmi cunoşti slăbiciunea, dă-mi putere să rezist!

Strângând în mână rozariul tatălui ei, Petite se rugă în faţa statuii Fecioarei până când nu-şi mai simţi genunchii de durere. Deşi nu-şi pierduse castitatea, se simţea cu totul pângărită. Sfântă Fecioară, dă-mi putere! Să nu-l mai sărute niciodată, să nu-l mai privească niciodată în ochi. Să nu-i mai simtă niciodată degetele puternice şi delicate în păr. Sfântă Marie! Niciodată. Niciodată. Niciodată.

În dimineaţa care urmă, Petite nu-şi făcu apariţia la Doamna Henriette, nici nu se duse la festivităţile de la curte.

— Nu mă simt bine, îi declarase ea lui Clorine. Numai la gândul că va da ochii cu Maiestatea Sa regina, şi i se întorcea stomacul pe dos.

— Mă duc după doctor, zise Clorine.

Medicul, un bărbat cu o răsuflare puturoasă şi lipsit de dinţii din faţă, declară că Petite era pe moarte. Îi luă sânge, îi făcu o purgaţie şi îi ceru patru galbeni. După acest, tratament, Petite nu mai avea de ce să se prefacă: acum chiar că era bolnavă şi mult prea slăbită ca să stea în picioare.

În a treia zi, Gautier veni să se intereseze de ea şi rămase o vreme la uşă, de vorbă cu Clorine.

— Ce mai gentilom, zise camerista după plecarea lui. Cred că i s-au aprins un pic călcâiele după tine.

Apoi îi întinse lui Petite un volum vechi, legat în piele.

— A spus că e pentru tine. Mi-a zis că i s-a dat de înţeles – chiar aşa a zis, că i s-a dat de înţeles – că îţi place poezia. Drăguţ din partea lui, nu? Ştiu că e destul de greu de crezut, dat fiind statutul lui, dar poate că trece cu vederea lipsa zestrei. Uneori se mai întâmplă şi lucruri din astea.

— Clorine, n-o să mă mărit cu ducele de Gautier, zise Petite, luând cartea.

Dacă regele ar fi dorit să-i trimită un mesaj personal, atunci cu siguranţă ar fi avut încredere în Gautier.

— Este de condiţie nobilă.

— Gautier n-o să-mi ceară mâna, te asigur, repetă Petite.

Era un volum micuţ, foarte frumos, învelit în piele: Idilele lui Teocrit, traduse în franceză. Într-adevăr, îi plăcea nespus poezia bucolică. Văzu apoi un bileţel care fusese

vârât la începutul idilei a patra, Păstorul, şi o strecură repede între coperte, ca să n-o vadă Clorine.

În cele din urmă, profitând de plecarea cameristei, care se dusese să ia apă de la fântâna din curte, Petite scoase bileţelul împăturit. Nu era de la Ludovic, aşa cum se temuse (şi sperase), ci de la Gautier. Regele doreşte să vă vadă, scrisese el cu o caligrafie fină. Singură.

Sfântă Fecioară!

La întoarcerea cameristei, Petite îi dădu volumaşul.

— Mă simt prea rău ca să citesc poezie, îi spuse ea. Dă-i cartea înapoi domnului duce şi transmite-i regretele mele.

Petite avusese forţa să-l refuze pe rege, însă nu-şi putea ţine în frâu şi gândurile. Îl visa nopţile, iar dimineţile se trezea cu el în gând, închipuindu-şi că sunt din nou împreună în pădure. Furtuna a trecut, iar ea şi regele au ieşit în lumina soarelui. Regina a murit – sau aşa ceva – iar el nu mai e rege. Îi spune pe nume, Ludovic, iar el îi zice Louise. O ia de mână şi se îndreaptă spre adâncul pădurii, unde sunt cununaţi de un preot rătăcitor. Ajung la o colibă părăsită de pădurar şi îşi fac casă acolo. El o ia în braţe...

Sfântă Fecioară!

Petite se ruga încă de când se trezea şi nu-şi sfârşea rugile cât era ziua de lungă, speriată de fluturările ca aripile unor păsări pe care le simţea în inimă, precum şi de alte schimbări pe care nu şi le putea explica. O dureau sfârcurile sânilor, iar părţile de jos ale trupului ei deveniseră înnebunior de sensibile. Era îngrijorată de o

scurgere. La început, crezuse că începuse sângerarea ceva mai devreme, însă fluidul nu era deloc roşu. Fără îndoială, suferea de cine ştie ce boală îngrozitoare.

— Uite ce buchet frumos de flori ţi-a trimis ducele, zise Clorine, în vreme ce parfumul garoafelor umplea încăperea. Azi-mâine o să-ţi facă o propunere de căsătorie, continuă ea, fii atentă la vorbele mele!

În a cincea zi, Clorine îi înmână un pacheţel stăpânei sale.

— E tot o carte de la domnul duce, dar mi-a spus că e un roman, scris de doamna aceea, de Scudéry. A zis că e mai uşor de citit decât poezia, în special pentru cei în suferinţă. Se gândea că poate te-ar distra. Îmi plac tare mult cuvintele astea de modă veche pe care le foloseşte, nu? E un nobil desăvârşit. E adevărat că e în vârstă, dar inima îi e tânără. Ar fi un soţ excelent pentru tine.

Petite dădu din cap absentă, răsfoind cartea în vreme ce Clorine continua să trăncănească. Nu era nici un bileţel.

Se prăbuşi la loc pe perne, cu privirea pierdută la relicvele ei: vasul cu apă, eşarfa, ramura cu trei frunze, câte una pentru fiecare sărut. Niciodată.

Poate că era adevărat ce spusese medicul acela urâcios: poate chiar era pe patul de moarte.

Pe marginea celei de a unsprezecea pagini, Petite zări, în sfârşit: Vă rog, trebuie să vă văd. L. Fata îşi apăsă cartea pe inimă. Apoi, cu un mare efort de voinţă şi înălţând o

rugăciune către Sfânta Fecioară, îi dădu înapoi volumul lui Clorine.

— Înapoiază-i cartea domnului duce de Gautier, transmiţându-i şi regretele mele.

Fireşte, în cele din urmă, Petite fu nevoită să se ridice din pat. Exista totuşi o limită. Câte luări de sânge şi purgaţii putea îndura o tânără sănătoasă?

— Arăţi ca o fantomă, o dojeni Clorine, care se chinuia să o convingă să mănânce un pic din prăjitura pe care îl pusese pe bucătar să o facă pentru cea de a şaptesprezecea aniversare a stăpânei sale.

— Mulţumesc, Clorine, dar pur şi simplu nu pot.

Cămaşa de noapte prea largă atârna pe umerii ei înguşti.

Cineva ciocăni la uşă. Petite se întoarse şi o zări pe Nicole, care avea patru portocale în mână.

— Când te întorci? o întrebă prietena ei. A trebuit să-i citesc eu Don Quijote Doamnei şi m-am săturat. Le-am furat de la masa lui Henriette, adăugă încântată de sine, în timp ce-i dădea fructele. Apropo, să ştii că nu mai e supărată pe tine, spuse, întorcându-se să verifice dacă nu cumva Clorine putea s-o audă. Bănuiesc că prinţesa are alt interes, şuieră, arcuindu-şi sugestiv sprâncenele negre, ba chiar a întrebat de tine. Ce-i cu tine, eşti pe moarte?

— Sunt bolnavă, răspunse Petite ameţită.

Era uşurată că Henriette nu mai era furioasă, dar ce voia Nicole să spună cu „alt interes”?

Nicole îi puse mâna pe frunte lui Petite, privind-o cu ochi cercetători.

— Probabil că ai răcit în timpul furtunii. Erai udă până la piele când te-ai întors. La fel era şi regele şi amândoi eraţi destul de aprinşi la faţă. Apropo, unde aţi fost?

— Clorine? o strigă Petite pe cameristă. Te rog să vezi dacă am vreun bol disponibil, în care să pun aceste portocale. Ascultă, îi zise lui Nicole de îndată ce se văzu singură cu ea, nu vreau să spui absolut nimic despre rege în faţa cameristei mele.

— Aha, deci s-a întâmplat ceva. Mon Dieu, nu-mi vine să cred!

Petite îşi puse mâna pe braţul prietenei sale.

— N-a fost decât un sărut, dar nu poţi să spui la nimeni.

Ei bine… trei săruturi. Trei săruturi înnebunitoare.

Nicole îşi duse mâinile la inimă.

— Te-a sărutat regele?

— Promite-mi, Nicole! Asta n-o să se mai repete. Să nu sufli o vorbă!

— Ne trebuie un cod. Ce-ai zice de Prince Chéri? Nu, e prea evident. Ce spui de Ludmilla? Eu o să zic: „Ai mai văzut-o pe Ludmilla?” şi tu o să ştii despre cine vorbesc, de fapt.

— Doar că n-o să mai fie nevoie să vorbim despre ea, zise Petite, căci Clorine se întorcea cu un vas de lemn crăpat.

— Vai draga mea prietenă, sunt nevoită să mă întorc la îndatoririle mele, la plictisitorul Señor Quijote, spuse Nicole, ridicându-se. Ai grijă de tine şi să te însănătoşeşti cât mai repede! Se pare că a cam umblat febra pe aici. Nici Ludmilla nu arată prea bine.

— Ludmilla nu mă îngrijorează pe mine, spuse Petite, conducând-o chiar ea pe Nicole, înainte să apuce să mai scoată vreo vorbă.

— Cine e Ludmilla? se interesă Clorine de îndată ce uşa se închise.

— Nu e o persoană pe care s-o cunoşti, răspunse Petite, tresărind la auzul unei alte bătăi în uşă. Spera să nu fie tot Nicole.

— Hait! Acum trebuie să fie ducele.

Şi Clorine ieşi, dar se întoarse de îndată.

— Aşa cum am crezut, anunţă ea. Doreşte să-ţi vorbească, domnişoară.

— Refuză-l, zise Petite cu glas stins.

— Ce-i drept, ai cam slăbit, dar te pot aranja.

— Nu acesta e motivul.

— Tu chiar n-ai de gând să-ţi cauţi un soţ? o certă Clorine, prinzând-o de umăr. Du-te acolo şi fii drăguţă cu el!

Domnul duce de Gautier îşi duse mâna la pălărie, plecându-şi capul în semn de salut. Domnişoara de la

Vallière era o făptură mică şi drăgălaşă când o cunoscuse, la Blois, cu patru ani în urmă. Acum se transformase într-o tânără femeie, subţire şi graţioasă ca o floare... o delicată floare de câmp, aşa i se părea, care nu-şi găsea locul în flora exotică de la curte.

Ducele furişă o privire în stânga şi în dreapta pe coridor, după care se aplecă spre ea.

— Maiestatea Sa mi-a cerut să vă vorbesc din partea lui, şopti el, ridicând o mână. Domnişoară, vă rog doar să mă ascultaţi. Nu vă învoiţi măcar să staţi de vorbă cu el?

— Nu, domnule.

— Domnişoară, Maiestatea Sa nu-şi găseşte somnul şi nu mănâncă de câteva zile.

Regele, a cărui poftă de mâncare era legendară! Nu era nimic ieşit din comun ca, la o singură masă, Maiestatea Sa să mănânce trei sau patru boluri cu supe diferite, mai multe feluri de mâncăruri grele, condimentate, şi un platou întreg cu prăjituri. Acum însă, nu mai mânca nici măcar un bol de supă. La sfârşitul mesei, de obicei bea apă de flori de trandafiri de la gheaţă, dar acum o refuza până şi pe aceasta. Medicul său era îngrijorat.

— Vă rog, domnişoară?

Gautier ar fi fost în stare să o roage în genunchi, dacă era cazul.

Ea însă scutură din cap.

— Se topeşte pe picioare, insistă el. Nu a mai fost la şedinţele consiliului de stat, nu s-a mai dus la vânătoare. Suferă, vă spun.

Minunaţii ei ochi albaştri se umpluseră de lacrimi. Cât putea să semene cu un înger! Gautier îi simţise slăbiciunea: fata era îndrăgostită.

— Cere doar să vorbească un pic cu dumneavoastră.

— Veţi fi prezent la întâlnire? întrebă ea.

— Aveţi încredere în mine!

Nu era deloc uşor să-l întâlnească pe rege singur, căci el ducea o viaţă publică, aşa că rămăsese hotărât ca el şi Petite să se întâlnească în apartamentul lui Gautier.

— Azi, la ora patru, îi spuse ducele lui Petite, dându-i o pelerină de croitoreasă. Datorită faptului că el se ocupa de piesele de teatru, croitoresele erau o prezenţă obişnuită în apartamentele sale. În plus, ducele îi dădu lui Petite şi o schiţă pentru a-i arăta cum să ajungă acolo. Castelul era un adevărat labirint şi oricine se putea rătăci uşor în el.

Petite ieşi aşa cum se înţeleseseră, deghizată. Fusese nevoită s-o mintă pe Clorine; îi spusese că se ducea la Henriette, că toate doamnele aveau să fie îmbrăcate ca nişte femei de condiţie umilă, că era doar încă o idee bizară care-i venise prinţesei, una dintre ideile ei nebuneşti.

— O ştii doar cum e.

Clorine se încruntase, nelămurită, dar se întorsese la fusta de călărie a lui Petite, pe care tocmai o cârpea.

— Mă întorc repede ca să mă schimb pentru seară, zise Petite din uşă, în timp ce-şi punea gluga pe cap.

Ascultă cu atenţie pentru a se asigura că nu se aud paşi, voci sau foşnet de fuste, după care se strecură afară, luând-o în jos pe treptele înguste de piatră. La primul etaj de sub ea o luă la stânga, printr-un culoar iluminat de torţe. Mă duc să mă întâlnesc cu regele – era singurul gând care i se învârtea în minte.

Lângă o fereastră strâmtă, se opri ca să cerceteze schiţa pe care i-o lăsase Gautier şi care îi tremura în mâinile înmănuşate. Nu, mergea în direcţia greşită. Se întoarse, făcând din mers reverenţe şi plecându-şi ochii când se întâlni cu un grup de nobili. La următoarea scară, o luă la stânga pe lângă statuia lui Venus, aşezată într-o firidă arcuită, după care făcu la dreapta, iar apoi… ajunse: o uşă cu o plăcuţă de alamă, pe care era înscris numele lui Gautier.

Făcu o pauză înainte să bată; încă nu era prea târziu. Putea să se întoarcă.

— Sfântă Fecioară, şopti ea, iar uşa i se deschise înainte, ca şi cum ar fi fost trasă de însuşi necuratul.

— Dumneavoastră sunteţi!

Gautier părea uşurat.

Petite nu-şi scoase gluga până nu intră, iar uşa se închise în urma ei. Obloanele ferestrelor erau trase, iar încăperea

era destul de întunecată, fiind luminată doar de trei lumânări. Petite avu nevoie de câteva clipe, ca să i se obişnuiască ochii cu bezna. Încăperea era micuţă, însă mobilată cu gust. Un pat, acoperit cu o ţesătură de brocart de un albastru pal, ocupa aproape toată camera. Petite îşi puse jos coşul de răchită şi îşi scoase mănuşile.

— M-am rătăcit, zise ea, desfăcându-şi nasturii de la pelerină, începând cu cel mare de lemn de la gât.

— Maiestatea Sa va veni în curând, zise Gautier. Îmi cer scuze, dar nu vă pot oferi nici un scaun pe care să staţi. Pot să vă ofer însă o farfurie cu supă de viţel?

Petite scutură din cap, sprijinindu-se de un scrin.

— Este înviorătoare, are şi mentă.

— Vă mulţumesc, domnule, dar nu doresc.

Nu voia să fie nevoită să meargă la toaletă după aceea.

Deodată în uşă se auziră nişte bătăi uşoare. Petite închise ochii. Dacă avea să înceapă să se simtă ameţită, o să-şi lase capul în jos şi o să respire adânc.

Regele îşi făcu apariţia, deghizat în vânzător de partituri de muzică. Purta perucă, pelerină şi avea şi gluga pe cap. În plus, îşi răsese mustaţa.

— Ce credeţi? zise el, întinzând braţele. Am chiar şi câteva cântece bune.

— Nu v-a recunoscut nimeni, Maiestate? întrebă Gautier, ştergându-se pe frunte.

— Nici măcar ducesa de Navailles, spuse regele, scoţându-şi peruca şi scuturându-şi părul.

Doamne, ai milă! Supraveghetoarea domnişoarelor de onoare? Petite îşi apăsă mâinile pe inima care îi bătea să-i spargă pieptul.

— Maiestate, cu permisiunea Domniei Voastre, eu voi pleca, anunţă Gautier, punând partiturile pe o măsuţă aflată lângă fereastră. Vă rog să deschideţi obloanele când veţi dori să mă întorc.

Petite îl privi îngrozită pe duce. O minţise.

— Voi pleca şi eu cu dumneavoastră, zise ea, luându-şi pelerina.

Gautier se aşeză în faţa uşii, ţinând mâna pe ivărul de fier.

— Mi-aţi promis, spuse Petite.

— Domnişoară de la Vallière, vă rog! vorbi regele cu glas blând, ţinându-şi pălăria în mână, ca şi cum ar fi făcut penitenţă. Nu vreau să vă sperii. Spun adevărul, nu doresc decât câteva clipe cu dumneavoastră.

Petite scutură din cap. Îşi amintea de avertismentul mamei sale, să nu rămână niciodată singură cu un bărbat. Însă mama ei nu-i spusese nimic despre regi.

— Vreau doar să vă vorbesc, insistă regele, şi nimic mai mult; pe cuvântul meu de onoare.

Apoi îi zâmbi, un zâmbet care o umplu pe fată de căldură. Ea dădu în sfârşit din cap spre Gautier, care ieşi de îndată din încăpere, închizând uşa în urma lui.

Apoi se lăsă liniştea. Petite nu ştia unde să se uite, ce să spună. Se muta de pe un picior pe altul. Era singură în aceeaşi încăpere cu regele, un bărbat pe care îl sărutase, ba încă plină de dorinţă.

Regele îşi drese glasul.

— De ce nu vă aşezaţi? arătă el spre pat. Eu voi rămâne în picioare.

— Vă mulţumesc, Maiestate, însă mă simt mai în largul meu aşa.

Urmară alte câteva clipe de tăcere.

— Vă rog, domnişoară, luaţi loc, zise el din nou, ridicând o mână. Insist.

Petite îşi prinse fusta cu mâna şi se cocoţă pe o margine a patului. Regele, la rândul lui, se sprijini de scrinul din faţa ei, cu braţele încrucişate la piept. Petite aştepta, cu inima tresăltându-i ciudat.

— Vă simţiţi bine? o întrebă el.

Petite avea impresia că o să-i ia foc obrajii.

— Nu e nimic grav, Maiestate.

De afară răzbăteau până la ei zgomote de caleşti, strigătele valeţilor, tropăitul potcoavelor pe pavaj. Petite îndrăzni să-l privească pe furiş. O, Doamne!

— Îmi amintiţi de tatăl meu, în felul cum zâmbiţi.

— Şi e un lucru bun?

— Era un sfânt.

— Nu mai este în viaţă?

— A murit chiar după cea de a şaptea aniversare a mea, zise ea. În urmă cu zece ani – chiar de ziua de naştere a regelui.

— Câţi ani aveţi?

— Şaptesprezece, Maiestate. Şaptesprezece ani şi trei zile. M-am născut la Tours, pe şase august...

— Sunteţi Leu.

— Da. În al doilea an al domniei Maiestăţii Voastre.

El o privea gânditor.

Te cunosc...

— De ce zâmbiţi? o întrebă regele.

— Maiestate, trebuie să vă mărturisesc ceva.

Petite îşi dădea seama că ar trebui să-şi măsoare cu grijă cuvintele, dar era cuprinsă de o agitaţie efervescentă. O bucurie debordantă punea stăpânire pe ea. Avea atâtea să-i spună...

— Când v-am văzut pe pajiştea aceea, la Chambord, am crezut că sunteţi un braconier.

— Serios? râse el. Îmi place asta.

— Tocmai am citit Eglogele lui Vergiliu, zise ea pe negândite, după care îi veni să intre în pământ din cauza stângăciei sale, dar continuă totuşi. Seamănă cu Idilele lui Teocrit. În general, prefer poeţii greci, însă am luat Eglogele, vrând să-mi îmbunătăţesc latina, iar acum sunt pasionată de Vergiliu.

— „Acum, că suntem... tolăniţi în... iarba moale”, recită încet regele, încercând să-şi amintească.

Era Egloga a treia, pe care Petite o cunoştea bine.

— „Acum, că orice câmp şi-orice copac e-n înflorire.”

— „Iar pădurile sunt...”

— „... verzi”, Maiestate... „iar anul e-n minunăţie”. Ura!

Regele zâmbi:

— Aş dori să-mi spui Ludovic, zise el.

— Nu aş putea, Maiestatea Voastră.

— Vă rog! zise el, privind-o cu neţărmurită dulceaţă.

— Ludovic, zise Petite blând, plecându-şi apoi capul ca să-şi poată trage răsuflarea.

Nu făceau decât să-şi vorbească, însă Petite îşi dădea seama că era o greşeală că se întâlneau. Tânjea după el într-un fel care o înspăimânta. Doamne, Dumnezeule, ai milă de mine, smulge-mi dorul din piept, apără-mă de gânduri de păcat!

— Sunt îndrăgostită de un bărbat însurat, îi mărturisi ea duhovnicului său.

— Aţi...?

— Nu, părinte.

— Dar îl doriţi.

Ea răspunse cu un suspin.

— Acesta e un păcat, ştiţi prea bine.

— Da, părinte.

— Rugaţi-vă să căpătaţi puterea de a rezista, spuse preotul.

— Mă rog, părinte.

Ştia însă că e din ce în ce mai slabă.

În zori, pe când ceaţa încă nu se ridica de pe câmpuri, Petite ieşea să se plimbe pe câmp. Se aşeza la marginea câte unei pajişti, căutând înţelepciunea în tăcere. Cine era ea, să se opună dorinţei regelui? Iubirii lui – căci acesta era cuvântul, în sfârşit, care fremăta între ei. Cine era ea să dea cu piciorul unui asemenea dar?

Petite cedă în prima săptămână a toamnei. Nu mai avea puterea să spună nu, nici voinţa să tăgăduiască soarta.

— Să nu mă părăseşti niciodată, îl imploră, pierdută toată în îmbrăţişarea lui.

Aşternuturile lui Gautier erau proaspăt spălate şi păstrau lumina soarelui în parfumul lor.

— Te iubesc, Louise, şopti el, bâlbâindu-se neajutorat. Te iubesc.

În mintea ei se perindau fragmente din Biblie, inexplicabile, nepoftite, ca un cântec care-i susura în urechi, dar căruia nu-i ştia pe de-a-ntregul cuvintele: şi muntele scotea fum, şi muntele s-a cutremurat cu mare putere, şi peste tot erau numai trăsnete şi fulgere, şi sunetul trâmbiţelor, şi nu vă fie teamă, căci Domnul a venit să vă încerce...

Să vă încerce.

— Te iubesc, plângea ea, de durere, de plăcere, din cauza păcatului cel mare pe care îl comitea. Acum era distrusă cu adevărat, însă abia acum era întreagă. Plângea, căci îşi găsise marea iubire, însă el era rege şi-i era interzis.

PARTEA A IV-A

Dragoste falsă

CAPITOLUL 19

Doamne, iartă-mă pentru că am păcătuit împotriva Ta. Mă tem de moarte de chinurile iadului şi, cu ajutorul îndurării Tale, sunt hotărâtă să fac penitenţă şi să-mi îndrept viaţa.

Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă.

Dacă spun de foarte multe ori aşa, se gândea Petite în noaptea aceea, strecurându-se în aşternuturile ei, poate că o să fie adevărat. Pentru că, la drept vorbind, nu regreta absolut nimic. O, Doamne!

În dimineaţa următoare, îşi luase locul printre celelalte domnişoare de onoare. Ca de obicei, îi înmână lui Henriette papucii, îi ţinu oglinda şi îi citi cu glas tare. Dar era cu totul şi cu totul schimbată şi, cu siguranţă, se vedea.

Când Ludovic ieşi din cabinetul său pentru a se duce la liturghie, îi aruncă o privire lui Petite, iar ea îşi plecă ochii. O, Doamne, iartă-mă! Pentru că se simţea atât de minunat, pentru că se simţea atât de mândră.

Se uita cu coada ochiului cum Henriette îl săruta pe Ludovic pe ambii obraji – un privilegiu ce era acordat numai nobililor din stirpea cea mai aleasă. Nobilii cu un rang mai jos aveau dreptul la un singur sărut, pe un singur obraz regal. Petite se înroşise, căci gândul îi zburase la săruturile lor înflăcărate, peste tot.

În timpul liturghiei, Petite se rugă să găsească îndrumare. Oare şi Ludovic se ruga pentru asta? se întreba ea. Îl urmări cu privirea, când el îngenunche în faţa altarului. Amândoi păcătuiseră – de asta nici nu mai încăpea vorbă. Închise ochii: nu trebuia să se uite la el. Era o femeie căzută, cu nimic deosebită de o adulteră acoperită de

scuipaţi în piaţa publică a vreunui târg. Atunci, de ce se simţea atât de minunat, atât de curată, ca şi cum sufletul i-ar fi fost cufundat într-o baie de lumină? Să fi fost cumva lucrarea Diavolului?

După-amiază, după vânătoare (la care doborâse un căprior cu o săgeată), Petite acordă o grijă deosebită toaletei ei, alegându-şi una dintre rochiile pe care i le dăduse Marguerite şi pe care Clorine i-o modificase de curând, ca să i se potrivească. Corsajul auriu îi cădea pe umeri şi se îngusta mult pe talie. Ea se simţea frumoasă.

La uşa apartamentelor lui Henriette, se întâlni în acea seară cu Athénaïs.

— Louise, arătaţi minunat în seara asta.

— Şi dumneavoastră, răspunse Petite.

Fustele îi foşneau uşor pe parchetul de lemn. (Unde era Ludovic?)

Încăperea era deja plină de oameni. Era lună plină şi prinţesa anunţase că aveau să facă o excursie nocturnă.

— Într-adevăr. Are o strălucire grăitoare, zise Nicole, privind-o pe Petite cu ochi cercetători.

S-ar fi zis că toată lumea o privea. Cel mai mic gest putea să dezvăluie totul – umbra unui surâs, roşeaţa din obraji.

— M-a ars cumva soarele? întrebă Petite. Am uitat să-mi pun mască atunci când călăream.

— V-am văzut pe noul cal de curse irlandez al Maiestăţii Sale, interveni Fouquet, băgându-se astfel în conversaţie.

Pudra pe care o avea pe faţă nu reuşea să-i ascundă vinişoarele roşii de pe obraji.

— Da, Lancelot, încuviinţă Petite. Armăsarul, înalt de aproape şaisprezece palme, părea foarte potrivit pentru vânătoare: avea copitele puternice şi îşi pleca frumos genunchii la sărituri.

— Am observat că adesea călăriţi împreună cu regele, zise Fouquet, ascunzându-şi un zâmbet hâtru. Purta o vestă brodată cu aur, de sub care ieşeau manşete din dantelă fină.

— Toţi călărim împreună cu regele, domnule, răspunse Petite. Eu şi mulţi alţii.

Fouquet era răsfăţatul curţii, un gentilom încântător, plin de spirit şi generos, dar şi cultivat, după câte îşi dăduse ea seama, protector al dramaturgilor şi al poeţilor, printre care se numărau Corneille şi Scarron. Dar simţise că era trufaş şi, cu siguranţă, era un om puternic, aşa că era îngrijorată în privinţa lui.

— De cele mai multe ori, ea călăreşte în faţa Maiestăţii Sale, ciripi Lauzun, care se apropiase de grupul lor.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

Şi Fouquet deşurubă capătul mânerului bastonului său de argint, inhalând un parfum, ca şi cum sensibilităţile lui aristocratice ar fi fost rănite de Lauzun, care era de condiţie umilă.

— Am înţeles că plănuiţi o serbare, domnule Fouquet, spuse Petite, schimbând subiectul, căci ajunsese în ape tulburi; îi era tare greu să ştie ce să spună.

— Un spectacol minunat, aşa am auzit, adăugă Athénaïs, cântărindu-i din priviri pe cei de faţă.

— Cu balet şi rachete de foc, zise şi Nicole.

În clipa aceea, răsunară trompetele şi uşile fură deschise pentru rege.

Pentru Ludovic. Petite făcu o plecăciune până la pământ când el intră, la braţ cu soţia lui.

Regina, care se împopoţonase cu un guler ridicol de larg, zâmbea timidă mulţimii. Era robustă de felul ei, iar acum, că mai era şi însărcinată, se făcuse şi mai mare. Părul blond îi era prins într-un fileu de modă veche, iar pe deasupra purta o bonetă simplă, neagră. Aruncă încruntată o privire la cei trei pitici care se chinuiau să-i ţină trena. Unul dintre ei, un pigmeu, nu avea decât vreo şaizeci de centimetri în înălţime, dar era cât se poate de bine proporţionat. Făcu o tumbă, iar regina chicoti, arătându-şi dinţii înnegriţi. Curtenii începură şi ei să râdă; Petite ştia că mai târziu aveau să-şi bată joc de ea pentru asta. Să râzi de regina spaniolă era o formă de distracţie des întâlnită la curte.

Ludovic scrută încăperea, până o văzu pe Petite. În ochii lui se aprinse mai întâi o luminiţă caldă, de recunoaştere, urmată de îndată de o uşoară încruntare. (De ce? se întrebă Petite, speriată.)

Din fericire, regina nu rămase prea mult, retrăgându-se chiar înainte de excursia din miez de noapte. Curtenii îi urmară în curte pe Ludovic, pe fratele său şi pe Henriette. Luna era un cerc de lumină. Stelele străluceau, iar în aer plutea un iz de bălegar şi de fum de la torţe. Bărbaţii se urcară în şei, iar femeile în trăsurile lor. Petite, împreună cu Nicole, se urcă în ultima, o cabrioletă acoperită, cu două locuri.

La adăpostul nopţii, Petite se cufundă în tăcere, în vreme ce Nicole sporovăia neîncetat. Era istovită de strădaniile pe care le făcuse toată ziua ca să se ascundă; era copleşită şi deopotrivă entuziasmată de schimbarea uriaşă care se petrecuse în viaţa ei. Nu mai era castă. Distrusă, aşa ar fi spus mama ei – deşi ea nu se simţea câtuşi de puţin distrusă.

Se auzea ciripitul unei păsări de noapte; vântul sufla uşor. Frunzele unui fag tremurau în lumina lunii. Cât de frumos părea totul! Îşi pierduse castitatea pentru el. Oare el o dispreţuia pentru asta? Oare o iubea mai puţin? Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Iubirea lui pentru ea era adevărată.

Nicole o atinse pe braţ. Se apropia un călăreţ.

— Cred că e Ludmilla, zise ea, cu ochii mari.

Ludovic? Luna fusese acoperită de un nor, iar Petite nu-şi dădea seama prea bine. Călăreţul îi spuse ceva vizitiului, după care îşi întoarse calul ca să ţină pasul cu trăsura.

Da. Ludovic era. Petite scoase capul pe fereastră.

— Maiestate?

Nu Ludovic. Nu iubitul meu. Nu dorinţa inimii mele. Trebuia să fie cu grijă.

— Vizitiul vostru va opri la răscrucea din faţă, îi spuse Ludovic, cu chipul ascuns de borul pălăriei. Mergeţi în pădure, spre stânga.

Apoi dădu pinteni calului şi se duse înainte.

— Ei, bine, zise Nicole, uluită, dar calmă, fluturându-şi evantaiul cu margini de dantelă.

— O să-ţi explic mai târziu, promise Petite, în vreme ce trăsura lor încetinea.

Era peste măsură de tulburată. Acum avea să fie nevoită să se încreadă în Nicole, însă ce să-i spună? Se simţea rătăcită într-un labirint.

— N-o să stau mult.

— Nu poţi să pleci singură noaptea în pădure, spuse Nicole, prinzând-o de braţ.

Ea însă se smuci şi sări jos din trăsură. La adăpostul copacilor uriaşi domnea bezna. Avu nevoie de câteva clipe până să zărească o potecuţă prin tufişuri. Mergea încetişor, croindu-şi drum pe bâjbâite. Simţea duhoarea unui lup. În curând, potecuţa se lăţi, preschimbându-se într-o cărare mai largă, bună de călărit.

Acolo, rămase locului, în aşteptare, ca să-şi recapete suflul. Tresări, speriată de fluieratul puternic al unei privighetori. Simţea în pământ tropotul copitelor calului lui Ludovic, apoi apăru şi el după o cotitură, călare pe un cal mărunt.

Regele sări de pe cal, îi agăţă frâul de o ramură şi se apropie de ea; razele slabe ale lunii se reflectau pe spada lui. Se opri apoi la o oarecare depărtare de ea şi-şi duse mâna la pălărie, ca şi cum ar fi fost la curte.

Undeva, o bufniţă huhui.

Ochii lui Petite înotau în lacrimi. Îşi ridică mâinile neînmănuşate.

Ludovic făcu un pas înainte şi îi luă mâinile într-ale sale, ascunse în mănuşi fine de piele.

O strângere de mână, ca o promisiune.

— Louise, am vorbit cu duhovnicul meu, zise el. Trebuie să renunţ la tine.

În glasul lui se simţeau lacrimile.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, cuprinsă de frică.

Duhovnicul lui avea dreptate. Amândoi aveau să ajungă în iad. Dar, cu siguranţă, iadul avea să fie pe pământ dacă el avea s-o abandoneze.

— Viaţa aceasta te va distruge, spuse el, cu glas aproape implorator. Deja te-am distrus.

Petite începuse să ridice mâna – ca să-l pălmuiască, aşa cum îşi dădu seama cu groază –, dar se trase îndată înapoi, înspăimântată de ce-ar fi putut să facă.

— Ludovic, să nu mai spui niciodată că m-ai distrus, şopti ea, suspinând.

El o prinse în braţe.

— Iubirea mea, spuse stângaci, ca şi cum cuvântul ar fi fost într-o limbă veche, pe care încă n-o pricepea.

Lui Petite i se înmuiară genunchii sub sărutul lui, cuprinsă de o dulceaţă deloc îngerească, ce-i curgea prin vene.

Nicole căută febrilă batista, după ce Petite se urcă la loc în trăsură. Îi şterse obrajii prietenei sale, cuprinzându-i cu braţul umerii care i se zgâlţâiau.

— Nu pot să suport, suspină Petite printre lacrimi.

Se simţea plină de bucurie, în culmea euforiei, de parcă ar fi fost vrăjită. Ea şi Ludovic îşi făgăduiseră să se întâlnească, iar şi iar. Era greşit ce făceau, însă erau îndrăgostiţi nebuneşte.

— Nicole, dacă o să spui cuiva, jur că te omor, zise ea cu o ferocitate calmă, care le şocă pe amândouă.

O săptămână mai târziu, după liturghie, marchiza de Plessis-Bellièvre o urmă afară din capelă pe Louise. Pierdută în gânduri, ea nu observase nimic. În urmă cu câteva zile, Ludovic îi aranjase o întâlnire cu noul lui duhovnic. Preotul îi explicase fetei că în vremea apostolilor poligamia era ceva obişnuit. Oameni sfinţi, precum Moise şi David, avuseseră mai multe soţii şi, istoric, regele Franţei avusese adesea câte o amantă. Regele era unsul lui Dumnezeu; până şi Petite era deci absolvită. Ea nu prea crezuse ceea ce i se spusese, aşa că acum se plimba, rugându-se în tăcere să-şi afle lămurirea, dezlegarea şi

iertarea (precum şi, dacă era să spună adevărul, ocazia să-şi întâlnească iubitul cât mai repede), fără să-şi dea seama că cineva voia să-i atragă atenţia.

În cele din urmă, văduva bondoacă şi dolofană făcu o plecăciune slugarnică în faţa ei, ducându-şi în faţă piciorul drept şi aplecându-se atât de mult de mijloc, că cele două pene de struţ de la pălărie măturară dalele de piatră.

— Domnişoară de la Vallière, îmi puteţi acorda o clipă? întrebă ea, în vreme ce se ridica.

În ciuda căldurii, purta o rochie verde, grea, tivită cu blană maronie cu pete.

— Sunt aşteptată la Doamna, zise Petite, reprimându-şi impulsul de a se da înapoi. Femeia asta avea o răsuflare fetidă.

— Nu vă voi răpi mult timp, promise marchiza de Plessis-Bellièvre, trăgând-o afară pe Petite cu o forţă surprinzătoare. Uitaţi, banca aceasta e la umbră. Ştiţi, draga mea, că sunteţi considerată una dintre cele mai mari frumuseţi de la curte. Nu ar fi bine să vi se înnegrească tenul minunat.

— Doamnă marchiză de Plessis-Bellièvre, spuse Petite, trăgându-se cât mai departe, chiar trebuie să plec.

Marchiza îşi sprijini însă de bancă umbrela de soare.

— Ce drăguţ să fii punctual! zise ea, aşezându-se şi bătând cu palma locul de lângă ea. Vă asigur că nu va dura mult. Am un mesaj de la ministrul de finanţe.

Petite se aşeză, şovăitoare. Marchiza de Plessis-Bellièvre organiza întâlnirile sociale ale ministrului Fouquet, ştia prea bine, aşa că acum bănuia că discuţia aceasta avea legătură cu sărbătoarea pregătită de ministru la noul său castel din Vaux-le-Vicomte. În ultima vreme, toată lumea vorbea numai despre asta.

— Ar dori să vă facă un dar, zise marchiza, scoţând un evantai din corsaj. Un simbol al prieteniei sale, adăugă, începând să-şi facă vânt cu putere cu evantaiul.

Petite încremeni. Un dar? De ce?

— Nu ar fi corect, doamnă, zise ea tulburată.

Oare aşa se mituiau oamenii?

— Hai, draga mea, nu e o glumă – e vorba de douăzeci de mi de pistoli. Jumătate din suma aceasta v-ar aduce o dotă respectabilă şi v-ar căpătui foarte bine; nu trebuie decât să-i spuneţi din când în când ce se mai întâmplă pe aici, zâmbi ea, acoperindu-şi un dinte spart cu evantaiul. Ce rău poate fi în asta?

Petite nu-şi găsea cuvintele. Oare Fouquet voia ca ea să spioneze pentru el? Nu, cu siguranţă nu.

— Imaginaţi-vă doar câte puteţi face cu suma asta, continuă marchiza.

— Doamnă marchiză de Plessis-Bellièvre, cred că este o greşeală la mijloc, zise Petite, ridicându-se brusc în picioare.

— Draga mea fată...

— Eu nu mă aflu în situaţia de a şti ce se întâmplă – aşa cum spuneţi – şi, chiar dacă aş fi, cu siguranţă nu pot fi cumpărată, încheie Petite, măcinată de furie.

Şi, făcând o reverenţă, se înapoie la castel, pradă unui tremur interior. Curtea i se părea un loc absolut necunoscut. Se simţea pierdută, la voia întâmplării.

În vreme ce urca scările spre apartamentele lui Henriette, încercă să-şi revină în fire. Curtenii adunaţi în faţa uşii o priveau; puteau să bârfească pe seama ei. Se opri în cadrul unei ferestre, cu inima bătând cu putere. Fouquet încercase s-o mituiască pentru ca să-l spioneze... pe Ludovic? Icni speriată, dându-şi seama că probabil asta fusese intenţia. Apoi, sprijinindu-se de pervazul de piatră, inspiră cu grijă. Probabil că Fouquet ştia; probabil că aflase.

Cum se poate una ca asta? se gândi, simţind cum o îngheaţă spaima. Fuseseră tare grijulii. Ea fusese nevoită să-i spună lui Nicole, dar numai după ce aceasta jurase să nu sufle o vorbă nimănui. Şi, în afară de Nicole, de duhovnicul lui Ludovic şi de Gautier cine mai ştia? Trebuia să-i spună lui Ludovic – să-l avertizeze.

Petite se uită în stânga şi-n dreapta, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă, după care împinse uşa grea de la apartamentul lui Gautier. Cămăruţa era goală. Ludovic încă nu ajunsese. Îşi lăsă jos coşul cu pânzeturi şi se lipi de uşă, închizând ochii şi trăgându-şi răsuflarea. Pe scară, trecuse pe lângă Athénaïs.

De data aceasta, Petite se deghizase bine, ca o spălătoreasă, şi din fericire – lăudat fie Domnul – nu fusese

recunoscută. Gautier se gândise că era mai sigur ca ea şi Ludovic să-şi schimbe costumele de fiecare dată când se întâlneau. (De fiecare dată, zisese el, iar vorbele lui făceau aluzie la un viitor nedefinit.)

Draperiile fuseseră trase, ca să nu lase să pătrundă lumina soarelui de după-amiază, şi două lumânări erau aprinse. Draperiile patului erau strânse, iar cuvertura dată într-o parte. Petite îşi scoase şorţul de cânepă. În păr avea prinsă o pânză pătrată, împăturită pe jumătate şi răsucită la margini. O deranja, aşa că şi-o scoase şi-şi desfăcu apoi cozile, prinse într-un coc. Lui Ludovic îi plăcea să-i vadă părul liber pe spate.

Oare unde e? se întrebă, aşezându-se pe pat. Pe măsuţa de lângă pat, lângă o sticlă de coniac, se afla un bureţel. Gautier se gândise la toate. Sfântă Fecioară... Păcat după păcat.

Ludovic intră fără să bată la uşă.

— Ha! zâmbi el larg, azvârlindu-şi pelerina şi aruncându-se pe pat, trăgând-o pe Petite în braţele lui. Mă gândesc neîncetat la tine, zise, în vreme ce se chinuia să-i desfacă şireturile de la spate ale corsajului.

Petite se ridică în şezut ca să-l ajute, scăpând cât putea de repede de corsaj, pentru ca el să-i poată scoate fusta. În cele din urmă, rămase doar în cămaşă (fusta şi juponul erau tivite cu dantelele făcute de mătuşa ei Angélique, îşi dădu ea seama necăjită).

Ludovic îi luă mâinile în ale lui, apăsându-i degetele pe buze.

— Ai mâinile reci, zise el, apoi îşi ridică privirea spre ea. Ce s-a întâmplat, Louise?

Îi spusese numele încetişor, aproape ca o şoaptă – ca şi cum ar fi fost doi copii care jucau un joc secret. Ea ar fi vrut să fie mereu aşa, să se ascundă amândoi, undeva, departe. Îşi lipi obrazul de al lui. Îi plăcea la nebunie pielea lui rece, bărbia aspră, răsuflarea lui în ureche. Iubirea lor era de o intensitate spirituală – cum ar fi putut să fie un păcat?

— Sunt speriată, zise ea, privindu-l în ochi.

El se uită uimit la ea.

— De ce? o întrebă, mângâindu-i părul. S-a întâmplat ceva?

— Domnul Fouquet, zise ea, în vreme ce-i desfăcea şireturile jachetei de piele. Tânjea să-i simtă pielea pe pielea ei.

— Nicolas? Doar nu...?

În ochii lui Ludovic se aprinsese o scânteie de gelozie. Fouquet avea reputaţia de seducător, în ciuda vârstei sale.

— Nu, nu e asta. Mi-a oferit bani, prin marchiza de Plessis-Bellièvre... ca să spionez – să te spionez pe tine, mă tem.

— Cât de mult? Glasul lui era rece – nu mai era vocea unui amant, ci a regelui.

— Nu are nici o importanţă cât, pufni ea plină de un dispreţ mândru. Eu nu pot să fiu cumpărată.

— Spre deosebire de noi, ceilalţi, zise Ludovic, dându-i o şuviţă de păr după ureche şi zâmbindu-i cu o ironie tristă.

Petite îşi puse mâinile peste ale lui şi îl sărută blând.

— Probabil că ştie, îi zise, în vreme ce buzele lui îi mângâiau gâtul.

Gândul că erau urmăriţi o făcea să îngheţe. Îşi trecu degetele prin părul lui lung, simţind muşcături uşoare în sărutările lui.

— De unde o fi aflat? întrebă ea, respirând mai sacadat.

— Fouquet are spioni peste tot, zise Ludovic cu amărăciune. Ţi-am spus că locul ăsta e periculos. Toţi purtăm măşti. Nimic nu e aşa cum pare.

— Ludovic, unii spun că strânge ostaşi, că vrea să preia puterea.

Se lăsă pe spate, iar el o urmă. Pe sub cămaşa lui, îi simţea muşchii lungi şi netezi ai spatelui.

— Ştiu, pufni el. Nu e singurul care spionează. L-am ţinut sub supraveghere. Nu sunt atât de nătâng pe cât mă crede el. Crede că sunt tânăr şi doritor numai de distracţii, că mă interesează mai mult vânătoarea decât conducerea ţării. Se gândeşte că nu mă preocupă persoana lui, că nu ştiu ce pune la cale. Apoi o privi câteva clipe lung pe Petite, înainte să încheie. Dar mă subestimează.

CAPITOLUL 20

Nicolas Fouquet îşi primi oaspeţii regali la noul castel cu o desfăşurare impresionantă de grandoare.

— Această sărbătoare modestă este dată în onoarea Maiestăţii Voastre.

Înveşmântat în dantele şi brocarturi, îi întinse chiar el mâna reginei mamă ca să coboare din trăsură, oferindu-i chiar o diademă cu diamante. Îşi exprimă regretul că regina, a cărei sarcină era foarte înaintată, nu putuse face călătoria de trei ore de la Fontainebleau.

Doamna Fouquet, care era şi ea însărcinată, făcu o reverenţă, iar marchiza de Plessis-Bellièvre o ajută să se ridice.

Petite îşi feri privirea văzând-o pe marchiză – spioana lui Fouquet, ştia acum prea bine – care se uita la ea cu răceală.

— Ah, dragul meu Fouquet, zise regina mamă în vreme ce una dintre doamnele ei de onoare îi punea pe cap bijuteria, onoarea pe care ne-o faci e exagerată.

— Nimic nu e prea mult pentru Maiestăţile Voastre, zise Fouquet, cu ochii la Ludovic, care scruta locul cu privirea. Castelul din calcar era înconjurat de curţi şi de un şanţ de apărare. Grădini imense, marcate de garduri vii din carpeni tăiaţi cu grijă, se întindeau de-a lungul unui canal.

— A, frumoasa Doamnă, exclamă Fouquet, în timp ce un grup de valeţi dădeau jos litiera lui Henriette, care era

dusă de doi cai. Ce greu v-a fost să bateţi atâta drum până aici! zise el, aplecându-se să-i sărute mâna.

— Pentru nimic în lume n-aş fi lipsit, domnule, zise Henriette, părând cam adormită.

Se anunţase oficial că aşteaptă un copil şi starea ei era delicată. Doctorul său şi Philippe avuseseră obiecţii, însă ea insistase să facă această călătorie. Fusese însă nevoită să călătorească în litieră, îndopată cu doze mari de laudanum.

— Şi pe arşiţa asta, pe atâta praf! Veniţi, vă rog, Maiestăţile Voastre, vă conduc în apartamente, pentru a vă putea reface după drum.

Petite îi urmă pe valeţii care cărau litiera lui Henriette pe scările acoperite cu covoare. Castelul era minunat făcut, în cele mai mici detalii: fresce, mozaicuri rare, mese de porfir, oglinzi cu rame de aur, sculpturi antice greceşti răsăreau la tot pasul. Pe o cupolă, foarte sus, observă o emblemă sculptată – deviza lui Fouquet. Înfăţişa o veveriţă ce urca într-un copac, iar sub ea stăteau scrise cuvintele: Quo non ascendet?

Nu prea era sigură care era traducerea corectă. Unde să nu urce? Spre ce să nu urce? În ce loc – la ce înălţime – să nu se caţăre? Asta era – îşi dădu seama, înfiorată. La ce înălţime să nu se caţăre el?

Oare Fouquet râvnea coroana? se întreba Petite. Fără îndoială, se purta regeşte. Se spunea că numai cu serbarea aceasta cheltuise peste o sută de mii de livre – mai mult decât cheltuia Ludovic într-un an. De unde avea bani? Ludovic bănuia că Fouquet sustrăgea bani din

vistieria naţională. Că pusese mâna cu japca pe bogăţia adunată – de la el, de la popor. Iar luxul acesta afişat cu atâta nepăsare nu făcea decât să-i confirme bănuielile. Unde avea să ducă asta? Ludovic voia să facă o schimbare, era decis să domnească fără corupţie – impunând asta cu forţa, dacă avea să fie nevoie.

— Uită-te în sus, îi murmură Nicole încetişor la ureche. Ludmilla te priveşte.

Ludovic stătea în capul scărilor. Se uită mai întâi peste Petite, apoi zăbovi o clipă cu privirea asupra ei şi, schiţând un zâmbet aproape neobservat, îşi întoarse privirea.

Între timp, Fouquet ajunsese lângă rege. O observă şi el pe Petite şi îşi duse mâna înmănuşată la borul pălăriei verzi, salutând-o.

— Ce mai e şi asta?

— Taci, Nicole, şopti Petite.

Ce mai era şi asta? Tânjea să fie în altă parte, pe un câmp, printre caii tăcuţi, înconjurată de fiinţe în care avea încredere, cărora le cunoştea limbajul.

După ce familia regală se odihnise, iar arşiţa zilei de august începea să-şi mai piardă din putere, Fouquet propuse o plimbare prin grădini. Ludovic şi Philippe îşi ajutară mama să se urce într-o caleaşcă uşoară, deschisă, iar Nicole şi Yeyette o ajutară pe Henriette, frumos coafată şi cu hainele schimbate, să ia loc într-o litieră brodată, acoperită cu un umbrar auriu, pe care o cărau patru oameni.

Prinţesa se lăsă pe pernele de puf şi îşi întinse mâinile către Petite, ca să-i aranjeze panglicile stacojii de la încheieturile subţiri ale mâinilor. Buclele care-i erau lăsate libere pe umeri erau împodobite cu aceleaşi rozete care-i garniseau şi rochia.

— Repede, zise Henriette, roşie la faţă de încântare. Nu vreau să pierd nimic!

Oaspeţii veneau în valuri – sute şi sute de oameni, un şir nesfârşit de bărbaţi şi femei înveşmântaţi în mătase şi satin, scânteind de diamante, împodobiţi cu penele unor păsări rare şi o mulţime de panglici – pe pălării, la cravaşe, pe mâneci, la săbii, la pantofi, ba chiar şi la bastoanele în care se sprijineau.

Petite îi făcu un semn cu evantaiul lui Athénaïs, care se întreţinea cu două dintre doamnele de onoare ale reginei şi cu Lauzun.

În sfârşit, alaiul se puse în mişcare, iar Ludovic şi Fouquet mergeau în frunte. Fouquet făcea gesturi largi cu mâinile, agitat şi încântat, iar curtenii îi urmau ca un stol de păsări de la tropice, scoţând strigăte de încântare când o sută de jeturi de apă ţâşniră spre cer, iar fântânile prinseră deodată viaţă.

— Grădina se schimbă în timp ce o străbatem, observă Petite, în vreme ce urma la pas, împreună cu Nicole, litiera Doamnei. De fapt, bazinul cu apă nu era pătrat, ci dreptunghiular. Grota ce părea că se află chiar lângă bazin era de fapt la o oarecare distanţă, despărţită de acesta printr-un canal. Ceea ce păruse la început un şir de jeturi de apă se dovedea a fi de fapt o cascadă tunătoare. Totul părea simetric, dar, de fapt, nu era aşa.

O grădină a iluziilor, îi trecu prin minte lui Petite. Cât de potrivit! Fouquet juca rolul servitorului credincios, în vreme ce uneltea să pună mâna pe domnie. Ludovic îşi aplaudă în public ministrul de finanţe, în vreme ce plănuia cum să-l înlăture. La curte, nimic nu e aşa cum pare, îi spusese Ludovic. Cu toţii purtăm măşti.

Pe măsură ce soarele se ascundea în umbre, îşi făcură apariţia mii de purtători de torţe, pentru a-i escorta pe oaspeţi înapoi spre castel, unde erau întinse mesele, cu vase de aur – de aur masiv – pline cu fazani, ortolani, prepeliţe, potârnichi, tocane şi creme de legume. Vinul curgea în valuri, muzica se revărsa peste ei. Zgomotul petrecerii se făcea tot mai mare, pe când mesele erau strânse pentru a şasea oară.

Tot acest belşug era şocant, era de-a dreptul jignitor. Oare familia regală îşi putea permite o asemenea etalare de bogăţie? Ludovic părea să cântărească totul. De fapt, toată lumea părea la pândă. Oare câţi dintre cei de faţă erau spionii lui Fouquet? se întreba Petite. Cine putea să fie de încredere?

Se auzi sunetul trompetelor.

— Spre teatrul în aer liber, anunţară pajii.

Curtenii ieşiră afară, străbătând cărări parfumate, luminate de mii de lumânări de ceară de albine, iar apoi, pe o alee largă, străjuită de pini, ajunseră la o terasă, lângă o fântână. Acolo fuseseră puse scaune, în faţa unei estrade.

Petite şi Nicole îşi ocupară locurile în spatele litierei Doamnei, lângă tronurile pregătite pentru rege şi pentru

regina mamă – şi pentru Fouquet. Petite îi arunca din când în când câte o privire lui Ludovic. El râdea vesel împreună cu gazda sa: juca un rol, ştia prea bine, şi-l juca înfiorător de bine.

După uvertură, în faţa lor îşi făcu apariţia domnul de Molière, îmbrăcat în haine obişnuite. Cuprins de o disperare frenetică, începu să-şi ceară scuze, plecându-se adânc în faţa regelui.

— Maiestatea Voastră, câţiva dintre actorii mei au căzut la pat şi nu am avut vreme să pregătesc un spectacol de divertisment.

Dintre cei prezenţi se ridică un murmur consternat, dar deodată se auzi scârţâitul unor mecanisme şi, ca prin minune, în faţa ochilor lor apăru un peisaj pastoral. În mijlocul cascadelor, o stâncă imensă se despică în două, scoţând la vedere o scoică din care ieşi o naiadă cu părul până la pământ. Publicul izbucni în urale, aplaudând.

— Cerul, pământul, toată natura se pleacă la porunca regelui, proclamă nimfa, în vreme ce driade, fauni şi satiri îşi făceau apariţia dintre copaci, în paşi de dans.

Piesa – numită Les Fâcheux (Pisălogii) – îi făcu repede pe toţi să râdă în hohote, căci, unul după altul, erau ridiculizaţi cei mai cunoscuţi oameni de la curte. Răgetul de măgar al lui Lauzun răsuna de fiecare dată când era recunoscut cineva. La un moment dat, când era clar că ţinta glumelor este Gautier, bătrânul se ridică şi făcu o plecăciune demnă. Toată lumea izbucni în urale şi în strigăte.

În pauzele dintre acte, fură încântaţi cu câte un balet vesel. Petite nu mai văzuse niciodată un asemenea spectacol, un amestec atât de minunat de teatru, dans, muzică şi cântece.

După piesă, oaspeţii se întoarseră la castel, unde îi aşteptau alte cântece, mâncăruri şi băuturi. În salonul cel mare, fuseseră întinse tarabe, ca la piaţă. Doamnele roiau, căci se împărţeau tot soiul de nimicuri: oglinjoare de buzunar ornate cu pietre preţioase, mănuşi din piele de porc, parfumate cu mosc, văluri de dantelă, evantaie din fildeş sculptat. Nobililor celor mai de seamă li se rezervaseră cai de călărie şi diamante.

Petite găsi un moment potrivit ca să se ducă la toaletele amenajate în apartamentele lui Henriette. Sorocul îi venise, în sfârşit (fusese îngrijorată din cauza asta). Mai zăbovi câteva clipe în liniştea bibliotecii – analizând colecţia enormă de manuscrise, tratate şi cărţi rare –, după care se îndreptă spre scări.

— A, aici eraţi, domnişoară de la Vallière.

Petite se întoarse, zărindu-l pe domnul Fouquet, care grăbise pasul ca s-o ajungă.

— Pot să vă fiu de ajutor? zise el, punându-i mâna înmănuşată pe braţ. Doriţi ceva de aici? o întrebă el, cu manierele pline de eleganţă ale unei persoane născute într-o familie foarte veche.

— Nu, vă mulţumesc, spuse Petite calmă. Serbarea dumneavoastră este minunată, domnule.

Fouquet îşi duse mâinile la inimă.

— Domnişoară, îi sunt devotat Maiestăţii Sale, declară cu glas mieros. Doresc sincer să-i fiu pe plac, mai adăugă, fixând-o cu privirea.

— Fireşte, răspunse Petite, fără să-şi poată stăpâni tremurul uşor din glas. Apoi, plecând capul, se întoarse şi o luă grăbită pe scări, agitată şi înspăimântată. Cuvintele acelea erau destinate să ajungă la urechea lui Ludovic, ştia prea bine.

După miezul nopţii, toată lumea se întoarse în grădini, acum cufundate în întuneric, luminate numai de strălucirea slabă a lunii aflate în ultimul pătrar. Ludovic, regina mamă şi Fouquet se urcară în trăsura regală, îndreptându-se spre mijlocul grădinii, chiar deasupra cascadelor. Muschetarii sunau din trâmbiţe, anunţând astfel aprinderea rachetelor cu artificii. Caii de la caleaşca regală se cabrară – mon Dieu! – la vederea cerului nopţii iluminat ca ziua de luminile în forma florilor de crin ce străluceau peste lume; în mijlocul lor, scris cu litere de foc, strălucea numele regelui.

O mulţime de valeţi se repeziră, liniştind pe dată caii înspăimântaţi. Ludovic sări din trăsură, urmat de Fouquet. Regina mamă îşi scoase capul pe fereastră şi zâmbi curajoasă, şi toată adunarea izbucni în urale.

— Ei, drace! exclamă Nicole, prinzând-o pe Petite de mână.

Un mecanism în forma unei balene înainta încetişor pe canal, iar din burta lui se revărsau artificii ce lăsau dâre de foc pe apă. Din turnul castelului erau lansate rachete, o grotă din apropiere explodă în lumină; grădina toată devenise o cascadă de foc. Ludovic privea cerul, stând în

picioare, cu chipul iluminat. Fouquet se îndreptă spre el, din spate, şi-i puse o mână pe umăr, ca şi cum ar fi fost un apropiat al lui.

Ca şi cum el ar fi fost superiorul, îşi zise Petite.

Cei doi bărbaţi – cei mai puternici din tot regatul – se conturau pe fundalul cerului, luminaţi din spate de felinarul unei trăsuri. Ludovic, înalt, în floarea tinereţii, îl întrecea cu un cap pe elegantul Fouquet. Îi înlăturase încetişor mâna ministrului de finanţe, punându-şi el braţul în jurul umărului aristocratului, strângându-l familiar. Râsetele lor răsunau în grădină.

Spectacolul se sfârşi într-o ploaie de cenuşă, în izul înţepător de praf de puşcă ce se răspândise în aer. Petite îşi strânse şalul pe umeri, cuprinsă de un fior, în ciuda căldurii. Nu înţelegi, îi spusese Ludovic. Dar ea cunoştea prea bine istoria: ştia că regii pot fi detronaţi.

A doua zi, la întoarcerea la Fontainebleau, toţi priveau altfel castelul. Priveliştea lui îi sufoca. Multe dintre fântâni erau secate, iar cele două în care se mai afla apă nu curgeau, fiind, dimpotrivă, înecate într-o mâzgă verzuie. Unde era farmecul? Unde era grandoarea? Într-adevăr, castelul părea meschin, o rămăşiţă jalnică a gloriei de mult apuse.

În seara aceea, în salonul lui Henriette nu se vorbea decât de minunata serbare dată de Fouquet, de strălucirea divertismentului, de eleganţa arhitecturii. De canale, de cascade, de grădinile ornamentale. De mâncare, de daruri, de costuri.

— Douăzeci de milioane de livre înseamnă destul de mult, numai pentru o singură noapte, observă Claude-Marie.

— Eu am auzit de o sută de mii.

— Oricum, tot e mult şi ca să cheltuieşti într-un an întreg, spuse Yeyette.

— Ai văzut punga cu aur care era pe măsuţa de toaletă a Doamnei?

— Şi regina mamă a primit una.

— Cu acelaşi număr de monede în ea, zise Henriette, înghiţind.

Când fu anunţat ministrul de finanţe, toată lumea se înclină până la pământ. Până şi Mimi, cockerul spaniel al lui Henriette, îi mirosi cu atenţie cizmele lui Fouquet.

Peste puţin timp, îşi făcu apariţia şi Ludovic; şi chiar şi el îi arătă un respect mai mare lui Fouquet. Să fie oare cu putinţă ca acum să fie mulţumit de el? se întreba Petite. Ştia că aşa ceva nu era cu putinţă. Începea să-şi dea seama cât de bine se pricepea Ludovic să joace teatru. Îşi deschise evantaiul ţinând în afară partea pe care era înfăţişat zeul Apollo. Acesta era semnalul lor. Tânjea după o întâlnire în doi – după o clipă cu adevăratul Ludovic. O deranja să-l vadă atât de fals.

Însă Ludovic era tare ocupat şi era tare greu să-şi găsească timp pentru întâlniri în doi, aşa că nu reuşiră să se vadă decât spre sfârşitul lui august. Ludovic părea distant, tensionat.

— Trebuie să fac o călătorie în vest, îi zise el la sfârşitul întâlnirii, care păruse mai degrabă protocolară. La Nantes.

Lui Petite, acest lucru i se păru ciudat. Insula lui Fouquet – fortăreaţa Belle-Île – nu era departe de Nantes.

— Doamnele nu mă vor însoţi, mai adăugă el.

Petite urmărea de la fereastră, tulburată de presentimente, plecarea lui Ludovic, împreună cu cavalerii şi muschetarii care alcătuiau mica suită de campanie.

În ceasurile ce urmară, castelul păru cufundat într-o tăcere rău prevestitoare. Lipsit de sunetul pintenilor bărbaţilor pe caldarâm, de glumele lor zgomotoase, locul arăta ca un univers părăsit.

— Am rămas între noi, fetele, spuse Henriette în seara aceea, turnându-şi un pahar din cel mai bun coniac al soţului ei.

— Ministrul de finanţe a fost arestat, anunţă Henriette peste nouă zile, palidă la faţă.

Petite o ajută să se întindă pe canapea, în timp ce Nicole îi pregătea doza de laudanum.

— E în închisoare, zise prinţesa, luându-şi doza, după care izbucni în plâns. Bietul Fouquet!

Veştile zburau prin castel. Clipă de clipă, soseau curteni, cei mai mulţi cu întrebări, şi doar câţiva oferind vreun răspuns.

— Casa lui Fouquet a fost percheziţionată şi s-a pus sigiliu pe uşă, anunţă una dintre domnişoarele de companie ale reginei.

— În spatele unei oglinzi s-a găsit un manuscris în care se vorbea despre plănuirea unei revolte împotriva regelui.

— Nu se poate, exclamă ducesa de Navailles.

— Am auzit că în casa lui s-au găsit otrăvuri, zise Claude-Marie.

— Asta e îndoielnic, spuse Athénaïs.

Petite asculta tăcută, dar în minte i se învălmăşeau o sumedenie de gânduri. Nu sunt atât de nătâng precum mă crede el, zisese Ludovic. Înţelegea prea bine de ce fusese arestat ministrul de finanţe. Marele nobil crezuse în mod greşit că poate să continue cu corupţia, la fel ca pe vremuri. Arestarea lui era dreaptă – Petite chiar credea asta –, dar tot era înfricoşătoare.

— A fost arestată şi soţia lui. A fost trimisă la Limoges...

— În starea ei?

— ...cu numai cincisprezece ludovici de aur în pungă, biata femeie.

— Au fost confiscate averile tuturor – ale soţiei lui Fouquet, ale cumnatei lui. Şi Vaux, fireşte.

— A fost arestată chiar şi Suzanne de Plessis-Bellièvre şi i s-a confiscat corespondenţa.

Petite era îngrozită la gândul că spioana cea dolofană a lui Fouquet ajunsese în închisoare.

— Închipuiţi-vă ce-o să facă Maiestatea Sa când o să răsfoiască scrisorile lui Fouquet, zise Henriette cu glas stins, întinsă în pat, în timp ce Nicole şi Petite îi făceau vânt cu evantaiul.

Câteva femei păliră la auzul acestor vorbe. În zilele următoare, mulţi plecară pe furiş de la curte, disperaţi, fără îndoială, să distrugă toate urmele vreunei legături cu fostul ministru de finanţe.

Ludovic se întoarse pe nouă septembrie într-o lume foarte diferită. Curtea sa îşi pierduse veselia. Toată lumea cocheta cu singurătatea. Rugăciunile pline de credinţă şi pelerinajele la locurile sfinte luaseră locul serilor petrecute la mesele de joc.

În orice caz, el devenise acum un alt rege. Îşi arătase puterea, pedepsise corupţia – însă nu domnea pacea. Odată cu confiscarea corespondenţei lui Fouquet, ieşise la iveală un adevăr care îl şocase până şi pe el. De parcă ar fi fost dată la o parte o piatră de sub care ieşise la iveală o lume colcăitoare de trădări şi afaceri murdare.

Vremea foarte proastă distrusese recoltele din toată ţara şi se anunţa o perioadă de foamete. Frica legase pungile la gură şi, deodată, banii se împuţinaseră. Pe măsură ce pântecul reginei creştea, Petite şi Ludovic se înlănţuiau cu tot mai mare înflăcărare, iar strigătele lui de extaz erau înăbuşite de furtunile înfiorătoare.

Regina intrase în chinurile facerii la primele ceasuri ale Zilei Tuturor Sfinţilor, o zi de bun augur. Castelul se trezise la lumina torţelor, căci curtenii se grăbeau să ajungă în apartamentele reginei, pentru a fi martori la naştere.

La lumina lumânării, Clorine o ajută pe Petite să-şi pună rochia, prinzându-i cozile sub boneta de noapte. Ea îşi turnă apă într-un vas de porţelan şi îşi clăti mâinile, după care şi le trecu, aşa ude, pe faţă.

Se simţea apatică, abia îşi târa picioarele. Sfântă Fecioară, ai grijă de copilul lui, se ruga ea.

Cu opt zile în urmă, îl convinsese pe Ludovic să amâne după-amiezile lor clandestine în camera lui Gautier până după naştere. El trebuia să se pregătească pentru spovedanie, să primească sfânta împărtăşanie, să-şi încredinţeze sufletul Domnului. Se întâmplaseră atâtea lucruri greşite, încât ea se temea de tot ce era mai rău. Toamna fusese tulburată de furtuni, iar recoltele din toată ţara erau distruse. Era abia întâi noiembrie, dar ţăranii flămânzeau deja, îmbulzindu-se la porţi.

Când încetaseră zeii să le mai zâmbească? Oare atunci când fusese arestat Fouquet – când fuseseră arestaţi şi ruinaţi soţia lui Fouquet, fraţii şi surorile lui, prietenii şi susţinătorii, nenumăraţii lui spioni?

Să fi fost acela momentul de răscruce? Ori să fi început şi mai de mult, se întreba Petite, în timp ce-şi lua lumânarea, când ei doi căzuseră în păcat? Sau poate că şi mai înainte? Avusese un vis, în care îi apăruseră monştri ce înotau în ape negre. S-a dus pe râu. Oare îi pusese vreun demon aşa ceva în gânduri? Nu cumva diavolul o urmărea chiar în clipa asta? O Doamne, te rog; regina e nevinovată.

— Roagă-te, Clorine, zise ea din uşă, roagă-te pentru regină.

— Aşteaptă, zise Clorine, luând rozariul simplu care stătea atârnat pe statuia de vindecea a Sfintei Fecioare. O să ai nevoie de asta.

În anticamera reginei era mare înghesuială. Petite o zări pe Athénaïs, sprijinită de un stâlp.

— Vă simţiţi bine? întrebă ea, neliniştită de paloarea de pe chipul marchizei.

— E înăbuşitor aici, zise zâmbind slab Athénaïs.

Se auzeau până la ele ţipetele reginei. Îndurare!

— Durerile facerii, spuse Athénaïs, înălţându-şi ochii spre tavan. Lucrurile nu merg prea bine.

Petite o urmă pe Athénaïs în odaia naşterii, întunecată şi neaerisită, înţesată de curteni care se clătinau de colo-colo, nedormiţi, cu perucile strâmbe. Scrută mulţimea, căutându-l din priviri pe Ludovic. Îl zări aşezat într-un jilţ, lângă patul reginei. Aceasta gemea pradă durerilor, în vreme ce moaşa, o femeie spătoasă, între două vârste, cu chipul ciupit de vărsat, îi punea cârpe aburinde pe pântecele enorm.

— Bebeluşul iese cu şezutul înainte, şopti Athénaïs, făcându-şi drum printre curtenii care se rugau cu glas tare.

Lui Petite îi stătu inima în loc. Femeile puteau să moară la astfel de naşteri.

— Moaşa era gata să fie lovită de dambla. Una dintre domnişoarele de companie ale reginei a leşinat, iar Claude-Marie a ridicat-o. Toţi cad ca muştele.

Petite îi văzu pe Yeyette şi pe Philippe, dar unde era oare Henriette?

— Ar trebui să mă ocup de Doamna.

— S-a retras deja, zise Athénaïs tare, în ţipetele înfiorătoare ale reginei. Nu putea să suporte.

Petite dădu atunci să plece.

— Nu-ţi face griji, e Nicole cu ea. Rămâi aici, căci s-ar putea să avem nevoie de tine. Doar ai ajutat caii să fete, nu? întrebă ea, făcându-i cu ochiul.

Petite o urmă pe Athénaïs prin mulţime, până la patul reginei. Ludovic tresări, uluit de vederea ei. Petite îşi lăsă ochii în jos şi făcu o reverenţă adâncă în faţa reginei, care icnea acum în tăcere.

Pare doar o fetiţă, îi veni în minte lui Petite, o fetiţă cu o burtă uriaşă. Era roşie la faţă, iar ochii îi erau ieşiţi din orbite. Strângea în mână amuleta, inima uscată a cerbului care fusese ucis la vânătoare. Moaşa, cu mâinile înmuiate în ulei de crin alb, o împingea, o frământa, o împingea şi o plia, încercând să facă bebeluşul să se întoarcă.

Sfântă Fecioară, te implor! se ruga Petite, cu mâinile încleştate pe mătăniile ei.

— Copilul s-a întors, Maiestate, anunţă moaşa în cele din urmă.

Vestea cea bună se răspândi ca un val printre cei prezenţi.

Dar, chiar şi aşa, problemele încă nu dispăruseră, Petite ştia prea bine. Regina era practic pitică, iar copilul, întemniţat înăuntrul ei. Moaşa îi făcuse o clismă, dar canalul naşterii tot nu se lărgise. Pulberea de ficat de ţipar nu reuşise să-i aline durerile. Praful de strănutat nu făcuse decât să-i provoace convulsii. Nici măcar cornul secarei nu-i dăduse reginei epuizate destulă forţă să împingă copilul afară.

Dar forţă pentru a ţipa? Da, din câte se părea, regina avea destulă putere pentru asta. Petite era uluită de puterea glasului ei, de violenţa zbuciumului ei. Tânăra timidă se zvârcolea dintr-o parte în alta cu o vigoare uimitoare, iar ţipetele ei făceau să vibreze ochiurile ferestrelor.

— No quiero dar parto, quiero morir! striga ea în spaniolă, la fiecare contracţie. Nu vreau să nasc, vreau să mor!

— Ţineţi-o culcată! se răsti moaşa la Athénaïs, care părea scoasă din minţi de spaimă.

— Santa Virgen! ţipă regina, scuturându-se să se elibereze.

— Daţi-i să bea asta! zise moaşa şi îi îndesă în mână lui Athénaïs un pahar cu o substanţă lăptoasă.

Marchiza îi dădu reginei o linguriţă, însă aceasta i-o scuipă în faţă.

— Quiero morir!

Petite îi puse reginei mâna pe fruntea jilavă şi rece şi se întoarse spre Ludovic, care părea îngrozit.

— Maiestate, i se adresă ea cu glas blând, poate că ar fi de ajutor dacă Domnia Voastră i-aţi spune că acest lichid îi va uşura durerile.

Ludovic se uita la Petite uluit.

— Esto facilitara tu dolor, repetă el, aplecându-se către soţia sa.

— Atinge-ţi-o, şopti Petite. Asta o va linişti.

Atingerea sacră a regelui.

Ludovic îşi puse mâna pe umărul reginei, care se linişti..., dar într-un mod primejdios, căci respiraţia îi devenise neregulată.

Se apropiară preoţii, rugându-se cu glas tare. Athénaïs îi puse reginei în gură linguriţa cu lichidul calmant.

Femeii i se opri respiraţia.

O clipă, două clipe, trei clipe...

Toţi priveau încremeniţi. Oare o pierduseră?

Apoi regina icni, ca şi cum s-ar fi înecat.

Moaşa tocmai îi verifica pulsul reginei, când asistenta ei o strigă. Îşi făcuse apariţia – un bebeluş murdar de sânge, alunecos, ieşit dintre picioarele reginei. Toţi nobilii îşi lungeau gâturile, ca să vadă părţile ruşinoase ale copilului.

Ludovic îşi lăsă capul în jos, în rugăciune.

— Un prinţ, Maiestatea Voastră, spuse moaşa, tăindu-i cu îndemânare cordonul ombilical.

— Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, se rugă Ludovic cu glas tare, luându-şi în braţe fiul golaş, care se zvârcolea.

Petite clipi ca să-şi alunge lacrimile şi îşi uni glasul cu cele ale curtenilor, care îl îngânau pe rege.

— Cum a fost încă din începuturi, aşa cum e acum şi va fi de-a pururea, o lume fără sfârşit.

— Amin, rostiră curtenii, căzând în genunchi. Să ne bucurăm, Doamne!

— Un príncipe sano, Înălţimea Voastră, îi şopti Athénaïs reginei, care zăcea într-o baltă de sânge, plângând. Un prinţ sănătos.

— Gracias, şopti regina şi imediat după asta se prăbuşi în leşin.

Bebeluşul care scâncea fu apoi curăţat, înfăşat, binecuvântat din nou şi arătat regelui. Uşile cele mari ale balconului fuseseră deschise, iar afară se dezlănţuiseră uralele, dangătul clopotelor şi focurile de artificii. Curtenii se despărţiră, cu capetele plecate şi pălăriile în dreptul inimii, în timp ce Ludovic se îndrepta spre balcon, cu bebeluşul în braţe. Un prinţ!

Amin, dragostea mea, se rugă Petite în tăcere, fără vlagă, cu o senzaţie de uşurare.

CAPITOLUL 21

De Crăciun, vremea era umedă la Paris, cu un cer plumburiu. Gerul îngheţa zidurile umede de piatră ale palatului Tuileries, pe care nici un foc nu le putea încălzi. Cămăruţa de la mansardă a lui Petite era atât de friguroasă, că apa de spălat îngheţa. Clorine fusese nevoită să-şi bage degetele în ea ca să spargă pojghiţa de gheaţă. Tocmai punea un pic de sare, când auzi o bătaie bine cunoscută la uşă.

Gautier stătea în holul cufundat în semiîntuneric; o lumânare fixată în zid îi lumina ochii vioi. Aşa cum era, încotoşmănat într-o mulţime de veşminte de lână, aducea cu un bebeluş înfăşat.

— Trebuie să mă grăbesc, zise el, închizând uşa după el, ca să nu intre frigul, şi atinse cu mâna o bocceluţă înfăşurată într-o pânză. Am venit să aduc invitaţia Maiestăţii Sale pentru domnişoara de la Vallière, de a lua parte la o vânătoare la ţară.

— Pe vremea asta? se încruntă Clorine nelămurită.

— Când? întrebă Petite.

De când se născuse Delfinul, iar curtea se întorsese la Paris, nu-l prea mai văzuse pe Ludovic. Lui Gautier i se dăduse o cameră lângă cea a unuia dintre valeţii reginei mamă, aşa că nu mai puteau să se întâlnească la el.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, zise Gautier. Maiestatea Sa va călări spre Val-de-Galie, un sat aflat la sud-vest de Paris. Se ştie că drumul acolo e dificil, aşa că au fost

invitaţi numai călăreţii cei mai buni, adăugă el, ducându-şi mâna la pălărie, parcă spre a o felicita pe Petite. E şi un castel acolo, o cabană de vânătoare destul de rudimentară, dar îndeajuns de bună pentru o şedere de două zile.

Două zile cu Ludovic? (Două nopţi.)

— Şi cum rămâne cu îndatoririle mele aici? întrebă Petite.

— Doamna va face o purgaţie mâine-dimineaţă şi câteva zile nu va avea nevoie de domnişoarele de companie.

Petite furişă o privire spre Clorine, după care se întoarse cu spatele, căci nu voia să ştie şi camerista ei de legătura sa cu Ludovic.

— Vă mulţumesc, domnule, dar mă tem că nu am cum să vin, zise ea aproape plângând. Pentru camerista mea e aproape imposibil să călărească pe teren accidentat.

— Sigur va fi şi o căruţă cu bagaje, în care pot să călătoresc, protestă Clorine.

— Soţia paznicului locuieşte la castel, domnişoară, insistă Gautier. Va putea să se ocupe dumneavoastră.

— Atunci, mă voi mulţumi cu soţia paznicului. Camerista mea poate rămâne aici, anunţă în sfârşit Petite, evitând privirea lui Clorine.

— Foarte bine, zise Gautier, punându-şi pălăria. Vă voi aştepta în zorii zilei într-o trăsură în curte, la capătul străzii Chartres. Vi se va aduce un cal la poarta Saint-Honoré. De acolo, un grup mai mic se va îndrepta spre Saint-Cloud, unde se va întâlni cu regele. Aş putea să vă dau o

sugestie, domnişoară? adăugă apoi Gautier, dregându-şi glasul. Veţi fi singura femeie care va călări, iar acest lucru ar putea trezi curiozitatea oamenilor. Din acest motiv, ar fi de dorit să vă îmbrăcaţi ca un bărbat, spuse el şi-i întinse pachetul învelit în pânză. Aici aveţi un costum de călărie pentru un gentilom. Am fost informat că dumneavoastră călăriţi bărbăteşte. Aici aveţi o pălărie şi o perucă, precum şi o pereche de cizme.

După care, cu o plecăciune, Gautier închise uşa în urma lui.

Clorine adulmecă bănuitoare veşmintele, după care le întinse pe pat. Petite recunoscuse pelerina roşie a lui Lauzun şi jiletca lui de piele, de la care lipsea un nasture. Îşi trase pe picior una dintre cizmele înalte.

— Bine măcar că sunt destul de mici, remarcă ea.

Clorine pufni, adusă de umeri.

— Ai auzit ce a spus Gautier, zise Petite, punându-şi peruca şi admirându-se în oglinda aburită. E o tabără de vânătoare rudimentară. Crede-mă, e cel mai bine aşa.

Apoi îşi scoase peruca, pentru că îi dădea mâncărimi. Spera să nu aibă cumva păduchi.

— Nu mă supără prea mult că mă laşi aici, spuse Clorine, ştergându-se la ochi cu colţul şorţului. Ceea ce mă necăjeşte e că mă minţi!

Petite era consternată la vederea lacrimilor cameristei sale.

— Nu vrei să vin cu tine.

Petite se aşeză, tristă. Nu se gândise decât la propriile ei probleme. Nici prin cap nu-i trecuse gândul la sentimentele lui Clorine.

— Îmi pare rău, Clorine. E din cauză că...

Nu, nu putea să-i spună adevărul.

Clorine se aşeză şi ea în faţa ei, cu mâinile în şolduri.

— E din cauză că îmi ascunzi ceva, domnişoară, zise ea privind-o acuzator. Şi ştiu prea bine ce.

— Ce vrei să spui? zise Petite, neliniştită.

— Nu-mi vine să cred că Gautier e atât de nemernic, exclamă Clorine, lovindu-se cu pumnul peste coapsă.

— Dar nu e.

— S-a culcat cu tine?

Petite abia îşi putea stăpâni râsul.

— Te tratează ca pe o doamnă?

Fata dădu din cap.

— Ţi-a cerut să te logodeşti cu el?

Petite trebuia să găsească o cale de a ieşi din această discuţie înşelătoare. Nu putea să dezvăluie adevărul, însă nici nu dorea să mintă.

— Eu nu mă pot căsători, Clorine.

Camerista se ridică în picioare, începând să se plimbe de colo-colo.

— Fireşte că un bărbat atât de nobil precum Gautier va avea nevoie de o soţie care să aibă dotă.

Tăcerea lui Petite ducea pe piste false, ştia prea bine, însă nu atât de mult pe cât ar fi înşelat-o dacă vorbea.

— Regele îţi arată bunăvoinţă. Ar fi o prostie din partea ta să nu profiţi un pic de asta, exclamă deodată camerista ei, cuprinsă de inspiraţie. Poată că, atunci când călăreşti împreună cu el, ai putea să aduci vorba în treacăt în faţa Maiestăţii Sale cât de drăguţă ar fi o broşă pentru pălăria ta, poate chiar un diamant, precum cel pe care îl poartă Doamna Henriette. Sau o cravaşă de călărie împodobită cu nestemate, pe care să o vinzi ori să o schimbi cu una asemănătoare, fără ca regele să-şi dea seama. E uşor de păcălit, am observat. Şi uite-aşa, înainte să apuci să-ţi dai seama, o să-ţi strângi dota. N-o să ai nevoie de mare lucru, doar îndeajuns cât să fie onorabil pentru Gautier să te ia de nevastă. Dar mai întâi trebuie să-mi juri...

Petite o privea temătoare pe Clorine, fără să-şi dea seama unde avea să ducă totul.

— Jură-mi că n-o să-i permiţi lui Gautier să se culce cu tine decât după căsătorie.

— Jur, zise Petite uşurată, ducându-şi amândouă mâinile la inimă.

În dimineaţa următoare, Clorine insistă să o însoţească pe Petite în curte, cărându-i portmantoul din piele.

— Dar sunt un bărbat, îţi aminteşti? zise Petite, încercând să ia cufăraşul din mâna cameristei sale. Se simţea ciudat în pantaloni şi cu cizme înalte. Asta îi amintea de vremurile când îşi ajuta tatăl în hambar, îmbrăcată în hainele care îi rămăseseră mici fratelui ei.

— Uite-l, spuse Clorine, zărindu-l pe Gautier moţăind într-o trăsură, cu gura larg deschisă, şi se întoarse spre Petite cu o privire strălucitoare: Logodnicul tău.

Maestrul de dans îşi corectă ţinuta la apropierea lor, prefăcându-se treaz şi îndreptându-şi peruca. Petite îi dădu cufăraşul vizitiului şi porni ţanţoşă spre peron, urcându-se în trăsură fără ajutor. Îi făcu un semn din cap lui Gautier, după care îşi îndreptă privirea în depărtare, simulând o nepăsare tipic masculină. Norii adunaţi în răsărit erau de un trandafiriu strălucitor.

Clorine îi făcu semn cu degetul.

— Fără şmecherii...

— Nu-ţi face griji, Clorine, zise Petite, întrerupându-şi camerista înainte să mai apuce să spună ceva.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre rege, strigă Clorine în urma ei, în timp ce trăsura se îndepărta.

— Ce a spus camerista dumneavoastră? se interesă Gautier, care era cam tare de urechi. Ceva despre rege?

Petite dădu din cap, dar nu scoase o vorbă. Se îndreptau spre vest, pe strada Saint-Honoré. Fuseseră nevoiţi să se oprească pentru a lăsa să treacă o turmă behăitoare de capre, care erau duse la târg.

Gautier se apucă să-şi deschidă tabachera din care priza tutun.

— Domnişoară de la Vallière, pot să-mi iau libertatea de a vă pune o întrebare?

— Negreşit, domnule, zise Petite, aranjându-şi pălăria, care îi tot cădea pe frunte.

— Camerista dumneavoastră ştie despre Maiestatea Sa?

Petite se uita pe fereastra trăsurii: una dintre capre rămăsese în urmă şi acum ronţăia liniştită merele dintr-o căruţă. Oare cât de mult pot să-i spun? se întreba ea. Simţea că se poate încrede în el. La urma urmelor, domnul duce de Gautier era singura persoană cu care putea vorbi despre Ludovic.

— Nu vreau să ştie nimic, mărturisi ea. Nu ar fi de acord; este o femeie cu principii.

— Domnişoară... zise Gautier pe un ton părintesc. Am avut plăcerea să vă cunosc încă de când eraţi o copilă şi vreau să ştiţi că eu vă consider şi pe dumneavoastră o femeie cu principii. Situaţia... situaţia dumneavoastră este complicată. Maiestatea Sa a trebuit să se însoare din raţiuni de stat... dar cum rămâne cu inima sa? zise el, trăgând pe nas un pic de tutun care îl făcu să strănute. Chiar dacă este rege, asta nu înseamnă că nu are dorinţe ca orice alt om – poate chiar mai puternice, datorită spiritului său vital, originii sale nobile. Şi nu e sănătos ca un bărbat să fie ţinut în frâu în felul acesta. Sacrificarea virtuţii dumneavoastră este un act demn, dar nu mulţi oameni l-ar putea înţelege.

— Eu nu consider că am făcut un sacrificiu, zise Petite cu glas înăbuşit. Mi-e drag regele.

— Ştiu. Spre deosebire de alte doamne de la curte, dumneavoastră nu sunteţi deloc mânată de ambiţii, zise el pe când se apropiau de poarta Saint-Honoré, o structură asemănătoare cu o fortăreaţă, străjuită de turle. Şi asta spune multe lucruri bune despre Maiestatea Sa pentru că v-a ales pe dumneavoastră.

În ciuda frigului, duhoarea din şanţul de apărare umplea aerul. Gautier îşi duse o batistă parfumată la nas şi i se adresă ofiţerului de gardă care, văzând armele regale pe uşa trăsurii, sabia lui Gautier şi pietrele preţioase de la pălăria lui, le făcu semn să treacă fără să arunce măcar o privire la hârtiile lui şi cu atât mai puţin la actele false pe care Gautier le făcuse pentru Petite ca „domnul” de la Vallière.

Cu actele neverificate, trăsura lor hurducăi peste şanţul cu apă, ajungând într-un spaţiu deschis, plin de cai, de călăreţi, de căruţe şi de trăsuri.

Petite îi recunoscu pe Lauzun, călare pe un cal roib, şi pe Azeem, care îi ajuta pe doi muncitori să încarce o căruţă mare. Un paj purtând livreaua regelui ţinea frâul unui cal – calul ei, presupuse. Era Poseidon, un cal maur, puternic şi încăpăţânat, care se cerea călărit cu mână forte.

— Veţi călări şi dumneavoastră cu noi, domnule? îl întrebă ea pe Gautier, în vreme ce trăsura lor se oprea într-un luminiş.

— Nu, asta e treabă pentru voi, tinerii. Eu vă voi urma în căruţa cu bagaje, ca să le apăr, zise el, prefăcându-se

ameninţător. Aveţi nevoie de ajutor la coborâre? întrebă apoi, luându-şi bastonul pe care îl folosea la mers.

— Nu, mulţumesc, răspunse Petite, sărind din trăsură de îndată ce se opri; vizitiul îi întinse cufăraşul.

— Nu v-am recunoscut, i se adresă Azeem aproape în şoaptă, luându-i cufărul ca să-l pună în căruţă.

— Bine.

Şi Petite scuipă în ierburi, ca efectul să fie şi mai bun.

— Foarte bine. A fost dezgustător, rânji Lauzun la ea de pe cal.

— Bună dimineaţa, domnule Lauzun, zise fata, îngroşându-şi întenţionat glasul. Îl iau eu acum, îl anunţă apoi pe paj, apucând frâul calului. Aranjă valtrapul de sub şa şi strânse bine chinga. Şaua era lucrată cu măiestrie, potrivită pentru drumurile lungi şi ţinută în bună stare. Se prinse apoi cu mâna de coama calului, îşi puse piciorul stâng în scară şi-l trecu pe dreptul peste cal. Ce uşor îi era acum, când nu se mai încurca în fuste!

— Îmi închipui că tipul acesta de şa este nou pentru dumneavoastră, zise Lauzun.

— Nu chiar, răspunse ea, verificând lungimea scărilor; cizmele lui Lauzun îi veneau până la genunchi. Dar când eram copilă, de cele mai multe ori călăream fără şa.

— A, ca un împărat roman.

— Ca un păgân, aşa îmi zicea mama, râse Petite.

Lauzun o măsură din priviri, încruntându-se mirat.

— Nu ştiam că jacheta mea de piele arată atât de bine.

Şi cu asta, în frunte cu Azeem, Petite şi Lauzun porniră la drum, ca să se întâlnească cu regele la Saint-Cloud. O vreme, merseră pe lângă şanţul de apărare urât mirositor, după care o cotiră spre est, către fluviu, care era deja plin de bărci şi de şlepuri. Razele soarelui care tocmai răsărea scânteiau pe apă, făcând fluviul să se asemene cu o imensă panglică argintie, mărginită de pajişti, de ferme şi de pâlcuri de nuci golaşi. Pe acoperişul unui porumbar se îngrămădise un stol de porumbei.

— Ia-o înainte, îi porunci Lauzun lui Azeem, lăsându-şi calul la pas. Spune-i Maiestăţii Sale că vom fi la pavilion, aşa cum a fost plănuit.

Calul îmblânzitorului o luă la galop şi se făcu nevăzut la o cotitură.

— Acesta e satul Chaillot, îi arătă Lauzun cu cravaşa grădinile de pe dealul din dreapta lor. Mănăstirea aceea e foarte nouă – cred că se numeşte Sainte-Marie, aparţine călugăriţelor vizitandine.

Patru măicuţe trebăluiau prin grădina cea mare. Petite se gândea la bisericuţa de piatră pe care o făcuse pe când era o copiliţă – „mănăstirea” ei – şi prin minte i se perindau clipele fericite pe care le petrecuse acolo, oblojind animalele bolnave în vreme ce îngâna imnuri doar pentru ea sau vorbea cu Domnul (cel mai bun prieten al ei).

Se auzi un clopot, chemând la liturghia de dimineaţă, iar celelalte clopote i se alăturară, în cor. Lui Petite îi veni în minte mătuşa ei, Angélique. Probabil că acum era în cor, cântând; ce fel minunat de a începe ziua! Dar apoi se gândi, cu o strângere de inimă, ce-ar spune mătuşa ei dacă ar vedea-o acum, călărind spre iubitul ei, regele.

— Se presupune că vânătoarea o să meargă bine în pădurile de acolo, în vest. Am auzit vorbindu-se de cerbi şi de mistreţi, zise Lauzun, care-şi îndemnase calul la trap. Unii zic că au fost văzuţi şi cai sălbatici pe dealurile din spate.

— Probabil cai fugiţi, spuse Petite, scrutând cu privirea colinele împădurite. Se gândea la Diablo. Poate că pur şi simplu fugise. Poate că tatăl ei îi deschisese uşa stalului, după care căzuse.

După o vreme, drumul mare se îndepărtă de râu şi intră într-o pădure. Solul era destul de bun şi caii o luară într-un galop uşor, ocolind căruţe, drumeţi ce mergeau pe jos, vaci şi chiar o turmă de oi. Petite îşi ţinea calul în spatele armăsarului roib al lui Lauzun, bucurându-se de plimbarea călare de dimineaţă, de aroma pădurilor, de cântecul păsărilor, de ritmul egal al copitelor cailor.

Apoi ajunseră iar la râu, unde se opriră să-şi adape caii. În faţa lor se ridica podul arcuit de piatră de la Saint-Cloud. În vârful dealului, deasupra uliţelor şerpuite ale satului, Petite vedea zidurile albe ale castelului, cu o aripă acoperită de schele. Ca toate reşedinţele regale, castelul era în renovare.

În timp ce treceau podul, fata îl zări pe malul celălalt pe îmblânzitor, călare lângă un pavilion.

— Maiestatea Sa vine îndată, le strigă Azeem în timp ce se apropiau, plimbându-şi de colo-colo calul ce scotea aburi fierbinţi pe gură.

— Perfect! Uite-l că vine, zise şi Lauzun.

Într-adevăr, se zăreau patru bărbaţi călare ce coborau dealul, în frunte cu Ludovic. Se ţinea mândru pe armăsarul său, cu picioarele atârnând liber, fără să se sprijine în scări. Era călare pe Courage, un cal bun de vânătoare, cu pieptul larg şi rotunjit.

Ducându-şi mâna la pălăria cu pene, Ludovic îi zâmbi din ochi. Ţinea frâul cu dreapta, iar stânga şi-o sprijinea în banduliera brodată; sabia lungă şi-o prinsese destul de sus la cingătoare. Era înveşmântat într-o tunică de piele de un verde stins, care îi ajungea până la genunchi.

În spatele regelui se aflau oamenii săi de încredere: ducele de Chevreuse, marchizul de Dangeau şi ducele de Beauvillier. Cu toţii erau îmbrăcaţi modest, astfel încât să poată fi luaţi drept un grup de nobili care plecau la o vânătoare scurtă de o zi. Toţi se uitară la Petite cu priviri ştiutoare, însă pline de respect.

Ludovic preluă conducerea grupului. La poarta castelului, li se alăturară două gărzi călare. O luară pe drumul de poştă ce ducea spre vest, urcând pieptiş dealul. Petite era mai în urmă, înaintea îmblânzitorului şi a soldatului care ţinea spatele. Asculta cu o ureche discuţia celor doi, fără să-şi ia însă ochii de la Ludovic. El se întorsese de două ori ca să se uite la ea.

După câteva ceasuri, făcură popas la un han de la marginea unui sat. Petite descălecă şi-şi legă calul de un

stâlp. Ludovic, Lauzun şi ceilalţi dădură ocol până în spatele hanului. Îmblânzitorul şi cei doi soldaţi se întoarseră cu spatele, uşurându-se drept în drum. Petite şovăi o clipă, neştiind ce să facă, după care se duse într-un desiş.

Când ieşi de acolo, văzu că trei dintre bărbaţi se îndreptau spre han şi intră şi ea după ei. Sala era plină de mese aşezate pe capre de lemn, în faţa cărora eru înşiraţi drumeţii care mâncau din castroane de lemn. Mirosea a bere acră şi a carne arsă. Bărbaţii din grupul regelui stăteau în picioare lângă o masă din colţ. Petite auzi glasul lui Lauzun, din spate.

— Maiestatea Voastră, oamenii au...

— Pe legea mea, e regele! strigă un bărbat şi, dintr-odată, toţi începură să se vânzolească, ridicându-se grăbiţi în picioare de pe scaune sau bănci şi făcând plecăciuni care mai de care mai ameţitoare. O bătrână care stătea lângă foc era ajutată să se ridice în picioare.

— Staţi jos, auzi Petite porunca lui Ludovic.

Lauzun îi făcu loc regelui ca să se îndrepte spre masa din colţ, iar oamenii se întoarseră încetişor la cotletele lor de oaie şi la urcioarele cu bere slabă, iar apoi murmurul glasurilor umplu din nou sala.

Lauzun o zări pe Petite şi îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă rege. Ludovic îşi ridică mâna, cu palma în sus, chemând-o. Iar ea, cu pălăria cu boruri largi strânsă la piept, se strecură prin mulţime şi se aşeză pe locul gol.

— L-am pus pe grăjdar să-mi scuture bine pătura de sub şa, spunea Lauzun.

— Calul tău a făcut rosături? se interesă Ludovic.

— Aproape, zise Lauzun. Are greabănul tare încordat.

— Şi eu am umerii încordaţi, zise Ludovic, aruncându-i o ocheadă dintr-o parte lui Petite şi lipindu-şi pe sub masă coapsa de a ei.

Iar fata inspiră adânc, emoţionată, în vreme ce servitoarea de la ospătărie îi punea în faţă o cană de bere şi un vas cu tocană de vită.

Cât timp au rămas pe drumul mare, călătoria a decurs cu bine. Apoi însă ieşiră de pe drum, făcând un ocol pe o cărare de ţară ce ducea spre est. Terenul devenise accidentat, mlăştinos chiar în văi, iar în două locuri cărarea dispărea de-a dreptul. Prima porţiune inundată fu mică şi o trecură fără probleme, însă la a doua, caii se împotriviră să intre în apă.

Ludovic analiză torentul, apoi îi spuse ceva lui Lauzun, care încuviinţă din cap şi-şi întoarse calul.

— Maiestatea Sa sugerează să deschideţi calea prin apă, i se adresă el lui Petite. Crede că veţi putea să-l faceţi pe Poseidon să traverseze.

Petite îşi duse calul spre marginea apei. Erau în decembrie; apa era rece, dar nu îngheţată. Îşi îmboldi calul să intre, însă acesta se înţepeni pe picioarele din spate. Îl puse atunci să facă un cerc, înţepându-l zdravăn în coaste

cu cravaşa, după care îi dădu iar pinteni. Calul îşi trase urechile pe spate, însă de data aceasta intră în apă.

— Bravo, băiete, zise ea, bătându-l uşurel pe gât.

La mijlocul albiei râului, nu mai simţi pământul sub picioare. Fu tare uşurată când, în cele din urmă, animalul îşi reveni şi se zbătu să se caţere pe mal.

— E o singură porţiune adâncă în mijloc, strigă ea, însă Ludovic deja era în apă, iar calul lui se căţăra acum la rândul său pe mal.

— Călăreşte lângă mine, îi zise el, după ce toţi trecuseră cu bine pe celălalt mal.

Oamenii lui rămăseseră respectuoşi în spate, la o oarecare distanţă.

Intrară apoi în pădure, traversară o vale şi urcară un deal.

— O mocirlă făcută de mistreţi, zise Petite, arătând în dreapta.

— Tata a vânat aici când avea doar şase ani, spuse Ludovic. A prins un iepure, cinci prepeliţe şi două potârnichi.

Petite fluieră de uimire.

Ludovic se uită la ea uluit:

— Nu credeam că femeile pot să facă asta.

Petite fluieră încă o dată, izbucnind în râs.

— Ne întrecem?

Şi îşi îmboldi de îndată la galop calul, care ţâşni ca şi cum ar fi fost diavolul pe urmele lui.

Urcară dintr-o suflare pe creasta unui deal, cu caii spumegând. Jos, într-un luminiş aflat într-un ţinut mlăştinos, se zărea un castel. În apropiere era o biserică, înconjurată de câteva colibe: un sătuc. Dintr-unul dintre hornurile castelului se înălţa fum.

— Ce departe e de lume, spuse Petite, îmbrăţişând cu privirea dealurile joase, împădurite.

— Şi asta te tulbură?

— Dimpotrivă, îmi place enorm.

— Mă gândeam eu c-o să-ţi placă, zise el, întinzându-se şi prinzând-o de mână.

Castelul de vânătoare era ca o căsuţă din poveşti: avea acoperiş de ardezie, balcoane de fier forjat, o curte pavată cu marmură şi un şanţ îngust de apărare, fără apă în el. Construcţia din cărămizi roşii şi piatră albă îi amintea lui Petite de castelul din Blois, în miniatură şi ca şi cum ar fi fost făcut dintr-o singură bucată.

— Fiţi bine-venit, Maiestate! strigă un bărbat zdravăn, roşu la faţă, care-şi flutura pălăria încurcând eticheta. Ni s-a spus că drumul a fost luat de apă, zise el ţinându-i frâul lui Ludovic în vreme ce acesta descăleca. Ne temeam că n-o să puteţi să-l traversaţi.

— Nimic nu-l opreşte pe călăreţ, zise Ludovic, făcând semn către Petite.

— Ia calul tânărului acestuia, îi strigă bărbatul unui băietan care străbătuse în goană curtea de piatră.

— Cred că e o fată, zise băiatul, care o privea cu atenţie pe Petite în timp ce descăleca.

— Şi eu cred la fel, râse Ludovic. Domnilor, vă rog să o salutaţi pe domnişoara de la Vallière, anunţă el, smulgându-i lui Petite pălăria şi peruca de pe cap şi lăsându-i buclele aurii să-i cadă pe umeri. Stăpâna acestui castel.

Castelul era mai mult decât o simplă cabană de vânătoare, cum îl descrisese Gautier, dar, oricum, era mititel. Petite fu chiar mirată auzind de la soţia paznicului – doamna Menage, o femeie adusă de spate – că erau douăzeci şi şase de camere locuibile în el.

— Deşi nu prea are mobile în el, zise doamna Menage, ceea ce-mi convine de minune. Eu sunt singura femeie pe aici, tot anul, nu am nici măcar o cameristă. Aveţi nevoie de ajutor cu îmbrăcatul? o întrebă în timp ce punea un ştergar pe masa pe care aşeză apoi un vas de cositor cu apă.

— Nu, vă mulţumesc.

Petite îşi luase în bagaj o rochie decentă, ale cărei şireturi erau în faţă.

— Poate că ar fi trebuit să pun aşternuturi mai fine pe pat, zise doamna Menage, aprinzând o lumânare, însă am primit instrucţiuni să vă duc la rege, aşa că nu m-am gândit că va veni aici să vă curteze.

— Nu, nici eu nu cred, spuse Petite, roşie la faţă. Dar poate că m-aţi putea duce acum la el.

Ludovic o prinse de mijloc pe Petite.

— Acestea au fost camerele tatălui meu, zise el, ridicând felinarul. Era îmbrăcat într-un halat de casă din catifea, tivit cu blană de veveriţă – despre care îi zisese că-i aparţinuse tatălui său – şi care mirosea neplăcut a cari de lemn. Iar acesta era cabinetul lui.

Încăperea era întunecată, ocupată aproape pe jumătate cu o masă de biliard acoperită cu o faţă de masă peticită. Ludovic ridică felinarul, ca ea să vadă mai bine biroul de scris din colţul cel mai îndepărtat, acoperit cu o husă de piele. Lângă unul din pereţi erau două cufere, iar pe unul dintre ele se afla încă unul, mai mic.

Lângă uşă se afla o masă de joc cu patru picioare, iar pe o tablă de şah erau aşezate piesele de os, gata de joc. Petite observă că piesa care întruchipa regele avea cap de unicorn, sculptat foarte detaliat. Se simţi cuprinsă de dorinţa de a-l lua în mână, de a-i simţi greutatea.

— Probabil că tatălui tău îi plăcea să joace, zise ea, aruncând o privire spre jocurile ce se aflau pe o etajeră: table, dame, şah, zaruri, ţintare, titirezi, cărţi de joc, beţişoare şi multe altele.

— Eu nu mi-l amintesc ca pe un bărbat căruia îi plăceau jocurile, zise Ludovic, conducând-o în următoarea cameră, care era una de culcare, dar nici n-am de unde să ştiu.

În cămin ardea focul, încălzind un pic aerul. El îi puse mâna pe gât, mângâind-o uşor. Luna arunca o lumină rece prin ferestrele plumbuite. Petite îşi ridică privirea spre Ludovic, ai cărui pometi ieşeau în evidenţă în umbre. Îi era dor de îmbrăţişarea lui atât de cunoscută, de braţele lui protectoare.

— A murit când aveam doar patru ani.

— E o vârstă prea fragedă pentru a-ţi pierde un părinte, zise Petite cu înţelegere, lipindu-se de el.

— Voia să moară aici, în patul acesta, continuă el, arătând din cap patul imens cu patru stâlpi, cu perdele verzi de damasc. Şi-a dat însă ultima suflare la Saint-Germain-en-Laye.

Petite se simţea uşurată. Nu-i plăcea gândul că va dormi în patul de moarte al cuiva, mai ales în unul cu încărcătură istorică.

— Aşa că dorinţa nu i s-a împlinit, adăugă Ludovic cu tristeţe în glas, deşi a reuşit să reziste până pe paisprezece mai, ziua morţii tatălui său.

Bunicul lui Ludovic, Henric cel Mare. De câte ori nu-i spusese tatăl ei poveşti despre „le Vert-Galant”? Louise era în adoraţie în faţa faptului că Ludovic era sânge din sângele marelui rege. Avea mult din bunicul său, Henric cel Mare, se gândi ea: modul sincer de a se purta, curajul şi bunătatea.

— E cel mai bine să mori într-un pat, zise ea, cu gândul la tatăl său, zăcând fără viaţă pe jos, în grajd. Ar fi vrut să-l întrebe pe Ludovic ce simţise el pe paisprezece mai, dacă se temuse de moarte în ziua aceea, însă nu ştia cum avea să reacţioneze la această întrebare.

— Sunt fantome aici, la Versailles?

Se ştia că orice sătuc, orice castel avea câte o fantomă.

— Va trebui s-o întrebi pe Doamna, râse Ludovic. Deşi eu mă îndoiesc. Aici nu îi este îngăduit să moară nimănui, cu excepţia membrilor familiei regale.

Petite se gândea cât e de liniştitor să poţi controla aceste lucruri, să fi atât de... asemănător zeilor. Îşi amintea despre poveştile care i se spuseseră, despre cum vindeca Ludovic răul cu simpla lui atingere. Ce minunat (şi înspăimântător) trebuie să fie să ai aşa o putere, puterea de a vindeca suferinţele.

— Ai văzut vreodată o fantomă? întrebă ea.

— O singură dată. Fantoma tatălui meu, la Saint-Germain-en-Laye, dar în castelul cel nou, cel de lângă apă, zâmbi el, amintindu-şi. Eram chiar în încăperea în care m-am născut. Se făcuse de mult noapte. Fratele meu şi cu mine ne băteam cu pernele şi zburau fulgii peste tot. Apoi a apărut tata şi ne-a zis să ne ducem la culcare.

— Cât de părinteşte, zise Petite, râzând şi ea împreună cu el. Ar fi dat orice să-şi mai vadă tatăl o dată, chiar dacă ar fi certat-o. Şi părea real?

— Da, în mod straniu – deşi puteam vedea prin el.

— Exact cum se spune.

— Şi pe urmă s-a făcut nevăzut; a fost o apariţie pe cinste. Dar după aceea, fireşte, n-am mai putut dormi deloc, adăugă el, închizând obloanele şi trăgând draperiile, ca să ţină la distanţă spiritele nopţii. Chestia asta pute, zise apoi cu glas înăbuşit, în timp ce-şi trăgea peste cap halatul verde, azvârlindu-l într-un cufăr şi trântind capacul.

— Nu simţi frigul? îl întrebă Petite, cu glasul răguşit de dorinţă, căci el îşi scosese şi pantalonii şi era deja plin de vigoare.

— Foarte rar, spuse el, trăgând perdelele patului şi aşezându-se, ca să încerce salteaua plină de barchet. Apoi întinse mâna, zicând cu un zâmbet şăgalnic: Probabil am sângele fierbinte.

Petite îşi scoase papucii şi se aşeză lângă el. Se întreba dacă avea să rămână acolo toată noaptea.

— Pot să vă desfac şireturile, domnişoară? o întrebă el, trăgând de panglica de mătase, care se înnodă însă, făcându-i pe amândoi să scoată o exclamaţie de nemulţumire.

— Gata, zise ea, descurcând-o, iar corsajul i se deschise.

Ludovic o trase spre el în pat.

Petite se trezi în încăperea cufundată în întuneric, ghemuită lângă Ludovic, cu obrazul pe pieptul lui. Îi ascultă o vreme răsuflarea liniştită şi se cuibări şi mai bine în el. Ludovic gemu în somn şi se întoarse spre ea,

cuprinzând-o, cu o mână pe sânul ei. Îi simţea bărbăţia întărindu-se iar, pe fesele ei. Încă era udă, plină de sămânţa lui. Începură apoi să se mişte iar în ritmul blând al iubirii.

— Te iubesc, Louise, şopti el răguşit, strângând-o atât de puternic, încât abia mai putea să respire.

Apoi adormiră înlănţuiţi şi se treziră unul în braţele celuilalt.

În dimineaţa următoare, Petite călări împreună cu Ludovic şi cu oamenii săi. El zâmbi, văzând-o cât de mândră se ţine pe spinarea lui Poseidon. Armăsarul îşi arcuia gâtul. Ludovic îi făcu semn să vină lângă el şi să călărească în frunte împreună cu el. Bărbaţii îşi dădură caii într-o parte, ca să-i facă loc. La semnalul regelui, toţi se puseră în mişcare, la început în buiestru, apoi când la trap, când într-un galop uşor.

Ajungând în câmp deschis, calul lui Ludovic se năpusti într-un galop plin de însufleţire. Petite se lăsă pe gâtul lui Poseidon, îmboldindu-l s-o ia înainte. În curând, se îndepărtară de ceilalţi. Întrecându-se înapoi spre castel, Petite îl depăşi cu o lungime de cal.

— E o diavoliţă, zise Ludovic, dându-i frâul îmblânzitorului.

— Nici măcar n-a asudat, domnişoară, spuse Azeem, pipăind pieptul calului. Dacă doriţi, am putea… continuă el, arătând cu capul spre un loc îngrădit.

— I-am cerut lui Azeem să mă înveţe cum să stau în picioare pe spinarea unui cal în mers, îi zise Petite lui Ludovic. Înainte, îi învăţa să facă scamatorii pe călăreţi.

— Mi-ar plăcea să văd asta, zise Ludovic, sprijinindu-se de balustrada gardului.

— Până acum n-am reuşit să fac asta decât cu calul mergând încet.

Şi Petite deschise poarta, ducând înăuntru armăsarul.

— Mai întâi o să-l pun doar să meargă, Maiestate, explică Azeem, fixându-i calului o zăbală cu care avea să-l strunească, după care încă o centură peste piept, cu noduri de piele ieşite în afară, de care Petite putea să se ţină la nevoie. Asta o să-l facă să meargă lin, adăugă, scoţându-i frâul. Apoi ridică mâna şi calul se duse în perimetrul indicat. La comanda lui Azeem, armăsarul începu să meargă. Apoi îmblânzitorul ridică mâna dreaptă şi Poseidon făcu cercuri. Pe urmă, Azeem făcu o mişcare vălurită prin zona de alergare şi calul se opri.

— L-ai făcut să te asculte tare frumos, observă Petite, care fusese atentă la metodele îmblânzitorului.

— Are o voinţă puternică, spuse Azeem. Trebuie să-ţi impui autoritatea în faţa lui.

— La fel ca regatul meu, zise Ludovic şi începură cu toţii să râdă.

Azeem îi făcu semn armăsarului să vină la el.

— Sunteţi gata, domnişoară? întrebă el, strângând chinga şi uitându-se să vadă dacă nu-l rodea cumva pe animal la

greabăn. Cel mai bine ar fi să vă daţi jos cizmele şi ciorapii.

Petite aruncă o privire spre picioare. Balenele corsetului o împiedicau să se aplece prea mult.

— Permiteţi-mi, zise Ludovic, îngenunchind să-i desfacă cataramele şi scoţându-i amândouă cizmele şi ciorapii.

Îi ţinu o clipă în mână călcâiul gol şi îşi ridică spre ea privirea, tachinând-o. Îi simţea mâinile calde pe piele şi dorinţa o cuprinse ca o flacără; nu mai făcuseră dragoste de dimineaţă. Petite zâmbi şi îl împinse cu degetul de la picior, însă el era puternic şi nu putea să-l dea la o parte.

— Azeem, cum poate fi îmblânzită o asemenea femeie? zise Ludovic, prefăcându-se că o biciuieşte în joacă, însă ea se feri.

— Maiestate, cred că ştiţi foarte bine cum, răspunse Azeem, ducând calul către balustradă.

Petite începu cu un pas de plimbare, îngenunchind pe spinarea lui Poseidon şi ţinându-se de nodurile de piele ale harnaşamentului. Armăsarul mergea cu pas liniştit şi avea spatele larg; în curând, avea să poată sta în picioare pe el fără să se mai ţină.

— Vi se pare plictisitor? îl întrebă pe Ludovic, dar faptul că întorsese privirea spre el o făcu să-şi piardă echilibrul şi să se apuce de coama calului. El începu să râdă.

— De data aceasta, staţi pe balustradă, domnişoară, îi zise Azeem. Şi când vine calul, puneţi piciorul pe el.

Petite făcu întocmai, plină de siguranţă.

— Foarte bine! o aplaudă Ludovic.

— Asta e partea uşoară, zise ea.

Făcea progrese rapid şi ajunse de la pas la trap.

— Domnişoară, cred că sunteţi pregătită pentru galopul uşor, anunţă Azeem.

— Nu prea cred, protestă Petite, urcându-se însă din nou pe balustradă. Poseidon înainta cu pas viguros.

Prima dată când calul se apropie, ea se dădu înapoi şi nu reuşi să se urce.

— Trebuie să săriţi mai repede, zise îmblânzitorul. Vă spun eu când e momentul.

Ludovic dădu din cap spre ea. Poţi s-o faci.

De data aceasta, Petite reuşi să se urce pe cal când el trecu pe lângă ea în galop uşor.

— Bravo! strigă Ludovic.

Ea se ţinea de hăţuri, ca să nu-şi piardă echilibrul. Copacii treceau pe lângă ea ca prin ceaţă. Încerca să se ridice, dar îşi tot pierdea echilibrul. De două ori fu cât pe ce să cadă.

— Nu pot, îi strigă ea lui Azeem, lăsându-se pe spatele calului şi cuprinzându-i pieptul cu picioarele. Uşurel, băiete, zise ea, făcând armăsarul să încetinească, mai întâi la trap, iar apoi la pas.

— E greu, spuse descurajată, gândindu-se la ţiganca aceea din copilăria ei, care stătea în picioare pe cal de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume – şi cel mai minunat.

— E nevoie de timp, zise Azeem. V-aţi descurcat foarte bine.

— Eu n-am mai văzut pe nimeni care să încerce măcar să facă aşa ceva, adăugă şi Ludovic.

Nu prea avură parte de somn în noaptea aceea, atât erau de aprinşi de plăcere. Chiar şi aşa, se treziră la scurt timp după ce se iviseră zorii, îşi înşeuară caii şi plecară să călărească în ţinutul pustiu şi sălbatic. La amiază, după ce luaseră prânzul – şi făcuseră dragoste iar şi iar – Ludovic se apucase să-i pună lui Petite întrebări după întrebări: Tu şi tatăl tău vânaţi lupi? Urşi? Unicorni? Era uluit că mistreţul poate fi vânat pe jos, uimit că un câine bun poate să încolţească un cerb, că un iepure sau un cocoş-de-munte pot fi doborâţi doar cu o lovitură bine ţintită cu băţul. Voia să ştie cum era organizată casa ei în copilărie, câte bucătărese aveau (numai una?), câţi grăjdari (nici unul!), câţi cai (numai cinci?) ce mâncau şi când. Petite se simţea de parcă ar fi fost un ţinut exotic, iar Ludovic, un explorator.

În vreme ce caii păşteau, ea îi povesti despre familia ei, despre tatăl ei, despre mătuşa sa, sora Angélique. Pe urmă îi vorbi despre Diablo.

Ludovic se ridică în capul oaselor.

— Chiar era sălbatic?

— Mai mult decât sălbatic, zise Petite. Era posedat.

— Un cal în sălbăticie e ceva minunat, zise gânditor Ludovic.

Aşa e, răspunse Petite în gând. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să privească un cal ce galopa în câmp deschis, scuturându-şi capul şi azvârlind din copite, cu coada lungă fluturând în vânt.

— El m-a învăţat limba cailor.

Simţea că îi poate vorbi despre orice lui Ludovic – despre orice, dar nu şi despre magia oaselor. Nu voia să-l ispitească pe diavol să se apropie.

Apoi plecară iar, explorând mlaştinile, pajiştile inundate, gropile de nisip. Petite îi arăta natura, mai ales păsările, căci le cunoştea aproape pe toate după cântec. Locul mişuna de vânat.

— E paradisul unui vânător, zise ea, înspăimântată de gândul că a doua zi aveau să se întoarcă în oraş.

— Paradisul nostru, o corectă el, prinzând-o de mână.

Acolo puteau hălădui în libertate.

CAPITOLUL 22

— Mergem să o vedem pe mama, o informă Petite pe Clorine de Anul Nou.

Era şi timpul. Nu fusese să o vadă de când se întorsese curtea la Paris. Doamna Henriette se simţise rău din cauza sarcinii, aşa că Petite fusese ocupată, însă azi, în prima zi a noului an, toate domnişoarele de companie primiseră o după-amiază liberă.

— O să închiriez o trăsură pentru noi, spuse ea, numărându-şi monedele. Ar fi putut să meargă pe jos, însă era un frig straşnic şi cu siguranţă că îngheţase totul. În plus, după furtunile de toamnă care distruseseră recoltele, ţăranii înfometaţi se strânseseră în oraş, aşa că trebuiau să fie cu băgare de seamă.

— Ai un dar pentru ea? întrebă Clorine, trăgând-o de ureche.

Petite se uită prin lucrurile pe care le înşirase pe cufăr: şase ace de păr din alamă, o cutie de bijuterii, o sticluţă de parfum cu apă de Cipru – cadouri pe care avea să le ofere lui Nicole, lui Athénaïs şi lui Henriette în seara aceea. La un vânzător de cărţi de pe malul Senei găsise o traducere a Artei călăreţului a lui Xenofon, pe care voia să i-o dea lui Ludovic. Asta însă avea să aştepte până când aveau să găsească o clipă să fie singuri – ceea ce părea imposibil la Paris, unde oamenii erau mereu la pândă (mai ales reginele şi piticii lor).

— O să-i dau şalul meu de voal, zise Petite, cel verde.

Şalul acela făcuse parte din costumul de nimfă pe care îl purtase în vara aceea la baletul de la Fontainebleau.

Îmbrăcate cât mai gros, porniră, cu mâinile ascunse în manşoane, spre locul de unde se închiriau cabrioletele. După ce se uită cu atenţie, Petite alese o trăsură deschisă,

cu un cal, şi se înţelese la preţ cu vizitiul. Trăsura nu avea nici măcar o acoperitoare şi nu mulţi se aventurau pe un aşa frig să meargă fără prelată, aşa că omul se învoi, fără prea mare chef, să primească jumătate din preţul pe care îl cerea de obicei. Iapa semăna mai degrabă cu un catâr decât cu un cal de trăsură, dar vizitiul se jură că era zdravănă, aşa că Petite se urcă împreună cu Clorine. Strigându-le trecătorilor să se dea la o parte din drum, omul pocni din bici, iar iapa cea bătrână se năpusti înainte, speriată, cât pe ce să dea peste un bărbat cu o perucă lungă, după care se linişti şi porni la pas, cam îndărătnică.

— Am pornit, spuse Clorine, încântată, trăgându-şi gluga pe cap.

Traversarea fluviului durǎ o veşnicie, căci podul era plin de trăsuri şi docare. Pe malul celălalt, zgomotul cărucioarelor de fier şi de lemn era de-a dreptul asurzitor. Din toate părţile, veneau către ele vânzători ambulanţi, încercând să-şi vândă marfa: pelerine, cântece, şaluri, plăcinte... Copiii cerşetori mişunau peste tot, împingându-se după monede.

— Am un cuţit în coş, mărturisi Clorine, uitându-se neliniştită în jur.

Într-un târziu, ajunseră la coada ce se înghesuia la porţile oraşului. Clorine îi dădu lui Petite un pic de brânză şi pâine, însă fata îi întinse mâncarea unui copil în zdrenţe, care începu să înfulece cu lăcomie.

Petite văzu cu uşurare, în cele din urmă, porţile palatului d’Orléans. Arăta exact aşa cum şi-l amintea: nou (ca toate palatele) şi maiestuos. Parcă nu-i venea să creadă că trecuseră doar şapte luni de când plecase de acolo la

curte. Se întâmplaseră atâtea în timpul acesta! Avea tare multe lucruri de care era mândră – şi tare multe de ascuns.

Vizitiul îi strigă iepei să se oprească în vreme ce animalul se îndrepta spre intrarea pentru trăsuri, la ceva distanţă de intrare. Imediat ce roţile se opriră, Clorine sări jos. Petite îi întinse coşul, fără să se ridice însă. Dintr-odată, i se făcuse cam frică să-şi vadă mama. Castitate, umilinţă, pietate: cuvintele acestea îi răsunau în urechi încă de când era doar o copiliţă.

— Aveţi nevoie de ajutor? se interesă vizitiul, care-şi curăţa dinţii cu o unghie murdară.

— Nu, domnule, zise Petite şi sări hotărâtă jos.

Valetul de la intrare trimise un paj purtător de torţă să vadă dacă mama lui Petite putea primi vizitatori. Băiatul se întoarse gâfâind, anunţându-le că pot merge, şi cele două femei se îndreptară spre galeria cea lungă, urcând scările întortocheate până în turnuleţ.

În faţa uşii, Petite se opri. În mod inevitabil, avea să urmeze o discuţie despre găsirea unui soţ pentru ea.

— Clorine, să nu-i sufli o vorbă mamei despre domnul duce de Gautier, şopti ea. Deocamdată, este o taină – şi ştii cum vorbeşte mama.

Secretele şi ascunzişurile păreau fără sfârşit; o înşelătorie ducea la alta, apoi la alta... Clorine dădu din cap cu un aer conspirativ.

Françoise le deschise chiar ea uşa, îmbrăţişând-o cu putere pe Petite. Se mai îngrăşase de când n-o mai văzuse fiica ei.

— Ce surpriză! exclamă ea, foindu-se şi scuturându-şi coafura şi gulerul.

Cuprinsă de o emoţie neaşteptată, Petite îşi sărută mama pe obrajii pudraţi şi pieptul i se umplu de mirosul ei de vanilie. Chipul mamei sale era brăzdat de riduri fine.

— Păcat că nu e şi marchizul aici, zise Françoise agitată, dar observând, plină de interes, aluniţa falsă de pe bărbia fetei sale şi detaliile la modă ale rochiei pe care o purta (mânecile largi ale cămăşii, pline de panglicuţe, şi plastronul rochiei, lung şi terminat într-un unghi ascuţit).

— Aşa e, răspunse Petite, care era însă uşurată. Nu adusese nici un dar pentru tatăl ei vitreg.

Françoise îşi trimise camerista să aducă prăjituri şi o băutură fierbinte din vin şi mirodenii, iar ele se aşezară pe scaunele de lângă foc, începând să vorbească despre ce se mai întâmplase: despre îndatoririle lui Petite la curte (nu prea grele), despre vremea din vara trecută (fierbinte şi furtunoasă), despre sănătatea marchizului (care suferea de dropică), despre o scrisoare venită de la Jean (care se plictisea la Amboise şi era cam strâmtorat).

— Era să uit, zise Petite, aruncându-i o privire lui Clorine, care stătea în picioare lângă fereastra oblonită. Adu coşul, îi ceru ea şi scoase de acolo şalul. E pentru tine, de Anul Nou.

— Îmi place tare mult, mărturisi Françoise, ţinând în lumină ţesătura subţire, dar unde o să-l port?

— Poartă-l acum, zise Petite, aranjând şalul pe umeri mamei sale. Îţi stă foarte bine.

Françoise îi opri însă mâna fiicei sale.

— Louise, n-ar trebui să dai banii pe nimicuri. Cât ai pus deoparte pentru dota ta?

— Puţin, minţi ea, simţind cum îi urcă sângele în obraji.

Fără îndoială, mama ei putea să o ghicească, putea să simtă, cu instinctul ei matern, schimbarea importantă care se petrecuse în fiica ei, să-şi dea seama că nu mai e o fată, ci o femeie – şi încă o femeie căzută, o femeie care ştia ce înseamnă să leşine de plăcere în braţele iubitului său.

— Fratele tău ţi-a tot căutat un soţ.

— Ce mai face Jean? întrebă Petite, schimbând subiectul, căci nu se încredea în discreţia lui Clorine.

— L-a păzit pe ministrul ăla de finanţe, am uitat cum îl cheamă.

— Pe domnul Fouquet?

Fostul ministru de finanţe fusese adus la Paris ca să fie judecat. Lui Petite nu-i trecuse prin minte că, în drum, putuse să fie închis şi la Amboise.

— Jean l-a păzit aproape două săptămâni; cât despre găsirea unui soţ pentru tine, fratele tău crede că tu ar trebui să...

Petite se ridică însă brusc în picioare.

— Cred că trebuie să plec, mamă, anunţă ea. Vizitiul ne aşteaptă şi trebuie să mă întorc la îndatoririle mele.

După-amiaza aproape că se sfârşise când Petite şi Clorine ajunseră în cămăruţa lor de la mansarda palatului Tuileries.

— Mă duc să călăresc, o anunţă ea pe cameristă. Emoţiile pe care i le provocase vizita la mama sa o cam copleşiseră şi simţea nevoia să se liniştească.

Dar abia îşi pusese fusta de deasupra, când se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Cred că trebuie să fie peţitorul tău, zise Clorine veselă, oprindu-se o clipă în faţa oglinzii crăpate, ca să-şi aranjeze boneta încreţită, după care trase zăvorul.

— Dumneavoastră sunteţi!

— Sunt aducătorul veştilor bune de Anul Nou, anunţă Gautier. Purta o pălărie elegantă din blană de castor şi o capă scurtă, care lăsa la vedere pantalonii scurţi şi bufanţi, cum purtau tinerii.

— La mulţi ani, domnule, spuse Petite, întrebându-se dacă îi aducea un mesaj de la Ludovic.

— Domnişoară, vă aduc cele mai bune urări pentru un an nou minunat, un vas cu fructe – şi vă rog să vă uitaţi foarte bine la închizătoare. Iar acest pacheţel, zise Gautier, scoţând cu mare ceremonie din vas o cutie împodobită cu

panglici, este pentru preavrednica dumneavoastră cameristă.

— Pentru mine, domnule?

Clorine îşi şterse mâinile de şorţ, înainte să se apuce să desfacă nodurile panglicii.

— Să ştiţi că am făcut nodul chiar eu, zise el mândru.

— Şi încă foarte bine, răspunse Clorine, folosindu-se de vârful ascuţit al unui cuţit de scrisori ca să desfacă nodul.

Petite puse vasul pe masă. Era plin cu pere proaspete, cu portocale şi cu smochine, un lux enorm în mijlocul iernii. Sub fructe, zări însă un sul de hârtie legat cu panglică albă şi, profitând de neatenţia lui Clorine, se strecură după paravanul de pânză.

Iubirea mea, tânjesc cu disperare să te văd. Prefă-te mâine că eşti bolnavă. O să vin eu la tine, la ora trei. Poţi să-mi trimiţi prin Gautier răspunsul tău. Abia aştept clipa când o să te strâng iar în braţe. L.

Petite îşi apăsă bileţelul pe inimă. De când fuseseră împreună la Versailles, abia dacă mai avusese ocazia fie şi să-i vorbească lui Ludovic – dar să-l întâlnească aici, chiar în camera ei?

Petite ieşi de după paravan. Gautier îi arăta lui Clorine cum funcţionează mecanismul titirezului adus în dar.

— Drace! exclamă Clorine, rdicându-şi fustele, în vreme ce obiectul se rostogolea pe podea ca un şoarece înnebunit.

— Mă gândeam eu că o să vă placă, zise Gautier, chicotind.

— Domnule? Purtarea serioasă a lui Petite întrerupse veselia generală. Răspunsul meu este da.

Ducelui îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă.

— O să fiu aici mâine la ora trei.

— Poftim? întrebă el, ca şi cum i-ar fi ieşit din minte adevăratul scop al vizitei sale. Excelent, zise apoi, fără îndoială amintindu-şi, după care îşi duse mâna la pălăria cu pene şi îşi luă rămas-bun.

— Dă-te înapoi! zise Clorine, lovind jucăria. Sare! Şi începu să chicotească în vreme ce aceasta ţopăia prin cameră.

Petite se aşeză pe scaunul aflat lângă masă şi luă o pară din vas, admirând-o. Ce fruct frumos! Ludovic se ocupa personal de grădinile sale. Dacă n-ar fi fost rege, i-ar fi plăcut tare mult să fie un gentilom fermier.

— Clorine, avem de discutat ceva.

Camerista luă jucăria, aşteptă să-şi oprească mişcarea şi pe urmă o aşeză pe cufărul ei.

— Cred că ar fi mai bine să stai jos, îi ceru Petite, întărindu-se pentru ce avea să spună.

Clorine se aşeză, temătoare, pe băncuţa de lemn de lângă uşă.

— În primul rând, va trebui să juri că nu vei dezvălui niciodată ceea ce o să-ţi spun.

Clorine dădu din cap cu solemnitate.

Petite trase adânc aer în piept. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru Ludovic, dar ceea ce avea să facă acum i se părea mult mai greu.

— Mâine-dimineaţă, te voi trimite să o informezi pe Doamna Henriette că nu mă simt bine şi că nu voi putea să mă ocup de ea.

— Eşti bolnavă?

— Nu, nu sunt.

— Nu eşti bolnavă, dar o să fii mâine? se încruntă camerista nelămurită. De unde ştii?

— Pentru că nu e adevărat. Iartă-mă, Doamne! O să fie doar o acoperire. M-am învoit să... să primesc pe cineva.

— Aici?

— Da, dar...

Şi Petite închise ochii, pentru că nu voia să-i vadă chipul cameristei sale.

— Dar în particular, zise în sfârşit, trăgând adânc aer în piept. Pentru o zi de iubire. Iertare! Apoi deschise ochii şi adăugă cu glas calm: O să fie un prilej bun să te duci să faci piaţa.

Clorine se uită chiorâş la ea:

— Asta are de-a face cu ducele?

— Nu, Clorine, nu are nici o legătură cu el.

Petite îşi apăsă degetele pe ochi, după care îşi ridică privirea, văzând stele verzi.

— A venit vremea să-ţi spun adevărul, zise, simţind că i se rupe inima. Nu sunt logodită cu domnul duce de Gautier.

Clorine tresări, iar ea o prinse de mână. Trebuia să treacă prin asta.

— Într-adevăr, am un... i se perindau prin minte toate cuvintele folosite de femei: iubit, cavaler, galant, însoţitor, amoroso, drăguţ. Nici unul dintre ele nu era cel potrivit. Dragul ei, iubitul ei... viaţa ei. Un galant, încheie, în cele din urmă, alegând cuvântul cel mai rafinat. Dar nu este ducele.

Sfântă Marie, Născătoarea de Dumnezeu, dă-mi puterea să-i spun adevărul, chiar dacă e vorba de un păcat.

— Este regele.

Clorine rămase împietrită ca o statuie de ceară, cu o privire fixă, apoi se prăbuşi leşinată. Petite se aşteptase la una ca asta, însă nu anticipase deloc torentul de lacrimi care-i ţâşniră din ochi cameristei sale după ce-şi veni în simţiri.

— Amanta regelui? O să ajungi în iad pe vecie! O, biata ta mamă! Asta o s-o omoare...

— Mama nu va trebui să afle vreodată, Clorine. Niciodată.

— ... o să mă omoare şi pe mine. Cum ai putut? Ai mult mai multă minte decât alte fete. Ai fost crescută într-o

mănăstire! Gândeşte-te numai ce-o să spună mătuşa ta – mătuşa ta Angélique, care îţi trimite dantelele acelea minunate.

Ştiu, îşi zise Petite în sinea ei, cu ochii înotând în lacrimi.

— O, ce ruşine! Eşti distrusă!

Ştiu.

— Cine o să mai vrea să te ia de nevastă? Nici măcar negustorul ăla bătrân, care nu ştia să citească. Toată viaţa nu mi-am dorit decât un singur lucru, continuă ea, suspinând de parcă i s-ar fi rupt inima, şi anume să o slujesc pe soţia unui nobil. Atâta am sperat că o să te măriţi cu dragul de Gautier! E nobil, e un gentilom cu titluri, şi un om bun, tare bun... dar acum. Acum nici măcar călugăriţă n-o să te mai poţi face. O, fetiţa mea, cum ai putut?

În seara aceea, curtenii erau adunaţi în apartamentele Doamnei Henriette, ca să sărbătorească Anul Nou. Din cauza sarcinii, Henriette se simţea primejdios de rău, iar doctorul ei îi ceruse să rămână la pat. Prin urmare, curtenii veniseră la ea ca să-şi arate simpatia. Încăperea răsuna de discuţii şi de râsete; era cald, datorită buştenilor care ardeau vesel, iar aerul ce mirosea a fum era parfumat de apa de Ungaria pe care Henriette pusese să fie vărsată pe covoare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Nicole pe Petite în vreme ce o îmbrăţişa, cât pe ce să-i verse cupa cu vin fiert. Arăţi ca o mască de înmormântare într-un cortegiu funerar.

Ce-i drept, Petite se simţea stoarsă de puteri. Discuţia cu Clorine o dăduse peste cap.

— I-am spus cameristei mele, şopti ea.

Era o uşurare că nu mai trebuia să se ascundă, dar se simţea zdrobită pe dinăuntru. Indiferent cât de sacră ar fi fost iubirea ei pentru Ludovic, la urma urmelor, tot amanta unui bărbat însurat rămânea.

— Despre Ludmilla?

— A leşinat.

— Ea leşină mereu. Credeam că o să fie încântată. Eu am veşti bune – dar, mai întâi, cadoul meu de Anul Nou pentru tine, zise ea, înmânându-i lui Petite un pacheţel. Nu e elegant, dar... ei bine, amuzant?

— Praf pentru pasiune? citi Petite pe etichetă.

Nicole aruncă o privire prin salonul gemând de oameni.

— E de la femeia aceea la care se duc toate doamnele, şopti ea. Doamna Voisin – din Villeneuve-Beauregard.

— Tu ai fost?

Cartierul acela avea o faimă proastă, era cunoscut ca un rai al infractorilor.

— Poate să facă bărbaţii să înnebunească după tine... deşi nu cred că tu ai avea nevoie, zâmbi Nicole.

— Şi care e vestea bună? se interesă Petite, după ce-i dădu şi ea lui Nicole darul ei, agrafele de păr din alamă.

— Are legătură cu zeiţa fecioriei, zise Nicole prinzându-şi buclele negre după urechi cu ajutorul acelor de păr şi admirându-şi reflexia în oglindă.

— Athénaïs?

Petite stătuse lângă încântătoarea marchiză la liturghie, cu o zi înainte.

— Şi cu Alexandre, marchizul de Noirmoutiers, anunţă Nicole, care îşi lăsa acum o buclă desfăcută, să-i cadă pe obraz.

— E partida perfectă pentru ea.

Marchizul de Noirmoutiers era bogat, dintr-o familie foarte nobilă şi, pe deasupra, şi chipeş.

— Ştiu! Am tot dus bileţele de la unul la altul şi... Nicole se întoarse spre uşă. Vorbeşti de lup...

Athénaïs stătea în uşă, aşteptând să fie anunţată.

— E mereu aşa de frumoasă, zise Petite.

Athénaïs purta o rochie roşcată de mătase vaporoasă, cu un decolteu foarte îndrăzneţ. Se pieptănase cu cărare pe mijloc, iar buclele blonde îi atingeau umerii goi.

— Şi uite cine e în spatele ei, zise Nicole. Însuşi chipeşul ei admirator.

— S-au logodit? întrebă Petite, observând cum se uita Athénaïs în ochii tânărului, cum îşi punea mâna în a lui. Iubire: îi cunoştea prea bine semnele.

— Chiar în seara aceasta, răspunse Nicole, prefăcându-se că leşină.

În toată dimineaţa care urmă, Clorine o dădăci pe Petite despre ce trebuie să facă o femeie ca să împiedice „umflarea burţii”: să-şi bage un burete înmuiat în oţet „acolo” ori să-l pună pe bărbat să-şi pună un maţ de porc pe chestia lui.

— Sau amândouă, zise camerista, ca să fii sigură.

Petite ascultă răbdătoare lecţiile lui Clorine, fără să-i dezvăluie că ştia deja „toate astea”. Încă de la început, ea şi Ludovic folosiseră un burete înmuiat în oţet (sau în coniac). În plus, Ludovic aflase de la doctorul său că se poate concepe numai dacă amândoi îşi răspândeau fluidele în acelaşi timp, aşa că în general reuşea să se înfrâneze până când Petite era gata să se descarce. Sfaturile obişnuite erau ca femeia să nu-şi strângă fesele – însă asta i se părea imposibil lui Petite. În mod alternativ, se considera că mişcările lascive puteau împrăştia fluidul plăcerii bărbatului: lui Petite îi era mult mai uşor să aibă grijă de asta.

— Nu-ţi face griji, îi zise ea lui Clorine, răsuflând uşurată când îşi văzu camerista că îşi pune pelerina.

Ludovic avea să vină peste o jumătate de oră, iar ea voia să-şi desfacă părul şi să-şi împletească panglici în el. Deschisese o carte de poezie bucolică şi se prefăcea că citeşte. Nu voia să pară o târfă, însă gândurile îi erau aprinse de patimă. De-ar fi plecat Clorine o dată!

— Mă duc la biserică să mă rog pentru tine, o informă camerista. Mă întorc la ora cinci. Îmi închipui că o să aveţi destulă vreme astfel, adăugă ea, cu un dispreţ voit.

— Mulţumesc, spuse Petite, zicându-şi în gând: Pleacă! Pleacă!

— Drace! exclamă Clorine când deschise uşa.

Petite se uită peste umărul ei: era un vânzător de lumânări.

— Nu avem nevoie de lumânări, îi zise Clorine scurt bărbatului din faţa ei.

— Pot vorbi cu stăpâna dumneavoastră, doamnă?

Petite lăsă cartea şi se ridică. Doamne, Ludovic venise mai devreme.

— În nici un caz, se împotrivi Clorine, punându-i o mână pe umăr când îl văzu că intră în cameră.

— Clorine, e el.

Ludovic se sprijini de uşa pe care o închisese, râzând.

— Ăăă, Ludovic, spuse Petite, ţineţi-o, că o să leşine.

— Aiurea, spuse Clorine, care tocmai se izbise cu spatele de un scaun de lemn. Făceam reverenţa, Maiestatea Voastră, dar nu cred că sunt în stare.

— Dumneata trebuie să fii doamna Clorine, zise Ludovic cu glas blând. Dragul meu duce de Gautier mi-a vorbit adesea de dumneata.

Clorine nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Sigur te simţi bine, Clorine? o întrebă Petite.

— Perfect, răspunse camerista şi-şi trase gluga pe cap. Acum o să plec.

Ludovic îi deschise uşa şi făcu o plecăciune, de parcă ar fi fost un valet.

Clorine se opri în prag:

— Să aveţi grijă de stăpâna mea, zise ea cu un aer îmbufnat.

— Aveţi asigurările mele, spuse el cât se poate de serios, cu mâna pe inimă, ca şi cum ar fi făcut un jurământ.

CAPITOLUL 23

Henriette îşi pierdea strălucirea. Nu-i plăcea deloc că avea burta mare şi ura faptul că era nevoită să stea în pat. Dar cel mai mult era sătulă de apartamentele ei îngrozitor de înghesuite de la Tuileries şi plictisită până peste cap de faptul că era sub privirea critică a celor două regine. Ea şi cu Philippe ar fi trebuit să se fi mutat cu câteva luni în urmă la Palais Royal, dar, aşa cum era de aşteptat, lucrările înaintau foarte încet. După ce ţipase de zor şi făcuse câteva nazuri, îşi îndeplinise în sfârşit misiunea: palatul – palatul ei – era gata.

În ianuarie, vremea fu rece, dar însorită. Nu dăduse poleiul, iar mutarea se făcuse mai repede decât ar fi prevăzut Petite. Sute de muncitori încărcau coşuri, mobile şi cufere în care, pentru a străbate cele câteva sute de metri ce despărţeau Tuileries de Palais Royal, unde alte câteva sute de oameni îi îndrumau pe cei şapte sute de membri ai personalului către camerele lor.

Petite îşi ducea chiar ea comorile: rozariul tatălui ei, înfăşurat pe statuia Sfintei Fecioare, şi cutia de lemn. Cărţile ei (Viaţa scrisă de Sfânta Tereza, Veghea înţelepciunii asupra orelor, o carte de rugăciuni, trei volume de poezie bucolică, Metamorfozele lui Ovidiu) i le încredinţase lui Clorine, care avea să le aducă mai târziu, împreună cu bruma de lucruri care le aparţineau.

Nicole o întâlni în capul scărilor.

— Avem aceeaşi cameră.

— Asta e... minunat, zise Petite nesigură, urmându-şi prietena pe coridorul strâmt ce ducea la încăperea lor, o cameră aflată la mansardă. Cum avea să se mai întâlnească ea cu Ludovic? De când o înştiinţase pe Clorine despre taina lor, se întâlniseră aproape în fiecare după-amiază.

— Ambele paturi sunt incomode, spuse Nicole. Camerista ei, Annabelle, stătea în genunchi şi freca podelele. Alege-l pe care vrei!

Petite îşi alese patul de lângă fereastra care avea vedere spre grajduri. Draperiile patului răspândeau un iz de mucegai, trebuia să-i spună lui Clorine să le întindă afară, la soare. Puse statuia Sfintei Fecioare pe o masă dintr-un

colţ şi-i agăţă rozariul în jurul gâtului. După aceea, îşi deschise cutia de bijuterii şi scoase de acolo rămurica fragilă (pe care încă se mai ţineau cele trei frunze uscate), eşarfa roasă de molii pe care i-o dăduse lui Ludovic ca să se şteargă pe faţă în timpul acelei furtuni fatidice, şi borcanul albastru cu apă de ploaie.

Continuă apoi să scotocească în cutiuţă. Pe lângă pacheţelul cu „pudra pasiunii” pe care i-l dăduse Nicole şi batista brodată cu aur primită de la prinţesa Marguerite (prea aspră ca s-o poată folosi), mai avea un medalion legat de o panglică liliachie cam zdrenţuită. Era o bijuterie simplă, de alamă, cum ar purta doar o copiliţă, acum fără luciu şi pătată. Când îşi făcuse bagajele pentru mutare, îl descoperise într-un sertar ascuns din cufărul ei. Uitase cu totul de el.

Îl deschise încetişor: înăuntru era o şuviţă de păr alb. O atinse: era elastică şi aspră. Păr de cal.

Doamne! Petite se aşeză pe marginea patului.

Nu mai ţinea minte când îl pusese în medalion... apoi, îşi aduse aminte. După înmormântarea tatălui ei, se dusese în hambar, să presare albăstrele în locul unde-i murise tatăl. Pe urmă, rămăsese multă vreme în stalul gol al calului, rugându-se să primească un răspuns, un semn.

— Ce crezi? o întrebă Nicole, întrerupându-i reveria. Ţinea în faţa ei un corsaj şi o fustă din satin roz, foarte împodobite cu dantele şi panglici.

— E minunat, zise Petite cu un fir de glas, cu gândul la clipa când văzuse şuviţa de păr prinsă în zăvorul de fier de la poartă. Calul fusese adevărat.

— Pentru balul de inaugurare de săptămâna viitoare, zise Nicole, învârtindu-se.

Petite închise medalionul şi-l ţinu în mâini; nu fusese doar o închipuire de-a ei.

— Henriette chiar vrea să dea serbarea? întrebă ea, distrată.

— Vrea să fie adusă într-o litieră cu pene, culcată pe perne precum Cleopatra, o anunţă Nicole, care-şi punea rochia pe un umeraş, dându-se în spate s-o admire. Foarte sentimental.

Marele eveniment veni... şi se duse aşa cum venise. Nu fusese câtuşi de puţin sentimental. Petite şi celelalte domnişoare de companie fuseseră nevoite să rămână toată seara lângă Henriette şi să privească de pe un podium cum se distrau cu toţii. Athénaïs dansa cu iubitul ei, Lauzun le amuza pe toate femeile cu bufoneriile lui nostime; Marea Domnişoară râdea împreună cu un grup de doamne („clubul fetelor bătrâne"). Armand de Guiche şi Philippe se tot opreau în faţa lor, ca să o amuze pe Henriette, dar Petite nu-i asculta deloc. Avea sângerarea lunară şi nu avea nici o ocazie să danseze şi cu atât mai puţin să poată schimba o vorbă cu Ludovic. Oricum, el îşi făcuse doar o foarte scurtă apariţie, împreună cu regina, aşa că Petite se simţi de-a dreptul uşurată când, în cele din urmă, Henriette se retrase şi putu şi ea să se întoarcă în cameră. După câteva ore, o auzi pe Nicole care se năpustea în cameră.

— Ai pierdut toată distracţia, zise prietena ei, trezindu-şi camerista ca s-o pregătească de culcare. A fost o bătaie

pe scări. Prinţul de Calais l-a pălmuit pe domnul de la Frette, o informă ea pe când Annabelle încerca să-i desfacă dantelele.

Petite îl auzi pe paznicul de noapte, care anunţa că se făcuse ora două.

— Frette se bagă adesea în încurcături, remarcă ea.

Tânărul galant era iute la mânie.

— Mai ales când bea, zise şi Nicole, scoţându-şi jupoanele şi băgându-se în aşternuturi. Nu dură mult şi începu să sforăie.

În dimineaţa următoare, Petite fu trezită de un ciocănit în uşă. Dădu la o parte draperiile patului şi văzu că printr-o crăpătură în obloane se strecura deja lumina zilei. Cele două cameriste se treziseră deja şi îşi strângeau paturile.

— Du-te să deschizi, o auzi Petite pe Clorine că-i spune lui Annabelle, însă camerista lui Nicole se prefăcea că nu aude.

— Mă duc eu, zise Petite, înfăşurându-se în cuvertură. Trase zăvorul şi rămase încremenită la vederea lui Athénaïs, învăluită în blănuri, cu dâre de machiaj pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea, poftind-o înăuntru, ca să nu mai stea în frig.

— Cât e ceasul? mormăi Nicole, scoţându-şi capul de sub aşternuturi.

— A avut loc un duel, le zise Athénaïs încetişor, aşezându-se pe scaunul de lângă patul cel strâmt al lui Nicole. Avea tivul rochiei de bal murdar de noroi.

Mon Dieu – un duel. Duelurile erau interzise prin lege şi se pedepseau cu moartea. Petite aruncă o privire spre cameriste. Se contraziceau în privinţa felului cum să facă paturile şi nu păreau să fi auzit nimic.

— Din cauza încăierării de pe scări? întrebă Nicole.

Athénaïs dădu din cap.

— Au fost opt. S-au întâlnit pe undeva pe la Chaillot. Unul dintre ei era marchizul de Noirmoutiers.

La menţiunea numelui logodnicului său, glasul lui Athénaïs se frânse.

— E vreun rănit? se interesă Petite temătoare.

— Toţi sunt, dar marchizul d'Antin a fost ucis.

Lui Athénaïs începuse să i se zbată un ochi.

— Puştiul acela cu urechi mari? Nicole îşi duse mâinile la gură.

— A fost înjunghiat. Eu eram acolo. Am văzut. L-am văzut murind.

O, nu!

— Şi marchizul de Noirmoutiers? întrebă Petite, luându-şi mătăniile.

— E... Athénaïs suspină, e rănit la un picior... grav.

Apoi se uită la Petite, după care la Nicole.

— Are nevoie de ajutor, şopti ea. Are nevoie de un doctor care să nu vorbească. M-am gândit că poate ştiţi voi vreunul. Trebuie să fugă din ţară, cât mai repede.

— Fireşte, zise Nicole, cam şovăitoare însă şi aruncă o privire neliniştită spre Petite.

— O să stau afară, se oferi ea, înţelegând stânjeneala lui Nicole.

Logodnicul lui Athénaïs era nevoit să fugă din ţară, să se ascundă de lege – de Ludovic. Se strecură afară pe uşă, învăluită în cuvertură.

Se simţea ca o exilată, tremurând pe coridorul întunecat. După puţină vreme, uşa se întredeschise şi Athénaïs îşi făcu apariţia.

— N-o să sufli un cuvânt?

Şi îi puse un inel în mână lui Petite.

— Nu-mi trebuie asta, Athénaïs, zise ea, înapoindu-i inelul. Poţi să te încrezi în mine.

— Iartă-mă! Mi-am ieşit din fire! Şi Athénaïs îşi muşcă încheieturile degetelor, fără să-şi poată înăbuşi un ţipăt ascuţit. Totul s-a dus de râpă.

— Îmi pare atât de rău, zise Petite. Ar fi vrut s-o aline pe marchiză, atât de elegantă, atât de regală – şi, totuşi, atât de distrusă.

În seara următoare, în saloanele lui Henriette nu se vorbea decât despre duel.

— Frette era beat când a coborât scările, zise Yeyette.

— L-am auzit când ţipa la prinţul de Calais să se dea la o parte din calea lui, spuse Claude-Marie.

— Frette este mojic, zise Henriette încet, lăsându-se pe spate pe canapea, în timp ce Mimi, căţeluşa, se cuibărea lângă ea.

— Atunci, normal că prinţul l-a pălmuit, încheie Yeyette.

Pe urmă, se trecuse la fapte. Logodnicul lui Athénaïs şi alţii îi săriseră în ajutor prinţului de Calais, iar ceilalţi lui Frette, aşa că, în curând se făcuseră doisprezece. Încăierarea fusese oprită, însă mai târziu, afară, se pregătise duelul.

— E o tragedie.

Petite era atentă să nu spună prea multe.

Toată săptămâna, curtea a zumzăit de bârfe ca un viespar. Singurul lucru pe care Petite reuşise să-l priceapă era că opt bărbaţi se întâlniseră în zorii zilei pe un câmp izolat, în spatele unei mănăstiri din foburgul Saint-Germain, şi că marchizul d’Antin fusese ucis de spada cavalerului d’Omale. Toţi fuseseră răniţi, iar logodnicul lui Athénaïs, cel mai grav. Tinerii ascunseseră trupul lui d’Antin în tufişuri, după care fugiseră din ţară – se şoptea că unii în Anglia, iar alţii în Spania.

— Oricum o să fie judecaţi in absentia, zise Yeyette.

— Şi condangaţi la moarte: legea spune clar.

— N-o să se mai întoarcă niciodată, spuse Henriette tristă, mângâind-o pe Mimi pe urechile lungi.

— Asta e o pedeapsă de ajuns de mare!

— Bietele lor familii! exclamă Claude-Marie.

— Legea e prea aspră. Sunt doar nişte băieţei.

— Dar duelurile trebuie să fie oprite, zise ducesa de Navailles.

— Şi cum rămâne cu atâtea vieţi distruse?

— Maiestatea Sa o să-i ierte cu siguranţă, zise şi Nicole, intrând şi ea în discuţie.

— Cu siguranţă, repetă Petite, dar fără convingere.

Cu toţii se opriră din vorbă la intrarea lui Ludovic, care cuprinse adunarea cu o privire solemnă.

— Continuaţi-vă distracţia, zise el, împietrit şi tras la faţă.

Oare care erau simţămintele lui? se întreba Petite. Crescuse împreună cu tinerii aceia, vânase şi jucase cărţi cu ei. Unul sau doi dintre ei făcuseră parte din grupul Adormiţilor, care se ţineau de farse şi de trăsnăi. Petite îi făcu semn cu evantaiul, însă el nici măcar nu observă.

— Vreau să-l văd pe Maiestatea Sa, îi şopti ea lui Gautier.

Însoţitorul de încredere al lui Ludovic reuşise în cele din urmă să găsească o cameră la Luvru, la o distanţă discretă de cele două regine.

— La ora patru, mâine după-amiază.

Focul ardea cu vâlvătăi, dar, chiar şi aşa, era prea frig ca să se dezbrace. Ludovic şi Petite tremurau sub învelitorile de blană, cu toate hainele pe ei.

— Ce mai vreme! zise Ludovic. Părea stors de energie.

Iarna fusese tare aspră. Din sud veneau veşti despre foamete, despre ţăranii nevoiţi să se hănească doar cu tulpini de varză şi cu rădăcini. Se şoptea că şaptesprezece mii de familii pieriseră în Burgundia, că unii mâncaseră carne de om, ca să supravieţuiască.

— Îmi pare rău, iubirea mea, pur şi simplu nu pot, zise el, plin de amărăciune din cauza lipsei de pasiune.

— Înţeleg, zise Petite, făcând tot posibilul să nu pară dezamăgită. În curând avea să înceapă timpul înfrânării, cele patruzeci de zile ale postului mare, în care aveau să se abţină. Ţine-mă doar în braţe!

Simţise că el avea nevoie de un loc de refugiu, de consolare. Muncise din greu: pentru reforma financiară, ca să dea de mâncare celor ce sufereau de foamete. Sălile Luvrului fuseseră transformate în depozite de grâne pentru cei săraci. În curţile de la Tuileries, se cocea pâine în cuptoare uriaşe şi mii de pâini erau împărţite zilnic acolo.

Şi, ca să pună capac, mai venise şi tragedia duelului. Cei opt tineri – toţi din familii bune – aveau să fie judecaţi şi condangaţi. Găsiseră o cale să fugă (căci acesta era privilegiul lor), dar, după ce aveau să fie condangaţi la moarte, n-aveau să se mai poată întoarce vreodată în ţară.

— Trebuie să fie tare greu, Ludovic. Ţi-au fost compatrioţi.

— Legea trebuie respectată, zise el, strângând pumnul.

— Ştiu, spuse Petite.

El era tare departe de ea, aşa cum nu-l mai văzuse până atunci. Era regele Ludovic, omul din spatele măştii. Îi puse mâna pe braţ, dar el se desprinse.

În ziua de Lăsata Secului, Petite fu trezită de Clorine, îmbrăcată într-una dintre rochiile ei şi purtând perle false.

— Arăţi minunat, zise Petite, deşi, dacă era să spună adevărul, ansamblul arăta grotesc pe trupul zdravăn al lui Clorine. Ar trebui să te slujesc eu pe tine, adăugă, băgând mâna în vasul de pământ cu pâine înmuiată în vin.

În această zi, ultima din carnaval, înainte de începutul postului mare, totul trebuia să fie cu susu-n jos. În această zi, toată lumea o lua razna.

— O să-ţi termin de cusut costumul după-amiază, o anunţă camerista.

Petite se gândise să meargă la balul mascat costumată în Pierrot, într-o tunică albă şi pantaloni cu manşete roşii. O mască de catifea roşie avea să completeze deghizarea.

— Maiestatea Sa a trimis masca ieri; e împodobită cu mici diamante. Diamante adevărate, cred, adăugă Clorine, dându-şi ochii peste cap.

— Mă îndoiesc de asta, zâmbi Petite.

Îi luase ceva vreme lui Clorine să se împace cu gândul că are o legătură cu regele – timp, intervenţiile convingătoare ale lui Gautier, precum şi o discuţie îndelungată cu duhovnicul regelui – dar, în cele din urmă, când se resemnase cu această relaţie, îşi luase rolul de gardian, de părinte şi de sfătuitor spiritual: îl conjura pe Ludovic pentru favoruri, o bătea la cap pe Petite ca să-şi ia precauţii şi insista să se roage serios. După fiecare vizită, Clorine era cea care insista ca Petite să-şi spele părţile intime cu oţet, după care să se roage în genunchi în faţa statuii Fecioarei. (O fi fost Petite o femeie decăzută în lumea asta, însă Clorine era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putere ca să se asigure că n-avea să fie osândită pe lumea cealaltă.)

— Ascultă! spuse Clorine, ducându-se la fereastră.

Afară, un bărbat striga de pe drumul boului îngrăşat. Procesiunea urma să ajungă la porţile Luvrului între orele două şi trei.

La balcoanele palatului, membrii curţii se adunaseră să vadă parada măcelarilor – ale căror soţii şi fiice se îmbrăcaseră, de tot râsul, în straie nobile –, urmaţi de druizii ce aduceau boul, împodobit cu ghirlande de flori şi călărit de un copil îmbrăcat în chip de Cupidon. În alte vremuri, boul era ucis chiar acolo, iar sângele i se scurgea pe dalele de piatră. Acum, în timpuri mai civilizate,

animalul era dus la abator ca să fie ucis şi mâncat de curteni la balul de Lăsata Secului, care avea să fie în seara aceea.

Pe jos se aruncau bomboane, iar curtenii râdeau văzând cum bărbaţi, femei şi copii în zdrenţe se înghesuiau nebuneşte ca să pună mâna pe ele. Cineva răsturnă un sac de făină peste mulţimea de jos şi se auzi un strigăt, urmat de hohote de veselie.

Ludovic, care privea împreună cu mama şi cu soţia sa, aruncă o privire spre Petite. Ea îşi duse un deget înmănuşat la bărbie, ceea ce însemna: Mai târziu, iubirea mea. În noaptea aceea, deghizaţi, puteau să se întâlnească. Avea să fie ultima lor întâlnire, înainte de îndelungatul sacrificiu al postului.

În seara aceea, Petite (costumată în Pierrot) şi Nicole (îmbrăcată ca o lăptăreasă) o ajutară pe Henriette să-şi pună costumul, în vreme ce Claude-Marie şi Yeyette le povesteau despre sărbătorile păgâne din vremuri de mult apuse – iubiri clandestine, întâlniri şi relaţii secrete. În mod inevitabil, seara ducea la nebunie, le avertizau ele, la o orgie a consumului de carne şi a satisfacerii poftelor trupeşti, căci începând din dimineaţa următoare, pentru toţi începea o perioadă de post, de castitate şi de rugăciuni.

Cele două regine pioase n-aveau să ia parte la bal (fireşte) şi o avertizaseră pe Henriette, care aproape că intrase în a opta lună de sarcină. Philippe chiar îi interzisese soţiei sale să meargă, însă ea nu putuse îndura gândul de a lipsi de la cel mai frumos bal al anului. Se simţea mult mai bine, pretinsese ea, „datorită laudanumului”, aşa că planul ei era să se furişeze deghizată, în pelerina voluminoasă, cu

glugă, a unui Domino, un costum foarte banal, purtat atât de bărbaţi, cât şi de femei.

— Soţul meu n-o să ştie niciodată, declarase ea, cerându-le însoţitoarelor sale să nu se învârtă în jurul ei, altfel aveau s-o trădeze.

Petite îşi puse masca şi se îndepărtă de celelalte înainte să intre în sala balului, care mişuna de oameni, strecurându-se în spatele unui grup de husari. Deja, toată adunarea se transformase într-o grămadă de oameni care nu prea mai ţineau cont de bunele maniere; bărbaţii şi femeile se înghesuiau la o masă plină de oase, în vreme ce valeţii în rochii de catifea aduceau platouri pline ochi cu mâncare, iar slujnicele îmbrăcate în husari alergau de colo-colo, umplând ulcelele cu vin. Într-o parte, un măcelar tăia bucăţi dintr-o friptură arsă de oaie şi dintr-o junincă. Noaptea abia începuse, însă muzicanţii deja cântau dansul înverşunat risqué, numit „Scuturarea cearşafurilor”, în care dansatorii se răsuceau ca nişte prâsnele.

Petite căută un loc de unde putea să vadă mai bine – să se uite mai uşor după Ludovic. Văzu un Domino – Henriette? se întrebă. Îi venea greu să fie sigură de asta, căci erau multe costume la fel. Îşi dădu însă seama că se înşală când masca dispăru în întuneric împreună cu un bărbat costumat în sultan. Ca să se bucure unul de altul? Nu era o noapte în care să te aventurezi în colţuri întunecate fără să-ţi anunţi dinainte identitatea.

Apoi simţi cum cineva o prinde de umăr.

Speriată, se întoarse şi văzu un bărbat înalt, costumat ca un îmblânzitor de şoimi. O mască cu pene îi acoperea chipul pe jumătate.

— Trebuia să fii un troian, zâmbi ea, uşurată.

Ludovic o conduse printr-un coridor strâmt şi o împinse într-o încăpere întunecată. Petite auzi zgomotul încuietorii.

— Aşteaptă, râse ea, în vreme ce el o trăgea de haine, ca să ajungă la piele. Bănuia că băuse în seara aceea.

— Ajută-mă cu asta!

El trăgea de betelia care-i susţinea pantalonii bufanţi.

— Ludovic, eşti sigur?

De-ar fi avut măcar o lumânare, o geană de lumină. Îşi trecu degetele pe chipul lui, spre gură, întinzându-se să-l sărute.

El îi înfipse limba în gură. Mirosea a alcool.

— Repede.

Cu greutate, Petite îşi desfăcu cingătoarea şi, ţinându-se de Ludovic ca să nu-şi piardă echilibrul, reuşi să iasă din pantalonii largi ai costumului. Era frig şi în încăpere mirosea a urină. Tânjise să-l vadă, însă nu-şi închipuise că o să fie aşa.

Rămase în picioare; pielea de pe mâini i se făcuse de găină. Nu-l putea vedea pe Ludovic, dar era aproape: îi auzea răsuflarea, auzea foşnetul hainelor. Întunericul acesta o înspăimânta; şi-l închipuia pe diavol pândind din umbră, ciupind-o de glezne, de gât. Tresări când Ludovic o trase de braţ.

— Mi-am pus pelerina pe jos, şopti el.

Ea se ţinu de mâna lui îngenunchind şi pipăind pe jos după veşmânt.

— Am găsit-o, îi şopti întinzându-se. Avea şezutul pe capă, însă capul pe podeaua de piatră.

E îngrozitor, se gândi ea.

Cineva încercă uşa, însă zăvorul nu se clinti.

— Nu-ţi face griji, zise Ludovic, lăsându-se peste ea.

Petite îşi încolăci picioarele în jurul lui. Pietrele îi intrau în spinare, în ciuda pelerinei.

Dacă gem şi mă zvârcolesc, îi trecu prin minte, o să se termine mai repede... însă gemetele ei erau cât se poate de reale.

— Mon Dieu, gemu Ludovic, în vreme ce ea era scuturată de fiorii eliberării. Apoi îşi dădu şi el drumul, după care se rostogoli într-o parte.

— Eşti o diavoliţă.

O diavoliţă. Petite zăcea pe jos, cu privirea aţintită în beznă. Încă mai era scuturată de valurile plăcerii. O lacrimă i se scurgea pe obraz, spre ureche. Îl luă de mână pe Ludovic, ca să se liniştească. Dragoste greşită, aşa era numită. Dragoste păcătoasă.

Petite se strecură singură înapoi în sala de bal. Cu genunchii încă tremurând, se sprijini de un stâlp de piatră, privind petrecerea. O recunoscu pe Nicole, care dansa cu un bărbat înalt, costumat în regele Henric cel Mare.

Se simţea ameţită, ca şi cum abia ieşise dintr-o peşteră întunecată – o peşteră plină de dorinţe obscene.

Făcuseră lucruri nefireşti. El o ţinuse jos în vreme ce-şi vărsa sămânţa, o numise târfa lui. Ea îşi închipuise că nu era Ludovic, ci însuşi diavolul... şi până şi asta o umpluse şi mai mult de patimă. La petite mort. Moartea cea mică, aşa se numea. Cu adevărat. Murise de câteva ori, scurtându-şi de fiecare dată viaţa cu câte un minut.

Mâine-dimineaţă, o să mă căiesc, o să mă rog şi o să postesc, se gândi Petite. Mâine-dimineaţă o să merg la confesiune, hotărî ea, pe când Nicole se apropia. O să-i mărturisească dorinţa de nepotolit.

— Pe unde ai umblat? o întrebă Nicole veselă, bâlbâindu-se uşor. E cam devreme ca să-ţi faci dispariţia.

— Am fost pe aici, minţi Petite, stăpânindu-se să-i zică şi ea lui Nicole că era cam devreme ca să fie ameţită. Ai văzut-o pe Henriette?

Nicole făcu ochii mari, într-un mod misterios.

— Ei bine… Philippe e acolo, arătă ea către un cuplu care dansa. Drăguţ, nu?

Philippe se îmbrăca adesea ca o femeie, însă costumul pe care-l purta acum era foarte elegant; corsajul din mătase neagră îi lăsa umerii goi şi era împodobit cu dantelă.

— E cumva cu Armand de Guiche? întrebă Petite.

— Nu chiar, zise Nicole arătând cu evantaiul spre dominoul şi spre sultanul pe care îi văzuse Petite mai devreme. Ea e

Henriette... şi e cu Armand de Guiche, şopti ea în spatele evantaiului. El e sultanul.

Petite era şocată – deşi îşi dădea seama că n-ar fi trebuit. Armand de Guiche era un obişnuit al întâlnirilor din fiecare seară de la Henriette, iar ochii lui conturaţi cu kohol îi urmăreau orice mişcare.

— Am tot dus bileţele de la unul la altul, mărturisi Nicole.

— Nicole, deja ai două avertismente, spuse Petite, îngrijorată, căci prietena ei primise unul pentru că se dusese beată la liturghie şi altul pentru că ieşise pe furiş afară după ora de culcare. Trebuie să încetezi cu intrigile. O să fii izgonită până la urmă.

— Promite-mi că n-o să-i spui Ludmillei, zise Nicole, devenind dintr-odată serioasă.

Două zile mai târziu, Ludovic stătea culcat lângă Petite, în camera lui Gautier. Era a doua zi a postului mare şi amândoi făcuseră legământ să se abţină. Nu le era deloc uşor să fie împreună, însă pentru Petite, era mai bine decât să fie despărţiţi. Se îmbrăţişaseră cast, iar acum vorbeau despre fiul lui, despre caii şi câinii lui, despre reformele financiare pe care el voia să le facă, despre procesul dueliştilor, despre sarcina lui Henriette (el era îngrijorat de cantitatea de laudanum pe care o lua, de dispoziţiile ei foarte schimbătoare).

— E veselă când Armand e prin preajmă, am observat, zise el. Uneori mă întreb...

Petite îşi ţinea răsuflarea. Armand de Guiche era primejdios de deschis în a-şi arăta pasiunea pentru Henriette.

— De ce te-ai înroşit? o întrebă el, cercetându-i chipul.

— Fără motiv, zâmbi Petite, dar se temea că era un zâmbet fals, pentru că nu ştia să se prefacă.

— Ştii ceva? o întrebă el, tachinând-o. Eşti roşie ca o pernă de rugăciuni.

Petite se întoarse cu faţa la perete.

— Louise, trebuie să-mi spui dacă ştii, zise el, întorcând-o cu faţa spre el. Ştii?

Acum încetase cu tachinările.

— Ludovic, nu pot.

— Ştii ceva – şi nu ai de gând să-mi spui? spuse el, ridicându-se în capul oaselor. Serios?

Ea rămase tăcută.

— Henriette este sora regelui Angliei, zise el calm. Faptele ei nu sunt treburi personale. Sunt o problemă de importanţă naţională.

— Ludovic, am promis că n-o să spun, zise Petite, fără să se uite la el.

— Şi promisiunea asta – făcută cine ştie cui – e mai importantă? întrebă el, ridicând glasul şi strângând din dinţi.

Petite era descurajată. El chiar nu înţelegea?

— Dacă m-ai iubi, mi-ai spune, declară el, ridicându-se în picioare, cu mâinile în şolduri.

Petite zâmbi, în speranţa că îl va mai îmblânzi. Glasul lui era rece şi poruncitor, iar tonul arogant – ba chiar ameninţător.

— Fireşte că te iubesc, zise ea, aşezându-se pe marginea patului înalt, însă am făcut o promisiune.

— Mă sfidezi?

— Nu te sfidez.

— Dar refuzi să-mi spui, repetă el, în picioare în faţa ei, cu braţele încrucişate, privind-o încruntat. Îţi poruncesc să-mi spui.

— Ludovic, nu fi aşa!

— Eu sunt regele, Louise.

Rămase aşa în faţa ei vreme îndelungată, privind-o încruntat, cu muşchii feţei tresăltând. Apoi, cu o înjurătură, dădu un pumn în perete. Două gravuri înrămate căzură pe jos, iar el dădu cu piciorul în una dintre ele, făcând-o să zboare cât colo. Gravura se făcu ţăndări de perete.

— Ludovic, nu!

Nu-l mai văzuse niciodată lăsându-se pradă furiei. Era mereu atât de reţinut, de controlat – de ascuns sub mască. Acum însă, brusc, s-ar fi zis că e diavolul în persoană.

Petite căzu în genunchi şi începu să se roage, cu ochii strâns închişi. Sfântă Fecioară!

— Blestemată să fii!

Ea deschise ochii, văzându-l îngrozită pe Ludovic că ia un sfeşnic de argint şi îl ridică – de parcă ar fi vrut s-o lovească.

— În numele Tatălui, şopti ea, ghemuindu-se din instinct. Lovitura avea s-o omoare.

Ludovic aruncă însă sfeşnicul cu toată puterea în scrin. Obiectele antice şi curiozităţile, cochilii, pietre, oase, căzură cu zgomot la pământ, iar el rămase în picioare în mijlocul dezastrului, cu respiraţia sacadată.

— Târfă, mârâi, apoi ieşi în goană, trântind uşa în urma lui.

Petite se ghemui în patul lui Gautier, zguduită de suspine. Nu ştia ce să facă. În curând, Gautier avea să se întoarcă. Doamne, camera! Se ridică în picioare, clătinându-se, şi începu să ia de pe jos obiectele căzute, dar era mult prea şocată ca să poată gândi. Cum putuse Ludovic să-i spună una ca asta? Ar fi putut să o lovească. Închise ochii, însă chipul lui furios nu-i ieşea din minte. Nu o iubea. În el nu exista nici un strop de iubire. Izbucni iar în plâns în vreme ce-şi lua hainele; costumul ei prostesc de pălărieră atârna pe un umeraş de lemn, lângă pelerina de majordom a lui Ludovic. El se năpustise afară uitând cu totul de orice precauţie.

Se auzea clopotul ce chema la masă. În curând, avea să se întoarcă şi Gautier. Fata îşi puse pălăria, mulţumind lui Dumnezeu pentru văl, pentru mască. Avea să lase

costumul, căci, de-acum înainte, n-avea să mai aibă nevoie de deghizări.

Niciodată.

Petite îşi apăsă fruntea de pelerina lui Ludovic. Mirosea a bomboane cu scorţişoară. Ce avea să se aleagă de ea acum?

În cele din urmă, îşi făcu curaj şi ieşi din camera lui Gautier, aproape târându-se până în cămăruţa ei de la mansardă, plecându-şi capul când trecea pe lângă alţii. În sfârşit, ajunse la uşa ei.

— Drace! exclamă Clorine când Petite îşi scoase masca. Ce s-a întâmplat?

— Mi-e rău, zise Petite, bucuroasă că măcar nu era Nicole acasă, şi se îndreptă spre patul ei.

— Eşti albă ca ceara, spuse Clorine îngrijorată.

— Am nevoie doar de odihnă, zise Petite cu glasul frânt. O să-mi revin.

Apoi trase draperiile patului şi-şi îngropă faţa în pernă. Târfă, aşa o numise. Imagini halucinante o asaltau una după alta: o mască a morţii, o încăpere mlăştinoasă, o figură mascată ţinând o cruce. Era o târfă. Diavolul era în ea.

Încă nu se iviseră zorii când Petite se ridică în capul oaselor în pat. Îl auzise pe paznicul de noapte strigând că sunt ceasurile şase. Ea nu pusese geană pe geană toată

noaptea. Într-o oră, soarele avea să răsară şi, odată cu el, avea să se trezească la viaţă şi lumea.

Rămase câteva clipe pe marginea patului, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul, până când putu să zărească cele trei fiinţe adormite în lumina slabă a lumânării lăsate să ardă peste noapte. În seara dinainte, le auzise pe cameriste care făceau paturile, auzise când se întorsese Nicole de la mesele de joc, o auzise pe Clorine cum închidea uşa şi punea zăvorul, trăgând apoi draperiile patului lui Petite şi oftând.

Afară, un câine începuse să latre, iar un cocoş îşi trimise cântecul în zări. Tremurând, încercând să-şi stăpânească clănţănitul dinţilor, se apucă să-şi pună hainele pregătite de Clorine: o cămaşă, corsajul, două jupoane şi dresuri groase de lână. Îşi desprinse cât putu de încet pelerina cu glugă din cui, apoi îşi luă cizmele şi le puse sub braţ. Căută o lumânare în coşul aşezat pe un raft şi îngenunche ca să o aprindă de la tăciuni. Nicole sforăi uşor în somn şi se întoarse, mormăind. Petite deschise încetişor uşa şi se strecură afară.

Pe coridorul întunecat, Petite aşeză lumânarea în suportul din cositor fixat în zid şi îşi trase cizmele, încurcându-se în catarame, căci avea degetele amorţite de frig. Îşi căută mitenele de lână în mâneca pelerinei şi, după câteva încercări, reuşi să şi le pună cum trebuia. Luă lumânarea mai întâi într-o mână, apoi în alta, suflând în mitene ca să-şi încălzească degetele cu răsuflarea, se îndreptă spre o scară care dădea în grădină. Era zăvorâtă, dar pe dinăuntru, şi nu era păzită de nimeni.

Însă la poarta grădinii stătea un soldat de pază. Nu-i trecuse prin minte să-şi ia hârtiile, permisul de liberă-

trecere, aşa că fu nevoită să mintă, spunându-i paznicului pe jumătate adormit că era în serviciul Doamnei Henriette şi că prinţesei i se făcuse deodată poftă de turtă dulce şi de apă de lemn-dulce, pe care le vindea un negustor în piaţă.

— Ştiţi cum e când femeilor li se apropie vremea să nască.

— Dar nici nu s-au ivit zorii, zise bărbatul ridicând o făclie în dreptul feţei lui Petite. Era foarte tânăr, aproape un puşti. Ar trebui să luaţi un valet cu dumneavoastră. Drumurile nu sunt sigure.

— Nu e departe, îl asigură Petite. Permiteţi-mi să trec. Trebuie să mă grăbesc.

— Luaţi câinele meu cu dumneavoastră, zise el, fluierând, iar un mastif mare îşi făcu apariţia, căscând.

— Dacă insistaţi, zise Petite, nesigură.

Luă câinele de lesă, iar paznicul deschise poarta.

— Vă mulţumesc, spuse ea, după care o luă în jos pe străduţele strâmte şi pietruite, încă pline de murdărie după petrecerile de Lăsata Secului. La primul colţ, îi dădu drumul câinelui, gonindu-l înapoi către palat. Pe urmă, cu lumânarea aprinsă, înclinând-o uşor ca să nu-i cadă ceară pe mitene, se îndreptă spre fluviu.

În apropiere de apă, se opri, cutremurată de suspine, împiedicându-se, fără să mai poată vedea nimic.

Târfă.

Cerul se lumina; pe suprafaţa apei începuseră să apară scânteieri trandafirii, aruncate de soarele care răsărea. Petite îşi stinse lumânarea. Încă nu apăruseră prea multe vase. Pe apă pluteau bucăţi carbonizate de lemn. Pescăruşii ţipau, rotindu-se în cercuri deasupra ei.

CAPITOLUL 24

Stareţa străbătu grăbită curtea mănăstirii, cât pe ce să alunece pe dalele îngheţate. Cine putea să sune la ora asta? Se ruga să nu fie vreun chefliu ameţit. Nu era deloc încântată că trebuie să aibă poarta în grijă, dar sora care avea această îndatorire făcuse iar febră. Legătura de chei îi zdrăngănea în mână ca o tamburină în vreme ce descuia primul lacăt, apoi pe al doilea. Se opri o clipă ca să-şi tragă vălul peste faţă şi întredeschise poarta cea grea, având grijă ca nu cumva să-i treacă pragul, căci altfel ar fi fost excomunicată.

— Sfântă Fecioară, îi scăpă o exclamaţie la vederea unei tinere nobile, stropită toată de noroi. Oare ce vârstă să fi avut? se întrebă ea. Împlinise măcar douăzeci de ani? Nu prea putea să-şi dea seama.

— Măicuţă, vă implor, pot să intru?

Avea glasul dulce şi pronunţia cizelată, deşi se simţea în ea o urmă din accentul din sud. Buclele de aur îi încadrau chipul ca de copil abandonat; nu era machiată, nu avea nici o aluniţă falsă. Ochii înroşiţi şi luminoşi erau ai unei fiinţe nevinovate.

Stareţa deschise şi mai mult poarta, pentru ca tânăra să intre, apoi o închise şi o zăvorî de două ori.

— Aţi îngheţat, zise ea, prinzând-o de cot, ca să nu se prăbuşească. Marginea pelerinei părea udă, iar cizmele – dintre care una avea un toc gros şi mai înălţat, îi erau pline de noroi. Unde aţi fost?

— Am venit din oraş, spuse tânăra, gâfâind.

— Aţi făcut tot drumul pe jos? Dumnezeule, tremuraţi ca o frunză.

Nu mirosea deloc a băutură, deci nu putea să fie asta.

Peste câteva clipea, stareţa o aşeză pe o bancă de lemn aflată la vorbitor.

— O să pun să vi se aducă o bucată de carne şi un pic de bere, îi spuse fetei în timp ce scormonea focul.

— Nu, vă mulţumesc. O să-mi revin, zise tânăra femeie şi imediat după aceea se prăbuşi la pământ, ca moartă.

După câteva ore, stareţa străbătu câteva încăperi, apoi curtea interioară, ducându-se spre camera de primire. Nici măcar nu trecuse dimineaţa, dar fusese foarte ocupată: mai întâi ritualurile din Miercurea Cenuşii, apoi fata care se prăbuşise leşinată la vorbitor, iar acum, din câte i se spusese, un bărbat care cerea să intre.

Balamalele oblonului care acoperea grilajul scârţâiră când îl deschise.

— Adoremus in aeternum, îi spuse ea tânărului înalt, învăluit într-o pelerină cenuşie.

— Sanctissimum sacramentum, îi dădu el răspunsul, stând cu greu în genunchi pe băncuţa de rugăciune din faţa grilajului, cu pintenii agăţaţi de mantie. Ochii lui căprui erau întunecaţi de emoţie.

Stareţa îi studia chipul, nasul lui drept şi mândru şi pometţii înalţi. Un bărbat neobişnuit de chipeş, înalt, cu umeri laţi; fără îndoială, era de neam nobil. Oare unde îl mai văzuse?

— Am înţeles că doriţi să intraţi, domnule, pentru a discuta despre o tânără aflată în grija noastră.

Fata căzuse într-un fel de transă, fără să simtă absolut nimic, şi părea mai mult moartă decât vie. Încercaseră să-i dea sirop de trandafiri uscaţi, care era un întăritor excelent împotriva tremurului inimii, dar fără să reuşească. Dacă n-avea să se trezească până în a treia parte a zilei, aveau să cheme preotul.

— Dar noi nu permitem intrarea bărbaţilor.

Mai ales în Miercurea Cenuşii.

— Eu sunt regele.

Stareţa încercă să-şi stăpânească pufnetul de dispreţ.

— Eu sunt regele, repetă el înflăcărat, şi dacă nu-mi permiteţi să o văd, o să pun ca această mănăstire să fie făcută una cu pământul.

Mon Dieu, îşi zise ea. Chiar e regele. Acum îl recunoştea. Îl văzuse cu ani în urmă atingându-i pe cei bolnavi,

vindecând sute de oameni de răul cel mare. Îşi făcu cruce, plecându-şi capul.

— Maiestate, tânăra femeie este… făcu o pauză, ca să-şi tragă răsuflarea... în nesimţire, îl avertiză, în vreme ce-i deschidea uşa ca să-l ducă în vorbitorul destinat vizitatorilor, unde încă era tare frig, în ciuda focului care trosnea în vatră.

Tânăra femeie zăcea aşa cum o lăsaseră, direct pe jos. Stareţa şi alte două călugăriţe se gândiseră să o pună pe bancă, dar apoi hotărâseră că lucrul cela mai bun era să o lase acolo unde căzuse, scoţându-i cizmele ude şi ciorapii şi învelind-o în blănuri şi în cuverturi de lână.

Regele căzu în genunchi.

— Louise, şopti el, atingându-i mâna.

Iar ea deschise ochii.

Slavă Domnului, trăieşte, gândi stareţa. Fata arăta ca un înger rănit, cu buclele răspândite pe podeaua frecată cu ceară – dar nu era nici pe departe un înger, îşi dădea prea bine seama stareţa, dacă se lua după vorbele înflăcărate ale regelui. Femeia se retrase grăbită în spatele grilajului, zornăind rozariul ca să nu desluşească glasurile lor.

Petite se simţi uşurată mai întâi, dar apoi fu cuprinsă de teamă. Ludovic era cu ea – dar unde se afla? Ce se întâmplase?

Ceva.

Încercă să se ridice, dar era prea slăbită.

— Nu, îi zise Ludovic.

De ce plângea el?

Pe urmă, amintirile începură să-i revină, ca într-un vis: cearta lor, apa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, luându-i mâna caldă şi punându-şi-o pe obraz.

— Nu sunt sigur, răspunse Ludovic, ridicându-şi ochii spre tavan şi respirând cu greu. Tu nu ştii?

— Aceasta e o mănăstire? întrebă ea din nou, privind în jur.

Se aflau într-o cămăruţă care avea într-un capăt o statuie de piatră a lui Iisus şi o cruce, iar în celălalt, un şemineu. Pe pereţii de piatră erau atârnate tapiserii înfăţişând scene biblice. Încăperea nu avea decât o ferestruică, înaltă şi zăbrelită. Petite închise ochii, ca să-şi ascundă lacrimile.

— Am încercat... am încercat... bâigui ea, cu respiraţia întretăiată.

— Şşşt, făcu Ludovic, plin de tandreţe, luând-o în braţe.

Încet, foarte încet, se întorcea în lume. Rămaseră o vreme îmbrăţişaţi în faţa focului, în timp ce i se uscau ciorapii şi cizmele.

— Nu te-aş lovi niciodată, zicea Ludovic, căindu-se pentru izbucnirea lui de furie. Şi îmi pare rău... de cum ţi-am zis. Te iubesc.

Petite îşi întoarse privirea, cu ochii plini de lacrimi. Târfă. Putea să-l ierte... dar avea să-l uite vreodată?

— Am făcut o promisiune să păstrez secretul, Ludovic, şi trebuia să mi-o ţin. Dacă aş fi procedat altfel ar fi însemnat să păcătuiesc.

— Între noi nu pot exista secrete.

Petite se gândi la asta.

— Aş fi vrut să nu fii rege, zise ea, cu capul pe umărul lui.

Se auzea cântecul măicuţelor din cor.

— Dar sunt rege şi trebuie să ştiu ce se petrece la curte. Nu poate fi altfel.

Petite înteţi focul cu un vătrai. Îl iubea pe Ludovic din tot sufletul – dar nu îl iubea pe rege. Oare cum putea să trăiască ea cu amândoi?

— Te iubesc.

Ludovic puse doi buşteni mici de fag pe tăciunii scânteietori, iar scoarţa lor, subţire ca hârtia, se aprinse de îndată, începând să ardă.

— Atunci, trebuie să alegi, spuse el trist.

Petite îl privi în ochi, în ochii lui căprui şi blânzi, atât de plini de simţire. În ei se vedeau urme de lacrimi – iubirea lui –, dar şi hotărârea lui. El chiar era regele. Şi ea trebuia să accepte asta.

— Te aleg pe tine, spuse încetişor, ţinându-şi palmele întinse spre foc, ca să şi le încălzească.

Trăsura în care se afla Petite porni. Ea se lăsă pe spătarul tare, de piele. Era încă foarte slăbită, stoarsă de osteneală. Ludovic o sărutase, îi făgăduise stareţei o compensaţie generoasă (preţul tăcerii ei), poruncise unui vizitiu să o ducă pe Petite înapoi la Palais Royal şi pe urmă plecase, dând pinteni calului într-un galop puternic, cu pelerina flluturându-i pe spate.

Petite se înfăşură mai bine în pelerină. Îşi încălcase promisiunea şi îi spusese lui Ludovic ceea ce ştia. Nu avea altă cale. Acum ştia. Fusese tare naivă. El era regele, la urma urmelor, iar siguranţa regatului apăsa pe umerii lui.

Soarele era sus pe cer, iar fluviul era înţesat de bărci.

Apa...

Oare ce se întâmplase? Îşi amintea că se uitase la fluviu, căutând să-şi uşureze sufletul, să adoarmă. Dar atunci...?

Apoi, nu-şi mai amintea decât că stătea pe malul apei, în noroiul rece, cu cizmele şi marginea pelerinei ude leoarcă. Îşi amintea vag cântecul unei femei şi nechezatul unui cal. O străbătu un fior. Îşi amintea că stătuse acolo, ameţită. Îşi amintea că se uitase după urme de copite în noroi – dar sigur că erau urme de copite peste tot.

Lacrimile începură să-i şiroiască iar din ochi. S-a dus la râu. Oare ce însemna asta? Pe urmă îşi aminti: se spusese aşa despre un om care folosise magia oaselor şi îşi ieşise

din minţi. Cu multă vreme în urmă. Bărbaţii ce foloseau magia oaselor erau lunatici – duşi la râu, aşa se spunea.

Dar cu fetele ce se petrecea? Ce se alegea de o fată – de o copiliţă – care folosise magia oaselor?

Petite lăsă mai jos acoperitoarea de piele, ca să nu vadă apa. Închise ochii, legănată de zgomotul roţilor trăsurii pe pietre, de tropăitul copitelor cailor.

Sfântă Fecioară...

Când trăsura lui Petite opri în faţa palatului, începuse să cadă burniţa. Ea îşi trase pe cap gluga pelerinei şi se ridică, îndreptându-se grăbită spre scara ce ducea în aripa slujitorilor.

Clorine scoase un ţipăt când Petite deschise uşa camerei sale.

— Slavă Domnului, exclamă ea, izbucnind îndată în plâns. Te-am căutat peste tot, domnişoară, adăugă apoi, furioasă.

— Îmi pare rău, zise Petite. Unde e Nicole?

Cufărul prietenei sale nu se mai afla la perete, iar borcănaşele ei cu pomezi, cu panglici şi cu ace de păr dispăruseră de pe măsuţa de lângă şemineu.

— A fost izgonită. Şi-a luat chiar şi camerista aia neisprăvită cu ea, zise Clorine, slavă Sfintei Fecioare. Dar ţi-a lăsat asta.

Şi îi dădu lui Petite un petic de hârtie împăturit în grabă.

Draga mea prietenă, am fost descoperită. Prinţesa Henriette nici măcar n-o să-mi mai vorbească – după tot ce am făcut pentru ea! Cred că vaca aia de Yeyette a vorbit. Sunt izgonită de la curte şi o să fiu închisă în cine ştie ce mănăstire mucegăită, ca o măsură de precauţie – în sud, sper, unde măcar o să fie cald. Ai avut dreptate – ar fi trebuit să te ascult.

Prietena ta, Nicole

P.S. Fii cu ochii pe zeiţa fecioriei! Fratele răposatului d'Antin îi dă târcoale ca un câine în călduri.

P.P.S. Am auzit-o pe Marea Domnişoară spunând că prinţesa Marguerite a născut un copil (sau doi?) şi că soţul ei toscan e un animal. Biata de ea!

Petite se aşeză pe un scaun în vreme ce Clorine îi desfăcea cataramele cizmelor. Îi venea greaţă de atâtea remuşcări.

— Dacă nu te superi, aş vrea să stau eu în patul ei, spuse Clorine.

— O să-mi fie dor de Nicole.

— La naiba! Vorbeşti serios? De luni întregi n-am mai dormit şi noi un somn ca lumea. Hai să-ţi pun o rochie curată. Eşti chemată la Doamna.

Henriette îşi trimise slujitoarele în cealaltă parte a încăperii de îndată ce Petite îşi făcu apariţia.

— Ei bine, începu ea, întinzându-se încet pe un divan încăpător; în afară de faptul că avea o burtă mare şi ţuguiată, era slabă ca un băţ. I-ai spus regelui, îi zise acuzator. Regelui, care se întâmplă să fie amantul tău, adăugă, dispreţuitoare. Ce supriză!

Şi izbucni în plâns.

— Îmi pare rău, Alteţa Voastră, spuse Petite, plecându-şi capul; deci acum ştia şi Henriette. Am fost nevoită.

— Soţul meu nu va trebui să afle niciodată, zise Henriette, cu mâinile pe pântece.

— Ştiu.

Drăguţul de Philippe, care n-ar fi putut să omoare nici măcar o pasăre, putea fi tare crud în dispreţul plin de gelozie pe care i-l purta soţiei sale.

— Maiestatea Sa mi-a forţat mâna. Trebuie să renunţ la Armand, continuă Henriette cu glas frânt când îi pronunţă numele iubitului său, apoi trase adânc aer în piept. Domnişoara de Montalais a fost izgonită, fireşte.

— Nicole este nevinovată, nu a făcut nimic rău, protestă Petite.

— Nici una dintre noi nu este fără vină, zise Henriette obosită, iar tonul glasului său părea al unei femei mult mai vârstnice. Şi mai ales Nicole, aşa cum ştii, fără îndoială, adăugă. Regele nu a fost absolut deloc mulţumit de rolul ei de ... peţitoare, să spunem? Şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să-ţi spună ţie.

— Mi-a cerut să-i jur că voi păstra secretul, insistă Petite.

— Aşa cum i-am cerut şi eu ei. Este o fiinţă înşelătoare prin firea ei, e înnebunită după uneltiri şi intrigi. Poate că timpul pe care-l va petrece închisă într-o mănăstire o să fie spre binele ei. Şi, în orice caz, regele şi-a spus cuvântul şi nu mai e nimic de făcut.

Lacrimile îi izvorau din ochi lui Petite. N-avea nici un rost să-l implore pe Ludovic, ştia prea bine, n-avea cum să protesteze. Cunoştea regulile şi făcuse o alegere.

— În plus, pe lângă faptul că a trebuit să renunţ la iubitul meu, trebuie să te păstrez pe tine ca domnişoară de companie, rosti Henriette cu acreală în glas, ridicându-se şi începând să măsoare cu paşi mari încăperea, cu braţele încrucişate la piept şi mâinile încleştate pe mâneci, astfel încât Maiestatea Sa să se poată bucura de plăcerea lui secretă.

Apoi se întoarse spre Petite, cu ochii roşii, purpurie pe gât.

— Te întreb pe tine: nu ţi se pare culmea ironiei?

Şi, cu o mişcare furioasă, mătură toate borcănelele cu pomezi de pe masa ei de toaletă. Unul dintre ele se sparse, umplând aerul cu aroma apei de Ungaria.

— Urăsc lumea asta împuţită!

— Îmi pare atât de rău, Alteţă! spuse Petite cu înflăcărare, căzând în genunchi. Se spunea că tărâmul acesta, curtea, era un loc unde bucuriile erau vizibile, dar false, în vreme ce durerile erau ascunse, dar reale. Înţeleg prin ce chinuri treceţi.

Pentru că şi ea trecea prin aceleaşi.

Petite simţi cum Henriette o bate uşor cu degetul pe umăr.

— Ridicaţi-vă, domnişoară, spuse prinţesa.

Cu stângăcie, ştergându-şi obrajii uzi cu mâneca, Petite se ridică în picioare.

— Ştii, nu-i aşa, că nu se cade ca iubita regelui să se târască în genunchi, zâmbi trist Henriette. Va trebui să înveţi să fi mai puternică.

CAPITOLUL 25

Cam pe când frunzele castanilor începeau să se se desfacă, Henriette intră în durerile facerii. Doctorii ei se temeau să nu moară. După două zile de chinuri, dădu naştere unei fetiţe slăbuţe.

— Aruncaţi-o în fluviu! strigă prinţesa furioasă. După tot chinul, doar o fată!

Peste două săptămâni, se ridică, se duse la biserică şi era din nou gata să primească oaspeţi.

La urma urmelor, venise luna mai, vechea „lună a veseliei”. Festivităţile de la curte continuau netulburate, în ciuda duelurilor şi a infidelităţilor, a tragediilor şi a scandalului. Nicole se făcuse nevăzută într-o mănăstire, undeva, prin sud, fără să lase nici o urmă. Dueliştii – printre care şi logodnicul lui Athénaïs – dispăruseră pe meleaguri străine. Şi curtea? Regele şi curtenii săi se făceau nevăzuţi în păduri, călărind şi vânând cu cai şi cu şoimi.

Curtea se întoarse la Paris în iunie, găsind acolo pregătirile pentru următorul eveniment important. În spaţiul pătrat dintre Luvru şi Tuileries, unde se aflaseră până de curând cuptoarele în care se cocea pâinea pentru săraci, se construiseră tribune care puteau adăposti până la cinci mii de spectatori. Oraşul se însufleţise din nou: poporul scăpase de foamete şi supravieţuise ciumei. Se făcuse timp frumos: recoltele creşteau bogate, iar banii curgeau din nou. Regina lor spaniolă dăduse naştere unui băieţel sănătos: Delfinul avea acum şase luni şi creştea viguros. Erau, deci, destule motive pentru o sărbătoare.

Heralzii fuseseră puşi să anunţe un turnir în cinstea fiului dolofan al regelui. Străinii umpluseră oraşul, de când se auzise că regele însuşi avea să iasă la luptă. Serile, bărbaţii se duceau în saloane plângându-se de dureri de muşchi şi mirosind a grajd. Toată lumea era cuprinsă de agitaţie, nu se mai vorbea decât de armuri şi de cai, de caruselul de modă veche, cu inele, mult aşteptat, de cursele de cai, de urşii dansatori şi de maimuţele guralive.

— Exact ca pe vremuri, exclamă Henriette, cuprinsă de o încântare efervescentă. Ca în zilele frumoase ale regelui Henric al II-lea, adăugă (căci studiase istoria Franţei).

Moartea tragică a regelui Henric al II-lea într-un astfel de turnir dusese la dispariţia marilor întreceri cavalereşti, iar Ludovic voia să reînvie demonstraţiile de bravură – evident, într-un mod mai sigur (căci concurenţii aveau să ţintească acum spre inele cu lăncile lor lungi, nu unii în alţii), dar la fel de dătător de fiori.

— Maiestatea Sa s-a antrenat cu lancea, zise Henriette, ţinând-o pe Mimi, căţeluşa ei, sub braţ.

— L-am văzut ieri-dimineaţă, interveni o nouă domnişoară de companie. A ratat un inel, dar a reuşit să lovească altul.

— Şi ia în fiecare zi lecţii de acrobaţie, zise şi Yeyette. Mi-a spus domnul Lauzun.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Petite (fără să se înroşească), iar Henriette dădu din cap aprobator.

În sfârşit, veni şi ziua turnirului. Regina şi regina mamă îşi ocupaseră locurile, sub un baldachin auriu cu mov, aşezat în faţa arenei, pe latura estică a palatului Tuileries. Petite stătea împreună cu Athénaïs în zona rezervată domnişoarelor de onoare, ascultând conversaţiile însufleţite, femeile care vorbeau despre soţii, taţii, iubiţii şi fraţii lor. Doamnele râdeau, povestindu-şi una alteia despre cum erau ajutaţi oamenii să se descotorosească de armurile lor, despre alergăturile disperate şi inevitabile după câte un obiect pierdut, despre schimbările făcute în ultima clipă. Vorbeau de regimuri speciale, de nopţi nedormite, de cele mai bune moduri de a alina durerile

provocate de călărit. Spuneau că le dăruiseră iubiţilor o eşarfă, ca s-o poarte, ca pe vremea cavalerismului.

— Şi cine oare, dacă pot întreba, îţi poartă eşarfa? o întrebă în şoaptă Athénaïs pe Petite.

— Nimeni, minţi Petite, întrebându-se în acelaşi timp cât de mult ştia Athénaïs.

Cum Ludovic îi ceruse imperios, Henriette păstrase secretul, însă, cu toate acestea, mulţi aveau deja bănuieli. Din fericire, nu se afla şi regina printre bănuitori (căci îi era imposibil să creadă că regele s-ar putea îndrăgosti de o femeie cu un rang nobiliar atât de jos).

— Îl vezi pe cel de colo? Athénaïs îşi îndrepta evantaiul spre un cavaler înalt, într-o armură veche, călare pe o iapă scundă şi îndesată.

— E marchizul de Montespan, fratele tânărului care a fost ucis în duel.

Trecuseră cinci luni de la acel tragic incident care adusese moartea lui Henry d’Antin şi dezastrul multor altora, printre care şi logodnicul lui Athénaïs, marchizul de Noirmoutiers.

— Şi are pe lance eşarfa mea, spuse Athénaïs, deşi nu e ceea ce crezi. Mi-a smuls-o din mână. E îngrozitor de insistent. Probabil e flatant, dar mă şi ia pe nepregătite, oarecum.

În zgomot de chimvale şi de trâmbiţe, procesiunea cu care începea turnirul se punea în mişcare: pajii călare, în tunici brodate cu aur, şi valeţii îmbrăcaţi ca în Roma antică erau

urmaţi de cei doi scutieri ai regelui; unul îi purta lancea, iar celălalt scutul, pe al cărui blazon strălucea o imagine a soarelui.

Lui Petite îi creştea inima de încântare la apariţia lui Ludovic, care călărea un cal roib, în fruntea escadronului său. Înveşmântat ca un împărat roman, strălucea de diamante (de fapt, cum aflase Petite, mici oglinzi de metal simplu). Harnaşamentul brodat cu aur al armăsarului său înfocat arunca scânteieri de lumină. Până şi încălţările sale de piele, care-i ajungeau până la glezne, erau poleite, iar sabia pe care o purta la şold era şi ea bătută cu „nestemate”.

— Regele Soare! strigă cineva şi toată mulţimea izbucni în urale.

În iarna aceea, Ludovic dansase de multe ori în chip de Apollo, zeul soarelui, iar porecla se răspândise foarte repede.

— Mon Dieu, numai să se uite la el şi e de ajuns ca o fată să leşine, exclamă o tânără care-şi făcea violent vânt cu evantaiul.

Într-adevăr, îşi spuse Petite, cu mândrie.

Coiful de argint al lui Ludovic era împodobit cu frunze de aur şi avea un panaş de pene stacojii, ce fluturau uşor în vânt. Cuprinse cu privirea mulţimea, întârziind pe feţele doamnelor de sub baldachinul de catifea – în căutarea ei, Petite ştia asta. Ea îşi flutură şalul de dantelă, sperând că el o s-o vadă, dar se părea că toată lumea flutura câte ceva.

Patru heralzi sunară apoi din trâmbiţe: să înceapă jocurile!

Şi ce mai spectacol! Spectatorii răguşiseră de cât strigaseră, iar umerii îi dureau, căci nu conteneau din fluturat eşarfe colorate, fanioane, stindarde sau băşici de porc umflate. Unul dintre cele mai gustate momente era Cursa capetelor, o întrecere rar văzută. Un rând de „capete” fuseseră lipite cu solemnitate de-a lungul unei bariere: câţiva turci, doi indieni, o medusă şi alţi monştri din Antichitate. Ludovic îşi făcu apariţia, galopând către capete înarmat mai întâi cu o lance, apoi cu o suliţă, iar în cele din urmă cu o sabie. Iar strigătele se stinseră pe buzele celor prezenţi, văzând cum, unul câte unul, el cosise toate cele şaisprezece capete.

La proba de aruncare a lăncii în inel, Petite îl recunoscu printre concurenţi pe Jean.

— Cred că acela e fratele meu, îi zise ea lui Athénaïs. Poartă armura tatălui meu.

Călăreţul se repezi în galop asupra stâlpului, străpungând inelul cu lancea. Spectatorii ovaţionau, iar călăreţul dădu ocol arenei, cu viziera coborâtă.

— El e! şi Petite începu să strige cât putea, pentru ca Jean s-o observe, dar nu putea să-şi ridice glasul peste cel al mulţimii.

Petite coborî pe lângă băncile din lemn negeluit şi dădu ocol arenei, ajungând în spate, unde fusese înălţat un cort soldăţesc pentru cavaleri. Acolo se împiedică însă de mulţimea adunată în speranţa de a-l zări pe rege sau pe vreunul dintre nobilii de seamă de la curte. Recunoscându-l pe Lauzun, alergă spre el.

— Fratele meu se află aici, îi spuse. Aţi putea să vă duceţi să-l chemaţi?

— Ştiţi câţi bărbaţi sunt înăuntru? Şi toţi sunt lac de sudoare, protestă Lauzun, prefăcându-se dezgustat.

— Dar nu mi-am văzut fratele de mai bine de un an. Nici nu ştiam că vine la Paris. Este împreună cu oamenii lui Tellier; poartă o cămaşă de zale neagră şi un coif de modă veche, dar cu vizieră. Nu are platoşă, doar o cuirasă de piele.

Şovăitor, cu degetele duse comic la nas, Lauzun se îndreptă spre cort.

După scurtă vreme, Jean îşi făcu apariţia, ud leoarcă.

— Michel de Tellier mi-a vărsat o găleată de apă în cap, îi explică el râzând, ştergându-şi faţa cu mâneca. Dacă n-ar fi fiul ministrului de război, l-aş burduşi eu bine. Hai cu mine, mor de sete. Ştiu o adăpătoare, nu prea departe de aici.

„Adăpătoarea” era, fireşte, destinată doar bărbaţilor, aşa că Petite aşteptă pe malul apei cât timp Jean dădea pe gât o halbă sau două de bere.

— Aşa e mai bine, declară el la întoarcere. Michel şi cu mine am fost aici aseară. Ce mai poveşti spune şi el!

Şi îi oferi braţul surorii sale, în vreme ce se plimbau pe malul apei.

— El mi-a vorbit de turnir – ştii, a fost ideea lui – şi mi-a sugerat să vin şi eu.

Apoi luă o piatră şi o aruncă într-o raţă care plutea pe apă, dar fără s-o nimerească. Raţa se scufundă, ieşind la suprafaţă lângă o barcă de spălat rufe.

— Michel e prieten cu regele şi ştie cum merg lucrurile. Mi-a zis că regele înfiinţează o companie de cavalerie uşoară pentru Delfin.

Petite dădu din cap. Asta nu era o taină: toată lumea ştia.

— În ea o să intre veteranii cu ranguri înalte, spuse ea.

— Dar cu influenţa lui, Michel crede că aş putea avea o şansă, zise Jean, azvârlind încă o piatră şi, de data asta, nimeri raţa.

— Ar fi minunat, zise Petite; ştia însă că Michel de Tellier nu prea avea cine ştie ce influenţă asupra lui Ludovic.

— Dacă tot veni vorba de mărimi, l-ai cunoscut pe ministrul Fouquet? se interesă ea. Toţi cei de la curte îl cunosc. Mi-a zis mama că l-ai păzit când era la Amboise.

— Ce mai plângăcios! râse Jean. Avea pretenţia să aibă un pat de puf şi apă de trandafiri în hârdăul de spălat. Apă de trandafiri – la închisoare!

Jean făcu o pauză, apoi continuă:

— Ştii, pe acolo circula un zvon tare ciudat: se zicea că Fouquet a încercat să te mituiască, pentru că aflase că eşti „apropiată” de rege.

— La curte e plin de tot soiul de zvonuri, Jean.

— Sigur că e ridicol. Regele poate să aibă orice femeie de la curte pe care şi-ar dori-o.

Petite luă o piatră mai plată şi o azvârli, făcând-o să sară de trei ori pe apă.

În după-amiaza aceea, Ludovic se purtă distant cu Petite. Stătea întins lângă ea în patul lui Gautier, cu ochii în tavan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Petite în cele din urmă, strecurându-i o mână sub cămaşă. Lui nu-i stătea deloc în fire să nu o îmbrăţişeze cu nerăbdare.

— De obicei, mă silueşti de-a dreptul, continuă ea, tachinându-l.

— Te-am văzut cum ovaţionai pe cineva în timpul turnirului, zise el, oftând.

— Strigam pentru tine.

— Era la proba inelului. Strigai pentru un bărbat dintre cei ai lui Tellier, continuă el, cu glas iritat.

— A, strigam pentru fratele meu, Jean, răspunse Petite, zâmbind. Am fost uimită să-l văd la Paris. Doar n-ai fost gelos, nu-i aşa? îl întrebă, fără să-i vină să creadă.

— Ovaţionai plină de înflăcărare. Te-am urmărit.

— A lovit inelul de la prima încercare, zise Petite cu mândrie, punându-şi capul pe umărul lui puternic. Tu chiar nu ştii cât de mult te iubesc?

El o sărută, în sfârşit, plin de patimă. În vremea aceasta, ea se gândea: De ce nu-l întreb? Ştia că lui Ludovic îi plăcea să ajute. Era foarte generos.

— Şi? zise el, simţind-o că era cu gândul în altă parte.

— E ceva legat de compania de cavalerie uşoară pe care o înfiinţezi – pentru Delfin, oftă ea. Ludovic, fratele meu chiar e un călăreţ foarte bun şi a...

— Facă-se voia ta, zise Ludovic, zâmbind, dezlegându-i şireturile.

Se făcuse iarnă când Jean ajunse la Paris, ca să-şi ia postul în primire.

— Ca să vezi, are rangul de stegar, exclamă Françoise, făcându-şi vânt cu evantaiul, în ciuda frigului.

— Felici... bâigui bătrânul marchiz, care parcă se împuţinase.

— Felicitări! Petite ridică paharul în cinstea fratelui său. Arăta superb în noua lui uniformă, compusă dintr-o haină roşie cu margini din dantelă argintie şi cu o bandulieră tivită tot cu argintiu, ca să se asorteze. Chiar ea îl ajutase pe Ludovic să aleagă desenul.

— Mereu am ştiut că o să ajungi departe, Jean, spuse Françoise.

— Ca să fiu sincer, îi datorez postul ăsta prietenului meu, Michel de Tellier, zise Jean, fiul ministrului de război.

— Tare frumos din partea lui, zise Petite, prefăcându-se mirată. Michel de Tellier nu jucase nici un rol în promovarea fratelui său.

— Şi gândiţi-vă: o rentă de patru mii de livre, adăugă Françoise, căreia nu-i venea să creadă. Acum o să putem, în sfârşit, să punem ceva bani deoparte pentru dota surorii tale.

— Am câteva nume în minte, spuse Jean.

— Bine, zise şi Petite, cu glas pierit.

În duminica Paştelui, Jean o opri pe Petite lângă scările ce duceau la apartamentele Doamnei.

— Trebuie să-ţi vorbesc, zise el, luând-o de cot şi ducând-o spre porticurile de afară.

— Nu mi-am luat ceva mai gros pe mine, răspunse Petite, căci nu avea pe ea, într-adevăr, decât un şal subţire de vară. Şi nici cizme.

Vremea era încă rece şi umedă.

— De ce nu mi-ai spus? şuieră el.

Ea se uită în ochii lui. Fratele ei ştia.

— Am ajuns în sfârşit să mă întâlnesc cu Michel de Tellier şi i-am mulţumit pentru promovare, şi – ca să vezi! – mi-a spus că n-are absolut nimic de-a face cu asta. După care mi-a dezvăluit adevărul.

Petite îşi feri privirea, cu inima zbătându-i-se ca un iepure speriat de vânător. Toată copilăria, mama ei îi ţinuse predici despre cât era de importantă castitatea.

— Îmi pare rău.

Jean izbucni în râs.

Ea îşi întoarse privirea spre el: oare ce-l înveselise?

— Îţi dai seama în ce postură am ajuns eu acum? întrebă el, dând un bobârnac pălăriei.

Petite îi puse o mână pe braţ.

— Jean, nu e aşa cum crezi tu.

— Aşa cum? Vorbim despre rege aici.

— Ai grijă ce spui, şopti Petite, căci tocmai o observase pe Athénaïs la braţul proaspătului ei soţ, insistentul marchiz de Montespan.

— Uite ce e! Eu sunt capul familiei. Să nu cumva să crezi că nu pricep ceea ce decurge din fapta ta. Ţi-ai pierdut onoarea, iar cineva va plăti pentru asta.

— Jean, să ştii că vorbesc serios, zise Petite, jignită de atitudinea lui.

— Cred că nu va mai fi cazul să-ţi caut un soţ, de-acum. Mama mă toacă neîncetat cu asta, mai că m-a înnebunit.

— Jean, dacă ţii câtuşi de puţin la noua ta poziţie, te sfătuiesc să-mi asculţi vorbele, rosti Petite, fără să ridice însă glasul. Nimeni nu trebuie să ştie, îi ceru, aruncând o

privire peste umăr. Şi cu atât mai puţin mama. Ea o să-i spună marchizului, iar pe urmă...

Pe urmă o să afle toată lumea.

Cât ţinu Postul Mare, Petite se rugă să-i vină sângerarea. Deşi erau prinşi cu totul de iubirea lor, ea şi Ludovic fuseseră cu grijă – în cea mai mare parte a timpului.

Poate că sământa regală e altfel, îşi spuse ea, pe când zilele se preschimbau în săptămâni. Apoi, după Înălţare, fu nevoită să accepte adevărul, iar de Rusalii, Clorine fu nevoită să-i slăbească şireturile corsetului.

— N-ar trebui să mai călăreşti, o dojeni camerista, ţâţâind îngrijorată.

Petite era cuprinsă de o disperare bolnăvicioasă, dar, în acelaşi timp, nu putea să-i iasă din minte că era cel mai minunat lucru din lume. Fluidele lor se amestecaseră. Îi purta copilul în pântece.

Ludovic o privea uluit.

— E adevărat?

Petite dădu din cap, zâmbind neliniştită. Trebuise să-i spună, iar acum, totul avea să se schimbe. Nimic n-avea să mai fie ca înainte.

El o îmbrăţişă grijuliu, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se spargă.

— Ce-o să ne facem? întrebă ea.

El părea ciudat de pierdut.

— Nu trebuie să afle mama.

— Nici regina, adăugă Petite, supărată că regina mamă era mai de temut decât propria-i soţie.

— Nici regina, repetă Ludovic, clipind.

O puse să se aşeze lângă el pe pat şi o luă de mână.

— O să vorbesc diseară cu Colbert.

Petite era uluită. Domnul Colbert era noul ministru de finanţe al lui Ludovic; era un bărbat lipsit de umor, supus, care nota totul pe câte o listă.

— Soţia lui e însărcinată cu al cincilea copil. El o să ştie ce e de făcut.

— Ludovic... începu Petite, dar se opri, ca să-şi adune gândurile. Nutrea o speranţă – prostească, ştia prea bine – să-şi ducă viaţa într-o căsuţă, în pădurile de la Versailles, şi să-şi crească singură copilul. Ar fi fost fericită să ducă o viaţă simplă.

— Nu e nici o cale să... păstrez copilul? Vorbesc serios, adăugă, ca răspuns la privirea lui speriată.

— Ştii şi tu că asta nu se poate, Louise.

— Dar de ce?

Nu aşa îşi închipuise că va decurge această discuţie.

El îşi deschise braţele, agitat.

— Tu nu pricepi ce primejdii sunt. Nu e vorba de un copil oarecare. O să fii descoperită, iar copilul... scutură el din cap, poate fi răpit.

El. Petite zâmbi. Aveau să aibă un fiu. Şi ea se gândise la fel.

— Ascultă-mă! Ludovic îi luă mâinile în ale lui.

Petite îl privea cu gravitate.

El îşi ridică ochii spre tavan, ca şi cum ar fi putut găsi acolo vorbele pe care le căuta.

— Se crede că sângele unui prinţ are calităţi magice. E doar o superstiţie, fireşte, dar asta nu-i răpeşte deloc din putere. Oamenii cred ce vor să creadă.

Petite încuviinţă. O întristase faptul că-l auzea pe Ludovic spunând că nu e decât o superstiţie. Se întreba cum era atunci cu celelalte credinţe.

— Va trebui să păzim până şi secreţiile care vor apărea la naştere, continuă el. Căiţa copilului poate să fie vândută la un preţ foarte mare. E dezgustător, dar se întâmplă. Aşa înveţi să fii realist.

Petite îşi amintea grija cu care fusese luată placenta reginei.

— Vezi? Pur şi simplu, nu se poate să păstrezi copilul. Trebuie să fie ţinut cât mai departe, şi cu multă grijă, încă. Apoi îşi deschise braţele: nu ai de ce să-ţi faci griji. Domnul Colbert va găsi un cămin bun pentru el... şi o casă pentru tine, îl auzi spunând Petite, în vreme ce o mângâia pe păr.

O ascunzătoare ca să nască.

— O să am grijă să ai tot ce-ţi trebuie.

Tot ce-ţi trebuie...

Îi asculta bătăile inimii.

Avea nevoie de el – acum mai mult ca oricând. De multe ori, îşi închipuise că Ludovic era nemuritor, însă acum nu-şi mai putea permite luxul acesta. Erau prea multe în joc.

Îşi înălţă privirea spre el:

— Ce-o să se aleagă de mine dacă tu mori?

Sau dacă ar fi ucis: soarta obişnuită a regilor. Fără Ludovic, avea să fie în mâinile celor două regine.

— Complotezi cumva? zâmbi el.

— Vorbesc serios.

El se încruntă, gânditor.

— Fratelui tău îi trebuie o soţie bogată, zise într-un sfârşit. În felul acesta, o să ai mereu pe cineva care să aibă grijă de tine, indiferent ce s-ar întâmpla cu mine.

— Ţie n-o să ţi se întâmple nimic, zise Petite cu o înflăcărare stăpânită, îndepărtându-l pe diavol.

CAPITOLUL 26

Nunta a avut loc la biserica Adormirii Maicii Domnului. Peste şaizeci dintre cei mai nobili bărbaţi şi femei ai Franţei au luat parte la ea – până şi regele şi regina, ba chiar şi regina mamă. Aşa fusese dorinţa familiei miresei.

Petite stătea lângă mama şi tatăl ei vitreg, pe unul dintre jilţurile de catifea stacojie aşezate în faţa stranelor.

— În curând o să-ţi vină şi ţie rândul, îi şopti Françoise pe un ton consolator, pe când Jean şi mireasa lui se îndreptau spre altar.

Când orga începu să cânte, Petite îşi lăsă capul în jos. În faţa ei se înălţa statuia Sfintei Fecioare, strălucind în lumina aruncată de şase lumânări mari. Se simţea ameţită, ostenită până în măduva oaselor. Era deja în trei luni şi îşi amintea că le auzise adesea pe femei spunând că începutul era cel mai dificil. Aerul era greu de la parfumul dulceag al florilor ce fuseseră presărate în calea miresei. Însărcinată. Ea n-avea să se mărite niciodată, n-avea să poarte niciodată cununiţa de mireasă.

Jean, bine bărbierit, înveşmântat în uniforma de militar, se bâţâia pe călcâie nervos lângă mireasa lui. Gabrielle Glé, o fată oacheşă şi puţin cam durdulie, cu o gură de heruvim, stătea lângă el ţeapănă, încorsetată în rochia de satin alb, cu guler înalt, care-i ajungea până la urechi. Pe buclele negre purta o cunună de trandafiraşi roz.

— E frumoasă, zise Françoise, jucându-se cu şalul de voal pe care Petite i-l dăruise cu un an înainte.

Petite încuviinţă tăcută, uitându-se la Gabrielle Glé, care-şi lăsa capul în jos pentru a primi binecuvântarea preotului. Pentru a păstra secretul – pe care juraseră să nu-l

dezvăluie (sub ameninţarea că altfel îşi vor pierde toate avantajele materiale) – familia Glé se târguise din greu cu Ludovic, cerând ca proprietatea familiei Vallière de lângă Reugny să fie transformată în marchizat (ceea ce îi dădea astfel lui Jean titlul de marchiz), ca Jean să fie numit căpitan-locotenent al companiei de cavalerie uşoară a Delfinului, ca Gabrielle însăşi să fie numită doamnă de onoare a reginei şi să primească privilegiul de a sta la masă cu familia regală, precum şi pe cel de a călători în caleaşca regală.

— Şi sunt putred de bogaţi, zise Françoise, minunându-se. Ea are trei conace la ţară. Jean mă va duce să le vizitez pe toate trei.

Petite dădu din cap. Se gândise împreună cu fratele ei că era mai înţelept ca mama lor să nu se afle la Paris până după naşterea copilului.

— Şi toate sunt mobilate, îi dădea înainte mama ei.

Petite îşi duse un deget la buze. Simţea ochii curtenilor aşezaţi în spatele lor, în strane, ca pe nişte pumnale. Invidia era un sentiment letal la curte. Ludovic îşi revărsase bunăvoinţa regală asupra familiei Vallière. Iar ea ştia că nobilii, uimiţi de asta, o să încerce să-şi dea seama cum se ajunsese la aşa ceva. Cum de acceptase Gabrielle Glé de la Cotardais – nobilă, frumoasă, tânără (avea doar şaptesprezece ani) şi bogată (căci avea patruzeci de mii de livre pe an) – să se mărite cu un nimeni?

Jean şi mireasa lui îngenuncheau în faţa altarului, în binecuvântările şi rugăciunile preotului.

— Dar, fireşte, Jean e fermecător şi chipeş. Cine i-ar putea rezista?

— Şşş, mamă, o opri Petite, arătându-i din cap mulţimea curtenilor din spatele lor.

— Şi de ce mi-ar păsa de ei? zise Françoise, înălţându-şi cu mândrie bărbia. Acum suntem mai bogaţi decât cei mai mulţi dintre ei – mulţumită lui Jean.

Petite îşi înălţă ochii, spre rege şi regină, care se aşezau în jilţurile lor, în tribuna de deasupra. Se gândea cu o spaimă bolnăvicioasă la copilul pe care îl purta în pântece. Cu cât mai repede avea să plece în ascunzătoarea pregătită, cu atât avea să fie mai bine.

Sarcina ei înaintase mult când domnul Colbert, noul ministru de finanţe, reuşi să-i găsească în sfârşit locul unde să se refugieze. Fusese tare ocupat, îi explică el, fiind chemat de responsabilităţile noii sale funcţii.

Petite îl înţelegea, însă îi venea tot mai greu să-şi ascundă starea. Clorine îi strângea corsetul atât de tare, că o durea, iar datorită frigului care pătrundea până la os putea să poarte haine groase de lână, una peste alta, dar chiar şi aşa, tot se temea că va fi descoperită. Îi era de ajutor şi faptul că (la porunca lui Ludovic) Henriette o acoperea, dându-i sarcini mai discrete, fără să-i mai ceară să apară în baletele pe care le organiza şi, în cele din urmă, spunându-le tuturor că o să-şi lase domnişoara de onoare să plece din motive de sănătate – dar timpul, sorocul ei, se apropia. Se simţi tare uşurată când, în cele din urmă, fu găsită o casă sigură pentru ea.

— Două niveluri, 33 de metri lungime şi 12 metri lăţime, zise domnul Colbert, descuind uşa Hotelului Brion. E mică, dar de ajuns.

Petite intră, urmată de Clorine. Intrarea era simplă, ceea ce îi plăcea, iar amplasarea casei, cu faţada spre parcul de la Palais Royal, era excelentă, ascunsă, însă apropiată. Ludovic putea să vină des să o vadă.

— Camera de pază şi bucătăria sunt la parter, explica domnul Colbert, în vreme ce o conducea pe Petite sus, pe o scară circulară. În spatele bucătăriei sunt patru odăi pentru slujitori, dar camerista va avea o cameră chiar lângă a dumneavoastră, la catul de sus.

Salonaşul era luminos, cu vedere spre grădină pe o parte şi spre o curticică în partea cealaltă. Mobilierul era opulent, scaunele aurite, iar draperiile de damasc, galbene ca lămâia, erau frumos tivite şi aveau ciucuraşi pe margine. Pe un raft se aflau cărţile clasicilor. Aristofan, Homer, Plutarh.

— Cardinalul Richelieu a folosit această casă drept bibliotecă, zise Colbert, care-şi cam pierduse suflul urcând scările. De asta sunt atâtea rafturi aici.

Toţi pereţii salonului erau plini de cărţi. Pe un raft, statueta de marmură albă a unui cal servea drept opritoare pentru cărţi. Petite îi atinse suprafaţa rece şi netedă. Diablo, se gândi ea, plină de amărăciune: pentru copilăria pierdută.

Îşi trecu mâna peste cotoarele cărţilor învelite în piele. Mai erau cel puţin două luni până să nască, aşa că avea să aibă destul timp să citească.

— Sunt chiar şi operele lui Vergiliu, remarcă.

Abatele Patin ar fi fost încântat, îi veni în minte, amintindu-şi lecţiile pe care i le dăduse acesta la Blois, pe când era o copilă. Se întrebă pe unde o mai fi acum abatele, dar după aceasta fu cuprinsă de ruşine, gândindu-se unde se afla ea acum şi mai ales de ce.

O lăută mare, din lemn de trandafir şi fildeş – de fapt, o teorbă, cu gâtul lung – stătea pe un suport într-un colţ, cu o chitară rezemată lângă ea. Pe un raft, în apropiere, erau notele unui duet scris de Robert de Viséea. Petite îşi trecu un deget peste coardele teorbei. Mai târziu, avea să încerce să cânte la ea.

— Maiestatea Sa s-a gândit că i-ar plăcea să cântaţi împreună aici. Chitara a fost făurită de Checchucci din Livorno, în vremea domniei lui Henric cel Mare. Chiar Maiestatea Sa a ales-o pentru dumneavoastră.

Instrumentul subţire avea spatele bombat din lemn de trandafir, cu nervuri zimţate, din abanos. Gâtul şi zona de acordaj, îmbrăcate în abanos, se deschideau într-o rozetă cu mai multe straturi. Petite ciupi coardele; tonurile erau ample, răsunătoare.

— E potrivită pentru un rege, spuse Colbert serios. deschizând uşa camerei de culcare.

Un vas de aur pentru ars arome, aşezat într-un colţ, pe un tripod, răspândea în încăpere parfumul uleiului de trandafiri. Pe fereastra din faţa patului masiv cu baldachin se vedeau câţiva ulmi. Copilul nostru se va naşte în această încăpere, se gândi Petite, simţind cum se mişca fătul în ea.

Clorine deschise uşile duble ce dădeau spre budoar. O căditţă cu picioare terminate cu gheare era pusă pe jos, pe podeaua de marmură alb cu negru.

— Pentru spălarea picioarelor, explică Colbert, deschizând apoi uşa ce ducea la o cămăruţă. Iar aceasta este a cameristei dumneavoastră.

— La naiba! exclamă Clorine, care nu avusese niciodată o cameră doar pentru ea.

— E minunată, domnule Colbert, spuse Petite, în timp ce-l urma pe ministrul de finanţe înapoi în salonul unde fusese aprins focul, ca să alunge frigul toamnei. Se aşeză în fotoliu, cu mâna pe pântecele strâns în corset. V-aţi dat silinţa atât de mult!

Curtenii îl porecliseră Nord pe domnul Colbert din cauza felului rece de a fi, însă lui Petite manierele sale i se păreau directe într-un mod plăcut. Omul făcea parte din burghezie – bunicul lui fusese negustor de haine –, însă ea îi purta respect.

— Soţia mea m-a ajutat, zise ministrul de finanţe, plimbându-se prin încăpere, cu mâinile la spate. Brocarturile şi aşternuturile sunt de cea mai bună calitate.

— Maiestatea Sa va fi încântat, îl asigură Petite.

Jos, se auzi o bătaie în uşă.

— Probabil că sunt oamenii care v-au adus bagajele, spuse domnul Colbert, în vreme ce Clorine se îndrepta spre scări. V-aş sugera să staţi ascunsă privirilor. Aţi putea fi recunoscută de vreunul dintre lucrători.

Petite îşi găsi refugiul în budoar, unde se cocoţă pe tron, ascultând zgomotele făcute de oamenii care cărau obiecte de colo-colo. Peste câteva minute se aşternu liniştea.

— Poţi să ieşi acum, îi zise Clorine prin uşa închisă. Domnul Colbert a plecat şi el, împreună cu muncitorii.

— Au adus totul? se interesă Petite, ieşind din încăpere.

— Până şi rufele murdare, o asigură Clorine, care se uita prin cufărul lui Petite.

Ea zări, uşurată, statuia Sfintei Fecioare şi cutia ei de comori. Îşi înfăşură mătăniile pe statuie şi o puse pe scăunelul de rugăciune.

— Mi-e tare foame, o anunţă pe Clorine în timp ce deschidea cutia de comori ca să scoată rămurica, pe care nu mai rămăseseră decât două frunze, şi s-o prindă în rama unei oglinzi.

— Domnul Colbert mi-a spus că soţia lui se va întoarce într-o oră, împreună cu o bucătăreasă. Mâine-dimineaţă o să vină una dintre slujnicele sale şi o să mai aducă şi alte aşternuturi. O să fie subreta noastră.

O echipă: Petite avea acum servitoare de care să se ocupe. Trebuia să se asigure că nu beau, că nu joacă jocuri de noroc şi că-şi spun rugăciunile. Tresări, dându-şi seama că nu prea era deloc în măsură să insiste asupra pietăţii lor religioase.

Doamna Colbert sosi cu punctualitate. Petite aşteptă sus, în timp ce soţia ministrului de finanţe se ocupa de instalarea bucătăresei în camerele de jos. N-avea să o

cunoască pe bucătăreasă, aşa cum fusese informată. Numai Clorine şi servitoarea lor aveau de fapt permisiunea să o vadă pe „domnişoara du Canard”, partenera unui nobil care avea să-şi facă mereu apariţia cu chipul ascuns sub o mască.

— Gata, exclamă doamna Colbert, cu răsuflarea tăiată de la urcarea scărilor, la fel ca soţul ei. Bucătăreasa arată de să-ţi întorci capul, dar pare să facă diferenţa între oale şi tigăi, aşa că mă îndoiesc că o să vă otrăvească.

Soţia ministrului de finanţe era o femeie scundă şi rotofeie, gătită cu zorzoane frivole. Era fiica unei familii înstărite de pe lângă Tours şi încă nu-şi pierduse accentul de Touraine.

— Îmi amintesc că v-am cunoscut la Blois, spuse Petite. Cu multă vreme în urmă, în timpul unei vizite făcute de Marea Domnişoară.

Se întâmplase demult, în timpul primului Paşte petrecut acolo de Petite.

— Nu eraţi cumva fetiţa aceea subţirică şi care şchiopăta?

Doamna Colbert o îmbrăţişă cu căldură pe Petite. Avea obrajii moi şi pufoşi.

— Colbert al meu v-a explicat totul? E cam laconic, să ştiţi.

Petite nu reuşea să şi-o închipuie pe femeia cea volubilă în braţele rigidului ministru de finanţe; cu toate acestea, cei doi aveau cinci copii, cel mai mare de treisprezece ani, iar cel mai mic, de numai câteva luni.

— Mi-a spus că aţi fost de mare ajutor.

— Fac şi eu ce pot. El munceşte şaisprezece ore pe zi, în fiecare zi a săptămânii, până şi de sărbători.

— Regele are o părere foarte bună despre Domnia Sa.

Noul ministru de finanţe, cinstit, foarte muncitor şi cumpătat, făcea minuni de-a dreptul – crea o nouă Romă, aşa se spunea, fără afacerile necurate din trecut.

— E o minune că mai găseşte vreme să-mi facă şi mie copii, chicoti doamna Colbert. Aşa că lasă nimicurile în seama mea.

Petite stătea în picioare, uitându-se pe fereastră. Cerul era cenuşiu şi cădea o burniţă rece. Ludovic se dusese la Saint-Germain-en-Laye ca să dea o tură cu paznicii săi de vânătoare, căci punea la cale o vânătoare de toamnă cu gonaci. Nu-şi mai găsea locul la Paris. Petite se obişnuise cu toanele lui.

— Sper să vă bucuraţi că domnul şi doamna Beauchamp, o pereche care e de ceva vreme în serviciul nostru, s-au învoit să aibă grijă de copil.

Cu inima grea, Petite trase draperiile, ca să ţină frigul departe, şi se întoarse spre musafira ei.

— Ştiu?

Ştiu că aveau să aibă grijă de copilul regelui?

— Fireşte că nu! Nimeni nu trebuie să ştie. Maiestatea Sa a spus foarte clar acest lucru. Colbert le-a zis că logodnica fratelui său se află într-o situaţie delicată şi că familia lui e nevoită să se ocupe de copil. De îndată ce vor începe durerile, va fi trimis un curier care să-i anunţe, Locuiesc în

parohia Saint-Leu, în afară, lângă poarta Saint-Denis. Locuinţa lor nu-i departe de biserică.

Petite îşi puse jos ceaşca de ceai, ca să n-o verse. Reuşise să accepte că acest copil n-avea să fie niciodată al ei, însă nu-şi dăduse seama că avea să fie luat de îndată de lângă ea. Îi veneau acum în minte poveştile pe care le auzise despre amantele regilor din vremurile de mult apuse: Diane de Poitiers, favorita regelui Henric al II-lea; Agnès Sorel, amanta lui Carol al VII-lea; Gabrielle d'Estrées, amanta lui Henric al IV-lea. Poate că şi ele fuseseră nevoite să se ascundă, să renunţe la copiii lor. Brusc, se simţi cuprinsă de simpatie pentru aceste femei, care fuseseră privite cu atâta dispreţ.

— O să închirieze o trăsură? întrebă într-un sfârşit, cu tremur în glas. Nopţile erau îngheţate; un nou-născut putea să moară pe o asemenea vreme.

— O să li se aducă una. Şi un încălzitor cu cărbuni pentru picioare.

Doamna Colbert părea a fi o organizatoare la fel de bună ca soţul ei.

— Draga mea, nu aveţi de ce să vă faceţi nici o grijă. Doamna Beauchamp i-a alăptat pe doi dintre copiii mei. Este curată şi are un lapte excelent.

— Poarta Saint-Denis nu e departe, zise Petite, plină de speranţă. Pot să merg pe jos până acolo.

— Ar trebui să treceţi prin cimitir ca să ajungeţi, şi duhoarea morţilor v-ar putea face să leşinaţi – sau chiar mai rău. Dacă doriţi, pot să fac în aşa fel încât să vedeţi

copilul, dar, sincer, cel mai bine e să nu vă gândiţi la asta. Eu mi-am dat toţi bebeluşii la alăptat, şi uite, îşi cântări ea mândră sânii în palme. O să fie greu cam o săptămână, dar în curând o să vă simţiţi iar ca înainte.

Petite zâmbi întunecată, ascunzându-şi disperarea. Poate că doamna Colbert îşi dăduse copiii la doică, dar după o vreme îi luase înapoi şi-i crescuse singură. Chiar nu pricepea diferenţa?

Doamna Colbert se îndreptă spre Petite şi o bătu pe umăr.

— Draga mea fetiţă, gândiţi-vă la rege, la nevoile sale. Gândiţi-vă la serviciul minunat pe care aveţi onoarea să i-l faceţi.

Petite îşi înghiţi vorbele. O îngrozea să se gândească la timpul petrecut cu Ludovic ca la un „serviciu”.

— L-aţi cunoscut pe domnul Blucher, care vă va ajuta la naştere?

— Ieri, răspunse Petite, şovăitoare. Nu-i plăcea deloc să discute cu un bărbat despre lucruri atât de intime.

— Să nu fiţi stânjenită! Pe mine m-a ajutat la naşterea ultimului copil şi e tare, tare bun. I-a promis regelui că o să rămâneţi frumoasă şi suplă, râse silit doamna Colbert, făcând trei bărbii.

Petite era plictisită, îşi dorea cu disperare să iasă din casă.

— Măcar la liturghie, îi zisese lui Clorine. Slujnicele pleacă la slujbă la şapte. O să plec şi eu după ele. Notre-Dame de Recouvrance nu e departe.

Era o bisericuţă dărăpănată, la care nici măcar slujnicele nu se duceau. N-avea s-o vadă nimeni acolo.

— Şi să lăsăm casa goală? întrebase Clorine, cântărind ideea. Dacă se întoarce vreuna mai devreme?

— O să mă duc singură, îmbrăcată în hainele tale vechi. Lumea o să mă ia drept servitoare.

În cele din urmă, Clorine, se înmuiase, deşi era îngrijorată.

— Eşti sigură? o întrebă, în vreme ce-i ascundea buclele sub o bonetă.

— Dacă simt cel mai mic junghi, promit că mă întorc.

Faptul că putea să meargă la liturghie îi îmbunătăţise starea de spirit, iar Petite continuă să iasă chiar şi în noiembrie, după ce dăduse îngheţul. Pe douăzeci şi patru, într-o vineri, se duse la confesiune („Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit. O să dau naştere unui mongrel.), spunând apoi două Ave Maria şi trei Tatăl nostru, după care luă împărtăşania. Îi fusese teamă că o să nască fără mărturisirea păcatelor. Femeile mureau adesea la naştere, iar ei îi era teamă de ce o aştepta. Începuse să-şi amintească istoriile spuse în şoaptă pe care le auzise în copilărie, poveşti despre copii diformi, despre femei rupte în două la naştere. Îşi amintea ţipetele femeilor pradă unor dureri sfâşietoare. Cu cât mai multă plăcere simţea femeia în timpul actului sexual, cu atât mai mare avea să-i fie suferinţa la naştere – iar Petite simţise, fără îndoială, plăcerea cu Ludovic.

Trecuse deja de ora opt când Petite ieşi din biserica mirosind a mucegai în lumina dimineţii strălucitoare de iarnă. Câţiva băieţi se jucau zgomotos în curtea bisericii, dând cu piciorul într-o băşică de porc umplută cu pietre. O lovi şi ea cu piciorul, trimiţându-le-o înapoi, după care o porni grăbită, având grijă unde punea piciorul, căci noroiul îngheţat era alunecos şi ea nu voia să rişte să cadă.

Pe când se apropia de poarta ce dădea în grădinile de la Palais Royal, simţi cum o atinge o mână pe umăr. Se întoarse şi se trezi faţă faţă cu o femeie între două vârste, cu un guler foarte apretat, în formă de opt, şi o perucă pudrată, cu buclele bine coafate şi acoperite cu o plasă de mărgele negre.

Mama ei.

În prima clipă, rămase ţintuită locului, neînţelegând. Françoise ar fi trebuit să fie la ţară, cu Jean şi cu soţia lui. Şi chiar era mama ei? Femeia aceasta îşi albise faţa cu plumb alb şi îşi pictase obrajii în roşu. O servitoare pe care Petite n-o cunoştea rămăsese la câţiva metri în spatele ei, încărcată cu pachete.

Dar, cu toate acestea, ea era.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Françoise, măsurându-i din priviri burta lui Petite, care acum nu mai putea fi ascunsă nici măcar sub pelerina largă, v-am confundat cu fiica mea.

Petite se dădu un pas în spate, cât pe ce să cadă într-o groapă de canalizare. Clătină din cap, neîndrăznind să scoată o vorbă, de teamă să nu fie descoperită. Nu purta numai văl, ci şi o mască – cum ar fi putut să fie

descoperită? Françoise îşi îndreptă însă privirea spre cizma cu tocul gros pe care o purta Petite.

— Da, zise ea încet, măsurând-o pe Petite de sus până jos cu un zâmbet cinic, nu sunteţi fiica mea, căci pe ea am renegat-o.

Şi, zicând asta, îi întoarse spatele, îndepărtându-se grăbită, urmată de servitoarea care se holba la Petite rânjind peste umăr.

Petite le urmări cu privirea până când dispărură după colţ. Renegată. Se lupta să-şi înghită lacrimile de furie. Se gândea să fugă după mama ei, s-o certe, să i se arunce în braţe. Să implore milă. Să poruncească milă. Avea nouăsprezece ani şi căzuse în păcat, rămânând şi grea, într-adevăr, însă Ludovic era singura ei legătură cu lumea şi îşi petrecea tare puţine clipe cu ea. Ea îşi alesese calea, însă nu era deloc una uşoară. Mai ales acum, când i se apropia sorocul, tânjea după sfaturile şi protecţia mamei sale – dar acestea n-aveau să mai vină vreodată.

Clopotele bisericii sunau. O cerşetoare se îndreptă spre ea şchiopătând, sprijinindu-se în baston.

— Un bănuţ? zise femeia, întinzându-şi mâinile murdare spre pântecele ei. Ca să-l binecuvântez.

Petite scutură din cap, neliniştită de căutătura rea a cerşetoarei.

— Atunci un blestem? croncăni femeia în urma ei, pe când Petite grăbea pasul, ca să ajungă mai repede la adăpost, în casa unde se putea ascunde.

— Ai întârziat, exclamă Clorine, deschizând uşa. Ce s-a întâmplat? o întrebă, în vreme ce o ajuta să urce scările.

În aer plutea un parfum de iasomie.

— Trebuie să mă întind, spuse Petite, clătinându-se. Renegată. În glas continua să-i răsune dispreţul din glasul mamei sale.

— S-a întâmplat ceva? se auzi o voce de bărbat.

— Ludovic? întrebă Petite, întinzând mâinile pe bâjbâite. De ce era aşa de întuneric? Atinse un zid, simţind lâna tapiseriei care acoperea peretele. Slavă Domnului că eşti aici!

— Ce s-a întâmplat? zise el. Ţi-a venit sorocul?

— Nu ştiu, Sire, o auzi ea spunând pe Clorine, din spatele ei. Nu se poate ţine pe picioare.

Petite simţi mâna lui Ludovic pe braţ, puterea lui dătătoare de curaj.

— De ce e aşa de întuneric aici? întrebă ea, înfiorată. Cum putuse mama ei să o abandoneze?

— Întuneric? Glasul lui Ludovic răsunase mai aproape acum.

— Nu pot să te văd, zise Petite, împiedicându-se.

El o ţinu să nu cadă.

— Cum adică?

Petite întinse mâna, îşi trecu degetele peste faţa lui, îi pipăi nasul, obrajii cu pomeţi înalţi, tuleiele aspre ale bărbii. Nu era un întuneric de noapte. Bezna aceasta era mai adâncă.

— Este... e ziuă, îl auzi spunându-i.

Glasul lui părea îngrijorat, iar asta o înspăimântă. Sfinte Mihaile, mă rog ţie, ajută-mă în lumea aceasta întunecată, apără-mă de duhurile necurate!

— Vino! Întinde-te! zise el, împingând-o să meargă.

Petite făcu un pas, cu grijă, apoi încă unul, până când simţi patul în dreptul genunchiului. Se aplecă, pipăind după perne. Ludovic îi puse mâna pe umăr, iar ea se aşeză.

— Ludovic, nu pot să văd nimic, îi spuse, cu glas frânt.

După ce i se luase de mai multe ori sânge, după ce i se dăduseră tot soiul de infuzii de ierburi, vederea îi reveni, încetul cu încetul, dar începu să sufere de migrene şi de ameţeli istovitoare. Ludovic, speriat de ceea ce se petrecuse, o puse să-i promită că n-o să mai iasă din casă până după naşterea copilului.

— N-ar fi trebuit să ieşi deloc din casă. Uite ce era să ţi se întâmple.

— Nu poţi să mă vindeci tu? îl întrebă Petite într-o clipă de slăbiciune. Putea să vindece tot soiul de boli provocate de cel rău doar cu simpla lui atingere.

— Iubirea mea, asta e pentru oamenii simpli, zâmbi el trist. Chiar nu pot, dădu el din umeri, iar mâinile îi căzură pe lângă corp. Sunt un simplu muritor.

Ea îl îmbrăţişă, nevrând ca el să-i vadă dezamăgirea din priviri, deziluzia provocată de pierderea credinţei ei copilăreşti.

Peste patru săptămâni, când o apucară durerile, erau împreună. Era optsprezece decembrie, într-o marţi, iar el era în drum spre Saint-Germain-en-Laye, unde se ducea la vânătoare. Chiar când îşi punea pălăria, Petite se agăţă de braţul lui şi se aşeză pe un scaun de lemn.

Durerea trecu imediat, iar ea trase adânc aer în piept. Îşi ridică faţa spre el ca să-l sărute, dar durerea o săgetă iar. Îşi duse mâna la pântece, înăbuşindu-şi un ţipăt.

— Maiestate?

Clorine apăruse în parg.

— Cred că i-a venit vremea.

Ludovic îngenunche lângă ea, luându-i mâinile şi aşteptând să treacă contracţia.

— Trebuie să plec.

— Ştiu.

Vânătoarea fusese pregătită de multă vreme; patru ambasadori străini aveau să vâneze împreună cu el.

— O să-l trimit pe Blucher, zise el, ridicându-se.

— Nu-ţi face griji, zise ea, icnind când o străbătu încă un val de durere.

Clorine stătea lângă pat, în vreme ce domnul Blucher o examina pe Petite.

— O să mai treacă ceva vreme, îi spuse lui Clorine, în timp ce-şi aranja uneltele şi scaunul de naştere. Chemaţi-mă când durerile vin una după alta, adăugă, după care trecu în revistă tot ce aveau de făcut Clorine şi slujnica (să pună lemne pe foc, să aducă, să filtreze şi să fiarbă apa, să aducă oţet din cămară, să amestece unt fără sare, să pregătească mai mult comprese, bandaje şi aşternuturi, precum şi pânzele cerate pentru a-i înfăşura stomacul şi sânii). Dar nu înainte, spuse, luând Scrisorile provinciale ale lui Pascal de pe o masă şi retrăgându-se în salon.

În curând, Clorine îl auzi sforăind. Aruncă o privire la instrumente: seringi, ghemul cu aţă de in, cele două sfori din fire împletite în patru, un ac de cusut lung şi ascuţit, un tub subţire de argint, două sticle – pe eticheta uneia scria Ipecacuanha, iar pe cealaltă, Kermes Minéral –, foarfeci cu vârful bont, câteva cuţite şi, cel mai înfiorător, un cârlig lung de metal (ca să scoată fătul afară dacă murea în pântece). Era chiar şi o sticluţă cu apă sfinţită, în caz că era nevoie ca nou-născutul să fie botezat de urgenţă.

Clorine îşi făcu o cruce, spunând o rugăciune tăcută: fie ca bebeluşul să se nască sănătos, fie ca stăpâna mea să trăiască. Copiii născuţi în a treia zi după lună nouă rareori rămâneau în viaţă.

— Mătăniile mele, gemu Petite, zvârcolindu-se.

Clorine puse şiragul de mărgele de lemn, tocite de atâta folosire, în pumnul încleştat al stăpânei sale. Şi-ar fi dorit să fi avut îndrăzneala să-l roage pe rege să-i dea vreunul dintre veşmintele pe care le purtase în momentul concepţiei. Mirosul ar fi putut să ajute la naşterea copilului.

Petite ţinea nou-născutul la piept. Travaliul fusese îngrozitor de dureros, dar, de îndată ce văzuse copilul, uitase de toate (şi iertase). Un băieţel mare şi înfometat, care sugea cu lăcomie. Chiar dacă, din fericire, durerile nu ţinuseră mult – numai optsprezece ore –, naşterea fusese tare grea.

— E frumos, la fel ca tatăl său, zise Clorine, care se uita ca perna de sub genunchii lui Petite să-i ţină picioarele bine ridicate.

Petite se minuna, ţinând în palmă căpşorul bebeluşului.

— Charles, şopti ea. Fiul lui Ludovic. Se simţea plină de o iubire sălbatică... amestecată cu frică. Părinte din Ceruri, apără-mi odorul nepreţuit!

— Domnişoară? i se adresă chirurgul, care îşi ştergea mâinile cu un ştergar. Am primit instrucţiuni să iau copilul de aici înainte să răsară soarele.

Petite dădu din cap, însă strânse şi mai tare copilul în braţe, la sân. Micuţul meu prinţ, îşi spuse în gând. Avea să fie botezat a doua zi dimineaţă, de către noii lui „părinţi”. Îi trecuse prin minte să-l boteze chiar ea, cu o linguriţă de vin şi cu usturoi, cum fusese botezat Henric cel Mare, străbunicul fiului său... şi cum fusese botezat şi bunicul

iubitului ei tată. Oare cât de mândru ar fi fost el – sau ruşinat? Da, ruşinat.

Clorine se duse la fereastra ce dădea spre grădină, trăgând în lături draperiile grele de damasc.

— Se vede deja o geană de lumină, spuse ea, întorcându-se spre Petite cu lacrimi în ochi.

E un sacrificiu mult prea mare, gândea Petite, sărutând perişorul delicat al bebeluşului şi umplându-se de mirosul lui drag. Copilul scoase un scâncet ca un ciripit de pasăre. Simţea că o să i se rupă inima.

PARTEA A V-A

Iubita

CAPITOLUL 27

În primăvara aceea, Ludovic plănuise o săptămână de festivităţi la Versailles, numită „Plăcerile de pe insula fermecată”. Balete, comedii, turniruri şi concerte aveau să se desfăşoare ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un farmec, din chemarea seducătoare a unui vrăjitor. În cele din urmă, vrăjitorul cel rău avea să fie înfrânt, fireşte, dar numai după ce toţi aveau să se bucure de ispitele sale. În mod oficial, evenimentul avea loc în onoarea soţiei şi a mamei regelui, cele două regine – însă, în secret, „totul e

pentru tine”, îi spusese el lui Petite. Totul pentru mama unui băiat frumos.

Charles creştea mare şi sănătos; era un copil tare zâmbitor. Cu adevărat, era bucăţică ruptă tatăl său. Petite nu-l văzuse decât de trei ori – de două ori în timpul carnavalului şi o dată în Postul Mare; întâlnirile clandestine fuseseră puse la cale de doamna Colbert. Ultima dată îl văzuse în sâmbăta Paştelui. În acea zi, Ludovic se spovedise şi se împărtăşise, înainte să se ducă în grădinile de la Tuileries, ca să-i atingă pe cei bolnavi de scrofuloză. Sute de suflete disperate, cu gâturile umflate în mod grotesc, se înşirau acolo din noaptea dinainte, aşteptând nerăbdători să fie vindecaţi de miracolul atingerii mâinilor regelui. Se vânduseră chiar bilete, ca să nu fie prea mulţi, dar, chiar şi aşa, mulţimea ameninţa să iasă de sub control.

Petite privise de la depărtare, întristată, pentru că de-acum ştia că e doar un spectacol. Inocenţa poporului, credinţa lui în puterile dumnezeieşti ale lui Ludovic o înduioşau până la lacrimi. Datorită mulţimii adunate îi fusese mai uşor să se strecoare neobservată şi să-şi croiască drum, cu gluga pe faţă, până la intrarea din spate a casei lui Colbert, unde, într-o cameră de copii amenajată la mansardă, o aşteptau doamna Colbert şi doica, ţinând în braţe bebeluşul. Întâlnirea nu ţinea niciodată mult – căci trebuiau să fie cu mare băgare de seamă – şi, de fiecare dată, Petite suferea mult timp după aceea. Avea grijă să pară veselă când se ducea să-şi îndeplinească îndatoririle pe lângă Henriette (ceea ce i se cerea rareori acum). Îi era greu să-şi tăinuiască melancolia de Ludovic, dar ştia că lacrimile îl tulbură.

În orice caz, Ludovic era ocupat. Mulţumită recoltelor bune şi muncii asidue a domnului Colbert, economia se înzdrăvenise, iar banii curgeau. Într-adevăr, erau destui bani pentru serbări grandioase şi pentru proiecte arhitecturale ambiţioase: Luvrul începuse să fie renovat şi se făceau planuri mari pentru Versailles. Acum, Ludovic îşi numea conacul de vânătoare „Le Petit Palais”.

— Şi în curând va fi un palat fermecat, adăuga el, desfăcând un sul ce conţinea harta terenurilor din jurul castelului Versailles.

Se delecta cu planurile de construcţie, cerceta cu atenţie schiţele, analiza în cele mai mici detalii forma şi construcţia.

Paradisul lor sălbatic se schimba cu repeziciune. Deja fusese construită acolo o menajerie unde se ţineau specii rare de păsări şi de animale – nu fiarele de luptă pe care le ţineau acolo pe vremuri regii pentru distracţie (şi care se aflau încă în fortăreaţa Vincennes), ci creaturi exotice precum struţi, pelicani, raţe arăbeşti şi gâşte de India sau porci din Indiile de Est. În plus, drumul ce ducea la castel fusese nivelat, iar pe marginea aleilor fuseseră plantaţi copaci. Două clădiri noi erau aproape gata, formând o curte exterioară – una pentru trăsuri, iar alta pentru bucătării. În partea sudică se construise o oranjerie, care găzduia numeroşii portocali confiscaţi de la castelul din Vaux, ce fusese al lui Fouquet. Acoperişul oranjeriei forma o terasă ce dădea spre grădini, care se întindeau acum până departe la orizont. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Ludovic decât să stea printre portocali, inspirând parfumul lor dulce. Cânta adesea la teorbă acolo.

Versailles al nostru, îşi zicea Petite, cu o mână pe umărul lui Ludovic, privind schiţele. Atâta vreme fusese secretul lor – singurul loc unde puteau să fie la adăpost de ochii iscoditori –, iar acum, toată curtea era invitată. Noile amenajări erau spectaculoase, inovatoare, estetice, dar ea nu-şi putea alunga o undă de regret. Nu dădea însă glas acestor gânduri, căci Ludovic era tare mândru de munca lui. Îi spusese că făcea asta pentru ea.

Serbările în onoarea ei aveau să fie cele mai minunate dintre toate care se făcuseră vreodată. Ludovic îi chemase pe cei mai mari artişti ai epocii – Périgny şi Benserade ca să scrie madrigale, Lully pentru muzică, Molière ca să se ocupe de toate evenimentele teatrale, iar Vigarani pentru efectele spectaculoase. În vreme ce ei munceau ca să-i realizeze visul, el se ocupa personal de clădiri şi de terenurile din jur. La Nôtre, arhitectul care proiectase grădinile lui Fouquet de la Vaux, muncea din greu de ceva vreme, supraveghind maşinăriile masive care scoteau pământul, numite Diavoli.

Gautier, care supraveghea întregul festival, era scos din minţi de griji.

— Maiestatea Sa a invitat şase sute de persoane, dar invitaţii o să vină însoţiţi de cel puţin un servitor. Unde o să-i pun pe toţi? Unde o să doarmă? Şi cum o să fac cu cei şaptezeci şi patru de actori şi muzicieni, clovni şi ajutoare pentru scenă? Şi o să-şi aducă şi ei servitorii, se frământa el, răsucindu-şi pălăria în mâini.

— Ar trebui să fie ceva mai mult loc în castel după ce vor fi terminate grajdurile şi bucătăriile, îi sugeră Petite, încercând să-l liniştească. Şi mai poţi pune oameni să doarmă şi în menajerie.

„Reşedinţa” destinată animalelor, amenajată după modelul castelului lui Fouquet din Vaux, era tare elegantă.

— Unde, cu elefantul?

— Care elefant?

— Şi un urs. Şi o cămilă. Imaginaţia Maiestăţii Sale pare că nu cunoaşte limite, declară Gautier, scuturându-şi pălăria şi trântindu-şi-o apoi din nou pe cap.

*

Petite şi Gabrielle se îndreptau spre Versailles în trăsura poleită cu aur, cu patru cai, pe care Jean o cumpărase de curând. Clorine, împreună cu camerista lui Gabrielle, cu majordomul şi cu valetul, plecaseră mai devreme, în zori, cu toate cuferele şi aşternuturile de pat, ca să le poată pregăti camerele, în timp ce Jean pornise la drum cu două zile înainte, călare, împreună cu regimentul lui. Petite abia aştepta să petreacă o vreme cu cumnata ei, care era foarte drăguţă.

— Mergeţi pentru prima dată la Versailles? o întrebă pe Gabrielle, schimbându-şi poziţia, pentru ca balenele corsetului să nu i se înfigă în carne. Simţea că se îngraşă, sângerarea lunară îi întârziase cu unsprezece zile şi era îngrijorată să nu fi rămas iar grea. De când se născuse Charles, apăruseră schimbări în felul lor de a face dragoste. Ea şi Ludovic fuseseră nevoiţi să se înfrâneze multă vreme – trei luni înainte de naştere şi patruzeci de zile lungi după aceea, iar pe urmă, în zilele Postului Mare (încă o lungă perioadă de abstinenţă), Petite fusese tandră

şi plină de pasiune. Şi după ce trecuse postul şi, în sfârşit, scăpaseră de oprelişti, nu mai fuseseră la fel de grijulii ca altădată.

Gabrielle dădu din cap.

— Am auzit că e un loc rustic. Puţin cam sălbatic.

Gabrielle era tânără, însă nu-i plăceau aventurile.

— E minunat, spuse Petite.

Toată iarna tânjise să se întoarcă în sălbăticia de la Versailles.

Soţia lui Jean era cam aiurită, dar de încredere. Pentru Petite, era o mare uşurare să aibă lângă ea o persoană cu care să poată vorbi liber. Stătură îndelung la taclale: despre Françoise (despre refuzul ei sfâşietor fie şi de a mai vorbi cu Petite); despre bebeluşul Charles (care avea acum nouă luni şi era tare drăgălaş); despre încercările chinuitoare şi, deocamdată, în van ale lui Gabrielle de a avea un copil (şi despre încercările lui Petite de a evita încă o sarcină); despre schimbarea petrecută în îndatoririle pe care le avea Petite faţă de Henriette (se mai ocupa de ea câteodată, în timpul zilei, însă acum era chemată în suita prinţesei numai la evenimentele oficiale); despre diferite uneltiri puse la cale doamnele de la curte pentru a-l seduce pe Ludovic (din fericire, fără nici o izbândă); despre frustrarea tot mai mare a lui Ludovic, nevoit să păstreze secretul; despre porţelanurile şi bijuteriile pe care le cumpărase Gabrielle la târgul din Saint-Germain; despre cât de frumoasă era Athénaïs la biserica Saint-Sulpice, ţinând vasul de botez pentru un tânăr maur care se convertise la creştinism şi despre cât era de nefericită în

căsătorie (căci soţul ei era din nou înglodat în datorii); despre încercările repetate ale lui Petite de a sta în picioare pe spinarea unui cal în galop („V-aţi pierdut minţile?”).

Drumul fusese mult îmbunătăţit, dar, chiar şi aşa, tot le trebuiră câteva ore până să ajungă la Versailles, iar trăsura fusese oprită de patru ori, ca să-şi poate face nevoile în pădure. Îşi petrecuseră toată ziua pe drum. Petite nu mai văzuse niciodată o aşa aglomeraţie, toată curtea se aşternuse la drum, în trăsuri încărcate cu cufere pline pentru festivităţile ce aveau să dureze o săptămână.

— Trebuie să fie un castel foarte mare, ca să primească atâţia oameni, zise Gabrielle, când caii ajunseră să meargă iar la pas.

— Mă tem că nu.

Singurul lucru pe care îl putuse obţine Ludovic de la ministrul cel strâns la pungă fusese să mobileze camerele de oaspeţi, dar nu şi să le ofere curtenilor lemne de foc şi lumânări.

La ceasul când ajunseră la Versailles, drumurile erau prea aglomerate cu cai şi cu trăsuri ca să se poată apropia de castel, aşa că Petite şi Gabrielle fură nevoite să-şi continue drumul pe jos. Petite se ocupă mai întâi să-şi instaleze cumnata în camera ei, după care se duse să-şi caute fratele. Castelul era plin de lume şi căzut parcă pradă haosului. După cât se părea, mulţi nu aveau unde să doarmă.

Pe o scară, se întâlni cu Athénaïs.

— Ştiţi cumva unde poate să fie fratele meu?

În holul cel mare, îi văzu sosind pe Henriette şi pe Philippe.

— Nu, dar ştiţi cumva unde e soţul meu? răspunse Athénaïs râzând, jucându-se cu crucea şi cu cheiţa de argint care îi atârnau de pieptarul corsajului. Nu că aş ţine neapărat să ştiu.

— Cum se pot pierde atâţia oameni într-un castel atât de mic? cugetă Petite, apoi se întoarse, căci auzise glasul lui Ludovic.

— Maiestate, zise Athénaïs, făcând o plecăciune în timp ce el trecea.

— Maiestate, repetă şi Petite, cât pe ce să se împiedice.

— Fiţi atentă, zise Ludovic, prinzând-o de braţ şi zâmbind.

— Vă mulţumesc, Maiestate.

— Regele nostru e un adevărat gentilom, nu-i aşa? remarcă Athénaïs, privind-o cu subînţeles pe Petite de sub evantaiul pe care îl flutura.

În ciuda noilor construcţii, tot nu era loc pentru toată lumea, exact aşa cum prezisese Gautier. Petite, fratele ei şi cumnata aveau camere, însă mulţi curteni fuseseră nevoiţi să plece în grabă ca să găsească locuri la hanurile sau în grajdurile din partea locului, în vreme ce alţii hotărâră să doarmă în trăsuri. Mulţi bodogăneau, nemulţumiţi.

Toţi actorii, muzicanţii, grăjdarii, tâmplarii şi muncitorii care se fâţâiau de colo-colo în culmea agitaţiei nu reuşeau decât să sporească zăpăceala. Nimic nu mergea cum fusese plănuit. Domnul Molière, care repeta împreună cu actorii într-un pod ticsit de lucruri, îşi ieşise din minţi, deoarece costumele încă nu sosiseră. Un rond pe care fusese plantată iarbă – numit circ pe vremuri – fusese proiectat la intrarea noii Allée Royale, pentru aruncarea prin inel, dar mai lipsea un car cu gazon pentru el. Era nevoie de patru mii de torţe pentru iluminarea evenimentelor de noapte, însă nu fuseseră pregătite decât trei mii două sute. Cămila şi elefantul fuseseră aduşi cu bine, în cele din urmă, însă ursul, căruia i se dăduseră somnifere puternice, nu putea fi trezit din somnul profund.

Totuşi, a doua zi dimineaţă, neajunsurile deveniseră un prilej de amuzament. Majoritatea curtenilor găsiseră câte o cameră, iar cei care îşi permiteau luxul să aibă şi un budoar îl împărţeau cu cei mai puţin norocoşi. Viaţa la curte devenise o aventură. Oare ce-avea să-i mai treacă prin cap în continuare tânărului lor rege?

Cu două ceasuri înainte de apus, curtenii se adunară la rond pentru prima vrajă – aruncarea prin inel. Totul părea o scenă din timpul carnavalului de Lăsata Secului, căci servitorii erau costumaţi în demoni, zâne şi spirite rele. Ceva mai departe, aproape de liziera pădurii, Ludovic şi alţi zece cavaleri în armură aşteptau, călare. Iar în spatele lor se aflau cuştile pentru animale.

Pajul lui Jean nici nu-i pusese bine armura (nouă, neagră şi ameninţătoare), că se auzi chemarea de trâmbiţe şi tobe.

— Ar fi timpul să încaleci, zise Petite. Ludovic, împreună cu alţi trei cavaleri, se afla deja în rond.

Jean îşi luă coiful şi-şi chemă calul, un armăsar înalt din Castilia.

— Succes! îi strigă soţia din urmă.

Jean se întoarse şi se îndreptă într-un suflet spre ele.

— Gabrielle, îmi trebuie eşarfa ta, zise el, scoţându-şi o mănuşă de piele.

Ea trase eşarfa de mătase mov din corsajul generos, o sărută şi i-o dădu soţului său, care şi-o vârî sub armură.

— Acum sigur o să câştig, declară el, îndepărtându-se greoi.

Petite şi Gabrielle se îndreptară spre tribune, unde se strânseseră doamnele de la curte.

Petite văzu o femeie care le făcea cu mâna: Athénaïs, care le arăta două pernuţe de catifea cu ciucuraşi, chiar lângă ea.

— Gabrielle tocmai mi-a spus vestea cea bună, zise Petite.

Athénaïs îşi privi cu dezgust pântecele ce se rotunjea.

— Şi regina, ai auzit?

— E minunat.

„Întâlnirile” bilunare pe care le avea Ludovic cu regina erau pur şi simplu din datorie, iar după ce regina rămânea grea, el nu se mai apropia de patul ei; lui Petite îi plăcea că în acel răstimp era numai al ei. Îşi închipuia că este

adevărata soţie a lui Ludovic, iar regina, soţia celuilalt bărbat, regele.

— Şi Doamna, fireşte, adăugă Gabrielle, uitându-se la Henriette, care şedea împreună cu cele două regine. Cea de a doua sarcină a prinţesei era înaintată bine.

— O curte tare fecundă, remarcă Athénaïs în vreme ce trâmbiţaşii înaintau printre arcadele acoperite cu frunziş, aşezate în punctele cardinale.

— Într-adevăr, zise Petite, gândindu-se îngrijorată la starea ei.

Ludovic îşi făcu apariţia în chip de războinic grec, călare pe un frumos armăsar aragonez. Toţi izbucniră în urale, iar el ridică mâna. Pietrele preţioase incrustate în platoşa lui veche, de argint, aruncau raze de lumină. Regele îşi ridică viziera şi o salută pe regină, făcându-i pe oameni să înalţe noi strigăte de bucurie. Petite îşi scoase eşarfa roşie de la gât şi şi-o flutură. Acesta era semnul lor. El observă şi îşi duse mâna la inimă.

Calul lui se ridică în două picioare, iar mulţimea aplaudă, crezând că era o mişcare intenţionată, însă Petite era îngrijorată. Preţiosul lui armăsar nu avea decât cinci ani şi încă era cam sperios. La aruncarea cu inelul însă, important era ca animalul să nu se mişte.

Ceilalţi cavaleri concurenţi intrară şi ei călare în arenă, cu lăncile lungi ridicate; stindardele de mătase care erau legate la vârful lăncilor le indicau rangul. Cu toţii dădură ocol cercului, în vreme ce doamnele scoteau exclamaţii de încântare la vederea cailor frumoşi, a armurilor şi a penelor lor.

— Uite-l pe Jean, exclamă Gabrielle, plină de un entuziasm nepotrivit rangului ei.

— În faţa ducilor? spuse Athénaïs, surprinsă.

Un bărbat purtând o vestă de satin roz se urcă pe o scară ca să agaţe primul inel, cel mai mare, de o bârnă încrucişată, aflată în faţa arbitrilor.

Ludovic era primul care avea să concureze la inel. Îşi duse calul la linia de pornire, aflată la o distanţă considerabilă. Peste mulţime se lăsă tăcerea, iar la sunetul unei trâmbiţe, îşi aplecă lancea şi dădu pinteni armăsarului, care îşi puse capul în piept şi se cabră, după care porni într-un galop nebun. Petite se uita, cu mâinile la gură, liniştindu-se abia când îl văzu pe Ludovic că reuşeşte, în sfârşit, să ţină calul în frâu. Pe măsură ce se apropia de stâlp, el se lăsă pe spate; calul încetini, însă îşi rodea zăbala. Ţinând lancea dreaptă, Ludovic prinse inelul, iar mulţimea izbucni într-un tunet de urale, Petite unindu-şi glasul cu al celorlalţi. Ea putea să mânuiască uşor o suliţă pentru mistreţi, dar nu şi o lance. Cu toate că avea mânerul din lemn, era grea şi măsura aproape patru metri în lungime.

Jean urma după prinţi. Calul său era rapid şi calm, iar el îşi ţinea bine lancea.

— Bravo! strigă Gabrielle văzându-l că ia inelul.

Întrecerea continua, tot mai interesant pe măsură ce inelele erau tot mai mici, iar concurenţii erau eliminaţi. Doi dintre ei căzură, unul trebuind chiar să fie scos pe braţe. În cele din urmă, nu mai rămăseseră decât Ludovic şi Jean. Petite era mândră de amândoi, dar mai ales de Ludovic, care se descurcase minunat, în ciuda armăsarului său prea

nestăpânit. Nimeni, nici măcar fratele său, nu purta mai cu uşurinţă lancea.

Ludovic îşi stăpâni calul, fără să-i îngăduie să o ia la galop, după care prinse inelul fără probleme.

Oamenii izbucniră în urale: Vive le roi!

Jean se năpusti la inelul găurit şi îl prinse şi el.

— Sunt foarte aproape, zise Athénaïs.

Arbitrii deliberară vreme destul de îndelungată. O tăcere uluită se lăsă peste adunare când, în sfârşit, anunţară că învingătorul era marchizul de la Vallière; cu toate că Maiestatea Sa arătase că se pricepe mai bine, marchizul avusese o viteză mai mare.

— Nu aplauda, o sfătui Petite pe Gabrielle încetişor, pe sub evantai.

Prin mulţime se răspândi un murmur când regina îi înmână lui Jean o sabie de aur incrustată cu diamante şi un scut.

Cerul se făcuse auriu. Orchestra condusă de Lully cânta, în vreme ce îşi făcu apariţia „Primăvara” – o tânără cu o coroană de flori – călare pe un cal de curse spaniol şi urmată de grădinarii ce duceau provizii. Fu urmată de „Vară”, urcată pe un elefant, în fruntea unui alai de culegători; după ea veni „Toamna”, pe o cămilă, înconjurată de viticultori, şi, în cele din urmă, „Iarna”, care era călare pe un urs care părea că se trezise cam prea mult şi însoţită de bătrâni ce purtau vase cu gheaţă. La vederea cămilei, calul de curse se sperie, iar elefantul trebui să fie tras din cale. Lully îşi ridică bagheta şi

cincizeci de slujitori costumaţi, care aduceau mâncare, începură să danseze la unison, în vreme ce o masă în formă de semilună era descoperită. Sute de paji cu torţe de ceară păşiră în faţă, învârtindu-se. Uitându-se neliniştit la urs, domnul Molière, deghizat în Pan, le anunţă pe regine că începe ospăţul.

Regina mamă se aşeză în capul mesei, avându-l pe Ludovic în dreapta şi pe regină în stânga. Îi urmară Philippe şi Henriette, apoi Marea Domnişoară şi ceilalţi prinţi şi prinţese de sânge. Mii de torţe fură aprinse în acelaşi timp, scăldând scena într-o lumină ca de basm. Orăşenii care priveau de pe terasa ticsită de lume izbucniră în strigăte de bucurie. Priviţi: familia regală, în toată gloria sa.

Petite aruncă o privire spre cer. Luna aproape plină lumina castelul, fântânile şi canalul. O să fie mare, îi spusese Ludovic. Lui îi plăcea să vadă o armată de oameni robotind de zor, cu lopeţi şi târnăcoape. Cine ştie de unde, se auzi nechezatul unui cal, urmat de un altul, în răspuns. Ea privi roată la marea pustietate întunecată care îi înconjura – şi care nu mai era pustietatea lor.

A doua zi, după vânătoare (Petite vânase un mistreţ, omorându-l cu iscusinţă), se stârni vântul. Ludovic porunci ca tapiseriile din dormitorul său să fie atârnate pe latura dinspre vest a teatrului în aer liber. Tapiseriile şi un acoperiş improvizat, din ţesături, aveau să împiedice stingerea lumânărilor în timpul comediei domnului Molière.

Petite şedea pe una dintre laturi, pe băncile de lemn, împreună cu doamnele de la curte. Jilţul lui Ludovic fusese aşezat chiar în faţa scenei, avându-le alături pe soţia şi pe

mama sa. El scrută cu privirea mulţimea, o zări şi îi zâmbi uşor, după care se întoarse pentru a o ajuta pe regină. Regina mamă se uită în direcţia lui Petite şi încruntă din sprâncene, iar apoi, urmându-i privirea, se întoarse şi regina.

Au aflat, se gândi Petite în timp ce cortina era dată într-o parte.

Piesa, Prinţesa din Elida, începea foarte nevinovat. Era vorba în ea despre un prinţ îndrăgostit de o prinţesă şi înnebunit de dorul de ea. Cu toate acesta, prinţesa era pasionată de cai şi nu voia să fie curtată. Îi plăceau vânătoarea şi muzica văilor din pădurile adânci.

— Precum unei persoane pe care o cunosc? zise Athénaïs în spatele ei, bătând-o uşor pe umăr cu evantaiul.

Petite privea spectacolul tulburată toată. Piesa era despre Ludovic... şi despre ea. Rămăsese nemişcată, aproape fără să mai respire, copleşită de o încântare neliniştită.

În a treia noapte, curtea se adună pentru un spectacol de muzică la capătul aleii numite Allée Royale. Familia regală stătea pe o estradă cu faţa la bazinul lui Apollo. În faţa lor se afla un castel înconjurat de ape.

Acesta era lacul fermecat... iar acesta, palatul fermecat.

Când Lully îşi ridica bagheta, dând semnalul începerii muzicii, Petite, Jean şi Gabrielle fură conduşi la locurile lor, care se aflau cu patru rânduri în spatele familiei regale (iar Jean protestă: „Noi suntem familia regală”).

— Vine vrăjitoarea, arătă Gabrielle spre un vas în chip de monstru marin, ce plutea pe apele întunecate.

Jean scoase un fluierat, împreună cu alţi bărbaţi, când fură aprinse torţele şi se arătă privirilor malefica Alcina, înfăşurată doar în nişte văluri. La un semn al mâinii sale, palatul ei se lumină, iar demoni, pitici şi uriaşi, cu chipuri înspăimântătoare, apărură din umbre în paşi de dans.

Cavalerul cel fără prihană îşi făcu apariţia, pregătit să radă de pe faţa pământului palatul vrăjitoarei. Muzica creştea în intensitate, în vreme ce potrivnicii se pregăteau să ducă bătălia supremă, între bine şi rău. Alcina şi viclenii ei slujitori păreau că vor câştiga, însă cavalerul avea un inel fermecat – un inel ce avea puterea de a distruge farmecele.

Petite privea, captivată, dar tulburată; cunoştea prea bine puterea magiei, partea ei întunecată... ştia că nu era atât de uşor de învins. Tresări, la auzul unor salve ca de tun. Toţi izbucniră în strigăte uluite când palatul Alcinei fu distrus, într-o canonadă de focuri de artificii.

Vraja fu ruptă, răul fusese învins, dar serbările mai ţinură trei zile: un turnir în şanţul de apărare secat, un tur al menajeriei, o loterie şi, în fiecarea seară o comedie de Molière. Abia în ultima noapte, înfăşurat în pelerină şi cu gluga trasă, Ludovic reuşi să ajungă în camera lui Petite, furişându-se ca un hoţ pe coridoarele întunecate.

— În sfârşit, zise el în vreme ce-şi scotea masca. Serbarea o fi fost în onoarea lui Petite – cel puţin aşa susţinuse el –, dar abia dacă găsiseră o clipă ca să-şi vorbească. În timpul zilei, vânătorile erau mult prea publice, iar în fiecare după-

amiază el ţinuse consiliu privitor la ultimele completări, căci lucrările la fundaţie trebuiau să înceapă de îndată ce curtea avea să plece.

— Mă simt ca un idiot că trebuie să mă deghizez în felul ăsta, spuse el, şezând pe marginea patului ca să-şi scoată cizmele. Supuşii mei merg braţ la braţ cu amantele şi cu soţiile şi nimeni n-are nimic de zis.

De fapt, un singur curtean făcuse asta – un marchiz care se dăduse în spectacol plimbându-se braţ la braţ cu soţia şi cu amanta în dimineaţa aceea – şi fusese observat cu prisosinţă, cum îşi amintea Petite. Cu toate acestea, era ceva adevăr în spusele lui Ludovic. Indiferent ce susţinea Biserica, toţi curtenii se aşteptau mai degrabă ca un bărbat însurat să aibă o amantă şi se purtau cu respect cu ea (cu condiţia să fie nobilă şi nemăritată).

— Dar, din cauza mamei, eu trebuie să mă furişez, bodogăni Ludovic, urcându-se în patul ei.

În lunile ce urmară – în vreme ce curtea migra de la Fontainebleau la Paris, de acolo la Villers-Cotterêts, de acolo la Vincennes şi apoi iar la Paris –, Ludovic se arătă tot mai enervat de înrâurirea mamei sale. La Paris, în căsuţa ce dădea spre grădinile de la Palais Royal, Petite şi Ludovic se bucurau de o oarecare libertate – petrecând lungi după-amieze cufundaţi în lectură sau dansând, cântând la diferite instrumente şi iubindu-se, ba chiar (o singură dată) petrecând o oră cu bebeluşul lor, Charles – însă, nici măcar aşa, el nu putea să o aşeze pe Petite lângă el în timpul spectacolelor. Ea putea să se plimbe cu el prin grădini împreună cu toţi curtenii, putea să călărească împreună cu el la vânătoare, însă nu putea dansa cu el,

nici nu putea sta cu el la mesele de joc pregătite seara în salonul mamei sale.

— Vino diseară la Luvru, îi ceru într-o după-amiază lui Petite, dând la o parte cu piciorul cearşafurile cu care erau acoperiţi. Focul ardea viu în şemineu, iar în cameră se făcuse foarte cald. O să te chem în anticamera mamei mele la ora zece.

— Dar, Ludovic, reginele... se opuse Petite. Ar fi fost o insultă să apară în salonul reginei mamă. Era deja în şase luni şi, chiar strânsă bine în corset, tot îi era greu să ascundă sarcina.

— N-o să fie acolo. Mama mea este bolnavă şi soţia mea stă cu ea.

— O să ştie. O să afle.

— Nu mai vreau să te ascund!

— Dar de ce acum? protestă Petite. Oricum, va trebui să mă ascund în curând.

— Regele Francisc I a avut o favorită oficială en titre, la fel ca regele Henric al II-lea, ca Henric cel Mare, zise Ludovic, iar din glasul lui pierise orice urmă de blândeţe. Tatăl soţiei mele are şaisprezece, pentru numele lui Dumnezeu! Regii Angliei şi Austriei...

— Regina este însărcinată, Ludovic! Asta o s-o întristeze.

— Nu vreau să mai fiu condus în privinţa asta! Când te dezonorează pe tine, mă dezonorează pe mine! zise el furios, ridicându-se din pat.

Ludovic îşi făcu apariţia în anticamera reginei mamă la ora zece fix, însoţit de anturajul obişnuit: Gautier, Lauzun, zece elveţieni din gardă şi un cvartet de violonişti. Purta o pălărie împodobită cu pene şi cu nestemate. La pantofii cu tocuri roşii avea fundiţe întărite cu sârmă.

Gautier păşi în anticameră.

— Domnişoara de la Vallière? zise el, înclinându-se ceremonios, din talie. Maiestatea Sa doreşte compania dumneavoastră.

În foşnetul fustelor de tafta, femeile din încăpere se întoarseră făcând ochii mari.

Lauzun făcu un salt amuzant, ca de pisicuţă, într-o parte.

— După dumneavoastră, spuse el, cu o plecăciune extravagantă.

Păşind cu atenţie, ca să nu şchiopăteze deloc, Petite îl urmă pe Ludovic în apartamentul de iarnă al reginei mamă. El mergea încet, liniştit şi hotărât, iar ea se simţea ca un ostaş ce-şi urma comandantul în luptă: o luptă pentru dreptul regelui de a fi împreună cu femeia pe care o iubea.

Uşile duble, sculptate, se deschiseră, lăsând privirilor o scenă strălucitoare. Curtenii se ridicară de la mesele de joc, iar muzicienii îşi lăsară instrumentele. Petite aruncă o privire în încăpere, la ochii ce se holbau la ea miraţi. Yeyette, Claude-Marie şi Athénaïs stăteau în picioare, lângă ducesa de Navailles. Îndurare!

— Mergeţi, îi şopti Lauzun, împingând-o uşor.

Toată lumea se pleca în faţa lui Ludovic în vreme ce el se apropia de masa de joc aşezată lângă foc.

Philippe făcu un semn către jilţul din dreapta sa. Purta o perucă ce avea o singură buclă, înfăşurată la bază, şi un costum de mătase roz, tivit cu dantelă.

— Maiestate...? rosti el întrebător, ducându-şi piciorul drept înainte şi înclinându-se.

Ludovic îşi salută fratele, după care îşi duse mâna la pălărie, salutând-o pe Henriette, care făcu o reverenţă. Îşi revenise perfect după ce născuse un fiu, în urmă cu trei luni, şi era iar ea însăşi, plină de viaţă.

Petite nu prea ştia ce să facă. Trebuia să facă reverenţe – dar cât de jos, cât de multe? Se înclină în cele din urmă până la pământ. Oare mi se vede burta? se întreba îngrijorată, rugându-se să nu.

Ludovic trase scaunul din faţa lui.

— Domnişoară de la Vallière, aţi dori să-mi fiţi parteneră la jocul de Karnöffel? i se adresă fără ezitare.

Toţi cei din încăpere erau cufundaţi într-o tăcere de rău augur.

— Da, Maiestate.

Şi, după ce Petite făcu încă o reverenţă, se aşezară cu toţii: mai întâi Ludovic, urmat de Philippe, de Henriette şi în cele din urmă de Petite. Ludovic le făcu semn muzicanţilor, care îşi luară instrumentele. Încetul cu încetul, râsetele şi conversaţiile reveniră la normal.

Plin de gravitate, Philippe împărţi cărţile.

— Atuul este inima roşie, anunţă el, zâmbind ironic.

Petite luă cu greutate cărţile în mână; erau alunecoase şi noi, iar ea avea mâinile umede. Îi aruncă o privire lui Ludovic, însă el se uita într-adins la cărţile pe care le avea.

— Eu am un doi şi un patru de atu, îşi anunţă Henriette soţul, care se strâmbă.

Karnöffel era un joc alandala, în care partenerii spuneau deschis ce cărţi au.

— Eu am şasele de inimă roşie, îi zise Ludovic lui Petite, şi popa.

Petite se uită şi ea în cărţile ei. Avea şaptele de inimă roşie. În suita de aşi, şaptele avea puteri speciale, aşa cum îşi amintea ea, dar nu-şi putea aminti care. Când era ea copilă, jocul fusese interzis, fiind considerat anarhist: regele putea fi bătut de o carte mică, iar popa, de un juvete. În cele din urmă, îşi aminti.

— Eu am cartea diavolului, zise ea, cuprinsă de o presimţire rea.

A doua zi, auzind despre afrontul care i se făcuse, regina mamă se înfurie, iar regina căzu la pat, cuprinsă brusc de febră.

Eu i-am spus, îşi zise Petite furioasă, în vreme ce străbătea cu paşi grăbiţi covorul de frunze galbene. Îşi găsi refugiul în tăcerea unei bisericuţe. Lumânările subţiri ce ardeau în altar erau înclinate, ca şi cum ar fi purtat o povară

nevăzută. Petite aprinse o lumânare pentru regină şi o puse în şanţul umplut cu nisip, în faţa unei statui a Sfintei Fecioare ţinându-l în braţe pe pruncul Iisus, un copil cu ochi trişti, de bătrân. Sfântă Fecioară, se rugă ea, regina nu trebuie să sufere pentru păcatul meu.

Uşa din spatele ei se deschise, smulsă de o rafală neaşteptată. Lumânarea pâlpâi şi se stinse.

În ciuda vomitivelor, a purgaţiilor şi a luării repetate de sânge, febra reginei nu scădea. Durerile facerii o apucară cu aproape o lună mai devreme decât era timpul. Clopotele bisericilor bătură de trei ori, după care se opriră.

— E o fată, zise Clorine tristă.

— Du-te şi caută una dintre cameristele reginei, spuse Petite. Află cum se simte regina.

Până la întoarcerea lui Clorine, Petite se plimbă de colo-colo, neliniştită.

— Încă nu i-a scăzut febra. Copila e păroasă şi oacheşă – şi urâtă ca o broască-râioasă, îi raportă Clorine, lăsându-şi coşul jos.

Petite îşi făcu cruce. Un copil diavolesc.

Se lăsase noaptea când Clorine veni în fugă în camera lui Petite.

— Vino la fereastră! îi strigă, dând la o parte draperiile grele. Repede, adăugă, încercând să deschidă mai repede zăvorul ce ţinea obloanele.

Pe cerul înstelat se vedea o dâră de lumină.

— O cometă, zise Petite, plecând de la fereastră. Sarcina ei era foarte avansată acum şi n-ar fi trebuit să se uite la asemenea lucruri.

— O să moară cineva, rosti Clorine, căzând în genunchi.

— A fost pentru prinţesă, îi zise Clorine lui Petite peste patru zile. Copila nou-născută îşi dăduse sufletul.

— Biata regină!

— Bietul rege! se spune că a plâns.

Undeva, Ludovic îşi plânge doliul, îşi zise Petite. De-ar fi putut să-i fie alături!

— Închipuie-ţi, să verse lacrimi pentru un monstru aşa de hidos.

Petite îşi apăsă mâinile pe pântece, înfricoşată de liniştea din trupul ei.

A doua zi după Bobotează – cea mai rece zi a unui ianuarie foarte geros – Petite intră în chinurile facerii. De data aceasta, Ludovic rămase lângă ea. Durerile îi fuseseră atât de mari, încât îşi sfâşie gulerul de dantelă. Iar el nu se dezlipi de lângă ea până la naşterea copilului, tot un băiat.

Ludovic îl numi Philippe.

— O să-i spun Philou, zise el zâmbind.

— Da, murmură Petite, ţinându-şi copilul la piept. Micuţ ştrengar, fiu de rege.

— Valetul lui Colbert o să vină să-l ia după căderea nopţii, o anunţă Ludovic, cântărind nou-născutul în braţe. O să fie botezat mâine-dimineaţă.

Petite încuviinţă din cap, mângâind căpşorul copilului cu buzele. Aranjamentele secrete fuseseră făcute din nou cu mare grijă. Colbert avea să aştepte la poartă, într-o trăsură. La răscrucea din faţa palatului Bouillon, avea să-i dea copilul domnului François Derssy, soţul lui Marguerite Bernard, care fusese servitoare în casa lui Colbert. Iar copilul avea să fie botezat ca fiu al lor.

— Ştiu, spuse ea.

Copilul se născuse, avea toate mădularele, nu era cocoşat şi era puternic. Pentru asta măcar ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

După ce-şi petrecu toată luna în pat, Petite fu în stare să se ridice, însă mergea cu greutate. Piciorul stâng îi era slăbit şi nu se mai putea ţine bine pe el.

— Mă simt bine, îl minţise pe Ludovic, care nu-şi mai vedea capul, nevoit să se ocupe de mama lui bolnavă.

La începutul lui aprilie, îşi revenise îndeajuns încât să-şi reia îndatoririle pe lângă Henriette. Prinţesa era iar însărcinată şi îi ceruse lui Petite să-i citească în după-amiezile lungi: Toma d’Aquino, operele lui Boccaccio. Asta mai ajuta la risipirea melancoliei care pusese stăpânire pe curte. Regina îşi revenea încet după naşterea copilului

monstruos; zi şi noapte rămânea îmbrăcată în cămaşă de noapte. Doctorii descoperiseră şi că regina mamă avea un tăciune la un sân – cancer îi spuneau ei. Ţipa adesea de durere şi trebuia să fie ajutată să meargă. Un nebun, împodobit cu coarne de diavol, fusese pus să meargă în urma caleştii regale. Curtenii puneau peste tot amulete, ca să îndepărteze duhurile necurate.

Şi veştile ce veneau din străinătate erau la fel de întunecate. În fiecare zi, la Londra, mii de oameni mureau de ciumă. În Paris nu fuseseră decât câteva cazuri, însă spaima pusese stăpânire pe oameni – nu se mai îmbrăţişau, nu mai îndrăzneau să se atingă. Fratele lui Henriette, ducele de York, fusese ucis într-o luptă – ştirea se dovedi falsă, dar îi provocă prinţesei convulsii.

La începutul lui iulie, în vreme ce o asculta pe Petite, care citea romanul doamnei de Scudéry, Ibrahim, prinţesa izbucni în plâns.

— De două zile nu l-am mai simţit mişcând, mărturisi ea, cu mâinile pe pântece.

Avea o privire goală şi abia mai respira.

Moaşa fu chemată de îndată ca s-o examineze, iar însoţitoarele ei se învârteau speriate. Sânii prinţesei erau lăsaţi şi pântecele îi era rece în dreptul buricului. Urina îi puţea şi era groasă. Moaşa îşi înmuie mâinile în apă caldă şi începu să maseze pântecul mare al prinţesei. Nu se simţea însă nici o mişcare.

— O, Doamne, gemu Henriette. Am avut vise prevestitoare de moarte, mărturisi ea.

— Au scos copilul din ea, o informă Clorine pe Petite după nouă zile.

— Mult a mai durat, zise ea.

— Aşa e. Era o fată.

— Şi… ? întrebă Petite, privind-o cu ochi cercetători. Cum a fost?

Clorine se trăgea de lobul urechii, evitându-i privirea.

— Moaşa are ştiinţa ei, îi zise. Nu voia să-i dezvăluie stăpânei sale ceea ce ştia, amănuntele înfiorătoare pe care şi le spuneau cameristele, cărora nu li se putea ascunde nimic. De fapt, moaşa încercase totul: salvie şi măseaua-ciutei în vin alb, isop în apă fierbinte. Nici măcar aetita, limonitul de fier pus pe părţile intime ale doamnei nu reuşise să scoată copilul. În cele din urmă, moaşa fusese nevoită să sfâşie fătul şi să-l scoată bucată cu bucată, în vreme ce patru valeţi care vomitau pe rând o ţineau pe prinţesă. Din fericire, ea leşinase de mult.

— Mi s-a spus că a fost chiar botezată, zise Clorine, prefăcându-se veselă.

— Dar copilul nu era în viaţă, se încruntă Petite, nelămurită.

— Aşa e, spuse Clorine, apucându-se să măture. Un copil de sânge regal era botezat oricum, se gândea ea – chiar şi unul tăiat în bucăţi şi deja putrezit. Orice, numai ca să poată fi îngropat în criptele regale de la Saint-Denis, nu împreună cu sinucigaşii în colţul de nord al vreunei biserici uitate de lume, ca toţi copiii născuţi morţi şi nebotezaţi.

Moartea nu avusese o clipă de răgaz în toamna aceea. În septembrie, îşi dădu duhul regele Spaniei – tatăl reginei şi fratele reginei mamă. Curtea se îmbrăcă din nou în negru, cu excepţia familiei regale, care purta mov-închis.

Ludovic slăbise şi se făcuse pământiu la faţă, ca şi cum ceva în el ar fi fost pe moarte. Mama lui nu răspundea la tratamente, iar el nu voia să accepte inevitabilul. O îmbrăţişa şi o frământa pe Petite cu o poftă înfricoşătoare, strigând de fiecare dată când îşi răspândea sămânţa, ca şi cum ar fi suferit. Se întorcea în fiecare zi la ea şi în fiecare zi lucrurile se petreceau la fel. Doar câteva cuvinte, o descărcare explozivă, după care rămânea întins, cu ochii pironiţi în tavan, învăluit într-o tăcere încordată.

Nici măcar călătoriile la Versailles nu-l mai înveseleau. Muncitorii răscoleau pământul şi peste tot era plin de moloz. Ludovic vâna orice-i apărea în faţă, străpungea mistreţii cu suliţa, săgeta cerbii, cu gândul doar la suferinţa mamei sale. Clismele, luările săptămânale de sânge, purgaţiile cu rubarbă şi foi de siminichie nu reuşiseră deloc să-i refacă echilibrul umorilor. Doctorii făcuseră incizii în sânul atins de boală, băgând în el bucăţi de carne, ca să hrănească tumoarea – şi s-o facă să nu se mai hrănească din trupul ei – însă fără nici o alinare.

— Lasă-mă în pace, îşi implora regina fiul. Sunt pregătită să mor.

Însă el nu voia s-o lase. Auzise de un preot de ţară din Orléans, care făcea minuni. Preotul se jură pe Biblie că amestecul lui de mătrăgună şi lămâie arsă avea să

transforme sânul bolnav în marmură, dar tot fără nici un rezultat.

Apoi, un alt doctor, de data asta din Lorena, propuse un alt tratament – o pastă de arsenic ce avea să ucidă ţesutul bolnav, ca să poată fi îndepărtat. Regina mamă îndura de săptămâni întregi această operaţie, refăcută zilnic, însă tot zadarnic.

— Putrezeşte de vie, îi zise Ludovic lui Petite cu lacrimi în ochi, vizibil epuizat de nopţile pe care le dormise la picioarele patului mamei sale.

— Nu se poate face nimic? întrebă Petite, prinzându-l în braţe.

— Aş vrea să pot crede în miracole, spuse el trist.

Clopotele bisericilor din Paris rămaseră tăcute în timp ce statuia Sfintei Genoveva era purtată într-o procesiune solemnă pe străzi, urmată de un cortegiu de curteni şi de cetăţeni care se rugau pentru viaţa reginei mamă. Cu capul acoperit de un văl, Petite se alătură şi ea acestei procesiuni.

În ziua următoare, Ludovic nu-şi făcu apariţia la ora lui obişnuită.

— Regina mamă a primit ultima împărtăşanie, o informă Clorine pe Petite.

La apus, clopotele vestitoare de moarte începură să bată în dungă: regina mamă îşi dăduse duhul.

Petite căzu în genunchi, rugându-se pentru sufletul reginei mamă. Rugându-se să fie ultima, ca moartea să fie în sfârşit sătulă, ca blestemul să fie înlăturat.

CAPITOLUL 28

În vara aceea, curtea rămase la Fontainebleau, în pădurile străvechi de acolo. Petite mergea la vânătoare în trăsură – căci era, din nou, într-o situaţie delicată. Ludovic era încântat: atât Charles, care avea acum doi ani şi jumătate, cât şi Philou, cu un an mai mic, erau băieţei sănătoşi şi frumoşi, rodul iubirii şi al seminţei puternice.

În acea după-amiază fierbinte de iulie, vizitiul se oprise la o răscruce şi asculta sunetul cornilor, când văzură venind din spatele lor un om călare.

— Bună ziua, domnule Colbert, îl strigă Petite, căreia ajunsese să-i placă mult bărbatul acela lipsit de umor. Nu ştiam că vă place să vânaţi.

Ministrul era roşu la faţă şi nu se ţinea bine pe cal, o iapă cenuşie friziană, care lovea cu copitele în praf.

— Am un mesaj pentru rege, spuse el, cu privirea în depărtare, unde se auzeau cornii şi lătratul câinilor, semn că fusese încolţit un cerb.

Colbert dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop, ţinându-şi pălăria cu o mână.

— Trebuie să fie ceva urgent, zise Clorine.

— Trebuie să fie ceva confidenţial, remarcă Petite.

Silitorul ministru de finanţe nu-şi părăsea mai deloc biroul de lucru. Ea bănuia că e ceva legat de pregătirea vreunui război. Spania încă nu plătise dota reginei, dându-i astfel dreptul să revenidice teritoriile spaniole din nord – chiar şi cu forţa, dacă era nevoie. Încă de la începutul primăverii, Ludovic tot făcea inspecţia armatei.

Trăsura lor se îndrepta spre locul de unde se auzeau cornii şi lătratul câinilor, care parcă turbaseră. În curând, văzură apropiindu-se trei bărbaţi.

— Este Maiestatea Sa, zise Petite.

Ludovic galopa întins, iar armăsarul său mare de vânătoare spumega. Ţinea frâul doar cu o mână, iar cu cealaltă îşi ţinea pălăria cu pene la inimă.

— Opreşte-te, îi ceru Petite vizitiului.

Acesta trase de frâie, făcând caii să se cabreze. Petite deschise portiera. Obrajii lui Ludovic erau uzi de lacrimi. Speriată, se dădu şi ea jos din trăsură.

Ludovic îşi opri calul şi sări jos, aruncându-i frâul lui Gautier.

— Ne întâlnim la castel, îi spuse lui Colbert şi-i făcu semn lui Petite să vină după el în pădure. După ce se îndepărtară destul de ceilalţi, se întoarse spre ea şi o luă în braţe, lăsându-şi pălăria să cadă.

— Fiul nostru e mort, îi spuse cu voce gravă. Cel mai mic.

Philou? Îl văzu pe Ludovic că încerca să vorbească, însă cuvintele nu voiau să-i iasă din gură. Îşi scoase eşarfa de la gât, ştergându-i cu ea obrajii iubitului său.

— Cum? întrebă într-un sfârşit, luându-l de mâna înmănuşată. Ludovic tremura, dar ea era foarte calmă. Avea impresia că e undeva foarte sus, printre ramurile copacilor, şi că se uită în jos la toată scena.

Ludovic suspină puternic.

— Era la o procesiune, cu doica lui. A tunat şi el... el a...

Petite simţea că i se face rău.

— A fost lovit de fulger?

— Nu, a fost doar un tunet. Inima lui... s-a oprit.

— Dar era puternic, Ludovic. Petite simţea cum o copleşesc suspinele. Ultima dată când îl văzuse micuţul putea să stea în fund sprijinit în perne, gângurea şi-şi sugea degeţelele. Aproape că nu ştia cum arată – iar acum se dusese pentru totdeauna.

— Nu poate să...

— O, Doamne, Doamne! gemu Ludovic, cu mâna la ochi.

Petite începu să tremure, închipuindu-şi scena, groaza ei.

Ludovic îşi şterse obrajii cu mâneca.

— Colbert se întoarce imediat la Paris. O să se ocupe de tot.

— Mă duc şi eu cu el, zise Petite, căreia începuseră să-i clănţăne dinţii. Îşi încrucişase strâns mâinile pe lângă corp, altfel simţea că o să se prăbuşească. Avea să-l pună în coşciug pe Philou, avea să-l înconjoare de flori, să-l binecuvânteze cu lacrimile ei.

Ludovic îşi ridică privirea spre cer.

— Nu se poate, Louise, nu în starea ta de acum.

În clipa aceea, ea izbucni în lacrimi amare. N-avea să-şi vadă copilul pentru ultima dată?

El îi sărută mâna udă de lacrimi.

— Iubirea mea, pentru binele copilului pe care îl porţi în pântec – copilul nostru, copilul meu – nu poţi să te apropii de...

Moarte.

— Nu, suspină ea, lovindu-l cu pumnii în piept. Nu!

La şaisprezece zile după înmormântarea lui Philou, îşi dădu sufletul şi Charles, în vârstă de doi ani şi jumătate, răpus de o febră cu convulsii. Petite căzu la pat, fără să se mai poată ridica. Domnul Blucher se temea ca ea să nu piardă şi sarcina, într-atât de tăcută era în durerea sa.

Ludovic venea să o vadă de câte ori putea, însă de multe ori era prins cu treburi acum, căci îşi trecea în revistă trupele. Se aşeza lângă patul ei, vorbindu-i despre regimente, despre caii de luptă, despre armuri şi arme. Indiferenţa pe care care o arăta Petite faţă de treburile acestei lumi îl nelinişte puternic. De fapt, propriul lui doliu

– pentru fetiţa şi mama lui, pentru cei doi băieţi – îl copleşea. Putea ţine durerea la distanţă numai dacă făcea continuu ceva. Avea să învingă Moartea pe câmpul de luptă, să se răzbune astfel.

— Ar trebui ca ea să meargă cu Maiestatea Voastră la Vincennes, îl sfătui domnul Blucher, căci curtea avea să petreacă aproape două luni în fortăreaţa situată la nord-vest de Paris. Nu e departe şi schimbarea o să-i prindă bine. Sorocul o să-i vină abia la începutul anului, aşa că nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Vincennes nu era un castel plăcut. Camerele dădeau una într-alta; nu prea exista intimitate. Când bătea vântul dinspre vest, duhoarea ce venea dinspre închisoare era de nesuportat. Din când în când, leii ţinuţi în cuşti începeau să ragă.

Capela era mică, însă de multe ori nu era nimeni în ea. Petite îşi petrecea timpul acolo, stând pur şi simplu, prea furioasă pe Dumnezeu ca să se poată ruga. După-amiezile şi le petrecea împreună cu femeile, lucrând la o broderie, prefăcându-se interesată de poveştile lor despre cât de minunate era trupele Maiestăţii Sale, despre splendoarea inspecţiilor militare. Londra fusese mistuită de un incendiu, regele împlinise douăzeci şi opt de ani, frunzele cădeau mai repede în acel an. Pentru ea, totul era la fel de lipsit de importanţă.

În ultima sâmbătă dinainte de plecarea de la Vincennes, Petite se trezi cu o durere de spate şi cu senzaţia sâcâitoare că nu-şi găseşte locul. Oare ar trebui să-l anunţ pe domnul Blucher? se întrebă ea, masându-şi coapsele care o dureau. Avusese contracţii toată noaptea.

Clorine trase perdelele patului şi puse pe măsuţa de lângă el o tavă pe care se aflau un pahar de bere şi o brioşă.

— E frig afară, o anunţă.

— Îmi trebuie o rochie de curte pentru diseară, spuse Petite, dându-se cu greu jos din patul înalt.

În fiecare sâmbătă, curtenii se întâlneau pentru médianoche, un ospăţ la miezul nopţii, iar aceea avea să fie ultima la Vincennes. Avea să fie tare fericită la plecare. Se simţea izolată în durerea ei, ca şi cum ar fi fost un duh rătăcitor şi plin de gânduri rele. De luni întregi nu mai avusese parte de un somn bun.

— Am scos-o deja la aer, zise Clorine, ridicând un corset din oase de balenă. I-l puse peste cămaşă lui Petite, după care începu să tragă de şireturi.

— Mai strâns, îi ceru ea; aproape că nu mai mânca, dar tot se îngrăşa. Propteşte-te în picioare! Şi se ţinu bine de unul dintre stâlpii patului, în timp ce Clorine trăgea de legături.

— Să ştii că cealaltă stăpână a mea a murit din asta, o avertiză camerista, înnodând cu repeziciune şireturile. Cum poţi să mai respiri?

Apoi o ajută pe Petite să-şi pună trei jupoane de flanel şi o rochie voluminoasă de lână, care reuşea să-i ascundă starea.

De undeva, se auzi nechezatul nerăbdător al unui cal. Petite se duse la fereastră, trăgând draperiile. Geamurile groase erau aburite. Desenă pe ele conturul literei C, de la Charles, căruia îi plăcea tare mult să facă dâre pe

geamuri. De ce muriseră amândoi? Doamne, îmi recunosc păcatul, iartă-mă, înălţă ea rugăciune, înspăimântată pentru copilul pe care îl purta în pântece – încă un suflet conceput într-o iubire nelegiuită. Era înnebunită de spaimă că fătul ar putea să-i moară în pântece.

Un cal pufni, iar ea deschise fereastra, ca să vadă mai bine. Ludovic şi alţi câţiva bărbaţi se aflau în curtea de dedesubt, călare, însoţiţi de şase paznici înarmaţi cu carabine. Îşi aduse aminte că el se ducea la Versailles şi avea să se întoarcă a doua zi la Vincennes, pentru o altă trecere în revistă a soldaţilor. Îşi masă încetişor mijlocul, în timp ce-l privea încălecând pe calul său – Îndrăzneţul, trăpaşul scund şi negru pe care îl prefera atunci când călătorea – şi îndepărtându-se, urmat de oamenii săi.

Închise apoi fereastra, ca să nu se facă frig, şi şterse litera C. Ce băieţi frumoşi! La gândul ăsta, lacrimile o podidiră din nou. Se duse după paravanul dintr-un colţ al încăperii şi se aşeză pe scaunul găurit, apăsându-şi cu putere degetele pe ochi şi respirând profund, până când tremurul convulsiv se potoli.

Dacă, dacă...

Dacă ar mai fi fost cu ea, dacă ar mai fi fost în viaţă...

Apoi simţi deodată un val de căldură şi se ridică în picioare, dându-se înapoi, speriată.

— Clorine! strigă ea, cuprinsă de o contracţie.

Clorine îşi făcu apariţia, cu o cârpă de praf în mână, încruntându-se nedumerită la balta de pe jos.

Petite se sprijini de marginea unei comode ca să nu se prăbuşească, pentru că o apucase încă o contracţie.

— Du-te după Blucher, şuieră ea. Pântecele ei începuse să se deschidă.

Până să se întoarcă Clorine cu chirurgul adormit – care stătuse treaz până dimineaţa, la mesele de joc –, durerile lui Petite deveniseră continue şi puternice.

— Nu pot să nasc aici, îi spuse ea, gâfâind. Camera ei era una de trecere, iar apartamentul reginei se afla aproape.

— Mă tem că nu avem de ales, domnişoară, zise Blucher, care se spăla pe mâini la măsuţa de după paravan.

Petite auzi cum se deschidea uşa din capătul îndepărtat al încăperii, apoi un glas de femeie.

— E Doamna Henriette, se duce la liturghie, şopti Clorine.

— S-a întâmplat ceva? o auzi Petite pe prinţesă.

Petite dădu la o parte perdelele patului.

— Mă doare îngrozitor stomacul, icni ea.

— Îmi pare rău, zise Henriette şi trecu mai departe, urmată de Yeyette şi de doi paji, care întorceau capul ca să se zgâiască la ea.

Blucher ar fi trebuit să fie preot, dar era foarte mulţumit de vocaţia lui de mamoş – primul din istorie, aşa cum îi plăcea lui să creadă. Era o fire filosofică, un om calm de felul lui, iar asta îi era de ajutor. Era plin de veneraţie în

faţa puterii de care dădeau dovadă femeile în durerile facerii. De putere şi de curaj, căci o femeie îşi punea viaţa în primejdie la fiecare naştere. Dumnezeu o blestemase să nască în dureri şi în chinuri. Târfele năşteau cu uşurinţă, dar sufereau chinuri mai târziu, în iad.

Contracţiile domnişoarei de la Vallière erau tot mai rapide şi mai puternice. Partea de sus a pântecelui se golise, dar partea de jos era plină: copilul coborâse. Îşi unse mâinile cu ulei de migdale şi pipăi deschizătura uterului. Fătul ieşea cu capul înainte, dar cu o mână scoasă afară, iar asta îl speria până şi pe el.

Sparse repede un ou, îl amestecă cu ulei de migdale şi îl turnă în vagin, ca să-l facă mai elastic.

— O să doară, o avertiză pe favorita regelui.

Camerista puse mâna la gura tinerei femei, ca să-i înăbuşe ţipetele, în timp ce el împingea înapoi copilul. După aceea, îi îndepărtă cât putu coapsele şi genunchii şi unse iar canalul naşterii, de data aceasta însă cu grăsime de raţă. În cele din urmă – cu ajutor şi rugăciune – copilul îşi făcu drum afară. Era o fetiţă palidă şi slăbuţă.

— Aveţi o fetiţă, domnişoară de la Vallière, o anunţă el.

— A leşinat, îi spuse camerista.

Mamoşul prinse cordonul ombilical şi-l tăie mai scurt decât ar fi făcut-o pentru un băiat, pentru ca fata să fie modestă şi să aibă părţile intime cât mai strâmte. Stoarse apoi în gura copilei câteva picături de sânge din cordonul ombilical. Copilul începu să ţipe, iar domnişoara de la Vallière gemu.

— Copilul trebuie să fie ascuns, zise camerista, cu un coş de nuiele în mână. Doamna Henriette şi ceilalţi o să se întoarcă după liturghie.

Paravanele şi draperiile patului nu puteau să ascundă chiar totul.

— Duceţi-o în camera mea, în aripa unde stă personalul, îi spuse Blucher, învelind bebeluşul în scutece. E soţia mea acolo; o să ştie ea ce să facă. Şi puse copilul înfăşat în coşuleţ, acoperindu-l, iar camerista plecă în grabă.

Domnişoara de la Vallière încă nu-şi revenise din leşin, aşa că o scutură, ca să-şi recapete conştienţa.

— Mirosiţi asta, îi ceru, ducându-i la nas un flacon cu pulbere albă de spânz.

Era o fată puternică şi curajoasă, însă nu năştea uşor şi partea cea mai primejdioasă a naşterii abia acum urma. Mamoşul avea nevoie de ajutor ca să scoată placenta, căci, dacă rămânea înăuntru, avea să facă febră, convulsii şi să moară.

Ea strănută, iar medicul îi apăsă pe burtă. Ea mai strănută o dată, gemând, iar placenta ieşi dintr-odată, întreagă. Domnul fie lăudat!

Camerista se întorcea, cu răsuflarea tăiată de grabă.

— Liturghia s-a terminat. Trebuie să plecaţi! O să se întoarcă şi Doamna, curând.

— Doar câteva clipe, zise el, ungându-i grăbit pântecele domnişoarei de la Vallière cu ulei de sunătoare şi apoi

acoperindu-l cu o blăniţă de iepure. Ţineţi-o aşa vreme de două ore, o sfătui, ca să i se închidă uterul.

Apoi îi bandajă părţile intime cu un şervet mare şi o înfăşură într-un cearşaf curat, trecându-i-l şi peste şolduri.

— Trebuie să rămână aşa la pat timp de patruzeci de zile.

— Asta o să trezească bănuieli, şopti camerista, cu un ochi la uşa de trecere.

— Osul sacrum se desface în timpul naşterii. Dacă nu rămâne la pat, o să-i cadă uterul.

— Domnule Blucher, stăpâna mea n-o să rămână la pat, şopti Clorine, în timp ce trăgea perdelele patului, ca să nu se vadă nimic. O cunosc prea bine.

— Atunci, rugaţi-vă pentru ea, zise Blucher, scotocind prin vesta sa, de unde scoase un bandaj împăturit. Şi daţi-i asta!

Clorine desfăcu pachetul şi se încruntă. Înăuntru era o bucăţică din cordonul ombilical al copilului.

Începuseră să se audă glasuri apropiindu-se.

— O s-o apere de duhurile necurate, mai zise medicul şi se îndepărtă grăbit.

— Era băiat sau fată? o întrebă Petite pe Clorine, cu glas pierit, după ce se termină totul.

Copilul dispăruse odată cu primul ţipăt. Unde, nici măcar nu ştia. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar era încă vlăguită.

— Fată, spuse Clorine, care trăgea de sub ea un cearşaf pătat.

Oare domnul Blucher o să găsească o doică pentru ea? se întreba Petite, în timp ce-şi apăsa sfârcurile cu degetele.

— Trebuie să mă spăl înainte să mă înfăşori, zise ea, privind mohorâtă obiectul însângerat aflat în oala de noapte de pe jos. Ce-ai de gând să faci cu asta?

— Încă nu ştiu, mărturisi Clorine, împingând oala sub pat cu piciorul.

Petite auzi glasuri de dincolo de perdelele patului. Era Henriette, care se întorcea de la slujbă. Se prăbuşi la loc între perne:

— Trebuie să mă odihnesc. O să am nevoie de putere... pentru la noapte.

Clorine o privi urât, cu mâinile în şolduri.

— Ba n-o să pleci nicăieri, domnişoară. O să rămâi în pat...

— Nu mi te împotrivi, Clorine, zise Petite, închizând ochii.

În seara aceea, la ora unsprezece, Clorine reuşi s-o convingă pe Petite să bea un pic de apă de orz. Îi scoase apoi bandajele însângerate şi îi spălă părţile intime cu apă de hasmaţuchi, parfumată cu miere de trandafiri, ca să oprească inflamaţiile. Petite încă mai sângera. Clorine îi

puse în părţile inime cât mai multe cârpe curate şi o ajută să se ridice.

— Pot să merg, zise Petite, dar clătinându-se.

Se aşeză încetişor pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă, clipind.

— Am nevoie de lumină.

Clorine puse un felinar lângă borcănelele de pomadă, pentru ca Petite să-şi privească chipul în oglindă.

— Arăt oribil.

Clorine clătină din cap. Stăpâna ei avusese un an îngrozitor. Lăuzele care se sculau prea repede după naştere făceau riduri.

Petite întinse mâna spre ramura uscată înfiptă în rama oglinzii. Una dintre frunze căzu pe masă. Ea o mătură pe podea, după care luă un borcan cu alb de Veneţia, îşi băgă degetele în el şi îşi întinse pomada pe faţă cu mâini tremurătoare. Îşi vopsi buzele cu roşu de Spania şi, cu degetul mic, îşi puse un strat gros de roşu în obraji. Cărbunele lăsa urme în vreme ce-şi vopsea sprâncenele.

— Lasă-mă pe mine, zise Clorine, amintindu-şi de fetiţa pe care o slujise la început – cea tăcută, semănând cu o fantomă. Îi refăcu linia sprâncenelor, apoi îi puse câte o aluniţă de mătase neagră pe fiecare obraz, dar nimic nu putea să ascundă privirea goală din ochii lui Petite. Într-adevăr, o fantomă, gândi Clorine.

La miezul nopţii, Petite îşi făcu apariţia în sala de bal pregătită pentru ultima médianoche a curţii la Vincennes. Mulţi se întoarseră s-o privească în vreme ce ea înainta ca o păpuşă de lemn, cu chipul acoperit de pudră albă şi părul buclat dat cu şelac.

— Vă simţiţi mai bine acum, domnişoară de la Vallière? se interesă Henriette. Azi-dimineaţă păreaţi că suferiţi. Am fost îngrijorată.

— Am avut o colică cumplită azi-dimineaţă, dar mă simt mai bine acum. Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

— A auzit careva plânsetul unui copil? întrebă Yeyette.

— Eu am auzit, zise Petite. A fost ceva tare ciudat.

Athénaïs o privea gânditoare.

Petite rezistă toată seara, aşteptând să se mai retragă şi alţii, şi abia după aceea plecă şi ea. Străbătu una după alta încăperile în care paşii ei răsunau, până ajunse în camera sa. Se aşeză vlăguită pe marginea patului, în vreme ce Clorine îi desfăcea corsetul, eliberând-o din veşmântul chinuitor şi ştergându-i apoi plumbul alb de pe obraji.

— Nu mai e la fel de mult sânge ca înainte, o anunţă camerista, schimbându-i bandajele. Aşa că e bine.

— Aşa că e bine, repetă şi Petite, lăsându-se pe spate în pat.

— Culcă-te! O să spun eu rugăciunile şi pentru tine, zise Clorine, trăgând draperiile.

Petite rămase cu privirea aţintită în întuneric, cu mâinile pe pielea încreţită a pântecului ei gol.

În dimineaţa următoare, după liturghie, Athénaïs se duse la Petite.

— Cum te simţi? o întrebă ea, luând-o de braţ în timp ce urcau scările de marmură.

— Mulţumesc, spuse Petite, oprindu-se în capul scărilor ca să-şi tragă răsuflarea. Afară, în curte, fanfara militară repeta.

— Mi s-a părut că erai cam slăbită aseară, zise Athénaïs.

— Îmi vine ameţeală din când în când, zise Petite reuşind să zâmbească. E acea perioadă a lunii, minţi ea.

— Ştiu cum e, zise Athénaïs în vreme ce se îndreptau spre camera lui Petite. De fapt, ţi-am adus ceva, adăugă ea, scoţând din coşul ei o butelcuţă mică de pământ, astupată cu ceară. E un tonic, îi explică. E un remediu care le-a făcut bine multor doamne.

Petite citi eticheta, scrisă cu un scris mic şi delicat.

— Eu îl iau cu coniac, cu mult coniac, râse Athénaïs, arătându-şi dinţii frumoşi. Te deranjează dacă iau loc câteva clipe?

— Iertare! Petite trase un scaun pentru Athénaïs, lângă masa ei de toaletă. Am uitat de bunele purtări.

— Îţi mai aminteşti când îţi spuneam surioara mea?

— Cu multă vreme în urmă.

— Cu multă, multă vreme în urmă, întări Athénaïs. Înainte să mă mărit.

Şi să aibă doi copii, ştia Petite. Tânjea să discute cu Athénaïs despre asemenea lucruri, dar acea parte din viaţa ei care era sub pecetea tainei. Cealaltă doar – cea falsă – se petrecea la lumina zilei.

— Ce mai face soţul tău? se interesă ea.

— Aleargă după cine ştie ce fustă, zise Athénaïs, fluturându-şi mâna. Eu aflu ce face numai pentru că vin unii şi alţii cu memorii – note în agendă, cum le spun ei cu delicateţe. De fapt, ar trebui să li se spună cereri pline de ameninţare să le fie plătite datoriile făcute de el la jocuri – dar nu vreau să te bat la cap cu necazurile mele.

Apoi se aplecă şi atinse uşor umărul lui Petite cu mâna ei înmănuşată.

— Louise, vreau să ştii că mie poţi să-mi vorbeşti în toată libertatea.

Petite se uită în ochii albaştri ca safirul ai lui Athénaïs. Era una dintre cele mai mari frumuseţi de la curte, însă lui Petite îi plăcea spiritul său, precum şi inima ei generoasă. Fusese mereu un om tare bun.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea totuşi, prevăzătoare.

— Ba da, ştii prea bine, zise Athénaïs cu un zâmbet amuzat. O să fiu sinceră cu tine. Cred că este foarte crud ca ei să te facă să treci prin toate astea.

Ei. Petite îşi întoarse privirea.

— Aproape toată lumea ştie ce se petrece, spuse Athénaïs încetişor.

Dar cu siguranţă nu ştiu totul, se gândi Petite. Mulţi cunoşteau adevărul despre legătura ei cu regele, însă nimeni nu ştia nimic despre copii, nici despre cei doi care se stinseseră şi cu atât mai puţin despre cel pe care tocmai îl născuse, practic chiar în apartamentele reginei.

— Nici măcar eu nu ştiu ce se petrece, Athénaïs, spuse ea cu un zâmbet evaziv.

Athénaïs îi zâmbi cu bunătate, luând sticluţa în mână.

— Te rog doar să bei asta şi să te întinzi.

Şi înlătură dopul de ceară, mirosi conţinutul, după care îi dădu sticluţa lui Petite.

— Hai! E dulce. O să-ţi placă – nu trebuie să bei coniac împreună cu asta, râse ea. Dar, serios acum: pe mine m-a ajutat să-mi revin după naştere. E absolut natural să fii vlăguită o vreme.

Chiar ştie, îşi zise Petite, cuprinsă în acelaşi timp de tristeţe şi de uşurare.

— Îţi mulţumesc, îi spuse, luând o înghiţitură.

În noaptea aceea, Petite dormi ca moartă, visându-şi tatăl pe un câmp plin de cai, visându-i pe Charles şi pe Philou. Şi se trezi plângând în sunetul trâmbiţelor care anunţau întoarcerea regelui.

Peste câteva zile, curtea se porni la drum: paturile, cuferele cu haine, ustensilele de bucătărie, vasele, uneltele, draperiile de pat şi aşternuturile fuseseră încărcate în douăzeci şi două de care. Parisul era plin de amintiri triste despre moartea reginei mamă – şi oricum, la Luvru se făceau lucrări de restaurare –, aşa că Ludovic hotărâse să se stabilească la Saint-Germain-en-Laye pentru iarnă. Petite era uşurată. I se părea că este un nou început.

— Tu n-o să ridici nimic, îi spuse Clorine în ziua în care îşi făcură bagajele, luându-i din mână un coş de pălării şi lăsându-l jos. Dacă o să o mai ţii aşa, o să te omori, o dojeni ea, în timp ce înfăşura statuia Sfintei Fecioare în pânză de in, ca s-o pună în coş. Stai jos sau, mai bine, întinde-te!

— Să nu uiţi asta! îi zise Petite, scoţând rămurica uscată din rama oglinzii. Evenimentele care se succedau neîncetat la Vincennes o epuizaseră: inspecţiile armatei, două piese de teatru, mesele de joc ce nu se strângeau niciodată. Până şi rugăciunile de dimineaţă şi de seară o osteneau.

— Nici asta, adăugă, dându-i lui Clorine cutia ei cu comori. Îşi înfăşură rozariul în buzunar. Într-o zi, curând, avea să-şi revină cu totul. Într-o zi, curând, avea să vadă copila căreia îi dăduse naştere.

Aleile pietruite de la Saint-Germain-en-Laye erau aşternute cu frunze galbene. Petite le lovea fără vlagă cu piciorul în timp ce se îndrepta pe jos spre castelul cel nou unde locuiau domnul şi doamna Colbert, împreună cu droaia lor de copii plini de viaţă. Împreună cu fetiţa ei.

Ceaţa se ridica de pe fluviu. Când trase de sfoara clopoţelului de la poartă, îi clănţăneau dinţii. Ludovic o numise Marie-Anne pe fetiţa lor, în amintirea mamei sale, şi aranjase să fie crescută în familia lui Colbert. I se spusese că e mititică, puţin cam fragilă – se născuse prea timpuriu, aşa îi zisese Blucher –, iar Ludovic se temea că fetiţa n-o să fie îngrijită corespunzător în casa unui servitor. Petite era uşurată: n-ar mai fi supravieţuit morţii încă unui copil.

O cameristă o conduse pe scările ce duceau la camerele copiilor. Uşa se deschise, iar în faţa ochilor ei se ivi o scenă familiară: doamna Colbert stătea într-un scaun cu balansoar şi croşeta dantelă într-o cameră mare şi însorită, în care mişunau câţiva copii.

La vederea ei, doamna Colbert le ceru gălăgioşilor săi copii să iasă şi se ridică, zâmbitoare, în timp ce doica îi prezenta lui Petite un bebeluş strâns înfăşat. Copilul ţipa de să-ţi spargă urechile, cu feţişoara roşie toată, ca a unei maimuţe, cum i se păru lui Petite.

— E agitată, zise doamna Colbert, luând în braţe copila şi legănând-o cu putere. Gata, gata, Marie-Anne, dulceaţă, o alină ea pe fetiţă până când tăcu. Luaţi-o în braţe acum, repede, până nu începe iar să plângă.

— Cred că ar trebui să plec, se apără însă Petite, făcând un pas înapoi. Îi ardea capul, dar inima îi era rece.

— Draga mea, cred că nu vă simţiţi bine.

— N-am nimic, spuse Petite.

— N-am nimic, îi repetă şi lui Clorine când se întoarse în camera pe care o ocupa în castelul cel vechi.

— Îţi arde capul, zise Clorine, punându-i mâna pe frunte. Trimit după domnul Blucher.

— Nu!

Petite nu voia să-l vadă pe chirurg, nu voia să-i spună că avea dureri în părţile de jos, că avea mereu pusee de slăbiciune inexplicabilă.

— Am o repetiţie în după-amiaza aceasta pentru noul balet.

— O să anunţ că ai febră.

— Dar Maiestatea Sa va fi acolo, zise Petite, prinzându-se de unul dintre stâlpii patului, ca să se ţină pe picioare.

Clorine trânti cu zgomot pe masă sfeşnicul pe care îl lustruia.

— Ce-a fost asta? se întoarse Petite spre ea.

Clorine plesni din palme:

— Domnişoară, eu mi-am pierdut somnul de grijă. Nu ai tată, mama ta te-a renegat, iar fratele tău e cam fără minte, aşa că e de datoria mea să o spun, declară ea, trăgând aer în piept. Asta nu e viaţă, cu toate secretele astea, să te prefaci tot timpul că nu eşti însărcinată, că nu eşti în durerile facerii, că nu ai născut chiar acum.

Petite izbucni în plâns:

— Ştiu, dar...

— Să te prefaci tot timpul că totul e absolut perfect, îi dădu înainte Clorine, că cei doi băieţi ai tăi n-ar fi murit brusc, uite-aşa, zise ea, pocnind din degete, ca să-şi facă vorbele mai pătrunzătoare. Eşti o tânără frumoasă şi ar trebui să ai un soţ care să se îngrijească de tine, să ai copii pe care să-i creşti. Ar trebui să te măriţi cu un nobil. Sunt sigură că regele ar putea aranja asta.

— Opreşte-te!

— Un bărbat ca domnul duce de Gautier ar fi foarte...

— Clorine, îţi interzic să mai spui o vorbă despre asta! o întrerupse Petite. Îl iubesc pe Ludovic, ştii prea bine.

— Dar pe rege? puse Clorine punctul pe i. Pe rege îl iubeşti?

Petite era adusă în camera ei într-o litieră.

— A leşinat, îi spuse Gautier lui Clorine, frângându-şi mâinile. Chiar în mijlocul oamenilor. Nici măcar nu începuserăm să repetăm paşii.

— Mă simt bine, insistă Petite, în timp ce se îndrepta clătinându-se spre pat.

În faţa ochilor îi apăreau însă imagini ca dintr-un vis, una după alta, într-o goană nebună – un om cu chipul acoperit de o mască de lemn, cei doi băieţi ai ei îndepărtându-se călare pe un cal alb, o trăsură şubredă şi fără roţi... Leşină pe pat, slăbită de amintirea atâtor pierderi: tatăl ei, cei doi băieţi, Diablo.

Domnul Blucher porunci să-i fie luat sânge din picior şi prescrise purgaţii săptămânale.

— Domnişoară, nu vă veţi da jos din pat fără permisiunea mea.

Petite gemu.

La uşă, doctorul se opri ca să discute cu Clorine.

— Naşte cu greutate. Trebuie să se abţină de la... şi îşi drese glasul. Nu spun cuvinte mari; încă o sarcină ar putea...

S-o ucidă.

Cât dură acea iarnă cenuşie, Petite făcu tot ceea ce i se prescrisese: se abţinu de la întâlnirile amoroase, îndură luările de sânge, purgaţiile şi clismele, înghiţi ceaiuri oribile şi poţiuni medicinale. Din două în două zile, după-amiaza, Ludovic venea conştiincios să o vadă. Ea îl întreba depre repetiţiile de la balet, despre vânători, despre pregătirile militare. Îi cerea ştiri despre fiica lor, despre sănătatea Delfinului. Ludovic îi răspundea, după care rămânea în jilţ, uitându-se pe fereastră şi bătând darabana cu degetele.

Petite îl înţelegea. Iubirea lui nu putea s-o însoţească în amărăciunea în care se cufundase. El era o fiinţă a soarelui, nu a lunii. Se străduia în zadar să-l amuze. Uneori, stăteau întinşi unul lângă altul în pat, ascultând păsările, vântul. Petite îşi dădea prea bine seama ce frustrări suferea el, aşa că îi propuse câteva mijloace de a-

l uşura. Nu era sănătos pentru un bărbat să nu dea curs pornirilor sale.

— Nu e acelaşi lucru, zise el.

— Aş înţelege dacă te-ai culca şi cu alte femei. Regina este însărcinată, iar eu...

Era ea însăşi uluită de starea ei de slăbiciune. Se mândrise întotdeauna cu puterea şi îndrăzneala ei. Fusese tovarăşa lui în sălbăticie, regina lui la vânătoare, la fel de curajoasă pe cal ca oricare dintre oamenii lui. Acum, însă, se număra printre cei căzuţi – slabă, vlăguită şi clătinându-se pe picioare.

*

Athénaïs venea adesea pe la ea. În vreme ce Petite cosea câte o broderie, prietena ei o punea la curent cu ultimele bârfe de la curte. Regina îşi consultase astrologul. Era cât se poate de pornită pentru războiul cu Spania – ţara sa natală – ca să-şi capete Olanda „ei”. Bărbaţii nu mai vorbeau acum decât despre război, plângându-se de cât era de greu să cumperi un cal bun şi cu atât mai greu să găseşti o pânză destul de groasă pentru corturi. Uitau să aducă însă vorba despre banii pe care fuseseră nevoiţi să-i împrumute ca să-şi cumpere echipamentul, despre argintăria de familie pe care fuseseră nevoiţi să o vândă. Se duceau până şi la prezicători, îi spunea ea. Datorită unei vrăji pe care o vrăjitoare o făcuse pentru marchizul de Louvroy, el moştenise cele cinci sute de livre de care avea nevoie ca să-şi cumpere armura.

— Oamenii trebuie să fie cu grijă cu asemenea lucruri, zise Petite.

Afară, cineva bătea dintr-un timpan.

— Aşa e, spuse Athénaïs, ridicându-şi pocalul de vin fiert, ca şi cum ar fi închinat pentru ceva. O informă apoi că multe doamne se duseseră la doamna la Voisin, vrăjitoarea din Villeneuve-Beauregard, în afara zidurilor Parisului. Ghicitoarea îi dăduse domnişoarei de Nogaret un talisman care, după câte se părea, avusese efect, căci marchizul de Santa-Cruz era acum îndrăgostit nebuneşte de ea.

— Numai că ea tânjea după fiul lui.

Petite izbucni în râs.

— Doamna la Voisin nu e femeia aceea la care s-a dus Nicole?

— Aproape toată lumea se duce la ea, răspunse Athénaïs, jucându-se cu cheiţa pe care o avea prinsă într-un colier (şi pe care o numise talismanul ei aducător de noroc).

— Nicole a cumpărat ceva numit „praf pentru pasiune”, aşa îmi amintesc. Pacheţelul se afla încă în cutia de comori a lui Petite.

— Acum n-o să mai aibă nevoie de o asemenea pudră, râse Athénaïs.

Umbla zvonul că Nicole se hotărâse să rămână la mănăstire, să ia vălul de călugăriţă.

— Nicole spunea că doamna la Voisin face magie neagră.

— Prostii! E doar o femeiuşcă dolofană. M-am dus şi eu la ea acum câtăva vreme, mărturisi Athénaïs.

— Te-ai dus şi tu?

— Dar, din păcate, nu pentru „pudră pentru pasiune”. Ce îngrozitoare e viaţa de femeie măritată, să fii nevoită să te duci la o femeie ca asta ca să te ajute în privinţa problemelor financiare.

După care începură să curgă confidenţele: soţul lui Athénaïs se înglodase iar în datorii. Ea fusese nevoită să-şi vândă nişte bijuterii ca să-i plătească datoriile făcute la jocurile de noroc.

— În plus, i-a intrat în cap că am o aventură cu... – aici, Athénaïs se opri, zâmbind ironic – nu, vreau să ghiceşti tu.

— Lauzun?

Omuleţul cel urât avea reputaţia că se combinase, practic, cu toate femeile de la curte.

Athénaïs luă o mină dezgustată.

— Nu. Cu Philippe.

Petite zâmbi şters.

— Dar soţul tău nu ştie?

Era un lucru de notorietate publică faptul că fratele lui Ludovic prefera bărbaţii.

— I-am spus, dar a crezut că am inventat eu asta, ca să-i arunc praf în ochi.

La intrare, se auziră deodată paşi şi clinchetul pintenilor ce se loveau de dalele de piatră.

— E Maiestatea Sa, zise Petite, tresărind.

— Atunci eu plec, o anunţă Athénaïs, făcându-i cu ochiul.

Petite îşi studie chipul în oglindă. Din cauza sănătăţii ei şubrede, Ludovic se înfrânase de cele mai multe ori, însă acum ea se mai întremase. Începuseră din nou să aibă relaţii, în ciuda durerii pe care o simţea şi a ciudatei ei lipse de dorinţă.

CAPITOLUL 29

La sfârşitul lunii martie, Ludovic ridică timp de trei zile o tabără de campanie pe câmpia Houilles, nu departe de Saint-Germain-en-Laye. Doamnele de la curte îl urmară, încântate de perspectiva de a dormi în corturi şi de a mânca precum soldaţii.

— Ce minunat, şopti Gabrielle, cumnata lui Petite, când trăsura lor ajunse în vârful unui deal.

În faţa lor se înălţa un oraş de corturi de pânză, aranjate ordonat în dreptunghiuri, cu „străzi” largi, terminate cu bariere, între ele. La marginea unui câmp de paradă, stăteau priponiţi în şir caii. Corturile ofiţerilor puteau fi zărite mai în spate, la o oarecare depărtare de zona unde se aflau bucătăriile de campanie. Şi mai departe era parcul de artilerie, înconjurat de căruţe.

Soldaţii băteau din timpane în timp ce şirul trăsurilor străbătea tabăra, oprindu-se în faţa unui cort mare şi colorat, deasupra căruia fluturau stindardele – „palatul” taberei. În faţa intrării fusese întins un covor, iar doi valeţi în livrele se grăbiră să le dea mâna doamnelor ca să coboare din trăsuri.

Cortul se umplea, căci soseau din ce în ce mai multe femei, înghesuindu-se în camerele străjuite de baldachine de care atârnau sfeşnice de cristal. Ofiţerii se opriră o clipă, măsurându-le pe doamne din priviri, după care se întoarseră la tovarăşii lor, continuându-şi discuţiile despre arme, armuri şi cai. Ludovic se plimba prin faţa generalilor săi, vorbindu-le despre manevre şi muniţii. Aşa, cu pielea înnegrită de soare, avea înfăţişarea unui războinic.

Petite făcu o reverenţă în faţa lui, laolaltă cu ceilalţi curteni. El se uita în direcţia ei, însă nu o văzu.

— Sunt chiar şi covoare turceşti, zise Gabrielle, care admira ornamentele bogate.

— Doamnelor, poate să fie şi căptuşit cu satin chinezesc, că tot un cort este, spuse Athénaïs, strivind un gândac cu vârful pantofului.

A doua zi dimineaţă, femeile bogat împodobite urcară pe cai, ducându-se la câmpul de paradă, ca să privească trecerea în revistă a armatei. În sunetul orchestrei militare, stindardele erau desfăşurate. Un batalion de infanterişti, soldaţi şi voluntari, mărşăluia pe câmpul de paradă, scăldat în lumina soarelui ce strălucea peste suliţele şi săbiile lor. Cu privirile îndreptate înainte, trecură prin faţa lui Ludovic, care, călare pe un armăsar de luptă negru, îi privea cu atenţie. Nu zâmbea, nu se încrunta, doar îi

spunea din când în când ceva secretarului său, care stătea în picioare lângă el şi îşi lua notiţe.

Sute de oameni călare – majoritatea pe mârţoage prăpădite – se repeziră apoi în galop pe câmp, strigând şi fluturându-şi muschetele în adierea caldă a primăverii. Un cal o luă la goană scăpat de sub control, altul se rostogoli, iar altul rămase cu totul în urmă, refuzând să se clintească din loc. Doamnele izbucniră în râs, în vreme ce un grăjdar alergă spre el şi începu să-l biciuiască pentru a-l face să se mişte.

După ce dragonii îşi aranjară (cât de cât) caii în formaţie, Ludovic dădu semnalul şi începură să se tragă salve de tun. Caii se speriară, iar femeile începură să ţipe, ducându-şi mâinile înmănuşate la nas, plângându-se de mirosul prafului de puşcă.

— Emoţionantă privelişte, nu-i aşa?

Petite se întoarse în şa spre Athénaïs, care călărea cu eleganţă un ponei.

— Aşa e, zise ea, deşi, de fapt, ceea ce o îngrijora era pofta de război.

Acum nu mai era doar un joc, doar un spectacol. Mulţi dintre aceşti bărbaţi – de fapt, doar nişte băieţei – n-aveau să se mai întoarcă la familiile lor. Şi Ludovic? El tânjea să meargă la luptă, ştia ea prea bine, să fie în mijlocul încleştărilor, să-şi arate curajul.

— Draga mea, eşti palidă; iar ţi s-a făcut rău?

— Mă simt bine, mulţumesc, zise Petite, care era stânjenită să recunoască faţă de Athénaïs că încercase praful pentru pasiune al lui Nicole cu o săptămână înainte. Deşi remediul îi reaprinsese „interesul” (pentru scurt timp), îi făcuse şi rău. Însă nu îndrăznea să se plângă. Ştia prea bine că lipsa de vlagă îl enerva pe Ludovic, căruia nu-i păsa de boli. Lui îi plăcea să se înconjoare de persoane pline de viaţă, cu un spirit viguros; mai ales acum, când bătea la porţile gloriei.

Petite fu uşurată când se întoarse la Saint-Germain-en-Laye, în confortul camerei sale ce dădea spre fluviu, în confortul patului său. Pereţii de pânză ai cortului nu erau prea de folos ca să vomite fără să fie auzită. La început crezuse că e doar o indigestie, însă greaţa nu mai înceta, iar în vinerea din Săptămâna Luminată îşi dăduse seama şi de ce.

Un ciocănit puternic în uşă o trezi cu totul.

— Intră, Clorine, strigă ea, ameţită.

Soarele strălucitor al primăverii aurea pernele. Petite aţipise în timp ce citea Viaţa scrisă de Sfânta Teresa.

— Maiestatea Sa e aici şi vrea să te vadă.

— Petite se ridică în capul oaselor, căutându-şi papucii. De obicei, Ludovic nu venea decât după ce lua prânzul. Îşi cercetă chipul în oglindă, dându-şi câteva palme în obraji ca să le dea un pic de culoare. Era hotărâtă să-i spună, iar vestea, ştia prea bine, n-avea să fie bine-venită.

Acum? se gândea Petite, ascultând bătăile liniştite ale inimii lui Ludovic. Ar trebui să-i spun acum?

Stătea întinsă cast lângă el, cu toate hainele pe ea; postul mare se terminase, însă Ludovic continua să se înfrâneze. Ea înţelegea de ce: în curând, el avea să-şi conducă oamenii în bătălie şi trebuia să se înfrâneze de la păcate, ca să fie pur în spirit, dacă...

Dacă avea să fie ucis.

Îl strânse de mână:

— Ludovic, trebuie să-ţi spun ceva.

El se întoarse spre ea.

— O să am încă un copil.

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap şi îşi puse mâna lui pe obraz.

— Şi vreau să te rog ceva.

Alţi regi îşi recunoscuseră copiii bastarzi.

— Te-ai gândit vreodată să o recunoşti pe Marie-Anne?

(Şi, în timp, şi copiii ce aveau să vină.)

— Da, chiar am discutat despre asta cu Colbert, îi zise Ludovic.

Petite era încântată.

— Dar, Louise, tu înţelegi ce ar însemna asta?

Petite dădu din cap. Deşi, fără îndoială, Marie-Anne avea să locuiască în continuare la soţii Colbert – căci ei erau famillia ei, acolo era căminul ei –, Petite avea să-şi poată vedea adesea fiica, fără să mai fie nevoită să se ascundă.

— Da, zise ea, ştiind prea bine şi care era preţul.

Totul avea să fie de-acum la lumină. Marie-Anne avea să crească ştiind că e fiica regelui – dar avea şi să ştie că mama ei era amanta regelui, că se născuse dintr-o iubire nelegiuită.

— Dar trebuie să facem aşa.

Căci acum, fiica lor nu se deosebea cu nimic de orice alt copil din flori, lipsită de recunoaşterea faptului că era sânge din sângele regelui.

La Saint-Germain-en-Laye, primăvara venise timpuriu. Tobele se întreceau cu bocănelile stridente ale unei ciocănitoare. Petite îşi pusese ghergheful de brodat la fereastră, ca să aibă mai multă lumină. Se strâmbă, frecându-şi uşor pulpa. Era în patru sau cinci luni, după calculele lui Blucher. Din fericire, se terminase cu greţurile, însă acum i se tot puneau cârcei, iar piciorul stâng o lăsase de două ori în timp ce mergea. Înfipse două ace în pânza bine întinsă şi începu să scotocească prin cutia cu papiote, după o aţă vernil. Apoi auzi paşi şi îşi ridică privirea spre camerista ei, care stătea în uşă.

— S-a anunţat că fiica ta este fiica regelui şi e prinţesă, exclamă Clorine, plină de bucurie.

— Deci acum este legal.

— Legitim, vrei să spui.

— Da. Şi ai fost făcută ducesă.

Petite se lăsă pe spătarul scaunului. Asta chiar că era o surpriză.

— Deci, cum o să-ţi spun de acum încolo? Doamna ducesă de la Vallière sau doamna ducesă? Cred că prefer aşa, pentru adresarea zilnică. O să ai şase cai la trăsură şi o coroană ducală pe uşa caleştii, evident, şi o trenă lungă la rochie, de unu, ba nu, de trei metri.

— Un metru pentru o ducesă, Clorine.

Chiar că era lungă.

Valetul ei cel gras îşi băgă capul pe uşă.

— Doamnă, primiţi vizitatori? Doreşte cineva să vă vadă.

— Nu am prea mult timp.

Într-adevăr, Petite se ducea în oraş să consulte un doctor, după care avea să se ducă la Colbert, ca să o vadă pe Marie-Anne (noua prinţesă, îşi zise zâmbind).

— De fapt, sunt mai mulţi vizitatori. Sunt jos, la intrare.

Petite se uită la Clorine, nedumerită.

— Pofteşte-i să aştepte în salon, porunci Clorine.

— Şi cuferele? întrebă valetul, scărpinându-se în cap.

Se pregăteau să plece în campanie, împreună cu toată curtea.

— Adu cuferele aici, zise Petite, ridicându-se.

Alese apoi un corsaj simplu şi o fustă de un galben-pai, insistând să aibă corsetul bine strâns. Clorine o convinse să-şi pună perle, chiar dacă erau făcute din solzi de peşte măcinaţi şi amestecaţi cu ceară.

— Trebuie să-i ceri regelui să-ţi dea un colier adevărat, zise ea, ţâţâind dezaprobatoare.

Când Petite îşi făcu apariţia în salon, toţi cei de faţă se înclinară adânc în faţa ei. Aerul era greu de parfumuri: mosc, trandafiri, apă de Cipru. Petite se simţi uşurată la vederea lui Athénaïs, însă era şocată de faptul că ducesa de Navailles făcuse efortul să vină, împreună cu alte auguste doamne de la curte, femei de viţă nobilă, care până atunci o priviseră de sus.

— Doamnă ducesă, murmurară ele, plecându-se în faţa ei. Ducesa de Navailles făcu chiar o reverenţă profundă.

Petite privea pe deasupra capetelor lor plecate. Ani de zile, curtenii râseseră de ea pe la spate, bătându-şi joc de felul ei campestru de a se purta (prea prietenesc), de isprăvile ei băieţeşti, de faptul că şchiopăta, de aplecarea ei „nefirească” pentru limbile vechi şi pentru filosofie. Iar acum, că devenise ducesă, nu mai puteau să stea jos, în picioare, ba chiar să-i vorbească fără ca ea să le permită. Era o anumită satisfacţie în puterea asta. Iar acest gând o făcea să îngheţe.

După ce oaspeţii plecară, în sfârşit, Petite, însoţită de Clorine, se urcă în una dintre litierele regale ca să se ducă în oraş. Era o după-amiază foarte frumoasă de primăvară şi ar fi putut să meargă pe jos, însă iar îi slăbise piciorul stâng. Se ducea să vadă un doctor care avusese oarecare succes cu problemele cauzate de nervi, iar ea voia să vorbească şi despre „crizele” ei de slăbiciune înainte să plece în campanie.

Purtătorii litierei le lăsară jos pe Petite şi pe Clorine la intersecţia străzilor au Pain şi des Coches. Bărbaţii în livrea şi însemnele regale pe litiera împodobită atrăseseră privirile. Petite se obişnuise ca oamenii să se zgâiască la ea, dar acum copiii, nişte ştrengari în zdrenţe, o recunoscură şi începură să se ţină după ea, zbierând jigniri: târfa regelui, târfa regelui, târfa regelui!

Clorine îl prinse de guler pe unul dintre băieţii, scuturându-l zdravăn. Doi dintre însoţitorii lui începură să arunce cu pietre, iar unul dintre purtătorii litierei o luă la fugă după ei, însă puştii – patru cu totul – erau iuţi de picior şi începură să se învârtă în cerc în jurul bărbatului zdravăn, zbierând târfă, târfă, târfă, înainte să se facă nevăzuţi în labirintul de străduţe, în vreme ce ecoul râsetelor lor răsuna pe zidurile de piatră.

— O să-ţi trebuiască soldaţi de pază oriunde o să te duci, spuse Clorine, trăgând-o pe Petite pe o stradă laterală. Acum a devenit oficial.

Ce e oficial? se întreba Petite, în urechile căreia încă mai răsunau batjocurile ştrengarilor. Ludovic o făcuse ducesă, acordându-i titlul cel mai înalt din ţară, însă în ochii lumii ea fusese descoperită drept concubina lui.

Petite avea un dezechilibrul biliar, fu verdictul medicului. Crizele ei de slăbiciune aveau să fie vindecate cu uşurinţă cu ajutorul ierburilor şi al purgaţiilor. O trimise pe Clorine la farmacist cu o listă şi închirie o litieră să o ducă la Colbert, care locuia pe malul celălalt al Senei.

Încă de afară, Petite auzi râsetele copiilor. La etaj, în camerele lor, domnea o atmosferă sărbătorească, deoarece micuţii Colbert erau în culmea încântării în urma anunţului recent. O împodobiseră pe „prinţesa” Marie-Anne cu o coroană de hârtie şi un guleraş drăguţ de dantelă, pe care ea îl umpluse de bale.

Doamna Colbert chicoti, privindu-şi copiii care ţopăiau.

— Bine măcar că nu sunt geloşi, îi zise ea lui Petite, legănându-şi pe un şold copilul cel mai mic. Tăcere! strigă apoi, iar cei trei copii mai mari tăcură. Şi tu Jules, îi spuse şi băieţelului de opt ani. Cum ştiţi voi să o salutaţi frumos pe doamna ducesă?

Fetele făcură o reverenţă, iar băieţii o plecăciune, după care fugiră cu toţii din încăpere, chicotind.

Petite o luă în braţe pe Marie-Anne şi o urmă pe doamna Colbert într-un salonaş însorit, unde se aşezară amândouă comod pe scaune moi, cu copiii în poală.

— Parcă am fi două doici puse pe bârfă, zise doamna Colbert.

Petite îi puse degetul pe năsuc lui Marie-Anne, iar fetiţa scoase un gângurit. Prinţesă.

— Mon Dieu! Iertare că stau jos în prezenţa unei ducese.

— Vă rog, doamnă Colbert, luaţi loc, zise Petite.

— Acum serios însă, spuse doamna Colbert, aşezându-se la loc, lucrurile trebuie să se schimbe. Va trebui să angajez oameni pentru micuţa prinţesă, zise ea, făcând ochii mari spre Marie-Anne, care era însă prea ocupată să tragă de guleraşul de dantelă ca s-o observe. Ar trebui să fie servită la propria masă, separat de copiii mei, declară doamna Colbert pe un ton solemn.

— Nu trebuie să fie nici o schimbare, îi spuse Petite doamnei Colbert, cât putea de clar. Ar fi o cruzime să o separăm de minunaţii dumneavoastră copii. Ei sunt familia ei.

Athénaïs îşi făcu apariţia a doua zi, plină de reproşuri.

— Cum e posibil să te superi din cauza asta? întrebă ea, atingând-o pe Petite pe spate cu evantaiul. Eu mi-am dorit toată viaţa să fiu ducesă, declară, pe un ton galeş, foarte teatral. E o fantezie din copilărie, pe care e imposibil să o ating.

— Dacă aş putea, ţi-aş da ţie titlul ăsta, spuse Petite.

Stătea întinsă pe canapea, cu un prosop ud pe frunte. I se spusese că regina îşi ieşise din minţi de furie la aflarea veştii, poruncind să fie scoase toate taburetele din camera ei, astfel încât să nu fie nevoită să sufere jignirea ca Petite să-şi exercite dreptul ducal de a şedea în prezenţa reginei.

— Maiestatea Sa ţi-a făcut ţie cea mai mare onoare. Asta ar trebui să te facă fericită.

— Athénaïs, pot să-ţi spun ceva, dar să rămână între noi două?

— Eu nu ţi-am încredinţat toate secretele mele murdare, toate încurcăturile sordide în care mă zbat?

Petite se ridică în capul oaselor, încercând să ţină în frâu valul de emoţie care se aduna în ea: spaima că Ludovic n-o mai iubea. În ultimul timp, ea îi fusese mai degrabă o tovarăşă şi mult mai puţin o iubită.

— Mă tem că este un gest de rămas-bun, zise. Nu aşa se face? Când un rege se satură de o femeie, îi dă un titlu şi o îndepărtează.

— Maiestatea Sa îţi este devotat. Ştii prea bine.

Da, gândi Petite, dar...

— În ultima vreme a fost distant.

Nu fusese el însuşi. Îşi pierduse chiar apetitul sexual în multe situaţii şi asta îl îngrijora, ştia prea bine. Medicul îl sfătuise să treacă la o dietă cu ţelină, trufe şi vanilie, ca să i se aprindă iar poftele, dar fără nici un succes.

— E din cauza războiului care se apropie şi care i-a făcut pe toţi bărbaţii să o ia razna. Dacă mai aud vreun cuvânt despre mortiere sau despre săbii de Damasc, cred că o să încep să ţip.

— Doamnă? i se adresă Clorine, care punea pe o masă, lângă ele, paharele cu vin cu mirodenii şi dulceaţă de portocale. Aveţi o vizitatoare, spuse ea, făcând ochii mari. Doamna Françoise de la Vallière, marchiza de Saint-Rémy.

— Mama mea?

Athénaïs o privea amuzată.

— Ne vedem mâine, zise ea în chip de rămas-bun, punându-şi mănuşile parfumate cu apă de trandafiri.

Mama lui Petite se îngrăşase mult de la ultima lor întâlnire, din ziua aceea îngrozitoare din piaţă, în urmă cu patru ani. De fapt, acum era de-a dreptul grasă. Se plecă în faţa ei cu ceva greutate, iar preţ de o clipă Petite crezu că o să aibă nevoie de ajutor ca să se ridice.

— Doamnă ducesă, vă mulţumesc pentru că mi-aţi făcut onoarea de a mă primi, începu Françoise, adresându-i-se foarte oficial lui Petite, strângându-şi convulsiv mănuşile în mână. Marchizul de Saint-Rémy va veni în persoană să vă prezinte omagiile, însă acum suferă de dropică.

— Mamă, te rog, ia loc, răspunse Petite.

— În faţa unei ducese trebuie să ne arătăm respectul, replică Françoise, rămânând în picioare.

Petite se sprijinea de poliţa şemineului. Şi-ar fi dorit să şadă şi ea, însă nu putea, din moment ce mama ei rămăsese în picioare. Încâlceala etichetei de salon avea s-o înnebunească, şi încă repede.

— Dacă aş fi ştiut, spuse Françoise.

Dacă ar fi ştiut că fata ei se destrăbălase cu regele, nu cu cine ştie ce păcătos oarecare. Petite se simţea cuprinsă de o tulburare plină de furie.

— Nu stătea în puterea mea să dezvălui acest lucru nimănui, nici măcar ţie, mamă.

— Bănuiesc că aşa a ajuns Jean să fie înaintat în grad şi să-şi ia o soţie bogată. Până şi unchiul tău Gilles a fost făcut episcop.

Dumnezeule! Fratele tatălui său abia dacă putea să ţină liturghia fără să se împiedice – iar acum era episcop? Să fi fost asta tot fapta lui Ludovic? Mai mult ca sigur.

— Atunci, mătuşa Angélique trebuie să afle, declară Petite, simţind că i se rupe sufletul. Blânda şi credincioasa soră Angélique avea să fie îngrozită la aflarea veştii că Petite – „îngeraşul” ei – devenise femeia căzută oficială a regatului.

— Fără îndoială, dar eu nu mi-aş face griji despre asta. Femeia aceea nu e în stare nici măcar să adune doi cu doi. Ce-i cu fiica ta?

— Marie-Anne are opt luni. I-au ieşit deja doi dinţi şi unul iese acum, zâmbi Petite. Maiestatea Sa s-a născut cu dinţi, aşa că bănuiesc că nu e de mirare.

— Fiica regelui, nepoata mea, clătină Françoise din cap, parcă nevenindu-i să creadă. Dar cum de are numai opt luni? Au trecut câţiva ani de când te-am văzut la piaţă, şi sarcina ta era înaintată.

Petite se întoarse cu spatele, întristată de furia pe care încă o mai simţea. Renegată. Fusese însărcinată cu Charles, primul ei copil, era foarte tânără – şi tare singură.

— Am avut doi băieţi, mamă, rosti ea într-un sfârşit, cu glasul frânt. Au murit. Cu multă vreme în urmă.

Unul după altul. Oare durerea n-avea să o părăsească niciodată?

Simţi apoi mâna mamei sale pe umăr şi se întoarse, observând uluită că aceasta avea lacrimi în ochi. O mai văzuse oare vreodată plângând până atunci?

— Şi au am avut tot doi băieţi, spuse Françoise. Pe Jean, fireşte, dar şi un altul, Michel.

Cum era cu putinţă?

— Şi eu de ce n-am ştiut nimic?

— S-a stins chiar înainte să vii tu pe lume.

Lui Petite nu-i venea să creadă... Totuşi... Avea să-i vorbească vreodată lui Marie-Anne despre cei doi fraţi ai ei – copilaşii ei morţi?

Françoise îşi şterse lacrimile cu mânecile.

— Aşa ceva te înnebuneşte. Am fost... prostită de durere, pot spune. O vreme. Atunci a început să înveţe tatăl tău cum să vindece. Şi am păstrat tăcerea. A fost cel mai bine aşa.

Petite dădu din cap, gândindu-se la toate acestea. Ea şi cu Jean rămăseseră de multe ori în grija tatălui său, căci mama lor „bolea”. Acum începea să înţeleagă. Părinţii ei îşi înmormântaseră un copil. Tatăl ei văzuse durerea sfâşietoare a mamei, o împărtăşise.

— O s-o iubeşti pe Marie-Anne, zise Petite, îmbrăţişând-o, umplându-se de mirosul bine cunoscut de vanilie. Şi în curând o să mai am un copil.

— Se vede, răspunse Françoise, de data aceasta plină de mândrie.

La scurt timp după aceea plecă, pentru că voia să se întoarcă mai repede la marchizul ei bolnav şi să fie înapoi la Paris înainte de căderea nopţii.

Petite se uita pe fereastră, cu privirea la copiii care alergau cu cercul în grădinile de jos. Fuseseră două zile de dezvăluiri în lanţ, iar ultima, cea făcută de mama sa, cu siguranţă era cea mai mare. Când văzuse lacrimile mamei, care îi pricepuse şi îi împărtăşise durerea, îşi dăduse seama că primise ceva, dar nu găsea cuvântul potrivit ca să numească acest dar. Abia după ceva vreme înţelese ce era: iertarea, binecuvântarea ei.

Domnul Colbert veni în vizită în seara aceea. Era tare grăbit, căci avea o mulţime de lucruri de făcut pentru campania ce se apropia. Pe lângă faptul că trebuia să asigure banii necesari pentru aprovizionarea armatei, mai erau şi inevitabilele amănunte de ultim moment: cortul regelui avea nevoie deja de reparaţii, iar platoşa armurii sale trebuia să fie din nou bătută, pentru început.

— Voiam doar să vă anunţ că în acest moment negociez un ducat pentru domnia voastră – ei bine, de fapt, pentru fiica domniei voastre, înţelegeţi, însă pe care îl veţi avea în stăpânire, spuse el, ştergându-şi ochelarii cu manşetele de dantelă, cât veţi trăi.

— Da, domnule, înţeleg, înclină Petite din cap.

— Soţia mea mi-a spus că s-ar putea să cunoaşteţi locul, continuă el, scotocind prin mapa plină de hârtii. Am găsit, este în Touraine, citi el cu glas tare, în baronia Saint-Cristophe. Este castelul din Vaujours.

Petite clătină din cap.

— Vaujours aţi spus? Nu era cu putinţă.

Colbert miji ochii, ca să poată citi. Fără ochelari, avea vederea slabă.

— Deci îl cunoaşteţi.

Petite dădu din cap. La castelul din Vaujours sălăşluise doamna în alb, tânăra care se înecase pentru a scăpa de durerea din sufletul zdrobit, iar fantoma ei le striga pe fecioarele întristate.

— Am auzit de el.

— Nu cred că achiziţia se va face în mod oficial decât peste încă un an. Pentru aceasta, e nevoie de un decret al Parlamentului, şi tranzacţiile de genul acesta merg îngrozitor de încet, mai ales când e şi regele la mijloc.

Petite zâmbi. Se spunea că regele poate să mişte munţii din loc, însă nu şi Parlamentul.

— Dar, atunci când totul va fi gata, veţi avea îndreptăţirea să administraţi peste o sută cincizeci de mii de livre. Nu vă faceţi griji, e vorba de livre tournois, nu pariziene. O să mă ocup eu de tot. Proprietatea este administrată acum de un

majordom, dar, când va veni vremea, vă voi sfătui în probleme care ţin de conducere.

Petite simţea că-i vine ameţeală. Până acum, nu-şi dăduse seama că faptul de a fi ducesă însemna că trebuie să se ocupe de un ducat.

— Este un ducat de mărime mijlocie, zise Colbert, aduce cam o sută de mii de livre pe an. O să vă fie de ajuns ca să vă instalaţi confortabil.

Apoi, ministrul îşi consultă ceasornicul şi îi întinse un pergament lui Petite.

— Acesta este pentru domnia voastră. Este un exemplar al actului pe care l-a scris Maiestatea Sa pentru Parlament, privitor la titlul pe care l-aţi primit, îi explică el, luându-şi mapa cu acte.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Petite, parcurgând textul: preaiubita, credincioasa Louise de la Vallière... o îngemănare de rare perfecţiuni... o afecţiune care a durat ani întregi.

— Da, vă mulţumesc, repetă ea, cu inima frântă. A durat.

Primise o caleaşcă nouă, împodobită cu coroana ducală. Caii erau berberi, cu toţii aurii la culoare, cu cozi şi coame mătăsoase.

— E de la Maiestatea Sa, îi spuse încântat Gautier lui Petite.

Caleaşca era strălucitoare; pe dinăuntru era tapiţată cu un brocart stacojiu dintre cele mai fine. Avea un sistem de

suspensie dintre cele mai noi, îi explică Gautier – puteai chiar să bei din ceaşcă înăuntru, dacă doreai. Oricare bărbat din regat şi-ar fi vândut şi sufletul pentru aşa o minune.

— E frumoasă, spuse Petite, întrebându-se de ce Ludovic nu venise în persoană ca să-i aducă darul. Nu-l văzuse de când primise titlul, de când fusese recunoscută Marie-Anne.

— Maiestatea Sa nu poate să vină acum, continuă Gautier, simţindu-i întristarea.

— Ştiu, are multe întâlniri.

— Nu chiar, zise Gautier, aranjându-şi legătura de dantelă de la gât. Doctorul Vallot l-a convins pe Maiestatea Sa să bea o supă cu efect de purgaţie, ca pregătire pentru campanie, aşa că, se înţelege, este „legat”.

Ludovic nu-şi asculta doctorul decât în rare cazuri. Petite era încântată că acum se îngrijea de sănătatea lui.

— Mă bucur foarte mult să aflu asta.

— Doreşte să ştiţi că va putea să vină să vă vadă mâine după-amiază la ora trei, ca să-şi ia rămas-bun.

Rămas-bun?

— Dar şi eu merg în campanie.

— S-a făcut o schimbare, spuse Gautier, dregându-şi glasul. Numai suita reginei îl va însoţi pe Maiestatea Sa.

— Şi eu nu voi merge?

I se luase sânge de două ori, în aşteptarea plecării.

— Trebuie să înţelegeţi – ridicarea domniei voastre în rang, acum, a tulburat-o pe Maiestatea Sa, mai ales în ceea ce priveşte fetiţa, explică Gautier, care începuse să se legene de pe un picior pe altul. În orice caz, drumurile spre nord sunt precare şi aerul nu e deloc bun. Nu e deloc o vreme bună pentru călătorii.

A doua zi dimineaţă, Gautier o informă pe Petite că planurile se schimbaseră din nou. Maiestatea Sa n-avea să mai vină la ea la ora trei, în acea după-amiază, ci avea să-i facă o vizită scurtă, la ora zece. În plus, Maiestatea Sa voia să-şi aducă fiul, pe Delfinul Franţei, şi, mai mult decât atât, se făcuseră aranjamentele necesare ca doamna Colbert să o aducă şi pe prinţesa Marie-Anne.

— Maiestatea Sa îl aduce pe Delfin? întrebă Petite, uluită de veste.

Şi avea să fie aici şi Marie-Anne? Dumnezeule!

— Doreşte să ştiţi că este o întâlnire de stat, mai spuse Gautier, dându-i astfel de înţeles că trebuia să poarte o ţinută oficială de curte.

Petite tocmai se întorsese de la o plimbare călare de dimineaţă şi era încă în costumul de călărie. Fusese o plimbare la pas – din cauza condiţiei sale –, dar se stârnise vântul şi acum avea părul în dezordine. Sună de îndată după Clorine:

— Maiestatea Sa va veni aici în mai puţin de o oră. Trebuie să-l întâmpinăm în ţinuta de curte.

— La naiba!

Situaţia nu era însă aşa de groaznică pe cât crezuse Petite la început. Peruca îi fusese coafată şi aranjată cu doar două săptămâni în urmă şi arăta foarte bine. Clorine o ajută să-şi scoată costumul de călărie, murdar de noroi, şi îi aduse o cămaşă de dantelă, ciorapii şi o fustă destul de frumoasă. Apoi, ea îşi alese un corsaj de brocart, brodat cu fir de aur şi presărat cu perle micuţe.

— Câte jupoane? se interesă Clorine, în timp ce-i trăgea cămaşa în jos, ca să poată strânge şiretul în aşa fel încât marginea de dantelă să-i vină chiar pe lângă gât.

Cu trena cea lungă, rochia şi jupoanele de dedesubt erau tare grele.

— Unul, de mătase, ceru Petite, punându-şi peruca, apoi scoţându-şi-o. Era tare cald, iar ea încă nu-şi aranjase faţa.

Faţa ei, faţa ei plină de reproş. Ultimul lucru la care se aşteptase, pentru care nu era deloc pregătită, era o vizită oficială a Maiestăţii Sale. Ei îi era dor să-l vadă pe Ludovic, nu pe rege.

Doamna Colbert sosi pe când Clorine o ajuta pe Petite să-şi pună rochia, dintr-un material brodat cu auriu şi cu argintiu şi presărat cu perle. Matroana cea durdulie era roşie ca racul la faţă din cauza efortului de a urca scările împopoţonată într-o rochie grea din catifea verde. Până şi doica lui Marie-Anne era îmbrăcată în brocart, iar micuţa prinţesă purta o rochiţă din mătase brodată.

— Aproape am terminat, anunţă Petite, scuturându-şi fustele.

O sărută pe Marie-Anne pe năsuc.

— Ce face prinţesa mea? zise ea, strâmbându-se la fetiţă, ca să o amuze, dar aceasta nu era deloc impresionată. Pare adormită.

— A trebuit s-o trezim din somn, spuse doamna Colbert. Ştiţi despre ce este vorba?

— Nu mi s-a spus decât că Maiestatea Sa îl aduce pe Delfin, zise Petite.

— Sfântă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu! exclamă doamna Colbert.

Petite se aşeză la măsuţa ei de toaletă şi se privi în oglindă. Nu, n-avea să se machieze. Încă avea chipul îmbujorat după plimbarea călare, iar lui Ludovic îi plăcuse mereu cel mai mult aşa. (Se întreba dacă lucrurile continuau să stea aşa.)

— Numai peruca, îi zise ea lui Clorine.

Trâmbiţele care anunţau sosirea alaiului regal începuseră să sune chiar când Clorine îi punea perlele. Marie-Anne începu să se foiască, făcând bale pe rochiţă, iar doica îi dădu o bombonică să sugă, fapt ce avu darul să o liniştească.

Cum să ne aşezăm? se întrebă Petite, ridicându-se în picioare. O luă în braţe pe Marie-Anne şi se îndreptă spre salon, urmată de ceilalţi. Marie-Anne îşi scăpase acadeaua şi începuse iar să se foiască, în vreme ce doica scotocea prin săculeţul ei după alta. Petite şi doamna Clorine încercau să o liniştească în clipa în care îşi făcu apariţia

Ludovic, însoţit de fiul său. Erau urmaţi de tutorele băiatului, de Gautier, de Lauzun şi de trei gărzi, îmbrăcaţi cu toţii în ţinută completă de curte.

Delfinul avea cinci ani şi ceva şi încă mai purta cămăşuţă de bebeluş, în ciuda faptului că era foarte mare pentru vârsta lui. Era ţinut în hamuri de către tutorele lui.

Petite făcu o reverenţă cât putu de bine, având-o în braţe pe Marie-Anne, care nu stătea deloc liniştită.

Ludovic îi şopti ceva lui Gautier, care se îndreptă spre ea.

— Maiestatea Sa doreşte ca prinţesa să-i fie prezentată fiului său.

— Da, spuse Petite, neştiind însă cum să procedeze. Trebuie să o duc eu pe prinţesă la Maiestatea Sa? îl întrebă ea în şoaptă pe Gautier. Regele şi fiul său se aflau la numai două lungimi de sabie depărtare de ea, însă distanţa părea mult mai mare.

Marie-Anne începu să scâncească, iar Petite îi băgă un deget în gură ca să-l sugă.

— Poate că ar fi cel mai bine să faceţi chiar Domnia Voastră onorurile, doamnă ducesă, spuse Gautier, făcând o plecăciune şi dându-se la o parte.

Legănând copila ca s-o înveselească, Petite înaintă şi făcu o reverenţă în faţa lui Ludovic şi a fiului său.

Ludovic se uită la fiul său.

— Aceasta este sora ta, îi spuse el. Se numeşte Marie-Anne. Iar aceasta este mama surorii tale, doamna Louise, ducesă de Vaujours.

Băiatul îşi ridicase privirea spre tatăl său, nepricepând.

Ştiu cum se simte, îşi zise Petite, zâmbindu-i copilului. Încerca să-i surprindă privirea lui Ludovic: avea atâtea să-i spună! Se simţea însă prinsă într-o capcană, ca şi cum s-ar fi aflat cu toţii pe o scenă şi şi-ar fi jucat rolurile.

— Acum trebuie să plecăm, îşi informă Ludovic suita şi toţi se dădură într-o parte, ca să-i facă loc. El se uită din nou la Petite, după care se îndreptă spre ea cu paşi mari. Cu spatele la fiul său şi la suită, i se adresă cu glas scăzut:

— Îmi pare rău, Louise. Regina e..., zise el, cu o expresie de epuizare pe chip. Cu timpul...

Petite dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Înţeleg.

— Îţi promit că n-o să fie o campanie lungă.

Petite se uita pe fereastră la pregătirile de plecare ale curţii. Văzu cum regina se urca în caleaşcă, urmată de Athénaïs şi de alte membre ale suitei reginei. Se uita la Ludovic, care era pe cal şi râdea împreună cu Lauzun şi cu doi dintre muschetarii lui. Apoi închise obloanele şi trase draperiile. Când se lăsă liniştea, în cele din urmă, înlocuind zgomotul cailor, al roţilor şi al glasurilor, sună după Clorine.

— Cizmele mele de plimbare, îi ceru ea. Şi pelerina cu glugă.

Şi plecă singură la plimbare, pe câmpuri. Petrecu aşa ceva vreme, sprijinită de un castan, găsindu-şi alinarea printre mânji şi mârţoage prea prăpădite ca să mai poată fi luate, cai nepotriviţi pentru război. Am fost lăsată în urmă, gândea ea, cu sufletul plin de amărăciune. Caii cuprinşi de curiozitate o înconjuraseră, dând din cap ca să alunge muştele. Un mânz de un an făcu un pas înainte, cam speriat. Petite întinse mâna spre el.

CAPITOLUL 30

Regele se întoarse la Saint-Germain-en Laye la începutul toamnei. Fusese plecat vreme de cinci luni, iar poporul era înnebunit de bucurie. Toată vara sosiseră ştiri despre bătăliile câştigate una după alta. Charleroi, Tournoi, Courtrai, Douai, Lille, târgurile şi oraşele din Olanda spaniolă căzuseră în faţa regelui ca un castel de cărţi de joc. El era îndrăzneţ, tânăr şi chipeş, dar, mai presus de toate, era învingător. Zilele lui de glorie începuseră.

O sută de trâmbiţe îl anunţau pe Maiestatea Sa. Din turnurile bătrânului castel explodau artificii, stindardele fluturau în vânt, iar pe caldarâm fuseseră presărate flori de mentă şi de muşeţel. Ludovic, cu părul lung lăsat pe umeri, cu ţinuta sa regală, îşi făcu intrarea în curtea centrală călare pe un cal andaluz neobişnuit de mare. Aurul şi pietrele semipreţioase de pe valtrapul lui străluceau în lumina soarelui în vreme ce calul se cabra şi sărea, executând capriole şi levade. Regele îşi flutură

pălăria cu pene spre mulţimea care îl aclama. Arăta ca un bărbat care dăduse ochii cu tumultul bătăliilor şi ieşise învingător, un bărbat care îşi încercase puterile şi-şi dăduse seama cât e de tare.

Petite privea întâmpinarea regelui de la o fereastră de sus. Sarcina ei era foarte înaintată şi prefera să se ferească de ochii oamenilor.

— Ar fi mai bine să mă întorc în camera mea, îi spuse ea lui Clorine. Maiestatea Sa va veni în curând.

Ludovic îşi făcu apariţia însoţit de patru paji şi doi instrumentişti, care îşi luară de îndată lăutele şi începură să cânte. Pajii, nişte puştani cu ochi mari, purtând pălării cu pene, se holbau la Petite.

— Te-ai simţit bine, Louise? se interesă el, aplecându-se să o sărute pe obraz, un sărut cast, ca al unui frate sau prieten. Purta o pelerină roşie de catifea, cu guler larg şi tivită cu fir de aur.

Lui Petite i se părea că se schimbase ceva în el. Era mai îndrăzneţ, dădea dovadă de o încredere în sine rafinată şi plină de galanterie, pe care ea nu o mai văzuse înainte la el.

— Da, destul de bine, răspunse ea, cu mâinile pe pântecele tare şi ieşit mult în afară. Dar tu?

Tânjea să rămână singură cu el.

— Splendid, zise el şi începu să se plimbe prin încăpere, examinând-o de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Luă o carte, o deschise, după care o puse la loc.

— Felicitări pentru victorii, spuse Petite, privindu-l neliniştită cum ia borcanul albastru de pe masa ei de toaletă, desfăcându-i capacul şi mirosindu-l. Auzi însă glasul unui copil şi lăsă vasul jos.

— Prinţesa noastră, zise Petite zâmbind, întorcându-se spre Clorine, care intra în cameră ţinând-o în braţe pe Marie-Anne. Copiliţa, acum în vârstă de zece luni, îşi îndesase în gură patru degeţele de la mâna dreaptă, uitându-se cu ochi mari la bărbaţii ciudaţi din încăpere şi mai ales la bărbatul ciudat din mijloc.

— Cine oare e aici? zise Ludovic, cu mâinile în şolduri. Luase poziţia unui muschetar, însă glasul îi era blând, fermecat de încântare.

Fetiţa se agăţă de gâtul lui Clorine, dar Petite o luă în braţe.

— Gata, gata! zise ea, strângând-o în braţe. Începe să fie ruşinoasă, îi spuse lui Ludovic, legănându-se încetişor, ca să o liniştească.

Marie-Anne se calmă, cu căpşorul pe inima lui Petite, sugându-şi degetul mare.

— Rege? gânguri ea, arătându-l cu degeţelul ud.

Ludovic izbucni în râs.

— Tatăl tău, şopti Petite, mângâind copila cu nasul, sărutând-o şi dezmierdând-o.

După naşterea unui fiu, micuţul Ludovic (numit cu afecţiune Tito, numele pe care i-l dăduse o doică spaniolă lui Ludovic pe când era copil), Petite rămăsese iar ţintuită la pat, fără să poată însoţi curtea la o sărbătoare de o săptămână la Versailles.

— Ce-ar fi să te duci la doamna la Voisin? îi sugeră Athénaïs. Nu-ţi mai da ochii peste cap! Nu se ştie niciodată.

— Athénaïs, e primejdios să recurgi la farmece.

— Da, da, diavolul şi toate celelalte, râse prietena ei. La cum o spui tu, pare tare rău-prevestitor. Ai zice că faci parte din Sfânta Ligă. Sigur că pudra aia pe care ai folosit-o ţi-a făcut rău, însă nici pe departe nu te-a omorât.

Petite se înroşi. N-ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Athénaïs încercarea prostească (şi disperată) pe care o făcuse cu praful de pasiune pe care i-l dăduse Nicole.

— Vorbesc serios. Nu ştii niciodată unde o să ajungi cu asta.

— Ba ştiu cât se poate de bine unde ajungi: la bogăţie. Farmecul pe care mi l-a dat Voisin a avut efect. N-a fost decât un ritual prostesc ca să-l ajute pe soţul meu să obţină o poziţie mai bună. Et voilà! La puţin timp după asta, Maiestatea Sa i-a încredinţat comanda cavaleriei uşoare din sud.

— Mă bucur tare mult, spuse Petite cu glas şoptit, căci nu putea să dezvăluie că promovarea domnului marchiz de Montespan se datorase, de fapt, intervenţiei sale.

S-ar fi zis că Petite căuta continuu câte ceva. Ba îşi rătăcea o panglică, ba pomada preferată. Curtea era atât de des pe drum, că-i venea tare greu s-o urmeze. Se uita prin cufere, încercând să-şi adune lucrurile pentru călătoria pe care curtea avea s-o facă la Chambord, când Clorine se repezi ca o furtună înăuntru.

— Domnul de Montespan şi-a atacat soţia, zise ea dintr-o suflare, lăsând jos un coş cu cămăşi curate.

— Cum adică a atacat-o?

Petite o văzuse pe Athénaïs chiar în dimineaţa aceea. Întinse mâna să-şi ia rozariul, care stătea înfăşurat de obicei în jurul statuii Fecioarei, pe scaunul de rugăciune, dar nu era acolo. (Încă un lucru care lipsea, care nu se afla la locul său.)

— Uite-aşa! A tras-o de păr şi a zgâlţâit-o. A fost nevoie de patru bărbaţi ca să o scoată din mâinile lui.

— Clorine, adu-mi pelerina şi cizmele!

— Ea a fugit să se ascundă; spălătoareasa ei crede că e la Paris.

La puţină vreme după aceasta, îşi făcu apariţia Ludovic. Era cu gândurile în altă parte, ocupat cu pregătirile pentru lunga călătorie la Chambord, iar acum se trezise şi cu asta pe cap.

— Nu se poate face nimic pentru apărarea ei? întrebă Petite, în timp ce-i lua sabia, pălăria udă şi capa.

Se simţea din nou sănătoasă – din fericire – şi începuse să se bucure de timpul pe care-l petreceau împreună.

— Omul ăla e nebun. Am pus să fie arestat, zise Ludovic, sărutând-o şi aşezându-se pe pat, însă acum se pare că s-a făcut nevăzut, căci nu e de găsit pe nicăieri.

Apoi se lăsă pe perne, fixând cu privirea tavanul.

— Oare de ce lucruri ca acesta par să se petreacă mereu chiar înainte de vreo călătorie?

După câteva zile, soţul lui Athénaïs fu, în sfârşit, descoperit.

— Într-un bordel, la Paris, o anunţă Clorine scârbită. Aşa că acum este închis în Fort l'Évêque...

— Asta e foarte bine.

— ... dar nu pentru multă vreme. Nu pot să-l acuze de nimic.

— Dar a atacat-o.

— E soţia lui, dădu Clorine din umeri. Asta nu e o crimă.

— Îi va prinde bine marchizei să meargă la Chambord, spuse Petite, care cerceta un coş cu doctorii din plante, alegându-le pe cele de care ar fi putut avea nevoie.

— Ce e asta? întrebă ea, scoţând o cârpă împăturită ascunsă la fundul coşului. O desfăcu; în ea se afla ceva ce

semăna cu un vierme încolăcit. Îl duse la nas. Era uscat, fără nici un miros.

— Drace! este o bucăţică din cordonul ombilical al lui Marie-Anne. Chiar mă întrebam unde o fi dispărut.

Petite strâmbă din nas.

— Ştii, la Vincennes, când ai născut şi i-a fost tăiat buricul, domnul Blucher mi-a spus să ţi-l dau. Zicea că o să te apere de diavol.

Petite înfăşură la loc cordonul şi-l băgă într-un buzunar din fustă. Cu o noapte înainte avusese un vis înfricoşător, un vis despre diavol care o pândea din beznă. I-ar fi prins bine să se simtă apărată.

Castelul de la Chambord era absolut îngrozitor. Toată lumea se rătăcea în el, toată lumea se întâlnea cu toată lumea. Scara centrală se încolăcea în jurul ei, iar cei care coborau nu-i puteau întâlni pe cei ce urcau. Camerele, apartamentele, scările şi culoarele erau toate identice. Dacă n-ar fi fost deosebiri în felul cum cădea lumina soarelui, oamenii nici n-ar fi ştiut unde se aflau. Iar cele şaptezeci şi şapte de scări diferite nu uşurau deloc situaţia.

Lui Petite i se dăduse unul dintre apartamentele pătrate. Fratele ei, mama (care rămăsese văduvă de curând), doica şi copiii (Tito şi Anne-Marie) se aflau la etajul de deasupra. Athénaïs stătea în apartamentul rotund din turn de lângă al ei. Dintr-un apartament rotund se putea ajunge într-unul pătrat, aşa cum descoperise Athénaïs, trecând printr-o uşiţă din apartamentul lui Petite.

— Locul ăsta mă ameţeşte, declară ea, aruncându-se într-un scaun. Îşi ascunsese vânătăile sub un strat gros de fard, însă nimic nu putea să ascundă zvâcnetul cu care rămăsese în obraz.

— Eu m-am rătăcit în timp ce-mi căutam copiii, mărturisi Petite zâmbind, dar îşi regretă pe dată cuvintele.

Smintitul de soţ al lui Athénaïs fusese izgonit la castelul său din sud şi îşi luase cu el şi copiii – un băiat şi o fată –, spunându-le că mama lor murise.

— Ai nevoie de odihnă, zise Petite, înţelegătoare.

— Ba am nevoie de nişte coniac, replică Athénaïs.

Petite îi vedea pe Tito şi pe Marie-Anne în fiecare dimineaţă şi pleca la vânătoare cu Ludovic în fiecare după-amiază. Încerca să o convingă pe Athénaïs să vină şi ea cu ei în excursii, însă prietena sa o tot refuza, spunându-i că trebuie să-şi păstreze puterile pentru reuniunile de seară. În fiecare seară, curtenii se adunau în apartamentele regelui ca să joace cărţi, biliard sau lansquenet, să se distreze şi să vadă un spectacol de la comedie, înainte să meargă la bal. Era o viaţă plină de energie, dedicată plăcerilor, culturii şi poate unei cantităţi cam prea mari de vin.

— Sunt îngrijorată pentru Athénaïs, îi spuse într-o după-amiază Petite lui Ludovic, după ce făcuseră dragoste.

— Da? zise el, ridicându-se în capul oaselor.

— Încă nu şi-a revenit.

Ticul nervos al lui Athénaïs era din ce în ce mai pronunţat.

— Nici nu-i de mirare, dacă stă trează toată noaptea, spuse Ludovic, pe tonul lui dezaprobator obişnuit.

El o critica adesea pe Athénaïs, plângându-se că nu stătea bine pe cal, că dădea dovadă de o ironie muşcătoare şi adesea plină de cruzime.

— Poate i-ar fi mai bine dacă ar veni să călărească împreună cu noi, sugeră Petite. I-ar face bine să mai iasă.

Călăritul în fiecare zi îi îmbunătăţise ei foarte mult puterile şi spiritul. În după-amiaza aceea călăriseră până la pajiştea unde Petite îşi întâlnise „braconierul” pentru prima dată.

— Ea urăşte natura, zise Ludovic, legănându-şi picioarele pe marginea patului.

Era zvelt şi musculos, dar, chiar şi aşa, îi era greu să se ridice de pe salteaua enormă de puf. Se duse la fereastră, privind dealurile împădurite.

— Louise, începu el, pe gânduri, apoi se opri.

Petite îşi trase cearşaful pe ea.

— Da?

El oftă.

— Doamna marchiză nu poate să călărească, spuse, întorcându-se cu faţa spre ea.

Petite îi susţinu privirea.

— E... delicată; este însărcinată, rosti el, aşezându-se la loc pe pat lângă ea.

Petite se încruntă, încercând să înţeleagă această dezvăluire neaşteptată. Asta explica de ce Athénaïs se simţea rău mai tot timpul – dar de ce nu-i spusese nimic prietenei sale?

— Dacă înţeleg bine, tatăl nu e soţul ei, spuse ea încetişor. De aici venea nevoia de a păstra totul secret.

— Nu, nu e, spuse Ludovic, cu glas slab. Fireşte, din punct de vedere legal este, continuă el după o pauză, dar nu, marchizul de Montespan nu este tatăl, nu în sensul despre care vorbeşti tu. Însă, potrivit legii, continuă el apăsat, marchizul de Montespan poate să facă tot ce vrea cu acest copil.

Acest copil.

Ferestrele erau deschise; era o zi de toamnă însorită. Păsărelele ciripeau în vie. Petite simţea că toată viaţa i se clatină, din nou; nimic n-avea să mai fie la fel, păsările aveau să-şi urmeze cântecul, însă ea avea să le audă altfel.

— Atunci, cine este tatăl?

Ludovic se întoarse spre ea. În ochii lui se citea răspunsul.

— Te iubesc, zise el, încercând să o cuprindă în braţe.

Petite îi respinse mâna.

— Ai spus că o să înţelegi.

Ca şi cum ar fi fost un contract pe care ea l-ar fi rupt. Petite nu putea îndura una ca asta. Din ochi începuseră să-i curgă şiroaie de lacrimi de furie. De ce trebuise să fie Athénaïs? Putea să găsească o mie de răspunsuri la această întrebare şi fiecare dintre ele o rănea. Athénaïs era frumoasă, plină de spirit, făcea parte din marea nobilime. Era ca un cal mândru de vânătoare; pe lângă ea, Petite nu era decât un biet ponei de căruţă, muncit din răsputeri.

— O iubeşti? îl întrebă Petite.

— N-aş zice aşa, spuse el, aproape batjocoritor, ridicându-se brusc şi trăgându-şi pantalonii.

— Atunci, părăseşte-o!

— Nu, n-o voi face, nu pot. Şi, în orice caz, zise el, întorcându-se s-o privească, nu ar fi corect. N-am vrut să se întâmple asta, însă acum, că s-a ajuns aici, n-am s-o abandonez.

Apoi îşi puse vesta, roşu la faţă de mânie.

— Trebuie să ştii asta şi să hotărăşti în funcţie de acest lucru, îi mai zise, cu răceală, şi ieşi.

Petite rămase cu privirea aţintită la focul care se stingea, prefăcându-se în tăciuni. Se simţea încremenită, şocată. Ce alegeri putea ea de fapt să facă? Îşi luă rozariul pe care Ludovic i-l dăduse ca să-l înlocuiască pe cel pierdut. Micuţele diamante, perfect şlefuite, nu-i erau de prea mare ajutor.

— Domnişoară?

Clorine băgă capul pe uşă.

— Da, îmbracă-mă acum.

O auzea pe Athénaïs în camera ei, auzea zgomotul făcut de tocurile pantofilor săi pe parchet.

Petite nu ciocăni, ci deschise direct uşa, speriind o cameristă.

— Am venit la doamna, spuse ea.

— Cartea dumneavoastră de vizită?

Camerista împinse către Petite o tăviţă de argint.

Fata ea nouă; Petite nu o cunoştea.

— Claude, adu-mi foarfeca, se auzi glasul lui Athénaïs dinăuntru.

Petite păşi dincolo de draperii. Încăperea era mare, dar întunecată. Podeaua era lipsită de luciu, iar pe pereţi atârnau tapiserii. În cadrul unei ferestre oblonite fusese pusă o vază de aur cu flori.

— Louise! zise Athénaïs tresărind. Ce pot să fac pentru tine? o întrebă ea, închizând o cutiuţă aurită din email, pentru prizat tutun, şi amintindu-şi prea târziu să facă reverenţa cuvenită unei ducese.

— Foarfeca, doamnă? se adresă camerista din spatele lui Petite.

— Nu acum, spuse Athénaïs, netezindu-şi părul cu mâinile.

Purta o rochie fără centură, din mătase galbenă, strânsă în părţi cu panglici negre.

Camerista trânti uşa în urma ei.

— E fata unei actriţe, explică Athénaïs, oftând dramatic. N-are pic de maniere.

Petite nu zâmbi.

— Mi-a spus, zise ea cu glas calm.

— Trebuie să înţeleg despre ce vorbeşti? întrebă Athénaïs, apoi zâmbi, lăsându-şi capul într-o parte.

— Ştii cât se poate de bine.

Athénaïs o privi lung câteva clipe, după care se îndreptă spre un birou de scris şi scoase o carafă din raftul de deasupra.

— Vrei? întrebă ea, turnând un lichid gros, de culoarea chihlimbarului, în două pahare de coniac. E un vin dulce spaniol pe care mi l-a dat regina, foarte bun, zise, ridicând un pahar.

Petite luă paharul, închipuindu-şi cum ar fi să i-l arunce lui Athénaïs în faţă. Parcă aşa se făcea acum la teatru? În schimb, îl dădu repede pe gât, tuşind.

— Ia loc, spuse Athénaïs. Te rog! Îmi închipui că eşti supărată.

Furia lui Petite se preschimbase într-o tristeţe înlăcrimată.

— Credeam că-mi eşti prietenă.

Jalnic, dar adevărat. Suspina, fără lacrimi.

— Să nu crezi cumva că eu nu am suferit. Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă soţul meu ar afla, zise Athénaïs, cu spaima pe chip, făcând ochii mari.

Soţul acela nebun. Dintr-odată, Petite pricepu logica din spatele furiei lui. Se simţea îngrozitor de proastă.

— Cât de mult ştie?

— Are numai bănuieli, zise Athénaïs, căreia începuse să-izvâcnească obrazul. M-ar ucide dacă ar afla... Şi numai Dumnezeu ştie ce i-ar face copilului.

Copilul. Fratele vitreg al copiilor ei. Petite se simţea prinsă într-o plasă de păianjen.

— Nu pot să te iert, spuse.

Era ceva minor, dar era singurul adevăr de care putea să se agaţe, unicul adevăr într-un păienjeniş de minciuni.

— Ei, hai! replică Athénaïs. Vă iubesc pe amândoi. Regina este însărcinată, iar tu nu te-ai simţit bine. Ai fi preferat ca Maiestatea Sa să se ducă la cine ştie ce cocotă şi să te umple de vreo boală îngrozitoare? Încep să cred chiar că ar trebui să-mi mulţumeşti, zâmbi ea fermecător.

Petite se ridică brusc, spărgând paharul de poliţa şemineului.

— Nu mă cunoşti, zise ea, cu cioburile în mână.

Se gândea la animalele pe care le vânase şi le ucisese. Şi-ar fi dorit să vadă privirea lor şi în ochii lui Athénaïs.

Apoi azvârli paharul.

— Blestemată să fii, zise, ieşind în goană pe uşă.

CAPITOLUL 31

Petite trebuia să plece. Vorbise de ceva vreme cu fratele ei despre călătoria la Vaujours, ca să-şi vadă ducatul, iar acum venise timpul. Mama ei – liberă de-acum, căci rămăsese văduvă – voia şi ea să meargă şi să o ia şi pe Marie-Anne, care se făcuse destul de mare ca să fie luată în călătorii. Pe drum puteau să se oprească la ferma lor din Reugny, şi astfel, totul să pară o călătorie de plăcere. Petite se învoi: simţea nevoia să aibă familia în jurul ei.

— Ce îl macină pe rege? o întrebă Jean, care-i dădea vizitiului cufărul în care-şi ţinea pelerina. Abia dacă mai scoate câte o vorbă... nu doar cu mine, ci cu toată lumea.

Petite i-l dădu înapoi pe Tito, acum în vârstă de unsprezece luni, dolofanei sale doici, care începu să-l legene îndreptându-se spre castel.

— Discutăm în trăsură, zise Petite, luând-o de mână pe Marie-Anne, după ce ea... şi închise ochii, ca să arate somnul.

— Ce ai spus? o întrebă fetiţa, ridicându-şi privirea spre mama ei. Încă nu împlinise doi ani, dar nu numai că vorbea, ci punea şi întrebări. Uneori o numeau chiar Micuţa Avocată.

— Ce a spus? îşi întrebă ea bunica, pe Françoise, apoi pe unchiul său Jean.

— Doar că o să facem o călătorie foarte lungă, îi răspunse Petite.

— Ştiu asta, protestă ea. Şi n-o să adorm.

Nu trecură însă decât câteva minute de când se urcaseră în trăsură, şi Marie-Anne adormi în braţele bunicii ei.

Jean o privi întrebător pe Petite:

— Ei bine?

Ea îşi feri privirea, uitându-se pe fereastră. Nu voia scene.

— Promite-mi că n-o să te superi.

— Promit, zise el, ducându-şi mâna dreaptă la inimă.

— Mă gândesc să mă despart de rege.

— Cum?

— Cum? repetă şi Françoise.

— Să mă rup de el, explică Petite.

Dintr-odată, acest lucru părea foarte real.

— Nu poţi, spuse Jean.

— Am motive, răspunse Petite calmă.

— Chiar dacă ai avea motive, tot n-ai putea. În primul rând, nu ţi-ar permite Maiestatea Sa. În al doilea rând, nu

ţi-aş permite eu. Iar în al treilea rând, ar trebui să-ţi părăseşti copiii.

— O să-i iau cu mine, răspunse Petite. Treceau acum pe lângă terasele stâncoase, iar ei îi zbură gândul la familiile care locuiau în peşteri. Avea senzaţia că ea însăşi se află într-o peşteră, încercând să zărească o geană de lumină, ca să-i spună pe unde s-o ia.

— Da, cum să nu, şi să-i îndepărtezi de rege, tatăl lor, spuse Jean, prizând un pic de tutun, să le distrugi vieţile, viitorul. Ar fi tare frumos din partea ta.

— Nu mă lua în râs, Jean, îl avertiză Petite, descurajată însă de adevărul spuselor lui. Copiii nu erau ai ei, ci îi aparţineau lui Ludovic. Nici măcar o ţărancă nu avea dreptul la propriii copii: legea era lege, iar legea regelui, cu atât mai mult. Fiica şi fiul ei erau de sânge regesc şi aparţineau Franţei.

— Şi adu-ţi aminte că şi eu am un interes în asta, nu?

— Mama are o pensie, iar tu o ai pe Gabrielle, i-o întoarse Petite tăios. Iar eu am un ducat acum.

De fapt, chiar se gândea să se ducă să locuiască acolo. Era unul dintre motivele pentru care făcea această călătorie. Voia să vadă castelul, proprietatea, să vadă ce ar presupune traiul acolo.

— Jean, las-o să explice, interveni Françoise, punând-o pe Marie-Anne pe locul dintre ea şi Petite. Fetiţa scânci în somn, dar se cuibări la loc, cu capul în poala mare a bunicii ei.

— Mulţumesc, mamă, spuse Petite, acoperindu-şi fetiţa cu şalul. Regele şi cu mine suntem... Se opri, înghiţindu-şi lacrimile. Nu mai suntem...

Nu mai suntem ce? Cum puteau nişte vorbe să descrie o asemenea ruptură?

— Are legătură cu o altă femeie? se interesă Jean. Eu chiar sper să nu fie aşa, continuă el, căci, dacă ar fi aşa, atunci nici o căsătorie nu ar mai rămâne în picioare.

Inclusiv a ta, ar fi vrut Petite să-i spună, dar se abţinu.

— Doamna marchiză de Montespan este însărcinată cu regele, spuse ea pe un ton egal.

— Fir-ar!

Până şi Jean părea şocat.

— Dar nu e măritată? întrebă Françoise.

Petite dădu din cap.

— Dumnezeule mare! exclamă Jean, clătinând din cap. Şi, pe deasupra, e măritată şi cu un nebun.

Petite închise ochii. Implicaţiile erau copleşitoare. Dacă soţul lui Athénaïs avea să afle, dacă lucrurile aveau să devină publice...

— Am ajuns? întrebă Marie-Anne, care se sculase.

— Nu încă, draga mea, îi spuse Petite, luând-o în braţe şi ţinând-o strâns la piept. Curând, adăugă ea, uşurată să pună astfel capăt discuţiei.

Străbăteau, cufundaţi într-o tăcere stânjenitoare, drumurile ce le fuseseră odinioară atât de cunoscute. În cele din urmă, trecură porţile vechiului lor conac. Petite se uita uluită la curtea casei. I se părea atât de cunoscută, şi totodată, tare ciudată.

— Uite cât de mult au crescut copacii! zise Françoise.

— Şi buruienile, adăugă şi Petite.

— Asta ar trebui să se schimbe acum, că am găsit un chiriaş bun, zise Jean, sărind din trăsură şi, sărutând-o pe Petite pe obraz, îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare. Se pare că eu întotdeauna cer iertare, spuse el, privind-o plin de mâhnire.

— O, Jean! exclamă Petite, mişcată de scuzele stângace ale fratelui ei.

El o cuprinse cu braţul pe după umeri şi, astfel, se îndreptară prin curtea năpădită de ierburi spre uşa casei în care copilăriseră.

Cele mai multe piese de mobilier fuseseră vândute şi înlocuite cu unele de o calitate mai slabă, însă funcţionale.

Françoise înlătură cuibul pe care şi-l făcuseră şoarecii în cuptorul din vechea lor bucătărie şi, după ce Jean scăpără cremenea, reuşi să aprindă focul.

— Du-te la râu să prinzi ceva ca să putem găti, îi spuse ea fiului său, în vreme ce curăţa masa albă, atât de cunoscută.

— Vrei să prinzi ţipari cu mine? o întrebă Jean pe Marie-Anne, căutând în acelaşi timp ceva care să-i folosească drept undiţă.

— Da! zise copila.

— Cum făcea şi mama ei, spuse Jean, făcând cu ochiul la plecare.

— Jean, ai grijă cu ea la apă, strigă Petite în urma lor.

Marie-Anne se legăna pe braţul unchiului ei şi amândoi râdeau cu poftă.

Odaia lui Petite de la mansardă fusese luată în stăpânire de lilieci, aşa că ea pregăti un pat de scânduri în salon pentru ea şi pentru Marie-Anne. Noaptea târziu, se întinse lângă fiica ei, ascultându-i respiraţia liniştită, simţindu-i căldura pe obraz. Liniştea nopţii nu era întreruptă decât de cântecul unor greieri. Petite stătea cu ochii pironiţi în întuneric. Mama ei luase cu ea sus singurul felinar pe care îl găsise şi nu aveau nici o lumânare pentru noapte. I se păru că se auzise un zgomot, că se mişcase ceva. Îşi aminti apoi cum stătea în camera ei de la mansardă cufundată în beznă, cu urechile ciulite să-l audă pe diavol, înspăimântată că se cuibăreşte sub patul ei, aşteptând clipa în care se năpustească.

Gândul îi zbură la magia oaselor şi atunci îşi căută pe pipăite medalionul cu care dormea şi în care pusese acum buricelul lui Marie-Anne, o şuviţă din părul lui Tito şi una din coama lui Diablo. Treimea ei.

De dimineaţă, Petite se strecură pe uşa din spate şi ieşi în curte. Cei şase cai de trăsură care fuseseră adăpostiţi în padoc îşi ridicară privirile spre ea, curioşi. Ea îl mângâie pe bot pe unul dintre ei, după care se duse către grajd.

Uşa era ieşită din ţâţâni. Petite făcu un pas înăuntru. Locul era întunecat, căci ferestruica de pe peretele îndepărtat fusese oblonită. Abia după câteva clipe reuşi să vadă ceva. Scândurile care alcătuiseră despărţitura unde îl ţineau pe Diablo se rupseseră şi se prăbuşiseră, iar în locul unde-şi dăduse duhul tatăl ei erau îngrămădite câteva lăzi de lemn. Crucea dispăruse, ca şi cleştii. Auzea cine ştie ce lighioane care fugeau grăbite din calea ei, către lumină.

Merse apoi în spatele grajdului; în locul unde îşi înălţase ea „mănăstirea” nu mai era decât o grămadă de pietre. Se întristă la vederea lor, revenindu-i în minte încercarea ei copilărească de a călca pe urmele Sfintei Teresa. (Ce mult se rătăcise de la calea aceasta!) Îşi aminti spaima ei, clipele când îngropase caseta de pin. Oare mai era acolo? Se ghemui, înlăturând frunzele uscate, căutând ceva ce ar fi putut servi drept unealtă. Nu găsi decât un piron lung de fier, îndoit. Era de-ajuns. Îl vârî în noroi, alunecând peste pietre. Se aşeză pe călcâie, verificând zidul grajdului, bolovanul care delimita ascunzătoarea ei. Dădu la o parte câteva pietre care se prăbuşiseră, apoi încercă din nou. Şi lovi ceva de metal.

Petite înlătură pământul de pe cutiuţă, studiind-o cu atenţie. De multe ori se întrebase dacă nu cumva fusese totul doar un vis, însă acum amintirile reveniseră clare în mintea ei: omorâse o broască şi o îngropase sub un muşuroi de furnici, apoi îi dusese scheletul noaptea la râu. Pe atunci, nu avea decât şase ani – de unde găsise atât curaj? Era înnebunită să-i salveze viaţa lui Diablo. Acum

era cuprinsă iar de disperare, însă de data aceasta trebuia să-şi salveze propria viaţă.

Deschise încetişor capacul cutiei. Înăuntru, erau urme de ulei. Magia oaselor. Încet, făcu deasupra semnul crucii. Era puterea diavolului, dar, fără discuţie, era putere. Puterea de a îmblânzi, de a face ca lucrurile să o ia pe făgaşul cel drept.

La puţină vreme după aceasta, plecară spre Vaujours. Jean călărea în faţa trăsurii, cu sabia scoasă din teacă, „pentru siguranţă”. Se îndreptau către locuri necunoscute. În legănarea trăsurii, Françoise şi Marie-Anne adormiră rapid, lăsând-o pe Petite singură cu gândurile ei. Îşi perinda obsesiv prin minte trecutul; numai minciuni, ştia prea bine acum. Ce alesese ea cu adevărat?

Peisajul era monoton, pustiu, purtând încă urmele războiului. Trecură printr-o carieră de piatră şi prin rămăşiţele a ceea ce părea să fi fost cândva o pădure falnică. Pe câmpuri munceau bărbaţi şi femei în zdrenţe, purtându-şi copiii în spinare. Cu toţii se opreau să se uite la trăsura unei ducese care trecea pe lângă ei.

Se opriră la un han prăpădit, ca să adape caii.

— Vizitiul nu prea mai ştie pe ce drum să o ia de aici înainte, spuse Jean, sprijinindu-se de fereastră.

— Am eu o hartă, răspunse Petite, întinzându-i un sul de pergament.

— Dumnezeule! Atât de mare e? se miră Jean, urmând contururile teritorului cu degetul.

— Am ajuns? întrebă Marie-Anne, căscând.

Ceva mai târziu, trăsura lor ieşea dintr-o vale, pătrunzând într-un ţinut cu vegetaţie pipernicită. În faţa lor apăruse o clădire de piatră, profilându-se întunecată pe cerul fără nici un nor. Un tufiş foşnea, în vreme ce animalele sălbatice care-şi găsiseră adăpostul în el goneau speriate din calea vederii.

— Are turnuri, spuse Marie-Anne. La apropierea lor, un uliu îşi luă zborul.

— E un castel, spuse Françoise. Un castel destul de mic, adăugă ea, când clădirea li se înfăţişă mai bine privirilor.

Un castel foarte mic, gândi Petite... şi în ruină.

Muşchiul acoperise rămăşiţele unei scări de piatră. Copacii creşteau printr-o încăpere fără acoperiş şi arcadele sparte fuseseră năpădite de iederă.

— Acum îmi amintesc, spuse Françoise, luând-o pe Marie-Anne în braţe. Vaujours e locul unde sălăşluia doamna în alb, nu-i aşa?

— Da, aşa îmi amintesc şi eu, zise Petite, pe când trăsura se oprea în ceva ce fusese cândva o curte interioară, plină acum de arbuşti. În dreapta, se afla castelul ruinat, iar în stânga, un heleşteu.

— Deci aici trebuie să se fi... şi Françoise doar schiţă cuvântul înecat.

Lui Petite i se părea că aude o femeie cântând.

— Ai auzit?

— Broaştele? întrebă Françoise, încercând să-i pună botinele lui Marie-Anne, care se foia întruna.

Glasul femeii era profund şi dulce, plin de patimă şi de durere. Oare de unde venea? Locul era foarte izolat.

— Mamă, nu putem să rămânem aici, zise Petite, fără să-şi poată desprinde privirea de apa neclintită a heleşteului.

— Dar am făcut atâta drum!

— Poţi să restaurezi castelul, poţi să-l faci frumos, zise Jean, sărind de pe cal şi legând frâul de şa, pentru ca animalul să poată paşte în voie. Turnuleţul ăsta e încă intact, adăugă el, uşurându-se pe zidul de piatră.

— Vrea să plece, Jean, spuse Françoise.

— Ar trebui măcar să aruncăm o privire, zise Jean, în timp ce se încheia la pantaloni.

Jean tocmai îi arăta lui Petite unde ar putea să facă nişte adăugiri, în spatele clădirii, când îşi făcu apariţia şi Françoise, cu un bucheţel de flori în mână.

— Unde e Marie-Anne? strigă Petite.

— Doarme în trăsură, răspunse mama ei.

Dintr-odată, se stârni vântul.

— Mă duc să văd, zise Petite, cuprinsă de o nelinişte de neînţeles, şi, suflecându-şi fustele, fugi înapoi în curte. Uşa trăsurii era deschisă, iar vizitiul dormea pe capră, cu pălăria trasă pe faţă, în timp ce caii păşteau. În trăsură nu

se aflau decât coşurile lor, în care calabalâcul lor de călătorie era aruncat în dezordine. Oare unde era Marie-Anne? Petite căuta cu privirea prin iarba-pisicii, prin sălciile pipernicite, prin apa heleşteului, care se legăna încetişor. Apoi zări ceva care o îngheţă cu totul: o mânuţă ce ieşea la suprafaţa apei.

— Jean! strigă ea şi se aruncă în apă, trasă la fund de cizmele ei de piele care luaseră apă. Sfântă Fecioară! Jean!

Simţi că stă să i se pună un cârcel, ceea ce o făcu să se mişte şi mai repede, reuşind să-şi apuce fiica de încheietură. Marie-Anne era vânătă. Se îndreptă înnebunită înapoi spre mal, ducându-şi fiica în braţe, rugându-se din toate puterile: Sfântă Fecioară, te rog, te implor, te implor!

— Dă-mi-o mie! strigă Jean. O puse pe Marie-Anne pe pietre, apăsându-i pieptul mititel cu mâna. Din gura copilului ţâşni atunci un jet de apă din heleşteu.

— Bravo! zise el, ştergându-i obrăjorii. Să scoatem toată apa.

Marie-Anne se pornise pe plâns.

— O să-şi revină, zise Jean, ridicând-o şi dându-i-o în braţe lui Petite.

— Eşti în siguranţă acum, draga mea, spuse ea, ţinându-şi copila strâns lipită la piept.

Apoi observă că fetiţa ei avea mânuţa încleştată pe ceva şi îi luă obiectul din mână. Lumina strălucea pe cutiuţa de pin.

— E a mea, se smiorcăi Marie-Anne.

Rostind o rugăciune şi un blestem, Petite azvârli cutia în apă, legănându-şi în braţe copilul care plângea, în timp ce cutia pluti o vreme până să se scufunde, dispărând pe veci din faţa ei.

— Ei, ce crezi? întrebă Françoise după ce se întoarseră în trăsură, cu fetiţa adormită iar în poala ei, înfăşurată în pelerina lui Petite.

— Nu ştiu ce să cred, mamă, spuse Petite, cu mâna pe glezna subţirică a lui Marie-Anne.

Numai că trebuia să-i mulţumească Fecioarei. Şi lui Jean. Închise ochii, ca să-şi alunge din minte imaginea mâinii fiicei sale ieşind din apă.

— A spus că a văzut o doamnă în rochie albă şi că de asta s-a trezit, că doamna îi cânta...

— Şi eu am auzit-o, îţi aminteşti?

— Deci trebuie să fi fost fantoma, chiar aşa cum se spune, fantoma doamnei în alb.

— Nu ştiu, mamă.

Petite închise ochii. Glasul acela era îngeresc. Cum se putea?

— Ei bine, eu, una, ştiu sigur un lucru, spuse Françoise cu convingere.

— Ce anume? întrebă Petite după o vreme.

— Eu n-o să mai pun niciodată piciorul aici. Asta e sigur.

— Nici eu, spuse şi Petite, strănutând.

Simţi apoi mâna mamei ei pe a sa.

— Uite ce e, spuse Françoise, fii răbdătoare. Acceptă asta… celălalt interes. Aşa poţi să-l cucereşti din nou. De fapt, cu bărbaţii trebuie să te porţi ca şi cum ar fi nişte copii, chiar şi cu regii.

CAPITOLUL 32

Curtenii se întorseseră cu plăcere la Paris ca să întâmpine noul an, încântaţi de transformarea prin care trecuse oraşul. Luminile care se aprindeau noaptea în oraş îi cuceriseră pe toţi: noaptea se preschimbase în zi! Acum, oraşul devenise mai sigur şi, la câţi lucrători trudeau ca să pietruiască străzile, în curând avea să fie şi mai curat. Cărarea înnoroită care mergea de-a lungul Senei fusese înlocuită de un dig mărginit de copaci, care purta numele de Le Cours, iar oamenii de lume luaseră deja obiceiul să-şi plimbe bijuteriile pe acolo.

Departe de ochii mulţimii, Ludovic închiriase o casă pentru Athénaïs în care să-şi ascundă starea, iar ea dispăru din vedere. Era crucial ca secretul să fie păstrat. La urma

urmelor, Ludovic era regele lor preacreştin. Cu o zi înaintea Paştelui, el merse la spovedanie, îi atinse pe cei bolnavi de scrofuloză şi străbătu drumul crucii atât la Nôtre-Dame, cât şi la Hôtel-Dieu, într-o paradă de credinţă cum nu se mai văzuse la un rege.

În dimineaţa aceea, Petite tremura în confesionalul rece, rugându-se să i se dea un semn, să fie călăuzită. Peste o săptămână, curtea avea să se întoarcă la Saint-Germain. Peste o săptămână, Athénaïs avea să se ridice din patul de lăuză şi să se întoarcă la curte – la Ludovic şi la ea.

Îl auzi pe preot care intrase, tuşind. Prin grijlaj, răsuflarea lui răspândea un iz de usturoi.

— Iartă-mă, părinte, începu ea de îndată ce preotul se aşeză, căci am păcătit. Da. De unde să încep? Au trecut doi ani de la ultima mea confesiune. Acum un an şi jumătate am mai avut un copil.

Iubitul ei Tito.

Preotul ştia asta, fireşte. În urmă cu o lună, Ludovic îşi recunoscuse public fiul.

— Inima mi-e plină de pizmă împotriva unei femei pe care am iubit-o cândva ca pe o soră. Apoi, Petite făcu o pauză, căci nu prea ştia cât putea să dezvăluie. Pentru că acum „iubitul” meu o iubeşte şi pe ea.

— Ah, spuse preotul.

El cunoştea codul, ştia că ea vorbeşte despre rege, dar menţionarea „celeilalte” îl luase, fără îndoială, prin surprindere.

— Sănătatea mea mă împiedică adesea să am raporturi intime, continuă Petite, care nu se simţea în largul ei că vorbeşte despre asemenea lucruri în faţa unui preot. Într-o zi, era în stare să meargă ore întregi, iar în următoarea nu putea să facă nici măcar un pas. În ultima vreme, complicaţiile se ţineau lanţ: sângerările lunare îi deveniseră neregulate şi un picior o durea tare rău. Când era foarte cald, îi era greu să citească. Uneori, nu întotdeauna, nu reuşea să mânuiască acul de brodat.

— Şi nici chiar aşa nu pot să iert.

— Cu siguranţă, nu este un lucru uşor de făcut, zise preotul foindu-se pe scaunul care scârţâia.

— Mă simt pierdută, părinte, zise Petite apăsându-şi fruntea cu pumnii încleştaţi.

— Lasă ca iubirea să-ţi îndrume paşii.

— Chiar dacă acţiunile mele vor duce în iad?

Atât pe ea, cât şi pe Ludovic?

— Persoana de care vorbeşti a fost unsă de Dumnezeu, spuse preotul încetişor, ca şi cum ar fi reflectat şi el la asta. Dându-i alinare, nu păcătuieşti. Am mai vorbit şi altă dată despre asta.

— Da, părinte.

— Prin urmare, acelaşi principiu se aplică şi în faptul că îl laşi să-şi găsească alinarea, încheie el.

Petite îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un suspin.

— Copila mea, aceasta e împărăţia Domnului. Tu trebuie să fii precum cerşetorul orb ce şade într-un colţ. Iubirea este toiagul tău – las-o să te conducă. Domnul îţi va umple cupa sau nu. Nu ţi-e ţie hărăzit să înţelegi, ci doar să fii plină de credinţă. Nu ai înţeles adevărata natură a chinurilor tale, atât cele sufleteşti, cât şi cele trupeşti. Ele sunt un dar de la Dumnezeu. Bucură-te şi înalţă mulţumiri!

— Va trebui să ne purtăm cu ea ca şi cu o rudă, o informă Petite pe Clorine, explicându-i noile aranjamente. Încăperile de la Saint-Germain-en-Laye, proaspăt renovate, încă mai miroseau a zugrăveală. Apartamentul cel mare fusese împărţit în două apartamente: unul pentru Athénaïs, iar celălalt pentru Petite, unite printr-o uşă secretă. În felul acesta, de fiecare dată când Ludovic o vizita pe Athénaïs, intra şi ieşea de la ea prin încăperile lui Petite. Curtenii aveau să creadă că e cu Petite, favorita oficială. În felul acesta, nu aveau să existe bănuieli.

— Uneori, Maiestatea Sa va rămâne aici cu mine, iar alteori va merge dincolo, spuse Petite, străduindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Clorine se uita încruntată la uşa vopsită în verde.

Petite îi aruncă o privire:

— Mă aştept să te porţi cu eleganţă în privinţa asta.

Era un aranjament diavolesc, dar se învoise cu asta – da, se învoise să fie „paravanul” lui Ludovic şi al lui Athénaïs. Sigur că existau motive – opinia publică, soţul cel violent, nevoile lui Ludovic –, însă motivele nu-i aduceau nici o alinare în bezna nopţii. Se consola singură cu gândul că

Ludovic o iubea cu adevărat pe ea, că bărbatul care o vizita pe Athénaïs nu era cu adevărat Ludovic, ci celălalt: regele.

— Maiestatea Sa nu trebuie să aibă parte decât de linişte şi pace atunci când vine în vizită.

El îşi făcu apariţia la ea chiar în acea dimineaţă, după slujbă, şi luă loc în salonul lui Petite, ca să bea un pahar de vin fiert. Nu-şi găsea însă liniştea. Lăsă jos paharul şi se duse la fereastră, aruncând o privire în curte, după care se întoarse, trecând în revistă reparaţiile care se făcuseră.

— Au lucrat bine, zise el, luând în mână o vază de marmură şi examinând-o cu atenţie, să vadă dacă are vreun cusur.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Petite.

— O să fie potrivit?

Ea nu-şi dădea seama la ce se referea el, de fapt.

— E încântător.

— Iubirea mea, vreau... zise el, punând vasul la locul lui, cu atenţie. Speranţa mea e ca tu şi marchiza să fiţi fericite aici împreună, continuă, dregându-şi glasul. Aş fi foarte mulţumit dacă... dacă aţi fi din nou prietene.

Ceaşca lui Petite zăngăni când o puse jos. Se părea că era copleşită cu tot mai multe cereri.

— Ştii, fireşte, că ar da de bănuit dacă între voi ar părea că există vreo duşmănie, dacă tu nu ai mai petrece timpul adesea cu marchiza, aşa cum aţi făcut înainte.

Şi, zicând asta, el îşi drese din nou glasul, vizibil neliniştit.

— Înţeleg.

— Ştiam eu că o s-o faci, spuse el, aruncând o privire la ceasornicul cu pendul.

— Totul... a mers bine?

Petite nu prea ştia despre naştere decât ceea ce aflase de la Clorine, care era prietenă cu una dintre cameristele lui Athénaïs.

— A trecut prin chinurile obişnuite, zise Ludovic, ridicându-şi cupa, iar în această mişcare, diamantul pe care îl purta pe deget începu să strălucească. Au fost gemeni, un băiat şi o fată, dar băiatul s-a născut mort.

— Îmi pare tare rău, zise Petite, care ştia prea bine ce îngrozitor era acest lucru. Iar fata e...?

— Sănătoasă, după cât se pare. E la Paris, la o doică. Totul s-a petrecut în cea mai mare taină, fireşte, zise Ludovic, ridicând din umeri. E mare minune că ştiu şi eu.

— Şi mama? se interesă Petite (cu amabilitate, cu amabilitate).

Ludovic se uită din nou la ceas.

— Ar trebui să mă duc la ea, ca să văd.

Athénaïs îşi făcu apariţia pe neaşteptate la recepţia pe care o dădea Petite în serile de sâmbătă. În ochi i se citea oboseala.

— Cum te descurci? o întrebă Petite, uluită ea însăşi de simpatia pe care o simţea.

— Cu greu, răspunse Athénaïs, intrând în salon.

— Ei, uite-o pe zeiţa noastră, exclamă ducesa de Nemours, întâmpinând-o. Unde aţi dispărut, doamnă marchiză? În lipsa dumneavoastră, a fost o plictiseală îngrozitoare aici.

Petite aprindea lumânările, în aşteptarea vizitelor lui Ludovic. Voia să se asigure că timpul pe care îl petreceau împreună era cât mai plăcut. Închiriase patru dintre instrumentiştii protejaţi de domnul de Lully, ca să cânte din altă cameră, şi făcuse în aşa fel încât cei doi copii ai lor să se afle şi ei acolo (pentru scurt timp).

— Când îl vezi pe Maiestatea Sa, faci o reverenţă, o învăţă Petite pe fetiţa ei, în timp ce-i aranja buclele. Marie-Anne nu avea decât doi ani şi jumătate, dar era plină de viaţă, fiind, în privinţa asta, bucăţică ruptă din tatăl ei. Cu ochii negri şi migdalaţi, era un copil irezistibil.

— Au! se trase fetiţa înapoi. Nu, mami!

— Nu, te rog, o corectă Petite. Şi dacă regele te ia în braţe, să-l săruţi neapărat pe obraz.

— E înţepător, zise Marie-Anne.

— Să-i povestesc Maiestăţii Sale cât de cuminte ai fost?

Petite îşi făcuse o datorie din a-l desfăta pe rege cu povestioare despre inteligenţa copiilor lor, arătând cât de mult semănau cu tatăl lor.

— Spune-i că desenez monştri, zise Marie-Anne, scoţându-şi o panglică din păr.

— Domnişoară, arată-mi cum faci reverenţa.

Marie-Anne scutură însă din cap cu mare însufleţire.

— Te rog, faci o reverenţă aşa de drăguţă!

Copila îşi luă atunci poziţia, ridicându-şi rochia. Se uita cu o privire solemnă la pantofiorii ei albaştri de satin.

— Îndoaie-ţi puţin genunchii, îi ceru Petite, ascunzându-şi zâmbetul. Copila putea să înmoaie până şi o inimă de piatră.

— Gata, l-am adus, e curat, anunţă Clorine, care intra încetişor, ţinându-l pe Tito de mânuţă. Avem o surpriză pentru tine.

— Merge?

— O să vedem, zise Clorine, trăgându-şi uşor degetele din mâna băieţelului, care făcu trei paşi, clătinându-se pe picioruşe.

Petite bătu din palme.

— Ura! exclamă Marie-Anne, sărind ca o broscuţă. Ura! Ura! Ura!

Petite îl prinse pe băieţel înainte să cadă. De fapt, fusese îngrijorată ca nu cumva să nu fie în stare să meargă. Era un copil mititel şi oarecum temător – nu un mic războinic zdravăn, cum fusese Charles, nici dolofan şi placid,

precum Philou –, dar hotărât în felul său. Avea ochii lui Ludovic.

— Bucătăreasa v-a pregătit ceva bun, îi anunţă Petite.

— Biscuiţi de călugăriţă? întrebă Marie-Anne, ridicându-şi plină de speranţă privirea spre ea, cu degeţelele în gură. Mireasma lor divină umplea deja încăperea.

— Ah, a venit, zise Petite, care auzise mişcare şi zgomot de paşi la uşă. O să sun ca să-i aduci înăuntru, îi spuse lui Clorine, dându-i băieţelul în braţe.

— Ce miroase aşa de bine aici? se interesă Ludovic, intrând şi lăsându-şi spada într-un colţ ca s-o îmbrăţişeze. Apoi se aşeză oftând într-un jilţ, punându-şi picioarele pe un scaun.

— Ce zici şi de un pahar de rosa solis? îl întrebă Petite, oferindu-i platoul cu biscuiţi. Şi poate vrei să-i vezi şi pe copii, înainte să se întoarcă la familia Colbert.

Spunând asta, o sună pe Clorine.

Chipul lui Ludovic se lumină când camerista îşi făcu apariţia împreună cu Marie-Anne şi cu Tito.

— Am făcut un monstru, îl anunţă pe dată Marie-Anne.

— Domnişoară, arată-i Maiestăţii Sale reverenţa ta drăguţă, îi şopti Petite.

Muşcându-şi buza, fetiţa îşi aranjă picioruşele şi-şi ridică fusta.

— Genunchii, uită-te în jos, îi aminti Petite, fără folos însă.

Cu un zâmbet larg, Ludovic îşi lăsă jos paharul şi-şi deschise braţele, iar fetiţa se repezi în braţele lui.

— Ai ceva să-mi arăţi, domnişoară Marie-Anne? o întrebă el, luând-o în braţe.

Ea îşi lipi buzele de obrazul lui şi chicoti:

— Înţeapă.

Ludovic zâmbi, uitându-se la Petite.

— Şi Tito vrea să-ţi arate ceva, spuse ea.

Băieţelul făcu doi paşi, urmat îndeaproape de Clorine.

— Nu ştiam că a început să meargă, zise Ludovic, aplaudând.

Petite îi făcu un semn din cap lui Clorine.

— Acum, sărutările de rămas-bun.

Scurte... şi dulci.

— Doamna Colbert îi aşteaptă, explică ea, umplându-i iar paharul lui Ludovic.

Se credea că întăritorul acesta, auriu şi aromat, era bun pentru înflăcărarea pasiunii.

— Îmi pare rău, iubirea mea, dar trebuie să plec, zise Ludovic, luând o înghiţitură, după care puse la loc paharul pe masa de lângă el, având grijă să aşeze dedesubt un şerveţel de dantelă. Sunt aşteptat.

— Înţeleg, zise Petite, cu un fier încins în inimă.

— Cred că îţi ia cineva lucrurile, o anunţă Clorine pe Petite după câteva săptămâni. Alaltăieri ţi-a dispărut reţeaua de păr cu paiete, iar în dimineaţa asta, nu mai dau de praful tău de dinţi.

Ştia că nu era cineva din personal, căci le pusese la încercare cinstea oferindu-le bani.

— Şi sincer, cred că e... şi Clorine făcu un semn din cap sprea uşa cea verde.

— De ce ar vrea doamna marchiză să-mi ia praful de dinţi... sau o plasă de păr? o întrebă Petite. Ea nu poartă niciodată aşa ceva.

— Nu ţi se pare că e ciudat că lucrurile dispar după ce vine ea pe aici? Pun rămăşag pe două monede că le-a ascuns în dulăpiorul ei secret.

— Dacă tu ai aflat despre el, Clorine, înseamnă că nu e chiar atât de secret.

În scurtă vreme, Athénaïs rămase din nou grea – „îndopată”, cum anunţă Clorine plină de dezgust.

— Şi nu vorbim despre fazani.

De data aceasta, Ludovic nu-i spusese lui Petite. Cu ea stătea de vorbă despre Marie-Anne şi despre Tito, despre Delfin, despre vânători, cai şi câini. Apoi, cu un oftat pe care ajunsese să-l cunoască prea bine, spunea:

— Mă duc să-i fac o vizită marchizei.

În curând, începu să se audă zgomotul porţelanului spart.

Ca să-şi recapete liniştea, Ludovic se întoarse la Petite. Chiar şi când făceau dragoste, era „linişte” acum. Petite însă voia mai mult. Poruncise să i se facă o rochie provocatoare din mătasea cea mai fină şi un evantai cu pene de struţ roşii ca sângele, iar buclele lungi şi le împodobise cu perle şi panglici.

O trimise apoi pe Clorine la Paris cu o listă de cumpărături: brocarturi de Veneţia, ciorapi pictaţi de mână şi – se înroşise când făcuse cererea asta – o anumită carte (interzisă).

— Bine că nu mi-au căutat prin lucruri la poartă, exclamă Clorine la întoarcere, cu coşul de paie plin. După cartea aia!

— Nu ştiam că ştii să citeşti în latină, zise Petite abătută.

— Nu e în latină, o contrazise Clorine, fluturându-i L’École des Filles prin faţă. Dar sunt în ea cuvinte pe care sunt fericită să afirm că nu le cunosc.

— Credeam că e un manual, minţi Petite, luându-i-o din mână.

— Şi încă ce manual! făcu Clorine, dându-şi ochii peste cap şi pufnind zgomotos.

Sceptru, bastonul iubirii, instrumentul cu care te uşurezi. Boaşe, buci. Cu obrajii în flăcări, Petite evita privirea

Fecioarei în vreme ce citea. Păsărică, muguraşul plăcerii. Extaz binecuvântat.

Ludovic începuse să o viziteze cu regularitate pe Petite. Uneori, neglija chiar să mai treacă de uşa cea verde.

— Doamnă, e a doua lună când nu-ţi vine sângerarea, observă Clorine, care studia jurnalul în care ţinea socotelile cheltuielilor casei, dar nota şi lucruri referitoare la sănătatea stăpânei sale, la menstruaţie şi la starea intestinelor acesteia.

— Ştiu, răspunse Petite zâmbind. De data aceasta nu mai avusese greţuri, iar sănătatea îi era din nou înfloritoare, se bucura din plin de sarcina ei.

Clorine se încruntă:

— Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să se întâmple când o să afle ea.

Petite fu trezită brusc dintr-un somn profund. I se păru că aude un ţipăt – nu nechezatul vreunui cal, cum se auzea adesea noaptea, ci ţipătul unei femei. O uşă se trântise. Părea foarte aproape.

— Clorine? strigă Petite, dând la o parte neliniştită draperiile patului.

Pe podeaua din lemn masiv auzea zgomotul făcut de nişte paşi grei. Oare ce se petrecea? Singura lumânare aprinsă, fixată în suportul din corn de taur, arunca o lumină mult prea slabă.

Tocmai aprindea o altă lumânare, când Athénaïs năvăli din celălalt apartament, cu mâna ridicată, urmată de Ludovic.

— O s-o omor, şuiera ea, agitând un cuţit.

Ludovic reuşi să-i prindă mâna, iar cuţitul căzu cu zgomot.

— Şi pe tine, om nemernic ce eşti! zbiera Athénaïs, încercând să se elibereze. Gunoi! Porc împuţit! suspina ea, cuibărită acum în braţele puternice ale lui Ludovic. Ticălosule!

— Taci, taci, murmura Ludovic, ca şi cum ar fi vrut să liniştească un copil.

În uşă apăruseră două cameriste şi un valet, părând o adunare de fantome în cămăşi de noapte şi cu scufiile pe cap.

— Ieşiţi, le porunci Ludovic, iar ei dispărură pe dată. Apoi, el se uită epuizat şi uşurat la Petite şi o scoase pe Athénaïs din cameră.

— Domnişoară?

Clorine îşi făcuse apariţia, cu o lumânare în mână.

— Athénaïs tocmai a încercat să mă ucidă, spuse Petite, tremurând, ridicând de jos cuţitul cu mânerul mâncat de rugină. Lama dublă era neascuţită, însă tot putea să rănească pe cineva.

— La naiba! În timp ce dormeam?

— Chiar acum, spuse Petite, pradă şocului. Apoi puse cuţitul pe masa de lângă pat şi se cuibări sub cuverturi.

— În noaptea asta o să dorm aici, zise Clorine, trăgând perdelele patului.

— Da, şopti Petite, simţind cum copilul se mişcă în ea.

Către sfârşitul dimineţii, se întoarse şi Ludovic. Arăta de parcă n-ar fi dormit prea mult.

— Acum e liniştită, îi spuse lui Petite, plimbându-se prin faţa şemineului în care ardea un foc zdravăn. Blucher i-a dat apă de verbină şi i-a ordonat să rămână la pat.

Petite cunoştea prea bine verbina, căci, pe vremuri, o culegea împreună cu tatăl ei de pe câmpii, în arşiţa verii. El folosise verbina pentru multe boli – dropică, gută, viermi – dar niciodată împotriva pornirilor ucigaşe.

— Vrea să te vadă, zise Ludovic, sprijinindu-se de policioara şemineului, cu braţele încrucişate la piept.

Petite îl privea fără să-i vină să creadă.

— Ludovic, a încercat să mă ucidă.

— Nu te-ar fi rănit. Nu cu adevărat.

Petite îşi întoarse privirea, sufocată. Văzuse furia din ochii lui Athénaïs, îi văzuse cuţitul din mână.

— Ştii şi tu cum e când eşti... şi Ludovic îşi duse mâinile în faţă, ca să arate un pântece umflat. Ar fi trebuit să-i spun de dimineaţă. Noaptea e mai agitată.

Petite zâmbi batjocoritor.

— Ludovic, eu nu...

— Louise, nu-ţi cer asta cu inima uşoară, spuse el, cu nerăbdare în glas. E în primejdie să piardă copilul. Du-te doar la ea! N-o să-ţi ia decât câteva minute, asta e tot ce-ţi cer.

Uşa cea verde se închise în spatele lui Petite. Camera lui Athénaïs semăna mult cu a ei, dar nu şi ca decor, care era într-un opulent stil oriental. La apariţia unei cameriste, o pisică fugi sub o masă.

— Marchiza vă aşteaptă, îi spuse camerista, gonind mâţa, apoi o luă înainte, conducând-o prin câteva cămăruţe micuţe până la un dormitor în care Athénaïs stătea în pat, sprijinită de pernele roşii de mătase, cu o măsuţă de pat pe genunchi. Un papagal verde micuţ stătea cocoţat pe tăblia sculptată din spatele ei, legat de piciorul patului cu un lanţ terminat la piciorul lui cu un inel de aur. Totul era roşu – draperiile patului, covorul, căpătâiul patului. Până şi candelabrul de cristal era drapat într-un voal stacojiu.

— Ai venit, spuse Athénaïs, ştergându-se la buze cu o batistă brodată. Nu ştiu ce m-a apucat, continuă ea, făcând o strâmbătură. Poţi să mă ierţi? Nesuferitul ăla de Blucher insistă să stau în pat cel puţin o săptămână, până când mi se reechilibrează umorile. Zice că sunt dominată acum de umoarea uscată, care mă face să risc să cad în melancolie, râse ea.

Papagalul deschise ochii şi o aţinti cu privirea pe Petite, plimbându-se încolo şi-ncoace pe gheruţe, iar ea îşi pipăi medalionul.

— Ia loc! N-o să te muşc, zâmbi Athénaïs plină de tristeţe.

Petite se aşeză pe un scaun.

— Nu pot să stau mult.

Athénaïs întinse mâna şi luă un bol cu dulciuri care se afla pe un dulăpior negru, emailat.

— Încearcă una dintre astea! Cele albastre sunt delicioase, sunt cu mentă, o îmbie ea, băgând una în gură. Îmi albăstreşte limba? întrebă, scoţând limba ca să-i fie examinată.

Petite dădu din cap, fără urmă de zâmbet pe faţă. Luă şi ea o acadea din bol şi începu să o sugă.

— Eşti furioasă.

— Ai venit la mine cu un cuţit în mână, zise Petite.

— Te rog, nu fi aşa, se rugă Athénaïs, întinzându-i mâna, însă Petite se dădu înapoi. Te iubesc. Îmi pare rău cu adevărat, continuă, înghiţindu-şi lacrimile. Aranjamentul acesta nu e uşor pentru nici una dintre noi. Ai zice că are un afurisit de harem, un harem cu două femei.

Şi amândouă suntem însărcinate, continuă Petite în gând, ca iepele unui armăsar.

— Şi cu regina suntem trei, încheie Athénaïs veselă, ridicându-şi paharul.

— Nu mă simt bine, spuse Petite, ridicându-se brusc.

De îndată ce se întoarse în apartamentul ei, Petite căzu la pat. Când ajunse şi Blucher, era evident că pierde sarcina. Peste şase ore şi un sfert, chinurile luaseră sfârşit.

— Să-l informez pe rege, domnişoară de la Vallière?

Petite dădu din cap, plângând. Îşi dorise acest copil.

În a treia zi, Petite fu cuprinsă de febră. În a patra, începu să delireze; lucrurile îşi pierdeau contururile, iar din străfundurile lumii se năpusteau spre ea demoni ce-şi fluturau cozile de şarpe, aţintind-o cu ochi de foc.

Doamne, nu mă pedepsi!

Clorine, care se ruga cu glas tare, îi punea lui Petite comprese reci pe frunte, la subraţe, între picioare.

— Se mai întâmplă, Maiestate, îi explică Blucher lui Ludovic. Dacă fructul este scos înainte să fie copt, totul se tulbură.

— E în primejdie? întrebă Ludovic, cu spaimă în glas.

— Da, Maiestate.

Ludovi îşi chemă atunci doctorul, care, la rândul lui, mai chemă doi confraţi – bărbaţi cu o mină gravă, înveşmântaţi în robe negre şi purtând pălării ţuguiate. Stăteau cu toţii în jurul patului lui Petite, încruntându-se. Se înţeleseseră doar asupra unui singur lucru: era pe moarte.

Doamne, păcatele-mi sunt mai mari decât pot duce, m-am prăbuşit, sunt una cu pământul, puterile mă părăsesc...

— E timpul să chemăm un preot, Maiestate, îl informă Blucher pe Ludovic.

Ajută-mă, Doamne...

În curând, Petite se văzu înconjurată de bărbaţi în straie negre – de o parte a patului se aflau preoţii, iar de cealaltă, doctorii. Încăperea mirosea a tămâie şi răsuna de cântări monotone.

— Îmi pare rău, Maiestate, îi spuse Blucher lui Ludovic, în timp ce doctorii ieşeau, făcând plecăciuni după plecăciuni. Nu mai putem face nimic.

În glasul lui se citeau tristeţea şi resemnarea.

Doamne, nu mă uita!

Ludovic se întoarse lângă Petite, ducându-i mâna la buze.

— Trebuie să plec, îi spuse.

Petite se uita în ochii lui blânzi, căprui. Te-am iubit. Cândva.

El îşi lăsă capul pe pântecele ei, zguduit de plâns, iar ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Du-te, îi şopti, cu gura uscată, cu buzele crăpate şi umflate.

Un rege nu trebuia să fie de faţă când moartea era în apropiere, când se ştia că diavolul bântuia prin preajmă.

Petite îşi privea trupul de undeva, de sus. Zăcea pe canapea, cu gura deschisă; şi ochii îi erau deschişi, dar fără să vadă nimic. Era în cămaşa ei cea veche, cea tocită, care avea la gât dantelele făcute de mătuşa ei Angélique. Unul dintre picioare, cel stâng, cel ologit, îi era descoperit. Clorine stătea în genunchi lângă pat, zguduită de suspine.

Am murit, se gândi Petite mirată. Se simţea transparentă, ca un cristal strălucitor. Cuprinsese cu privirea încăperea, văzând candelabrul prăfuit, cărţile ei iubite, statuia Fecioarei pe scăunelul de rugăciune.

Apoi, ca şi cum ar fi fost iar cuprinsă de delirul febrei, văzu cum zidurile se dau la o parte şi, în spatele lor, îşi văzu tatăl îndreptându-se spre ea, ţinându-l de frâu pe Diablo, pe o pajişte înflorită. Era îmbrăcat în vesta lui pătată de piele.

— Încă n-a venit vremea, micuţo, îi spuse el, după care se întoarse şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 33

Petite se plimba pe pajişte, urmând o potecă şerpuită. Se opri o vreme, bucurându-se de bâzâitul greierilor şi de zumzetul albinelor, de cântecul unei păsări singuratice. Peste ierburile înalte zburau roiuri de fluturi, purtaţi de vântul călduţ.

Ea scruta cu privirea dealurile din depărtare, curbura soarelui. Trecuse multă vreme de când venise aici, la adăpost de agitaţia curţii, la adăpost de sunetul ciocanelor

pe piatră, de praful care se învârtejea peste tot, de armata de muncitori care aruncau blesteme, împingând roabe, de scrâşnetul roţilor de la căruţe. La adăpost de monumentul de piatră în care se preschimba Versailles. În care se preschimbase.

De crengile unui măr singuratic atârnau perdele de muşchi cenuşiu; pomul avea un trunchi noduros, iar o ramură mai joasă se rupsese şi ajungea până la pământ. Îşi amintea de acest arbore bătrân, îşi amintea cum se ridicase pe vârfuri, ca să-i culeagă fructele. Îşi amintea cum muşcase din pulpa lui proaspătă, dulce-acrişoară. Cu multă vreme în urmă. Îşi amintea cum îi întinsese un măr lui Ludovic, iar el râsese, cu sucul scurgându-i-se pe bărbie. Îşi amintea patima cu care se îmbrăţişaseră.

Oare patima îi rosese pe dinăuntru? se întreba ea, croindu-şi drum prin iarba înaltă. Îl rosese pe el? Oare patima îl târâse pe Ludovic pe tărâmurile dorinţelor de nepotolit, stăpânite de diavol?

Se părea că pe sub pom se cuibărise un cerb – sau poate un unicorn, se gândi ea, deşi aceştia erau tare rari. Merele încă nu erau coapte. Culese unul, tivit cu trandafiriu, dar era prea acru ca să poată fi mâncat. Îşi amintea cum îşi adăpaseră caii într-un pârâu din apropiere şi apoi zări cărarea ce se afunda în pădure. Ajunsă la umbră şi la răcoare, auzi susurul apei şi în nări îi veni parfumul mentei sălbatice, care creştea adesea pe malurile acoperite de muşchi. Urmă cărarea, printre ferigi, până la un pârâu peste care se lăsaseră ramurile copacilor şi pe malurile căruia creşteau dreţe trandafirii. Acolo se lăsă pe vine, bând însetată, după care îşi afundă faţa în apa limpede.

Dus la râu.

Se aşeză apoi şi îşi şterse faţa cu fusta, observând urme de cai în noroi – cai sălbatici, după cât se părea, căci nu erau potcoviţi. Şi, fireşte, urme de iepuri, de cerbi. Un paradis pentru vânători, aşa îl numise ea. Paradisul nostru, spusese el.

Dar paradisul nu mai exista. Acolo unde se întinsese pădurea, copacii erau acum preschimbaţi în cutii. Acolo unde pâraiele şerpuiseră susurând peste stânci, fântânile îşi trimiteau acum săgeţile de apă în sus.

Petite se ridică, împăcată, urmând cărarea înapoi până pe pajiştea scăldată în lumina soarelui. Apoi o luă către răsărit, ajungând pe un făgaş prăfuit de căruţe. Pe un heleşteu măcăiau câteva raţe. În apropiere, păşteau vaci, afundate până la genunchi în flori. În zarea înceţoşată, văzu că se apropie cineva.

Petite se aşeză între păpădii, uitându-se pe sub borurile pălăriei de paie la călăreţul ce se apropia. Era un bărbat cu pielea neagră, înveşmântat în straie albastre.

— Azeem? îl strigă ea pe îmblânzitorul de cai, ridicându-se în picioare.

El se opri în faţa ei şi făcu o plecăciune.

— Nu e nimic legat de copiii Domniei Voastre, se grăbi el s-o asigure, căci îi observase neliniştea din priviri. E altceva.

Îmbătrânise, dar pielea îi rămăsese tot netedă, lipsită de zbârcituri. Trupul său, deşi era tot zvelt, câştigase în greutate. Îşi pierduse unul dintre dinţii albi ca oasele de balenă. Îşi lăsase o barbă lungă şi cârlionţată, pe care o ţinea de capăt când vorbea, amintindu-i lui Petite de felul

în care erau ţinute cozile cailor oblojiţi, ca să-i împiedice să se răstoarne.

— Aţi făcut atâta drum, spuse ea. Ludovic era la băi, lângă Encausse, aşa că sigur nu era nici ceva legat de el.

— Trebuie să vedeţi ceva, spuse el pe un ton grav.

Petite auzi nechezatul calului în timp ce se apropiau de grajdurile regale. Mânjii de un an, care erau ţinuţi pe un câmp mai îndepărtat, se năpusteau în galop, într-un nor de praf. Într-un padoc, iepele sforăiau, adunându-şi mânjii între ele. Un mânz care încă nu se ţinea prea bine pe picioarele subţiri se prăbuşi. Căruţa în care erau transportaţi caii era în partea lui, în padocul armăsarilor. Un câine urla lângă poartă, încercând să se ridice în picioare.

Porţile cele mari ale grajdului erau date de perete. Petite auzi iar ţipătul, urmat de sunetul lemnului crăpat şi de strigătele oamenilor. Simţea prin ziduri tropăitul copitelor calului.

Azeem îi făcu semn cu mâna să se dea înapoi, să rămână în spatele lui.

Înăuntru, locul părea ieşit din iad. Caii din boxe fornăiau, cu gurile deschise, cu gâturile ţepene de spaimă, cu urechile ciulite şi mişcându-se încoace şi-ncolo. Lângă un perete, doi grăjdari se îngrijeau de un bărbat întins pe podeaua de piatră. Era plin de sânge pe faţă, iar nasul i se strâmbase. În capătul îndepărtat, oamenii ţipau, ferindu-se de loviturile pe care le dădea un cal cu copitele, în vreme ce încercau să treacă o bârnă groasă printre bare.

Capul unui cal alb îşi făcu apariţia şi se repezi, cu dinţi rânjiţi.

Petite se apropie, pierită. Calul avea un gât gros, de armăsar. Era o privelişte impresionantă, aşa cum se mişca, dovedind o agilitate fără seamăn, muşcând şi lovind furios cu copitele.

— El e, nu-i aşa? zise Azeem.

Petite dădu din cap.

— A fost prins în pustietate, spuse îmblânzitorul, în apropiere de Chaillot. Acum însă nu ne putem apropia de el.

— Daţi-mi o muschetă, porunci un bărbat.

Era stăpânul calului. Petite făcu un pas înainte, cu gura uscată, dar Azeem o prinse de braţ.

— Vreau doar să mă uit, spuse ea.

Rămase în poartă, uitându-se printre barele de fier. Calul se ascunsese în umbră, tropăind pe scânduri. Avea cicatrice la piept, deasupra copitei de la piciorul stâng din faţă şi la nas. Arăta ca un războinic bătrân, unicul supravieţuitor dintr-o mie de războaie.

— Preaiubitule, şopti ea.

El ciuli urechile, apoi fornăi, dându-şi capul pe spate.

Încă era o făptură frumoasă şi înspăimântătoare, se gândea Petite, uluită de frumuseţea lui sălbatică.

— Trebuie să mă miroasă, zise ea, întorcându-se spre Azeem.

— Nu puteţi să mergeţi acolo, protestă el alarmat.

Trebuie, gândi Petite.

— Împuşcă-l, îi porunci stăpânul calului omului care se ocupa de vite.

Un puştan în zdrenţe stătea în spatele lui, cărând un colac de frânghie de cânepă.

Înainte ca bărbatul să-şi încarce arma, înainte ca Azeem s-o poată opri, Petite deschise poarta şi păşi în boxă.

Armăsarul stătea la pândă în umbre, cu picioarele desfăcute, cu capul plecat şi urechile trase pe spate. Avea pieptul ud de sudoare şi de sânge. O privea pe Petite cu ochii înnebuniţi.

Ea făcu un pas spre el, însă calul se cabră, avertizând-o: Nu te apropia, că o să te ucid.

Ea îşi lăsă capul în jos. El era încolţit, aşa că nu trebuia să-l ameninţe. Se ghemui lângă peretele boxei.

— Nec cesso, nec erro, şopti. Nu mă domolesc, nu mă rătăcesc.

Diablo n-o atacă – iar asta era un fel de victorie –, însă era o creatură sălbatică, mai sălbatică decât fusese vreodată înainte. Nu voia să o lase să se apropie, ameninţând să o lovească dacă îndrăznea să facă vreun pas spre el.

În zilele ce urmară, Petite îşi petrecu ceasuri întregi într-un colţ al boxei lui, ademenindu-l cu iarbă proaspătă, cu grăunţe sau cu fructe. Încerca să-i provoace curiozitatea făcându-se ghem în praful amestecat cu bălegar şi stând aşa, nemişcată, aproape fără să respire. În ultima zi din iunie, încercă altceva, nechezând uşor, fornăind, încercând să-i vorbească pe limba lui. Însă armăsarul se întoarse, cu urechile trase pe spate.

Apoi, descurajată, se întoarse în apartamentul ei de la castel, pe care îl împărţea cu Athénaïs. Răbdarea este tovarăşa înţelepciunii, îi spusese adesea tatăl ei, citându-l pe Sfântul Augustin. Diablo era încăpăţânat, dar şi ea era la fel de încăpăţânată.

— Ai un vizitator, o anunţă Clorine când Petite intră în cameră.

Camerista stătea aplecată lângă cei doi copii, legându-le şireturile de la pantofi.

— Doamna Colbert nu a venit în după-amiaza asta ca să-i ia pe Tito şi pe Marie-Anne, aşa că m-am gândit să-i iau cu mine la canal.

— E tare frumos afară, zise Petite. Din partea cealaltă, auzea papagalul lui Athénaïs. Ca şi la Saint-Germain-en-Laye, la Fontainebleau şi acum chiar şi la Paris, aveau apartamente alăturate, unite printr-o uşă. Haremul regelui. Seraiul lui. Bordelul lui particular.

— O să mergem să ne plimbăm cu barca, anunţă Marie-Anne, ţinând în braţe o jucărie complicată de lemn pe care le-o dăduse Ludovic celor doi copii.

— Şi o să ne căţărăm pe stânci, zise şi Tito, dându-se jos de pe bancă şi repezindu-se la Petite ca să-l îmbrăţişeze, lăsând-o să-l sărute. Miroşi frumos, mami, zise el, miroşi a cai.

— E un preot aici, şopti Marie-Anne. I-am spus că poate să stea jos, dar nu în jilţul lui tata.

— Îţi aminteşti de abatele Patin? spuse Clorine, legându-le bonetele copiilor.

— Tutorele meu de la Blois? întrebă Petite, scuturând fânul şi aşchiile de lemn care păreau să reuşească mereu să i se strecoare în jupoane. Tunătorul?

— C'est moi, spuse abatele Patin, ridicându-se când Petite intră în cameră. Purta o tunică din lână aspră, cu glugă, peste un fel de sutană, iar părul albit îi era acoperit de o tichie de pânză.

— Ce surpriză minunată! exclamă Petite. Nu v-aş fi recunoscut. Arătaţi ca un călugăr.

— Chiar sunt călugăr, zise el, râzând cu voioşie.

— Vă rog, luaţi loc!

Salonaşul era singura încăpere care nu avea un perete comun cu Athénaïs, prin urmare, era camera preferată a lui Petite, care îşi burduşise pereţii cu cărţi.

— Nu se poate. Sunteţi ducesă.

— Domnule abate, vă rog! În faţa lui Dumnezeu, cu toţii suntem egali. Nu era asta una dintre învăţăturile pe care

ni le dădeaţi? Dacă ar trebui cineva să stea în picioare, în semn de respect, atunci eu aş fi aceea. Vă rog, aşezaţi-vă şi spuneţi-mi cum de aţi trecut prin schimbarea asta.

El refuză jilţul, trăgându-şi un scaun din lemn de cireş, pe care îl încălecă invers, sprijinindu-şi bărbia în palme.

— Am moştenit o mănăstire în ruine în Soligny-la-Tappe.

— La nord de Paris?

— La depărtare de o zi. Din clipa aceea, m-am apucat să o refac şi, în procesul acesta, se pare că mi-am reparat şi sufletul. În urmă cu trei ani, am devenit călugăr cistercian.

— Acesta nu e un ordin jurat tăcerii?

— Vreţi cumva să sugeraţi că eu aş fi un vorbăreţ? zise el zâmbind poznaş.

Era un bărbat înalt, iar rasa cafenie îi era cam scurtă, lăsându-i la vedere cizmele prăfuite şi pintenii.

— Mai călăriţi, domnule abate? se interesă Petite, amintindu-şi de plimbările la galop de care se bucuraseră la Blois.

— De fiecare dată când am ocazia. Dar Domnia Voastră?

— Când îmi permite sănătatea.

— Eraţi doar o fetiţă, dar eraţi cel mai îndrăzneţ călăreţ pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată. Am auzit că aici ar fi un armăsar sălbatic de care nu îndrăzneşte nimeni să se apropie.

— Unde aţi auzit asta?

— Faima v-a luat-o înainte.

Petite zâmbi şters. Bine măcar că nu era alt gen de faimă.

— Ce vânt vă aduce la Versailles?

— În afară de plăcerea păcătoasă de a mă avânta într-un galop viguros într-o sâmbătă de vară? rosti el, cu palmele ridicate, ca şi când ar fi implorat cerul. Cinstit, am venit să vă văd. Vin adesea la Paris, cu treburi pentru mănăstire, şi de curând mi-a ajuns la ureche că aţi fost la un pas de moarte. Am fost atât de uşurat când am auzit că nu ne-aţi părăsit, încât am simţit că trebuie să vin aici ca să vă spun asta cu gura mea.

Petite îşi simţea sufletul încălzit de zâmbetul abatelui Patin. El fusese mereu un bărbat cu care putea să vorbească deschis – şi avea aceeaşi impresie despre el chiar şi acum, deşi trecuseră atâţia ani peste ei.

— De fapt, domnul abate, cred că eu chiar am murit. Am simţit o lumină strălucitoare.

— A, zise el plin de interes.

— L-am văzut pe tata, continuă ea, cu lacrimi în ochi. Şi calul meu, frumosul meu cal alb.

— Mi-ai vorbit despre calul acesta la prima confesiune.

— Aveţi o memorie tare bună. Calul acesta s-a întors la mine.

— Armăsarul sălbatic de care vorbesc oamenii?

— Ciudat, nu-i aşa?

Ciudat şi miraculos, înspăimântător şi minunat.

— Sunt foarte tulburată. Aţi venit la momentul potrivit.

Într-adevăr, vizita lui i se părea şocantă, de parcă ar fi fost trimis la ea.

— După aceasta, după această viziune – pot să-i spun aşa? –, simt că am nevoie de îndrumare spirituală.

Făcu apoi o pauză, gândindu-se că duhovnicul ei era mai preocupat de plăcerea regelui decât de salvarea ei.

— Am nevoie de ceva mai mult decât iertarea veşnică, îşi încheie ea vorba.

— Şi nu credeţi că o să fiu iertător?

— Ştiu că o să fiţi onest.

El se lăsă pe spate, încruntându-se gânditor.

— Înţelegeţi, cred, că este o cerere serioasă.

— Domnule abate, mi-aţi fost un bun prieten. Am încredere în dumneavoastră şi nici nu vă pot spune cât de mult înseamnă asta acum pentru mine.

— Dacă voi fi îndrumătorul spiritual al Domniei Voastre, s-ar putea să fiu nevoit să vă spun adevăruri neplăcute.

— Înţeleg.

Petite începuse să se sufoce, aşa că fu nevoită să facă o pauză înainte să poată întreba:

— Fără îndoială, cunoaşteţi... situaţia mea?

— Vă referiţi la ceea ce are legătură cu Maiestatea Sa?

Ea se făcu mică de ruşine. La urma urmelor, maîtresse en titre, favorită regală, era o denumire politicoasă pentru concubină.

— Mă tem de diavol, domnule abate.

— Cum ar trebui să se teamă oricine, zise el. E un potrivnic plin de şiretenie, nu încape îndoială, însă... Şi şovăi câteva clipe, înainte de a spune, oftând: Însă eu cred că vă înşelaţi: nu de diavol trebuie să vă fie teamă.

Petite era uimită. Îl privi cum se ridica în picioare, cuprins dintr-odată de neastâmpăr.

— Pot să îndrăznesc să vorbesc ca sfătuitor al Domniei Voastre acum? întrebă el în cele din urmă, cu mâinile la spate.

Petite dădu din cap, curioasă, dar pradă temerilor. În felul lui de a se purta era ceva neliniştitor.

— Mărturisesc că nu v-am spus tot adevărul, spuse el, întorcându-şi scaunul spre ea şi luând loc, ca un şcolar în faţa unui profesor. Am venit azi să vă văd la Versailles pentru că trebuie să vă spun ceva – ceva ce mă îngrijorează.

Apoi îşi uni vârfurile degetelor, sprijinindu-şi bărbia cu degetele mari.

— Printre călugări au început să umble zvonuri că la curte se fac farmece. Nu se fac talismane sau incantaţii, prostioare la care recurg adesea fetele inocente şi îndrăgostite, ci lucruri cu adevărat malefice – liturghii negre, sacrificii omeneşti, otrăvuri – genul acesta de lucruri.

— Sacrificii omeneşti?

— Ale nou-născuţilor, explică el. Noi ne rugăm să fie doar o scorneală. Vă amintiţi când a fost arestat un preot acum câţiva ani, la Saint-Séverin, la Paris?

— Nu, zise Petite, nesigură.

— Era în al douăzeci şi cincilea an al domniei regelui, spuse abatele Patin. Vara.

Petite se încruntă, amintindu-şi că parcă se vorbise despre arestarea unui preot cu puţină vreme înainte de călătoria aceea de rău augur la Chambord.

— Parcă, vag, răspunse ea.

Saint-Séverin era o biserică mare, nu prea departe de Notre-Dame, situată în Cartierul Latin. Îşi aminti apoi că se gândise că nu era cu putinţă ca asemenea lucruri rele să se petreacă acolo.

— Era un preot-vrăjitor, un otrăvitor şi un vrăjitor, care a fost în cele din urmă condangat pentru practici diavoleşti – sacrificări sângeroase ale porumbeilor, incantaţii magice ale evangheliilor în pădurea Boulogne, lucruri de felul acesta. Trebuia să primească pedeapsa cu moartea, însă a

scăpat destul de uşor, căci era nobil, iar judecătorul îi era văr.

Şi abatele Patin se uită la ea dezgustat.

— A fost condangat să fie închis într-un aşezământ disciplinar pentru preoţi, dar, după cât se pare, până şi pedeapsa asta a fost prea aspră pentru el. Ajutat de o ghicitoare de la Paris – o femeie numită la Voisin – a reuşit să evadeze şi s-a ascuns într-o mănăstire din sud, la Toulouse.

Madame la Voisin, cea care ghicea norocul.

— Domnule abate, vă amintiţi de Nicole?

— Neastâmpărata aceea zgomotoasă şi încântătoare? întrebă el cu afecţiune în glas.

— Am aflat că s-a călugărit şi că e la o mănăstire, în sud.

Abatele Patin îngăimă, cu mirare:

— V-aş fi văzut mai degrabă pe domnia voastră urmând o asemenea vocaţie, dar nu pe domnişoara de Montalais.

Într-adevăr, se gândea Petite. Tânjea adesea după tăcerea unei vieţi contemplative, după puritatea ei minunată. Este dorinţa mea.

— Am adus în discuţie numele lui Nicole pentru că ea se ducea la doamna la Voisin ca să-i dea farmece de dragoste. Multe dintre doamnele de la curte s-au dus la ea, aşa am auzit, iar printre ele se află şi marchiza de Montespan.

Abatele Patin tresări.

— Şi a vorbit despre asta?

— De ce?

— Pentru că mă tem că totul se leagă. Unul dintre nepoţii mei este călugăr în mănăstirea din Toulouse unde se ascundea preotul-vrăjitor. Din câte îmi dau eu seama, preotul ăla mai e şi fanfaron; s-a lăudat că a făcut diferite ritualuri pentru marchiză. Nu se ştie nimic sigur, zise el cu emfază. Am auzit despre asta indirect şi e posibil să fie o poveste neîntemeiată, dar cu toate acestea... Cu toate acestea, nepotul meu este o sursă credibilă. Din câte am înţeles, preotul-vrăjitor a spus că marchiza de Montespan râvnea să atragă atenţia Maiestăţii Sale. Ba chiar s-a lăudat că farmecele lui au dat rezultate.

Petite îşi lăsă capul în jos, gâfâind. Athénaïs se folosise de vrăjitorie ca să-l seducă pe Ludovic?

— N-am nimic, zise, ridicând capul.

Athénaïs avea tare multe cusururi – era geloasă, dispreţuitoare, dedată la excese –, însă era foarte riguroasă cu îndatoririle religioase, nu încălca niciodată postul, ţinea toate sărbătorile, nu lipsea niciodată de la liturghie. Cum putea o persoană atât de credincioasă ca ea să se lase târâtă în mrejele satanismului?

— Îmi pare rău, zise în cele din urmă, ridicându-se. Am din când în când asemenea stări de slăbiciune. Nu sunt mare lucru, îi spuse ea cu glas slab abatelui, oprindu-se o clipă să-şi tragă sufletul. Domnule abate, ştiţi cumva că Maiestatea Sa şi marchiza sunt…?

Abatele Patin dădu din cap.

— Au umblat zvonuri şi despre asta. Mărturisesc că sunt foarte îngrijorat pentru sufletul Maiestăţii Sale.

Petite avea lacrimi în ochi. Da.

— Ca şi pentru al Domniei Voastre, continuă el, aplecându-se spre ea ca s-o privească în ochi. Vorbiţi-mi despre asta! Nu poate fi un... aranjament confortabil pentru Domnia Voastră, ca să nu zic mai mult.

— Mă simt prinsă într-o cursă, mărturisi ea. Ce alegere îmi rămâne de făcut? Cele mai multe femei care ajung într-o situaţie nefericită iau vălul – dar ce mănăstire m-ar primi pe mine?

— Eu sunt în măsură să mă pun chezaş pentru dumneavoastră.

Vorbea serios, îşi dădu seama Petite. Şi la fel vorbise şi ea.

— Dar, domnule abate, cum rămâne cu copiii mei...?

— Tot mamă le veţi fi.

O mamă mai bună pentru ei, îşi zise Petite, o mamă care nu trăia în păcat.

— O să aveţi nevoie de timp ca să vă gândiţi la asta, ştiu prea bine, zise abatele Patin, împreunându-şi degetele. Sunteţi un spirit pur într-o...

— Nu sunt nici pe departe o ingenuă, domnule abate, îl întrerupse Petite cu înflăcărare.

— În lumea seculară, fără îndoială. Dar în unii oameni există o puritate a sufletului care nu are cum să fie pângărită, iar eu această puritate o văd în dumneavoastră.

Petite se opri, cu inima zbătându-i-se în piept. Oare va îndrăzni să mărturisească?

— Există un lucru pe care nu vi l-am povestit niciodată – ceva despre care nu am vorbit cu nimeni.

Glasul îi tremura.

— Vreţi să vorbiţi acum despre asta? o întrebă el, dându-şi seama că ea era serioasă.

Petite îşi împreună mâinile. Dacă nu mărturisea acum... oare avea s-o mai facă vreodată?

— Aţi auzit vreodată despre magia oaselor?

— E ceva legat de cai? Am auzit de magia cu broaşte, un ritual folosit de ţărani.

— Cred că e ceva asemănător.

După care, în sfârşit, îi spuse totul: cum omorâse broasca, cum îi măcinase oasele şi i le amestecase cu ulei, folosind amestecul ca să-l îmblânzească pe Diablo.

— A fost un miracol, domnule abate. Calul era îndrăcit, după care, într-o clipă, a devenit făptura cea mai blândă cu putinţă.

— Am văzut cum vă purtaţi cu caii. V-aţi gândit că poate nu ritualul l-a îmblânzit?

Petite scutură din cap.

— Începusem să am vedenii, îi vedeam noaptea chipul diavolului.

— De multe ori, copiii au astfel de temeri. Eraţi foarte mică.

— Dar destul de mare ca să fac un pact cu diavolul, domnule abate. La puţin timp după asta, tatăl meu a murit pe neaşteptate şi calul a dispărut.

— Până acum, zise el.

— Până acum, repetă şi ea, cu gândul la Diablo, la frumuseţea lui sălbatică. Oare ce însemnau toate astea? Tatăl ei, Diablo, iar acum abatele Patin. Încă o treime.

— Mai e ceva, continuă ea. După ce am aflat despre rege şi marchiză... începu ea, dar se opri un timp, căci nu putea să dezvăluie existenţa celor doi copii pe care Athénaïs îi avea cu regele, nici măcar abatelui. După aceea, am vrut s-o omor.

— Sincer, asta e cât se poate de înţeles, zise abatele, făcând o strâmbătură.

— Şi, după puţin timp, am găsit iar acel ulei, într-o cutiuţă de pin, şi m-am gândit... m-am gândit că aş putea să-l încerc – pe Athénaïs, sau poate chiar pe Maiestatea Sa. Voiam puterea aceea, domnule abate. Voiam să-i fac să se supună voinţei mele şi voiam – cât se poate de clar – să fac încă un târg cu diavolul în acest scop.

Abatele Patin se lăsă pe spate, reflectând la cele auzite.

— Şi ce v-a împiedicat?

— Fiica mea, şopti Petite, pe care curajul pe care-l afişase până atunci începea să o lase. Probabil că mi-a găsit cutiuţa de pin în coş. A fost cât pe ce să se înece, zise ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Dacă o pierdeam... O, Sfântă Fecioară! Înţelegeţi, deci? zise apoi cu glas tremurător, ştergându-şi faţa cu mânecile.

— Da, înţeleg.

Vocea abatelui era blândă.

Petite trase adânc aer în piept şi-şi ridică privirea, uitându-se în ochii lui.

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac!

— Ca să-l înfruntaţi pe diavol? răspunse el, deschizându-şi larg mâinile. Ceea ce aţi făcut acum. Răul este învins dacă este adus la lumină.

— Nu poate să fie atât de simplu.

— Aveţi dreptate în faptul că acest proces – al iluminării, aşa mă gândesc eu la el – nu e nici pe departe simplu. E nevoie de timp şi de un curaj considerabil. Dar, din întâmplare – zâmbi el, privind-o cu ochi strălucitori şi plini de căldură –, eu ştiu că sunteţi o femeie de un curaj excepţional.

Ornicul începu să bată.

— A, mă tem că aceasta e ora în care mă transform într-un călăreţ înnebunit, spuse el ridicându-se cu o strâmbătură.

Sunt aşteptat la Paris. Veţi fi...? o întrebă el, luându-i mâinile în ale lui.

— Mi-aţi fost deja de un imens ajutor, domnule abate. îl asigură Petite. Simţea că i se luase o mare greutate de pe inimă.

— O să ne îngrijim de asta şi mai departe, vă asigur, zise el. Cât despre cealaltă treabă...

Petite făcu semn din cap spre apartamentul lui Athénaïs, iar el încuviinţă din cap.

— Fiţi doar cu ochii în patru! Înţelegeţi?

— Da.

— Domnul să vă aibă în paza lui, zise el, făcând semnul crucii asupra ei.

După plecarea abatelui Patin, Petite rămase singură o vreme, cu ochii aţintiţi în gol, bucurându-se de uşurarea pe care o simţea acum, că scăpase de povara de pe suflet, dar şi uluită de ceea ce i se dezvăluise, de posibilitatea ca Athénaïs să fi recurs la magia neagră pentru a-şi atinge scopul.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de zgomotul unor paşi afară. Se duse la fereastra balconului, însă nu putea vedea nimic dincolo de clădirile de serviciu; grămezile de moloz şi de pietre, căruţele ce stăteau una lângă alta, totul era nemişcat, în aşteptarea zilei de odihnă. Se întoarse, auzind cum se deschide uşa de la intrare; era Clorine, care

aducea copiii. După care auzi râsul foarte muzical al unei femei.

— Louise, îmi pare rău că te tulbur, însă cred că trebuie să plecăm de îndată, zise Athénaïs, închizându-şi umbrela de soare din hârtie chinezească de îndată ce intră în cameră. Pe fusta ei aurie, nodurile prinse în ace cu gămălie de diamant aruncau scântei.

— Am poruncit să ni se aducă trăsura.

De fapt, era trăsura lui Petite, însă Athénaïs o considera a lor.

— Trebuie să mergem la Saint-Cloud.

— Acum? întrebă Petite, în timp ce Clorine intra împreună cu Marie-Anne şi cu Tito. Prin uşa deschisă, răzbăteau până la ea zgomote de paşi şi strigătele oamenilor. Ce s-a întâmplat? zise ea speriată.

— Henriette e grav bolnavă.

— Otrăvită, mami, spuse Marie-Anne plină de entuziasm.

— Nu spune asta, o certă Petite, luându-şi amândoi copiii în braţe. Ce ai în gură? îşi întrebă ea fetiţa.

— O bombonică, răspunse ea, foindu-se vinovată. Mi-a dat-o doamna de Montespan. Ludovic şi-a scuipat-o pe a lui.

— E o bomboană cu coriandru. Vrei şi tu? o întrebă Athénaïs, scotocind prin fustele ei.

— Nu, mulţumesc, răspunse Petite, al cărui glas abia se auzea din ţipetele de protest ale lui Marie-Anne când îi smulgea bomboana din gură.

— Trăsura e trasă la scară, anunţă Clorine.

— Louise, te simţi bine? întrebă Athénaïs, aplecându-se asupra ei şi punându-i uşor mâna înmănuşată pe umăr. Pari cam palidă.

Curtea de la Saint-Cloud gemea de trăsuri, pe lângă care se îngrămădeau grupuri de vizitii şi valeţi. Era destul de târziu, dar nu se făcuse încă întuneric, soarele tocmai apunea.

— Regele şi regina au ajuns deja, zise Petite.

În faţa intrării se afla trăsura regală, la care erau înhămaţi patru cai frumoşi.

— Lumea a venit, remarcă Athénaïs.

Oamenii stăteau lângă uşă, în grupuri mari. Petite o recunoscu pe Madame Desbordes, una dintre doamnele de onoare ale lui Henriette, care stătea de vorbă cu valetul lui Philippe. Înăuntru, îl vedea pe prinţul de Condé, care discuta cu mareşalul de Tourenne, priviţi de doamna d’Épernon şi de doamna de la Fayette. Domnul Lauzun se sprijinea de perete, sub un sfeşnic prins în zid, părând nespus de trist.

— Abia am ajuns de la Versailles, anunţă Athénaïs, urcând scările de marmură sprijinită într-un baston.

Doamna Desbordes se aplecă spre ea, ca să-i poată vorbi între patru ochi.

— Aţi auzit? Prinţesa susţine că a fost otrăvită.

Petite tresări. De undeva, dinăuntru, răzbăteau până la ei urletele de durere.

— De un pahar cu apă de cicoare pe care i l-am pregătit! continuă femeia, ducându-şi o batistă la gură.

Athénaïs se încruntă:

— Dumneavoastră i-aţi dat apa?

— Nu, slavă Domnului! I-a dat-o doamna de Gourdon. Biata Henriette, prin ce chinuri trece! Dar nu e otravă, pot să jur. Domnul a pus ca apa să-i fie dată unui câine şi am băut chiar şi eu din paharul Doamnei, numai ca să dovedesc.

— Aţi băut din ea? insistă Athénaïs.

— A durat ceva vreme până să-şi dea seama Domnul că s-ar putea să fie cu adevărat în primejdie şi să cheme un doctor. Acum, toţi doctorii s-au strâns aici: al Doamnei, al Domnului, până şi doctorul regelui a venit de la Versailles. Toţi insistă că nu-s decât colici, chiar dacă ea se zvârcoleşte de durere! Nimeni nu ştie ce să facă, nici măcar Maiestatea Sa. Nimeni, cu excepţia Doamnei, care a zis încă de la început că e pe moarte şi că nu-i mai trebuie decât preotul.

— Se poate să intrăm? întrebă Petite, care se dădu într-o parte să facă loc celor cinci instrumentişti, urmaţi de pajii lor, care le duceau instrumentele.

— Dacă vă puteţi strecura, zise doamna Desbordes. E mai aglomerat ca în zilele când se deschide târgul de la Saint-Germain.

În camera întunecată, era un adevărat haos. Locul gemea de curteni care intrau şi ieşeau. Philippe stătea lângă o fereastră, privindu-şi soţia şocat. Prinţesa suferindă era întinsă în pat, cu halatul de noapte deschis, iar părul ei roşu îi era răvăşit cu totul. Regina stătea într-o parte a patului, iar Ludovic la cealaltă, ţinând-o de mână pe Henriette. În clipa în care văzu chipul prinţesei, Petite înţelese că aceasta nu mai avea mult de trăit. Părea un cadavru descărnat, pământie la chip şi slăbită cu totul.

Ludovic îşi ridică ochii spre Petite şi Athénaïs, urmărindu-le cu privirea în vreme ce ele se pierdeau în mulţime. Lui Petite i se puse un nod în gât, văzând spaima de pe chipul lui.

Athénaïs se ţinea de mâneca lui Petite. Oamenii se dădeau într-o parte, ca să le facă loc. Rămaseră acolo o vreme, rugându-se împreună cu ceilalţi: „Doamne, o încredinţăm pe iubita noastră prinţesă grijii Tale şi, plini de umilinţă, Te rugăm să-i redai sănătatea. Amin.”

— Maiestate, n-o să mai apuc zorii, o auzi Petite spunându-i lui Ludovic.

Chipul îi era lucios de sudoare şi în ochii avea o privire înnebunită, dar, cu toate acestea, în glasul ei se simţea o ciudată împăcare.

— Nu-i adevărat, îi spuse Ludovic, parcă implorând.

Petite se întoarse ca să-şi ascundă lacrimile. Henriette nu avea decât douăzeci şi şase de ani, era de aceeaşi vârstă cu ea.

— Chiar crezi că o să moară? şopti Athénaïs, ţinându-şi strâns în mână crucea pe care o purta la gât.

— Da, zise încetişor Petite, observând cheiţa care îi atârna lângă cruce: era de argint, cu un inel în formă de inimă. Athénaïs purta adesea crucea împreună cu acea cheie, iar Petite nu se întrebase niciodată de ce, până acum. Fii cu ochii în patru!

— Crezi că a fost otrăvită? întrebă Athénaïs.

— Nu ştiu, spuse Petite, în timp ce muzicanţii îşi acordau instrumentele. Cât e de trist să fii prinţesă, se gândea ea, să mori în asemenea chinuri, în faţa publicului.

— Mă întorc imediat, zise şi se îndreptă spre locul unde stăteau muzicanţii. Cântaţi o pavană de Aisne, le porunci ea.

În clipa când muzica începu, prinţesa o privi cu ochi strălucitori pe Petite, apoi îşi ridică slăbită o mână, făcându-le semn muzicienilor: mai tare, mai repede!

Petite se întoarse la locul ei.

— Cred că o să vomit, şopti Athénaïs.

Ludovic se îndepărtă de pat, îndreptându-se către cei trei doctori, care stăteau lângă o fereastră retrasă.

— Aveţi de gând să staţi şi să o lăsaţi să moară? îi întrebă el răstit.

Muzicanţii se opriseră din cântat. În afară de gemetele lui Henriette, încăperea aglomerată era cufundată în linişte.

Doctorii pironiseră podeaua cu privirea.

Ludovic se întoarse spre Henriette, cu lacrimi în ochi.

— Nu plângeţi, Sire, zise ea. O să mă faceţi şi pe mine să plâng.

— Îndreaptă-te spre Dumnezeu, îi spuse el, sărutând-o pe frunte, după care se îndepărtă.

Curtenii începură să se foiască atunci când regele şi regina ieşiră. Ştiau ce însemna asta.

În dimineaţa următoare, la Versailles, Petite se îndreptă prin ploaie spre grajduri. Era cald şi ea era apărată şi de o mantie cu glugă. Se simţea ca un călugăr, mergând prin ceaţă, rumegând gânduri funeste. Se gândea la Henriette, la viaţa ei scurtă şi atât de strălucitoare, la moartea ei în chinuri groaznice. Se gândea la zvonurile auzite.

Oare Henriette fusese otrăvită? se întreba, în timp ce o lua pe drumul ce ducea la grajduri. Părea cu neputinţă; cu toate acestea, temerile dădeau gravitate bănuielilor. Un otrăvitor nu putea să fie văzut. Până şi arma lui era invizibilă. Un om putea să fie otrăvit cu ceva pus pe fundul unei cupe sau într-un pahar cu vin. Ceva presărat pe haină sau pe perucă putea să îngălbenească pielea cuiva ori să facă să-i cadă părul, să-i ia darul vorbirii, lipsindu-l până şi de ultima spovedanie.

— Piei, diavole! şopti ea, făcându-şi repede semnul crucii, îngrozită până şi de faptul că asemenea gânduri putuseră să-i treacă prin minte.

Curtea grajdului era aglomerată. Trăsurile, căruţele şi caii erau pregătiţi pentru întoarcerea neaşteptată a curţii la Paris; totul trebuia să fie drapat în negru. Petite dădu din cap tristă, în semn de salut, spre grăjdari, după care intră în grajd. Se opri în uşa boxei lui Diablo, cu mâna pe zăvor. Atâtea pierderi, se gândea ea, cu lacrimile curgându-i şiroaie. Un paradis se preschimbase în iad.

Aruncă apoi o privire înăuntru. Diablo era în picioare, privind-o, ciulindu-şi urechile mici şi ascuţite. Ea îşi şterse obrajii cu un colţ al fustei, apoi intră înăuntru, încet, cu multă atenţie.

Diablo scutură din cap.

Ea rămase în picioare, lipită de zid. Te cunosc, dar nu te cunosc. Era frumuseţe în sălbăticia lui, în împotrivirea lui. Închise ochii, gândindu-se la discuţia pe care o avusese cu abatele Patin cu o zi înainte; mărturisirea ei. Oare vraja aceea fusese ruptă?

Auzi apoi un nechezat încetişor, ca din gât, şi deschise ochii. Diablo făcu un pas spre ea. Petite închise din nou ochii, neîndrăznind să-l privească, simţindu-l cum se apropie, auzindu-i copitele ce frământau culcuşul de paie. Îi simţi căldura, îl simţi cum îi mirosea mâna, părul şi umărul. Îi simţi perii din mustaţă pe obraz, gâdilând-o. Şi, plângând, fornăi şi ea.

El tresări, dar şovăi.

Petite îşi duse încet mâna la buzunarul fustei şi scoase o coajă de chiflă, ridicând-o, cu palma deschisă, în aşteptare. Ştia că o să vină.

CAPITOLUL 34

Petite se trezi brusc dintr-un somn agitat. Încă nu se scuturase din aburii unui vis în care vedea trăsura regală, trasă de opt cai cu valtrapuri de catifea neagră şi pene la fel. Vedea cavaleri, servitori, valeţi, cu capetele acoperite de glugi, luntraşi şi paji care însoţeau un şir lung de trăsuri drapate în negru; toată lumea era în doliu. Vedea herghelii de cai, ciudat de tăcuţi, cuşti de câini, căruţe încărcate cu cuşti pline cu maimuţe, papagali şi alte animale exotice, care urmau cortegiul. Urmau ţăranii, care strângeau resturile bogate. Iar în urma tuturor venea Diablo, o siluetă singuratică şi albă într-un peisaj cernit.

Unde se afla?

La Paris, îşi aminti... dar nu în căsuţa ei care dădea spre grădinile de la Palais Royal. Nu, acum era la Tuileries, într-un apartament nou, cu camere elegante, lipite de cele ale lui Athénaïs.

Ce an era? Ce anotimp? A, da, februarie 1671, al douăzeci şi şaptelea an de domnie a regelui. În curând, avea să fie Miercurea Cenuşii, în curând avea să înceapă Postul Mare.

În dimineaţa aceea se îngrijise de Diablo, care era ţinut izolat într-o curte, în spatele grajdurilor regale, în

apropiere de strada Saint-Honoré: o captivitate crudă. Încercase, din nou, să-l încalece, însă el nu voia să o lase.

După-amiază, Ludovic venise la ea şi, încă încălzit după îmbrăţişarea lor, se dusese la Athénaïs. Îi spusese, fireşte, în glumă – fireşte – că ar fi mai eficient dacă ar sta amândouă în acelaşi pat cu el.

— Nu am încăpea, glumise Petite, căci Athénaïs se îngrăşase mult, dar remarca lui necuviincioasă o umpluse de întristare.

Nu era nici miezul nopţii, dacă se uita la focul care încă nu se stinsese în vatră. Se simţea doborâtă de oboseală. De multe ori, nu punea geană pe geană noaptea, iar puţinul somn de care avea parte îi era tulburat de vise înfricoşătoare – un şarpe cu chip de femeie, cu părul ridicat ca nişte ţepi, un bărbat zvelt şi musculos, acoperit doar cu o pânză în jurul şoldurilor, cu ochii arzându-i ca tăciunii.

Zilele îi erau întunecate de gânduri la fel de tulburătoare, de spaime şi bănuieli. Îşi tot pierdea lucrurile: un evantai de fildeş, un văl de dantelă. Dispariţia rozariului tatălui ei încă îi provoca durere. Acum o bănuia întru totul pe Athénaïs: ea îi lua lucrurile lui Petite? Mai rău chiar: nu cumva practica vrăjitoria – pe ea?

Petite îşi aruncă pe umeri un şal de blană. Fusese o iarnă plumburie, bântuită de moartea neaşteptată a lui Henriette. Autopsia arătase că Henriette nu fusese otrăvită, dar, chiar şi aşa, poporul avea alte bănuieli, vorbind pe şoptite despre magia neagră. Nu mai fuseseră sărbători, nici petrecerile médianoche, nici baluri... până acum, când îi cuprinsese nebunia carnavalului. În curând

avea să fie balul mascat care se dădea în fiecare an de Lăsata Secului.

Petite se îndreptă spre fereastră şi deschise obloanele. Noaptea era senină, iar luna, plină şi strălucitoare. Camerele ei dădeau spre La Garenne, grădina publică ce se întindea până la zidurile oraşului. De-a lungul malurilor Senei se zărea o trăsură ce străbătea grăbită promenada numită Le Cours, dar nimic altceva. Nici un semn de viaţă, doar conturul estompat al fântânii şi şirurile de ulmi, de chiparoşi şi de duzi. Dincolo de ziduri se întindeau dealurile împădurite şi câmpiile.

Auzi apoi pe cineva tuşind. Se întoarse brusc în beznă, cu inima bătându-i cu putere. Fără îndoială, avea nervii zdruncinaţi; avusese iar vedenii. Cu toate acestea, tusea părea să vină de dincolo de uşa care făcea legătura, uşa ce dădea spre camerele lui Athénaïs.

N-avea cum să fie Athénaïs. Luna era plină şi seara încă nu era prea înaintată. Ea era probabil la mesele de joc. Uneori, Petite o auzea, împreună cu domnişoara ei de companie, întorcându-se împiedicate după ivirea zorilor, râzând şi înjurând.

Petite îşi lipi urechea de uşa lăcuită – „uşa verde”, aşa cum îi spunea adesea, cu toate că uşa de la Paris nu era verde. Ştia să fie tăcută, la pândă, ştia să aibă răbdare şi să aştepte. Ştia cum să rămână nemişcată ca o statuie, şi încă multă vreme – căci se pricepea la vânătoare – aşa că rămase tăcută, aşteptând să audă un sunet, dar fără să simtă vreo mişcare. Cu mâna încleştată pe medalionul care o apăra de diavol, crăpă un pic uşa. Avea doar să arunce o privire, să-şi potolească temerile… şi apoi o să se culce.

Camerele lui Athénaïs erau reflectarea în oglindă a încăperilor lui Petite: o anticameră, o cameră pentru primirea oaspeţilor, un dormitor şi o garderobă, precum şi o cămăruţă pentru cameristă. Când Petite se strecură în salon, câteva pisici se furişară încet, ca să se facă nevăzute. Două lumânări enorme fuseseră lăsate să ardă; lui Athénaïs îi era o frică îngrozitoare de întuneric.

Papagalul stătea pe o stinghie sculptată, ciugulind o prăjitură. O privea pe Petite cu un ochi.

— Que diable, zise el, după care începu să tuşească.

Petite se lipi de zid, ca să-şi tragă răsuflarea. Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei. Nu avea dreptul.

În seara următoare, târziu, mult timp după ce se retrăsese, Athénaïs intră în cameră la Petite pe neanunţate, pe „uşa verde”, ca s-o roage să-i lege panglicile şi să-i aranjeze trena transparentă. Petite se ridică de pe scaun, tresărind. Trecuse de miezul nopţii şi ea era în cămaşă de noapte. Nu putea să doarmă, aşa că se hotărâse să citească Divina Comedie la lumina unui felinar, ca să se pregătească pentru discuţia pe care avea s-o aibă de dimineaţă cu abatele Patin.

— Draga mea, nimeni nu leagă o panglică mai bine ca tine, îi spuse Athénaïs, sărutând-o.

Petite făcu ceea ce îi cerea, căci nu voia nici o scenă. Athénaïs îi mulţumi, spuse câteva cuvinte despre balul

mascat care se apropia, după care plecă, îndreptându-se spre mesele de joc din salonul reginei.

— Cine a fost? întrebă Clorine, intrând pe uşă. Lumina lumânării îi aşternuse pe faţă umbre fantomatice.

Petite înălţă felinarul şi aruncă o privire prin încăpere.

— Clorine, nu era cumva aici o pană de gaiţă-albastră, împreună cu panglicile mele?

— Cea pe care o porţi la pălăria de călărie? Era aici, zise camerista, zâmbind cu maliţiozitate. Ia să ghicesc: tocmai a trecut pe aici doamna de Montespan.

Aş putea s-o ucid, se gândea Petite, întrebându-se ce-i mai furase Athénaïs.

Era trecut bine de miezul nopţii când Petite deschise uşa spre ceea ce bănuia că e dormitorul lui Athénaïs. Ţinându-şi respiraţia, păşi înăuntru, după care închise încetişor uşa după ea.

Înăuntru era o lume cu totul altfel, un univers de voluptate orientală. Şaluri de India atârnate de candelabrele de cristal, paravane pentru pereţi decorate în clarobscur, imagini de bărbaţi şi femei înlănţuiţi, mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi. Era budoarul opulent al unei târfe; rochii vaporoase erau aruncate grămezi pe covorul roşu turcesc, veşmintele de noapte zăceau în dezordine şi totul era drapat în mătase ajurată roşie. Totuşi, într-un mod pervers, acolo se găsea şi un altar, unde lumânările ardeau printre cruci, statui şi icoane. Aproape toate obiectele erau din argint. Un pat masiv, argintat, se

sprijinea pe labele unor lei de argint, iar stâlpii îi erau împodobiţi cu pene albe. O sofa, tot argintată, acoperită cu o blană de tigru, trona în faţa unui grilaj argintat pentru şemineu. Până şi măsuţa de toaletă era argintată. Lumina scânteia pe toate suprafeţele, precum stelele într-o noapte senină.

Afară, Petite auzi chemarea paznicului de noapte, anunţând că era ora unu. Venise să-şi caute propriile lucruri, dar tot se simţea ca o hoaţă. Aruncă în grabă o privire peste învălmăşeala de obiecte de pe masa de toaletă, peste borcanele cu pomezi şi cu prafuri. Totul era pătat de ceară şi de cenuşă. Deschise capacul unei casete de argint: înăuntru era o îngrămădeală de bijuterii, brăţări şi coliere în neorânduială, podoabe strălucitoare, făcute din perle, diamante, smaralde şi rubine. Nici urmă de rozariul ei umil, nici o plasă de păr cu paiete, nici urmă de pene. Lângă pat era un birouaş pe care se aflau un pachet de cărţi de tarot, cam murdare, şi două pahare pe jumătate pline cu ceva ce părea o băutură alcoolică. Din lumânările fixate în perete, ceara se scurgea pe un dulăpior emailat, negru. Petite încercă să-i deschidă capacul, însă era încuiat.

Apoi tresări, căci i se părea că văzuse ceva cu coada ochiului, ceva aflat pe pat, pe urmă însă înţelese că era propria imagine: tăblia patului era, de fapt, o oglindă. În aşternuturile răvăşite, observă un bici mititel de piele, cu mâner de argint.

Dumnezeule! N-ar fi trebuit să intre niciodată aici. Se îndrepta deja spre ieşire, când zări câteva coliere agăţate pe un suport de argint: dantele presărate cu perle, şiraguri lungi de perle, rubine, un colier din cochilii aurite, iar altul din colţi de urs. Se mai aflau acolo şi două rozarii, unul cu

o cruce de abanos incrustată cu sidef, iar altul cu mărgele negre şi o cruce de argint. Petite observă şi pandantivul pe care îl purta adesea Athénaïs, cel cu o cruce şi o cheie pe un lanţ de aur.

Cheia. Petite scoase pandantivul de pe lanţ şi, aplecându-se, introduse cheia de argint în încuietoarea dulăpiorului negru emailat. Se potrivea şi mecanismul se deschise. Înăuntru erau două sertare care culisau. Îl trase pe cel de deasupra. Acolo, pe postav verde, se aflau şuviţe de păr, un degetar cu unghii tăiate, plasa ei de păr şi panglica cu dungi albastre. Era acolo până şi o brăţară de tinichea căreia încă nu-i descoperise lipsa.

Se lăsă pe călcâie. Se afla acolo şi ciorapul de mătase al unui bărbat şi un ac de pălărie cu gămălie de diamant. Era oare cu putinţă să fie ale lui Ludovic? Împinse mult în spate, zări o mulţime de obiecte revoltătoare, aruncate în dezordine: o inimioară uscată (probabil a unei păsări, i se păru ei) şi ceva ce părea o încurcătură de maţe şi de oase mititele.

Petite trase şi sertarul de jos. Acolo, în spatele unei casete ornamentale din alamă şi al unui pachet de hârtie, se afla rozariul ei din mărgele de lemn. Sfântă Fecioară, îţi mulţumesc! Îl sărută şi şi-l puse la gât, după care deschise pacheţelul de hârtie şi din el căzu o acadea tare şi albastră. Avea o culoare neobişnuită; apoi îşi aminti: Athénaïs îi dăduse şi ei una, chiar înainte să piardă sarcina. Chiar înainte să ajungă pe patul de moarte.

Tremurând, Petite deschise caseta grea de alamă. Cenuşă? O puse într-o parte, scoase pachetul şi încuie la loc dulăpiorul. Cu pandantivul şi cu pachetul într-o mână şi cu caseta de alamă în cealaltă, se strecură afară.

— Blestem! cârâi papagalul, în vreme ce ea străbătea încăperile înspre camerele ei.

În dormitorul lui Petite se răspândea aroma proaspătă a lemnului de măr pe care îl ardea iarna. Luna arunca petice strălucitoare de lumină pe podeaua goală. Athénaïs n-avea să ştie niciodată că ea fusese în camerele ei: dulăpiorul era încuiat, iar acum ea avea cheia. Cu toate acestea, puse un scaun în uşă şi, scuturată de un fior, ascunse pandantivul, caseta de alamă şi pachetul în spatele celor patru volume din piele ale lui Vergiliu în micuţa bibliotecă de lângă scăunelul ei de rugăciune. După o rugăciune – de mulţumire şi de frică –, se întoarse în patul ei mare, cuibărindu-se sub aşternuturi şi strângând la piept rozariul tatălui ei.

— Lăudat fie Domnul că aţi venit! zise Petite, luându-i mâinile abatelui Patin.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut... un fel de tremurături ale inimii. Palpitaţii, aşa le spune doctorul.

Simţea că o lasă curajul. La liturghie, unde stătea lângă Athénaïs (cum le era obiceiul), avusese îndrăzneala să ia în mână rozariul din mărgele de lemn, iar Athénaïs rămăsese cu ochii holbaţi la el.

— Spuneţi-mi despre ce e vorba, îi ceru abatele, conducând-o spre un jilţ şi aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

Petite îşi înfăşură şalul în jurul umerilor.

— Vă amintiţi că v-am spus că era să mor?

— Da, zise el, şi v-aţi văzut tatăl.

— Ceea ce nu v-am mărturisit, spuse Petite, a fost că, puţin înainte de a mă îmbolnăvi atât de tare, fusesem însărcinată. Am... pierdut copilul.

— Şi, după asta, v-aţi îmbolnăvit?

— Da, dar nu chiar.

Petite scoase rozariul tatălui ei din buzunarul fustei şi, prefirându-şi mărgelele de lemn printre degete, îi povesti abatelui Patin despre faptul că Athénaïs îi dăduse o bomboană chiar înainte să piardă sarcina.

— În dimineaţa aceasta, înainte de slujbă, m-am dus la piaţă să vorbesc cu o vânzătoare de ierburi. Femeia mi-a spus că în bomboană se afla chamaepitys – pedicuţă.

— A!

— Cunoaşteţi iarba asta?

Femeia o recunoscuse de îndată ca fiind un abortiv, unul dintre „remediile” doamnei la Voisin.

— Da, se strâmbă el. Poate să omoare o femeie, precum şi...

— Ştiu.

Petite se duse la bibliotecă şi scoase de acolo volumele din Vergiliu, punând caseta de alamă pe masă, în faţa abatelui Patin.

— Spuneţi-mi ce credeţi despre asta!

El o luă şi o examină.

— Cred că e de la biserica Saint-Séverin, remarcă, arătându-i S-ul dublu de pe desenul complicat al capacului.

Petite dădu din cap. Şi ea se gândise la fel.

— Se afla printre lucrurile doamnei de Montespan.

Undeva, afară, o voce de femeie cânta Imnul slăvirii: „Să tacă toată carnea supusă pieirii...”

Abatele deschise caseta, şovăitor.

— Cenuşă, spuse el, atingând cu degetul conţinutul, apoi mirosindu-l. Îşi şterse apoi degetul pe rasa lui de călugăr şi făcu de trei ori semnul crucii, după care închise capacul şi se lăsă pe spate, încruntându-se gânditor.

— Vânzătoarei de ierburi i s-a părut că e cenuşa unui om, deşi, fireşte, nu avea cum să fie sigură.

— Nu voiam să zic asta, dar da, e posibil şi... şi, după cât se pare, de la o liturghie neagră, spuse el, privind cutia cuprins de nelinişte.

Petite îşi acoperi faţa cu mâinile. Pe când era o copilă, şi-l închipuia pe diavol ca pe un monstru cu coadă acoperită de solzi şi dinţi ascuţiţi. Nu-i trecuse niciodată prin minte

că diavolul ar putea să se cuibărească în inima de gheaţă şi calculată a unei femei frumoase.

— L-aţi informat pe Maiestatea Sa? o întrebă abatele Patin.

— Eu îl văd foarte puţin.

Petite se îndoia că Ludovic avea s-o asculte. Se schimbase. Era oare cu putinţă ca Athénaïs să-şi ţească chiar şi acum farmecele în jurul lui?

— Am tot avut probleme de sănătate, iar acum nu mă pot împiedica să mă întreb dacă...

Dacă Athénaïs nu o otrăvea încetişor.

— Trebuie să fiţi cu băgare de seamă, spuse abatele. Sunteţi în mare primejdie, sunteţi pradă unor emoţii puternice. Acesta este tărâmul diavolului.

Petite îşi puse rochia şi se întoarse la canapeaua tapiţată cu mătase unde Ludovic se relaxa. Îşi făcuse plăcerea cu ea: acum era momentul potrivit.

— Ludovic, vreau să-ţi spun ceva, un lucru pe care ar trebui să-l cunoşti, zise ea, aplecându-se asupra lui şi înlănţuindu-l cu braţele.

— N-o să-mi placă ce voi auzi, aşa e? întrebă el, dându-şi capul pe spate, ca să o poată privi.

Nu, gândi ea. Înconjură canapeaua şi se aşeză lângă el. Începuseră să-i apară riduri, cute de încruntare şi câte un fir alb în păr.

— Te rog să mă asculţi.

Gândul îi zburase la „Plăcerile insulei vrăjite”, sărbătoarea de la Versailles în care cavalerul cel nevinovat o înfruntase pe vrăjitoarea cea rea. Se gândea la inelul cavalerului, care avea puterea de a distruge farmecele. De-ar fi avut şi ea un asemenea inel acum!

— Sper că n-are nici o legătură cu calul cel alb, spuse el. Am terminat cu discuţia asta.

— Nu, spuse Petite nefericită.

Diablo nu voise să se apropie de trei iepe, iar acum, în loc să-l împuşte şi să-l dea hrană câinilor, stăpânul calului voia să-l arunce la lei, ca să distreze publicul.

— Are legătură cu ultima dată când am fost însărcinată. Am mâncat atunci ceva, o bomboană. După care am pierdut copilul şi era cât pe ce să mor.

Ludovic dădu din cap.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre o bomboană.

— Am pus o vânzătoare de ierburi să vadă din ce sunt făcute, zise ea, luându-şi şalul de lână de pe braţul canapelei şi punându-şi-l pe umeri. În ea se află pedicuţă, care e o plantă abortivă.

Ludovic îşi lăsă capul într-o parte.

— Prin urmare, crezi că poate din această cauză ai…?

— Da, de asta am pierdut copilul.

— Şi asta credeai că nu mi-ar plăcea să aud?

— Ludovic, bomboana mi-a fost oferită de Athénaïs.

El se îmbăţoşă.

— Sugerezi cumva că ea ţi-a dat în mod intenţionat ceva ca să faci un avort?

Petite dădu din cap încetişor.

— Da, îşi întări ea gestul cu cuvântul. O otravă care era să mă ucidă.

— E absurd! exclamă el, ridicându-se în picioare.

— Ludovic, spuse Petite, privindu-l cu ochi rugători.

Chipul lui se rotunjise în ultimul timp. Ochii, cândva întrebători şi curioşi, aveau acum o expresie de siguranţă dură. Îşi purta autoritatea ca pe o mască.

— Athénaïs a venit la mine înarmată cu un cuţit, spuse ea cu un glas liniştit, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Erai acolo doar. Cum poţi să spui că e absurd?

— Athénaïs face crize de furie, spuse el, măsurând odaia cu pasul. E o femeie plină de pasiune; însă faptul că izbucneşte ca o furie nu e acelaşi lucru cu a-i da cuiva otravă.

— Ludovic, te rog să mă asculţi! Practică magia neagră...

— Ţi-ai pierdut minţile? o întrebă el, curbându-şi buzele într-o grimasă de dispreţ ironic.

— ... pe tine!

— Să nu mai spui asemenea lucruri, înţelegi? Îţi interzic! se răsti el, ridicându-şi ameninţător pumnul, după care şi-l lipi furios de frunte. Trebuie să te supui, spuse el, cu tremur în glas. Athénaïs îţi poartă o iubire de soră.

Petite pufni dispreţuitoare.

— Pentru Dumnezeu, o faci să pară un adevărat diavol.

Şi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Petite rămase tăcută câtăva vreme, cu degetele tremurânde încleştate pe marmura mesei ei de toaletă. Auzea o voce cântând în depărtare: „şi înspăimântaţi şi tremurând ne ridicăm”.

S-a terminat, gândi ea, iar gândul acesta, atât de definitiv, îi dădu putere. Acum nu-i mai rămăsese decât o cale, şi cunoştea drumul.

Se ridică, luă borcănelul albastru şi îl deschise. Era uscat, la fel ca unica frunză uscată ce se mai ţinea pe rămurica înfiptă în rama oglinzii. Luă frunza în mâini şi o mărunţi, făcând-o cât mai mică. După aceea, îşi deschise cutiuţa de lemn în care-şi păstra comorile şi scoase de acolo eşarfa roasă de molii. Îşi şterse lacrimile cu ea, iar apoi o aruncă în foc.

Camerele copiilor din casa lui Colbert erau şi mai în dezordine decât de obicei. În după-amiaza aceea avea să fie o petrecere de Lăsata Secului, iar copiii nu mai aveau astâmpăr de nerăbdare. Doamna Colbert îi ceru fiicei sale,

acum în vârstă de unsprezece ani, să ducă sus bebeluşul şi cele două fete ca să-i asculte pe fraţii lor la lecţiile de canto, după care liniştea se aşternu brusc peste camera scăldată în soare, plină de coroane, măşti şi jupoane de dantelă.

— Sunteţi foarte chipeş, domnule amiral, îi spuse Petite fiului ei.

Băieţelul, în vârstă de trei ani, stătea în picioare, foarte stânjenit în costumul lui: pălărie, pantaloni şi capă de amiral. Ea îi întinse foarte oficial mâna lui Tito, care părea speriat de faptul că pătrunsese pe neaşteptate în lumea adulţilor.

— Uite, mami! o strigă Marie-Anne, învârtindu-se prin încăpere în costumul ei de zână, după care se opri, clătinându-se. Se uită încruntată de concentrare la picioruşele sale, după care şi le puse cum trebuie, în a treia poziţie de balet.

— Gata, linişte, domnişoară Marie-Anne, spuse doamna Colbert. O să oboseşti înainte de petrecere.

Fetiţa alergă la ea şi o cuprinse cu mânuţele de mijlocul gros.

— Vrei să-i povesteşti mamei tale ce ai făcut ieri? o întrebă doamna Colbert, mândră ca o cloşcă de puii ei.

— Spune-i tu, zise fetiţa.

— Marie-Anne ne-a dat voie să o punem pe un ponei, se făli doamna Colbert.

— Pe cel care muşcă, adăugă Marie-Anne.

— Ei, doar te ciuguleşte, spuse doamna Colbert, zâmbindu-i copilei. Şi numai din când în când, adăugă ea, mângâind-o pe cap pe fetiţă. I-a fost un pic frică, îi zise ea lui Petite, doar din vârful buzelor.

— Ce ai spus? întrebă Marie-Anne, cu privirea ridicată spre doamna Colbert.

— Ce aţi spus, doamnă Colbert? o corectă aceasta.

— Ce aţi spus, doamnă Colbert? zâmbi Marie-Anne larg, cu toate degeţelele de la mână vârâte în gură.

— Am spus că ai călărit foarte bine, îi explică doamna Colbert, scoţându-i degetele din gură.

— Ba nu, doamnă Colbert.

— Îmi place costumul tău, interveni Petite.

— Străluceşte, remarcă Tito, care le privea cu un aer grav.

— De diamante, zise Marie-Anne.

— Nu sunt diamante adevărate, spuse doamna Colbert.

— Ce o să fii? îşi întrebă fetiţa mama, băgându-şi iar degetele în gură.

— Ce o să fii, mamă? o corectă doamna Colbert.

— Eu o să fiu un înger, spuse Petite. Asta avea să fie. Ţi-e frig, domnule amiral? îl întrebă ea pe micuţul Tito.

Băiatul se ghemuise, frecându-şi pulpiţele goale. I se părea ciudat să nu-l vadă într-o cămăşuţă lungă şi ţinut în hamuri.

— Nu, zise el.

— Asta înseamnă da, şopti doamna Colbert, aşezându-se, cu Marie-Anne în poală, şi aranjându-se în aşa fel încât să-l ia şi pe băiat, cuprinzându-i pe amândoi în braţe. Ce copii mari sunteţi!

— Bebeluşul Albert, al lui Jeanne, are un an, anunţă Marie-Anne, cuibărindu-se la sânul moale al doamnei Colbert.

— Un an şi două luni, spuse doamna Colbert, strălucind de încântare la auzul numelui primului său nepot. Şi e dolofan ca o prepeliţă.

— Poupée e măritată acum şi o să aibă şi ea bebeluşi, zise fetiţa.

Doamna Colbert ridică din sprâncene.

— Ne rugăm pentru asta.

A doua fiică a soţilor Colbert, căreia îi spuneau Păpuşa, se măritase cu doar o lună în urmă.

— Mami e măritată, zise Tito.

— Ba nu, îl contrazise Anne-Marie.

— Ba da, insista băiatul. Cu regele, tatăl nostru.

— Ba nu, o ţinea Marie-Anne pe-a ei. E un fel de... adulteră.

— Marie-Anne! o scutură doamna Colbert. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Vă rog! Petite îi puse doamnei Colbert o mână pe umăr. Totul se întâmplase atât de repede! Se uita la feţişoarele copiilor ei. Erau prea mici ca să înţeleagă.

— Vreau ca voi doi să ştiţi că vă iubesc foarte mult... şi că nu trebuie să vă ruşinaţi de nimic.

— E cea mai bună mamă din lume, exclamă doamna Colbert şi, văzând că Petite mai avea puţin şi izbucnea în plâns, îi lăsă pe cei doi copii în grija doicii, care îi luă afară. Ei bine, i se adresă ea lui Petite, urmând-o la fereastră, ce părere aveţi de un întăritor?

— Vă mulţumesc, dar nu pot, trebuie să plec.

— A, da, fireşte, la balul mascat din seara asta. Mărturisesc că eu prefer să rămân acasă cu copiii.

— Marie, faptul că ei sunt în grija voastră îmi aduce o mare alinare, spuse Petite, îmbrăţişând-o cu ochii înotând în lacrimi. N-ar fi putut avea un cămin mai bun.

Auzea vocile băieţilor mai mari, care se aflau la lecţia de canto, râsetele celorlalţi copii, tropăielile de la etajul de deasupra.

Petite aruncă o ultimă privire copiilor înainte să plece. Le făcu bezele, după care ieşi, plângând. Nu era departe de locul unde era ţinut Diablo. Simţea nevoia să-l vadă, să-şi potolească nervii.

Diablo necheză văzând-o pe Petite că se apropie de ţarcul lui, o îngrăditură mică, cu ziduri de piatră. Se aplecă peste balustradă. Îmbătrânise, dar observă că arăta încă bine, văzându-l venind în pas domol spre ea. Îi îngăduia să se apropie de el, ca să-l ţesale şi să-l îngrijească, dar tot rămânea o creatură sălbatică. N-o lăsa să-i pună căpăstrul şi cu atât mai puţin să-l călărească. Ei i se rupea inima văzându-l aşa, întemniţat... şi, în curând, dacă stăpânul calului avea să-şi împlinească voia, avea să fie sacrificat într-un mod lipsit de orice nobleţe, pentru distracţia publicului.

— Îmi pare rău, spuse ea, mângâindu-l pe bot, nu ţi-am adus nimic.

Se întoarse pe drumul ce trecea pe malul fluviului, ca să evite procesiunea de Lăsata Secului. În curând avea să apună şi soarele. Curtenii aveau să se îmbrace pentru bal – primul de când murise Henriette. Avea să fie unul trist, în lipsa ei.

Petite se opri pe mal, privind vasele ce pluteau pe fluviu. Dusă la râu. Oare ce se întâmplase în dimineaţa aceea de demult, cu atâta vreme în urmă? Faptul că nu putea să-şi amintească nimic o umplea de tulburare. Tot ce-şi putea aminti – şi încă foarte bine – era că se simţise atât de disperată, încât nu-şi mai dorea să trăiască.

Iar acum? Acum, la drept vorbind, era crunt de nefericită.

Se îndreptă apoi spre apartamentul ei de la palat.

— Nu merg la bal, o anunţă Petite pe Clorine.

Camerista ei îşi pusese cinci aluniţe false pe obraji şi era îmbrăcată ca o doamnă nobilă, în ton cu atmosfera acestei zile, când toate erau cu susul în jos.

— Aşa că poţi să-mi pui la loc costumul.

Aripile făcute din pene erau agăţate de spătarul unui scaun, iar rochia o aştepta întinsă pe divan.

— Nu te simţi bine?

— Nu.

La cererea lui Petite, Clorine îi pregăti o ceaşcă aburindă cu ceai de plante şi o ajută să se îmbrace de culcare.

— Mulţumesc, îi spuse ea, întinzându-se între perne, în timp ce camerista ei zăbovea în prag, cu o lumânare în mână. Îţi mulţumesc pentru tot, Clorine, adăugă, închizând ochii.

Zăcea în întuneric, ascultând zgomotul petrecerii, chefuielile de Lăsata Secului.

Aştepta.

După ce paznicul de noapte strigă orele unsprezece, după ce fu sigură că şi Clorine se retrăsese în camera ei şi adormise profund, îşi deschise draperiile patului şi, luându-şi lumânarea aprinsă pentru noapte, îşi făcu drum spre salon. Acolo, înfăşurată într-un şal gros de lână, puse câteva lemne peste tăciunii care abia mai mocneau şi, cu ajutorul lumânării, mai aprinse vreo doi buşteni. Se duse apoi pe bâjbâite la biroul ei de scris şi luă o foaie de hârtie de cea mai bună calitate, cerneala de sepia şi o pană bine ascuţită.

Dragă Clorine.

Se opri apoi, gânditoare. Nu-şi lua rămas-bun de la ea. Clorine avea să-i spele rufele, să-i aducă mâncare şi cărţi. Ea (sau, dacă nu, mama ei ori doamna Colbert) avea să-i aducă pe copii să-i vadă de câteva ori pe săptămână. Mai încolo, când avea să vină vremea, avea să înceapă negocierile cu Gautier şi să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i asigure lui Clorine o zestre frumoasă. Dar asta avea să fie peste tare multă vreme, în viitor.

Viitorul.

Păşea acum în marele necunoscut; o clipă, se gândi să arunce scrisoarea în foc. În schimb, începu să-şi aştearnă pe hârtie intenţiile, după care presără nisip peste cerneală şi scutură hârtia ca s-o cureţe. Acum e bine, îşi zise. Împături hârtia şi o puse pe mapa de pe biroul ei, chiar în mijloc. Pentru Clorine, scrise pe ea, cu multă grijă.

Oare ar trebui să-i scriu o scrisoare şi lui Ludovic?

Îl iubea încă, dar nu-l iubea pe omul în care se transformase. Să-l fi vrăjit Athénaïs? Sau poate că el fusese mereu aşa, iar ea fusese oarbă? Nu cumva căzuse ea însăşi pradă cine ştie cărui farmec?

Nu, lui n-avea să-i scrie. Era prea furioasă, prea îndurerată, prea pârjolită de iubirea pentru bărbatul care fusese el cândva. Amor indissolubilis. Oare avea să vadă vreodată o flacără pe un altar fără să-i zboare gândul la el? Fără să se gândească la felul cum îi cedase, din toată inima, la patima ei? La patima lor.

Se ridică apoi de la birou şi se îndreptă spre şemineu, punând încă trei vreascuri în foc. Îşi trase apoi un balansoar lângă foc şi rămase în el, legănându-se fără să-i pese de petrecerea de Lăsata Secului care era în toi în grădinile de sub ea, aşteptând să răsară soarele, să se termine cu noaptea cea lungă. Acum ştia ce-şi dorea: să fie izbăvită de păcat. Să scape de curte, de Athénaïs... şi da, de rege.

Nu pot să trăiesc fără iubirea ta, îi spusese ea cândva; îşi amintea clipele în care fugise... fugise spre moarte, fugise ca să-şi scape viaţa.

De cum începu să se îngemăneze ziua cu noaptea, Petite se îmbrăcă şi-şi luă ceea ce-i mai rămânea din comorile ei: rozariul şi medalionul, precum şi exemplarul destul de jerpelit din Viaţa Sfintei Teresa. Îşi puse apoi mantia cu glugă, căptuşită cu blană, şi deschise uşa, străbătând coridoarele întunecate şi scările reci, pe care paşii ei răsunau.

Strada era plină de mizeriile rămase în urma ospăţului. Un bărbat ce zăcea cu burta în sus pe o alee scoase un geamăt. Trei bărbaţi în costume de carnaval începură să strige după ea:

— Hei, fato, vino încoace!

Unul îi arătă fundul, rostogolindu-se de la efortul acesta.

Ea se îndrepta spre grajduri.

Diablo stătea în picioare în lumina sângerie a zorilor. Petite îşi amintea clipa când îl văzuse pentru prima dată, la marginea unei păduri. Ura! Era la fel de frumos chiar şi acum.

Trebuia să-l scoată din oraş – dar cum oare? El o privi bănuitor cum escalada zidul de piatră. Ea îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi-i aruncă. Se lăsă apoi în jos şi deschise poarta. În clipa când Diablo se năpusti, i se aruncă în spate, apucându-se de coama lui şi încălecându-l, ţinându-l strâns cu picioarele. Calul începu se azvârle din copite, însă ea nu se dădea bătută.

— Uşurel, băiete, îi şopti, cât pe ce să izbucnească în râs. Se simţea minunat să fie din nou călare pe el. Uşurel! zise, când calul se repezi pe o alee strâmtă, luând-o spre nord. Uşurel! repetă ea, când calul se sperie de o pisică.

Se îndrepta acum spre strada Saint-Honoré. Se lăsă pe spate în şa, cu fustele suflecate până la coapse, şi îl făcu să alerge într-un galop uşor. Era încă sperios, dar se năpusti pe strada pietruită, ferindu-se de căruţele cu legume şi sacagii cu sacalele lor. Oamenii care îşi începuseră lucrul dis-de-dimineaţă se dădură în lături în goană, uitându-se uluiţi după el. O bătrână îşi ridică bastonul, izbucnind în urale. La catedrala Saint-Roch, Petite îl îndrumă pe Diablo printre casele oamenilor, iar apoi către fluviu.

Diablo goni pe drumul care mărginea apa, alergând tot mai iute cu picioarele puternice. Aerul era rece şi proaspăt, iar lumina zorilor strălucea peste apa cenuşie. Zidul oraşului, poarta Conférence erau în faţa lor. Bariera era lăsată şi două trăsuri, precum şi alţi câţiva oameni pe

jos aşteptau la rând să li se controleze actele, ca să poată trece.

— Du-te, şopti ea, prinzându-se de coama lui.

Oamenii începură să strige, să se îmbulzească, să se dea în lături din calea lor. Diablo ocoli doi bătrâni şi sări peste bariera înaltă. Ura!

Înainte: drumul ce mergea de-a lungul Senei, drumul spre Chaillot. De o parte, fluviul, de cealaltă fermele şi pădurile, totul aluneca pe lângă ea ca într-o ceaţă. Petite se lăsă pe spate, iar Diablo îşi încetini pasul, alergând în trap uşor. Nu fusese un vis.

— Uşurel, băiete, îi zise ea, zâmbind, iar el o luă la pas.

Îl duse astfel spre o măgură izolată, unde se opri. Se aplecă pe gâtul lui, simţindu-i căldura, adulmecându-i mirosul lui curat de cal. Îşi amintea cum stătea aşa pe când era o fetiţă, îşi amintea cum se gândea pe atunci ce miracol era, ce încântare. Acum, amândoi îmbătrâniseră, amândoi erau plini de cicatrice. Amândoi aveau nevoie să fie salvaţi, izbăviţi.

Era speriată să nu fie descoperită, însă nici nu voia să se grăbească. Avea nevoie de timp, chiar dacă nu erau decât câteva clipe – câteva clipe cât o veşnicie.

Apucându-se de coama lui, se lăsă să alunece de pe el. Acum era liber. Putea să fugă; dar nu se mişcă. Îşi întoarse capul spre ea. Ochii lui – când albaştri, când întunecaţi, când cu o scânteie ca de foc în ei – erau atotvăzători, atotştiutori. Nu, nu fusese un vis. Îşi lipi fruntea de a lui.

Oare fac ce trebuie? se întrebă, cu ochii înotând în lacrimi. Da, îi răspunse inima.

Avea să sufere, ştia prea bine, să sufere din cauza celor pierdute, însă cunoştea deja suferinţa asta. Avea să-l iubească veşnic pe Ludovic, pe omul cel bun care mai sălăşluia în adâncul lui, omul ascuns în spatele măştii regelui. Încă îl mai vedea pe omul acela, râzând împreună cu copiii lor.

Copiii lor.

Petite căzu în genunchi în iarbă, cu capul în palme. Cum putea să facă una ca asta? Doamne, Dumnezeule, se rugă ea, ajută-mă! Diablo îi mirosi spinarea, încălzindu-i gâtul cu răsuflarea lui. Iar ea se ridică. Aş putea să mă întorc, se gândea. Să fie favorita mamă, adultera. Doamna de companie a lui Athénaïs.

Nu. Nu putea. Nu mai putea. Nu mai putea să trăiască în aşa o minciună. N-avea s-o mai facă. Nolo, nolebam, nolam.

Îşi închipuia viaţa dintr-o mănăstire, pacea unei asemenea existenţe. Rugăciunile mătuşii sale Angélique aveau să fie ascultate. Avea să fie vizitată de copiii ei, de mama sa, de fratele ei şi de soţia lui aiurită. De abatele Patin – fireşte. Aveau să fie buchete de flori şi farfurii cu fructe glasate. Aveau să fie cântece.

Şi Ludovic? Ce se va alege de tatăl copiilor ei? Era încă atât de multă bunătate în el, atât de multă putere, atâta adevăr, dar, cu toate acestea, era şi o profundă slăbiciune. Petite avea să se roage pentru el, să se roage ca el să reziste ademenirilor lui Athénaïs, să vadă cine era femeia

aceasta cu adevărat. Ei nu-i stătea în puteri să facă mai mult decât atât. Trebuia să lase restul în seama lui Dumnezeu.

Zăcea pe spate în iarbă, privind cerul, ascultându-l pe Diablo care păştea lângă ea. Asculta zgomotele lumii care se trezea la viaţă. Clopotul unei biserici începu să bată, umplând văzduhul curat al dimineţii cu sunetele lui pure. Un stol de păsări îşi luă zborul.

Păcatul se cuibărise în ea. Ştia prea bine. Făcuse un pact cu diavolul şi îi aparţinea. Dar de data aceasta n-avea să se dea bătută; avea să-şi continue calea.

— Nec cesso, nec erro, îşi spuse cu glas tare: nu mă domolesc, nu mă rătăcesc.

Apoi se ridică, scuturându-şi pelerina. Diablo îşi înălţă capul ca s-o privească. Ea scoase din buzunarul juponului o coajă de pâine pe care o ascunsese acolo şi, întinzându-i-o, îi zâmbi printre lacrimi. Calul îşi întinse gâtul lung, iar ea îl trase încetişor de urechi.

— Eşti gata, bătrâne?

Mai aveau încă o bucată bună de mers.

Se căţără pe spinarea lui. Apa scânteia în lumina soarelui de dimineaţă. Dusă la râu. Începu să respire mai sacadat, amintindu-şi cum rămăsese cu privirea aţintită în apa întunecată. Oare ce o salvase? Ce o salva acum?

Îl îmboldi pe Diablo cu picioarele, ca să pornească. Pe drumul ce mergea de-a lungul fluviului, el o luă mai întâi într-un trap viguros, trecând apoi la un galop uşor. Gluga îi

căzuse de pe cap, iar buclele îi fluturau în vânt. Simţea pe obraji aerul proaspăt al dimineţii.

Îşi aminti cum se uitase, pe când era o copiliţă, la ţiganca ce stătea în picioare pe spinarea calului, cu braţele întinse. Îşi amintea însă cel mai bine cât de încântată fusese, cum aproape că nu mai respira, cum îi stătuse inima în loc de uimire, crezând că lumea toată era în faţa ei.

Acum, din nou, lumea se întindea iar în faţa ei.

Diablo galopa cu paşi egali; avea spatele lat. Acum? se întrebă singură. Se apucă de coama lui cu o mână, sprijinindu-i-se de greabăn cu cealaltă. Da. Încetişor, îşi ridică picioarele sub ea, ghemuindu-se – Diablo îşi trase o ureche pe spate, păstrându-şi însă pasul egal. Iar apoi – încet, tare încet – se ridică în picioare, ţinându-şi echilibrul, şi întinse braţele.

O, vântul!

La Chaillot, chiar înainte să ajungă la mănăstire, Petite se lăsă iar pe spatele lui Diablo şi îl struni să meargă la pas.

— Uşurel, băiete! îi spuse, dându-se jos de pe el.

Reuşise!

Calul îşi întoarse botul spre ea, iar ea îl mângâie pe bot, pe nas, pe urechi. Rămase aşa multă vreme, cu chipul lipit de gâtul lui, înconjurându-l cu braţele. O, Doamne! Calul acesta minunat este făptura Ta. Te rog să veghezi asupra lui şi să-l aperi. Amin.

Venise vremea. În curând, drumul ce însoţea firul apei avea să devină aglomerat.

— Du-te, îi porunci ea, cu durere în suflet.

Diablo tresări, fără să se clintească. Ea îi dădu o palmă pe crupă.

— Du-te! repetă, mai cu putere.

El trebuia să fugă, să evadeze. Calul se întoarse, dar se întoarse din nou la ea, neştiind ce să facă. Petite rupse o creangă dintr-un tufiş şi îl lovi din nou.

— Du-te! îl implora de-acum, plângând.

El se îndepărtă la trap, fără voie, dând din coadă, însă la un moment dat pufni şi se întoarse din nou la ea, cu urechile ciulite. Ea flutura creanga, şfichiuind aerul cu zgomot. Du-te! Du-te! Iar el se dădu în sfârşit înapoi şi se întoarse, azvârlind din copite şi răsucindu-se, după care o rupse la galop.

Ajuns pe culmea unei măguri, se opri şi rămase nemişcat, adulmecând văzduhul. Apoi îşi înălţă capul şi necheză. Din depărtare, îi răspunse un alt cal, iar la marginea unei pajişti îndepărtate se iviră câteva umbre: cai.

Făcând un salt, azvârlind din copite, Diablo se năpusti pe coline, cu coada ridicată fluturând în urma lui.

Preaiubitul.

Clopotele mănăstirii începuseră să bată. Petite se uită, pierdută de încântare, după Diablo până când se făcu

nevăzut. Un cal în sălbăticie e ceva minunat, spusese cândva Ludovic.

Aşa e, se gândi ea, întorcându-se spre poarta de fier a mănăstirii, spre libertate.

EPILOG

MARIE-ANNE, 6 IUNIE 1710

Îmi făceam toaleta de dimineaţă la Versailles când a fost introdus mesagerul: mama mea era pe moarte, mă anunţă acesta.

— Lăudat fie Domnul! am exclamat. Fără îndoială, băiatul a crezut că sunt lipsită de iubire, dar suferinţele mamei mele, ajunsă în cel de-al şaizeci şi cincilea an al vieţii ei, au fost tare greu de privit. Fusese o femeie puternică şi mândră, dar se împuţinase tare mult acum un an, când fusese nevoită să despoaie de podoabe capela mănăstirii, ca să poată fi strânşi banii necesari pentru războaiele tatălui meu. Cred că atunci a început să se stingă: avea dureri înnebunitoare de cap şi de spate, iar mâinile îi erau atât de deformate de reumatism, că nu mai putea nici măcar să ţină pana. Şi bănuiesc că a mai fost ceva. Cred că se rupsese ceva în ea.

Am cerut să mi se aducă trăsura cea mai rapidă şi mi-am luat bastonul. De-aş fi rămas în vara asta la Paris! Dar, plină de egoism, venisem împreună cu tata la Versailles, fugind de putoare, de mizerie şi de arşiţă.

— Zi-le să-i spună că am plecat. Să-i spună că vin în goana cea mai mare.

Era trecut de ora şapte. La ora asta, tatăl meu era în plin ceremonial de Grand Lever. Pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai legat de programul lui zilnic şi orice lucru neaşteptat îl tulbura. Am hotărât doar să-i trimit vorbă. În orice caz, voiam tare mult să ajung la Paris înainte ca mama să-şi dea duhul.

Deşi drumul a fost tare aglomerat, am ajuns repede, iar caii au mers mereu la trap. Lăsasem jaluzelele, ca să ţin praful la distanţă. Gândul îmi zbura numai la lucruri care nu aveau nici o legătură cu pietatea: cât de neplăcut era să porţi negru vara, ce oameni trebuiau anunţaţi (din nefericire, lista era scurtă, căci cei mai mulţi muriseră). Mă întrebam dacă surorile carmelite îngăduiau pietrele funerare şi, dacă le îngăduiau, ce aveam să scriu pe piatra ei. Acum, amintindu-mi, cred că aceasta e calea pe care ne-a lăsat-o Domnul ca să facă durerea suportabilă: „consolarea dată de amănunte”, aşa zicea mama.

Zicea. În mintea mea, ea îşi dăduse deja sufletul. În clipa aceea, m-au podidit lacrimile.

Lumea spune că semăn tare mult cu tata: ni s-a dus vestea că suntem plini de spirit, încăpăţânaţi şi – da – lipsiţi de suflet. Numai că aceasta e doar o faţadă. Cred că eu şi tata simţim prea mult, că se poate să ne lăsăm distruşi de emoţie şi că, din cauza asta, trebuie să ne controlăm continuu.

Moarte. Doliu. Cât de trist e să fii cel care supravieţuieşte, mă gândeam. Mama mea le supravieţuise tuturor, în ciuda sănătăţii ei uneori şubrede. I-a supravieţuit bunicii.

Unchiului Jean; amândoi s-au dus. Duhovnicului ei, bunul abate Patin. Fratelui meu, Tito: ştiu că moartea lui la doar şaisprezece ani, în prima lui campanie militară, aproape că a ucis-o şi pe ea.

Mă întrebam ce fel de funeralii se fac pentru călugăriţele carmelite. Fără îndoială, avea să fie ceva auster. Câtă uşurare că nu trebuia să fie pus la cale un spectacol regal. Funeraliile Marii Domnişoare au fost spectaculos de jignitoare; recipientul în care îi fuseseră puse măruntaiele a explodat, umplând biserica de o asemenea putoare, că oamenii s-au călcat în picioare încercând să ajungă la uşă, să poată respira. Totuşi, cât de potrivit a fost: marea prinţesă a fost întotdeauna plină de furie, mai ales după ce s-a căsătorit cu Lauzun şi a fost nevoită să-i îndure abuzurile.

Şi, la fel, cât de potrivit a fost faptul că marchiza de Montespan nu a avut parte de nici un fel de onoruri. Dacă e să dau crezare zvonurilor (şi eu dau), măruntaiele ei au fost date la porci. Dacă există un rai, ea sigur nu se află acolo, în ciuda a ceea ce ar putea spune mama – sfânta mea mamă, care s-a învoit până şi să-i fie sfătuitoare spirituală. Nu, indiferent ce sfaturi i-ar fi dat mama, sunt foarte sigură că femeia asta e în celălalt loc, zvârcolindu-se în chinurile pe care le-a provocat altora. Suferind chinurile pe care i le-a provocat mamei mele.

Cât despre tata, să fie el oare fără prihană? Mă îndoiesc.

Luptă din greu cu vârsta – încă mai călăreşte, încă mai vânează şi, dacă e să mă iau după cum se plânge în şoaptă doamna de Maintenon, insistă să o iubească zilnic. (La şaptezeci şi doi de ani! Slavă Domnului că nu am moştenit apetitul său.)

Oare a iubit-o vreodată pe mama? Aş vrea să ştiu. În mod curios, e un bărbat gelos şi posesiv. Nu-i cade bine când e respins; după ce a plecat mama, nu a vorbit decât rareori de ea. Fireşte, nu s-a dus niciodată să o viziteze. „Pentru mine, e moartă” a spus; cu toate acestea, i-a îngăduit grădinarului său să trimită în fiecare dimineaţă flori la mănăstire. Asta să fi fost dorinţa lui? În salonul pentru vizitatori erau mereu flori, buchete extraordinare. Într-una din rarele clipe de intimitate, el mi-a spus că ea a fost singura femeie care l-a iubit cu adevărat. A fost una dintre acele dezvăluiri triste şi oarecum stânjenitoare care se petrec între un tată şi fiica lui, iar eu nu am continuat discuţia.

Iubirea e pasăre rară la curte: ştiu prea bine asta. Eu mă consider norocoasă că am simţit-o, oricât de dureros a fost să stau lângă bietul meu soţ, care zăcea pe patul de moarte, acoperit de pustule pline de puroi. A fost preţul pe care iubitul meu prinţ a trebuit să-l plătească pentru că m-a îngrijit până mi-am recăpătat sănătatea.

Moartea. Încă mai jelesc.

Acestea îmi erau gândurile când am pătruns în răcoarea mănăstirii. Am aşteptat în vorbitorul destinat vizitatorilor, întrebându-mă dacă o să mi se îngăduie vreodată să intru. Apoi s-a deschis uşa şi o soră a venit să mă conducă. Era sora Nicole, prietena mamei.

Am intrat pe uşă şi am pătruns în sanctuarul interior. Domnea o tăcere profundă.

— A… ?

— Slavă Cerului că aţi venit, a şoptit sora Nicole. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Am urmat-o pe sora Nicole printr-un labirint de porticuri şi de curţi. Grădinile erau luxuriante, parfumate şi scăldate în culoare. Am trecut printr-un cabinet de muzică, apoi printr-o bibliotecă. Cei de aici nu păreau să ducă o viaţă de privaţiuni, iar asta era o uşurare pentru mine.

Am ajuns în cele din urmă la o uşă boltită de lemn, intrarea într-o infirmerie, camera în care mama mea zăcea pe patul de moarte.

— Tocmai i s-a făcut Sfântul Maslu, mi-a spus încet sora Nicole.

— Are dureri?

Sora Nicole a dat din cap, strângând din buze.

Mi-am adunat toate puterile şi am intrat în încăpere.

Mama era întinsă pe un pat înalt, în veşmintele ei grele, cafenii. Aşa cum zăcea, părea tare mică. În ochii mei, fusese întotdeauna un fel de uriaş.

M-am apropiat. Avea ochii închişi şi gemea încet şi stins, tânguirea celor pe moarte. Călugăriţele care se rugau la căpătâiul ei s-au dat înapoi.

Ea şi-a deschis ochii, ochii ei frumoşi. I-am atins degetele uscate şi înţepenite: cât erau de subţiri! Oare îi făceam rău? M-am uitat la sora Nicole.

— Nu mai poate să vorbească, mi-a şoptit ea.

— Pot s-o îmbrăţişez?

Sora Nicole a şovăit.

— Trebuie să se îndrepte spre Dumnezeu.

Mama a clătinat din cap.

— Ce vrea să spună?

— Cred că vrea să o îmbrăţişaţi.

Cu mare grijă, căci nu voiam să-i fac rău, mi-am strâns mama în braţe. Şi a rămas aşa, cu obrazul lipit de inima mea. Am ţinut-o astfel până când şi-a dat sufletul.

Mi-am petrecut noaptea aceea la infirmerie. Sora Nicole şi cu mine am pregătit-o pe mama. Credeam că o să-mi fie silă de moarte, însă mama m-a învăţat altceva. Părea împăcată. Călugăriţele au venit una după alta: am înţeles că ele fuseseră familia ei şi că iubirea nu era lucru rar în acel loc.

În dimineaţa următoare, i-am dus patul – care avea să-i fie năsălie – în cor şi l-am pus în spatele grilajului, să poată fi văzut de lume. Când s-au deschis obloanele, se adunase deja multă lume. Am fost uimită de respectul plin de iubire pe care îl arătau oamenii, deşi nu ar fi trebuit. De ani de zile, bucătăreasa mea îmi aducea cântece care erau scrise pentru mama, versuri pe care oamenii le cântau în pieţe. Se spunea că poporul o consideră un fel de sfântă, că o crede dăruită cu puterea de a vindeca animalele bolnave – câini, dar mai ales cai.

Cât a fost ziua de lungă, bărbaţi şi femei de condiţie umilă s-au perindat pe acolo cu relicvarele, crucile şi mătăniile lor, cu medaliile şi imaginile sfinte. Călugăriţele le luau, atingeau cu ele mâinile împreunate, fruntea şi buzele mamei mele, după care le înapoiau oamenilor. Totul a durat până după ora cinci seara.

Eu am stat la capul ei, cu chipul ascuns sub văl, mişcată de cântecele corului, de rugăciuni, copleşită de iubirea pe care oamenii aceştia o avuseseră pentru mama. Când şi-au făcut apariţia preoţii, adunarea a izbucnit într-un vaier puternic.

— Acum au venit să o ia, mi-a spus sora Nicole. Să o îngroape.

— Pot să vin şi eu?

— Da, dar mai înainte vrem să vă dăm asta, mi-a zis şi mi-a pus în mână un rozariu modest de lemn. A fost al tatălui ei.

Mi-am prefirat printre degete mărgelele tocite, mulţumindu-i surorii Nicole. Am atins cu ele mâna şi buzele mamei mele, după care le-am sărutat şi eu.

— Şi încă ceva, mi-a spus sora Nicole, înmânându-mi un medalion de alamă, atârnat de un lanţ de aur.

Închizătoarea îşi pierduse de mult luciul. Am deschis-o folosindu-mă de unghii. Înăuntru era o şuviţă din părul alb al unui cal şi una de păr foarte fin – perişorul unui bebeluş, pe cât se părea – precum şi un obiect ce părea descompus.

— Ştiţi cumva ce înseamnă?

Sora Nicole scutură din cap.

— Singurul lucru pe care îl ştiu e că nu pleca nicăieri fără el.

— În acest caz, ar trebui să-l ia cu ea acum, am spus şi am legat lănţişorul la gâtul mamei. Pielea ei prinsese un luciu ca de porţelan. Dormi, micuţo!

NOTA AUTOAREI

Cartea aceasta este o operă de imaginaţie, inspirată de evenimente şi personalităţi reale. În secolul al XVII-lea au început să fie la modă romanele cu cheie (roman à clef). Erau scrieri despre persoane reale, ascunse sub nume false. Majoritatea personajelor mele sunt bazate pe oameni reali (Ludovic, Louise, Athénaïs, Lauzun, Nicole). Totuşi, câteva dintre ele sunt compozite. Gautier a fost inspirat de domnul duce de Saint-Aignan, însă mi-am luat multe libertăţi faţă de viaţa acestui bărbat ilustru. Mai mulţi „preoţi” au influenţat personajul sfătuitorului lui Louise de la Vallière (abatele Rancé, Jacques Bossuet, Louis Bellefonds, părintele César); i-am combinat pe toţi într-un singur personaj, abatele Alphonse Patin, care a împrumutat trăsături de la toţi. Numele cameristei lui Louise de la Vallière era, într-adevăr, Clorine, însă despre ea nu se ştie nimic altceva.

Louise de la Vallière era o călăreaţă extraordinară, acesta e un lucru bine ştiut, şi fără îndoială că în viaţa ei au existat cai care au ocupat un loc special. Cu toate acestea,

nu se ştie nimic despre ei, drept pentru care Diablo este o creaţie fictivă. Într-un jurnal de călătorie ţinut de un preot italian, Sebastiano, care a vizitat Parisul, autorul spune că a văzut-o pe Louise de la Vallière sărind peste obstacole cu calul şi îl menţionează pe instructorul ei, un maur. Se spunea că la curtea Regelui-Soare era un îmblânzitor de cai şi e posibil ca acest îmblânzitor şi maurul să fie una şi aceeaşi persoană.

Sănătatea lui Louise de la Vallière este un adevărat mister. Era o femeie atletică, dar avea perioade de neputinţă (chiar şi de orbire temporară). Am stat de vorbă despre puţinul care se ştie cu un medic, care a sugerat că era posibil ca ea să fi suferit de scleroză multiplă, o boală care exista pe atunci, însă nu avea să fie identificată ca atare abia spre sfârşitul secolului al XVIII-lea. E doar o bănuială, dar este verosimilă.

Cine vrea să reproducă istoria în ficţiune e nevoie să simplifice. În „viaţa reală”, au fost mai multe case şi palate, mai multe scandaluri, mai multe iubiri, mai multe distracţii, mai multe călătorii şi mai multe războaie; dar, mai presus de orice, au fost pur şi simplu mai mulţi oameni: mai mulţi copii, rude, prieteni şi servitori. Marchizul de Saint-Rémy a avut o fată, Catherine, din prima căsătorie. Fără îndoială că aceasta i-a complicat viaţa lui Louise de la Vallière, însă eu am ales să nu-i permit să complice şi romanul acesta. Gaston d’Orléans şi soţia lui au avut, de fapt, un fiu, mult aşteptat, născut însă cu un mare retard şi care a murit la vârsta de doi ani, înainte ca Louise să sosească la curtea ducelui de Orléans de la Blois. Atunci când a sosit acolo, mai exista şi o a patra prinţesă, Marie-Anne, care nu a trăit decât trei ani. Cardinalul Mazarin nu e menţionat, în ciuda rolului semnificativ pe care l-a jucat atât pentru ţară, din punct de

vedere politic, cât şi pentru tânărul rege, din punct de vedere personal. De asemenea, au existat o mulţime de persoane încântător de excentrice care nu sunt amintite aici. Am ales, fără prea mare tragere de inimă, să nu mă afund în povestea doamnei de Choisy şi a fiului său care se îmbrăca în straie femeieşti, a maleficei Olympia Mancini şi a iubitului ei la fel de malefic, marchizul de Vardes, a faimoasei curtezane Ninon şi a încântător de sincerei prinţese palatine... ca să nu mai vorbesc de o mulţime de personaje secundare. Fără îndoială, unele dintre aceste persoane vor apărea în romanele ce vor urma.

Cu toate că nu a fost niciodată condangată, asupra lui Athénaïs, marchiza de Montespan, pluteşte suspiciunea de vrăjitorie la care se face aluzie aici. Celor ce doresc să citească mai multe despre această perioadă, le recomand cu tărie cartea Antoniei Fraser, Love and Louis XIV. Pentru mai multe informaţii despre documentarea pe care am făcut-o şi despre procesul scrierii, vă invit să-mi vizitaţi site-ul www.sandragulland.com.

MULŢUMIRI

Mulţi au „moşit” acest roman. Ca la elefanţi, perioada de gestaţie a durat opt ani.

Romanul acesta pur şi simplu n-ar fi existat dacă n-ar fi fost ei:

Primul meu cititor, întotdeauna, agenta mea, Jackie Kaiser.

Uimitorii mei editori, Iris Tupholme, Trish Todd, precum şi Dan Semetanka şi Fiona Foster.

Ironicul şi devotatul meu redactor şef, Noelle Zitzer; directorul de producţie, Allegra Robinson; precum şi redactorii şi corectorii, Allyson Latta, Becky Vogan şi Debbie Viets.

Membrele grupului meu de scriitori din San Miguel, care m-au încurajat cu putere prin hăţişul schiţelor: Susan McKinney şi Beverly Donofrio.

Membrele grupului scriitoarelor din Wilno: Pat Jeffries, Joanne Zommers şi în special Jenifer McVaugh (care îşi aminteşte primele mele încercări de a aşterne această poveste pe hârtie, cu douăzeci de ani în urmă).

Nepreţuiţii mei cititori şi consultanţi, în ordine alfabetică: Susanne Dunlap, Jude Holland, Juliann Krute, Gary McCollim, Mary Sharratt, Merilyn Simonds, Victoria Zackheim.

Două cluburi ale cărţii au criticat manuscrisul: „Books Et Al” (Cărţi şi altele) din Oakland, California (Chere Kelley, Akemy Nakatani, Robyn Papanek, Marianna Sheehan, Mary Sivila, Monique Binkley Smith, Leslie Tobler), şi „19 girls and a boy(s)” (19 fete şi un băiat) din Toronto, Ontario (Carrie Gulland, Rebecca Snow, Fiona Tingley, Morwenna White şi Al Kellett).

Aş dori să mulţumesc, de asemenea, multor persoane care, de-a lungul anilor, mi-au pus la dispoziţie cunoştinţele şi ajutorul lor: Nanci Closson, pentru că mi-a permis să-i folosesc studioul într-un moment de disperare creativă; Bruno şi Anne Challamel, asistenţi de cercetare şi consultanţi nemaipomeniţi; Simone Lee, care mi-a facilitat accesul la o carte din secolul al XVII-lea despre arta călăriei; dr. John McErlean, pentru că m-a ţinut mereu la

curent; dr. Rob Adams, pentru consultaţiile medicale; dr. Karen Raber şi Treva Tucker, pentru informaţiile despre cum se călărea în secolul al XVII-lea; dr. Elizabeth Rapley, pentru informaţii despre viaţa din mănăstiri în secolul al XVII-lea; scenaristul Karl Schiffman, pentru trucuri legate de intrigă; Willie şi Lobo, pentru muzica emoţionantă pe fondul căreia am scris; Bernard Turle, pentru că, în urmă cu mulţi ani, mi-a dăruit o carte despre Versailles.

Ghizilor mei istorici: M. Ludart, care m-a condus prin labirintul istoric al Parisului; Patrick Germain, prin castelele de pe Valea Loarei (călare); Ghislain Pons, ghid neobosit şi plin de cunoştinţe despre Versailles.

Şi ultimii, dar nu în cele din urmă, celor mai mari susţinători ai mei: Richard, Carrie şi Chet.

Table of Contents